# OZ

OLASILIKSIZ *ve*
EMPATİ'*nin yazarı*
**ADAM FAWER**

*Çeviren: Algan Sezgintüredi*

APRİL
roman

*İki oğlum var.*
*Büyüğüne babam Philip'ten esinle Phineas adını verdim.*
*Küçüğüne tek gözlü tanrıdan esinle Odin adını verdim.*
*Bu kitap onlara.*

# TEŞEKKÜR

Teşekkür faslını bu kitabın baskıya girişinden hemen önce yazıyorum, bu yüzden hızlı olacağım.

Türkiye halkı olmasaydı bu kitabı yazamazdım.

İlk kitabım Olasılıksız, ABD'de çarçabuk yayıncı buldu ve ardından on sekiz dile çevrildi. Başardığımı, hayatımın kalanını romancı olarak geçirebileceğimi zannettim. Ama yanılmışım. Maalesef kitabım dünyanın hemen her köşesinde iyi satış yaparken ABD o köşelerden biri olmadı. Bu, romancılıkla ailemi geçindiremeyeceğim, dolayısıyla sadece yazarak idare edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Haliyle ikinci kitabım Empati'yi sadece Olasılıksız'ın en iyi satıldığı ülkelere, Almanya, Japonya ve evet, Türkiye'ye satabildim.

Türkiye'de popüler olduğumu Twitter ve Facebook'tan biliyordum ama ne kadar popüler olduğumu, bir numaralı hayranım, Türkiye editörüm ve arkadaşım Kemal Egemen İpek sayesinde 2009'da İstanbul ve Ankara'ya geldiğimde anladım. O seyahat, hayatımın en güzel haftasıydı.

Ama eve döndüğümde coşku, pırıltı söndü ve günlük hayatıma döndüm. Yazmaya devam ettim ama hem çalıştığım iş, hem iki çocuk derken zaman azlığından, daha seyrek yazmaya başladım. Aklımda bir kitap daha vardı, hatta taslağını çıkarmıştım ama üzerinde çok çalışılması gerekiyordu ve asla bitiremeyeceğimi içten içe biliyordum.

Derken 2010 başlarında Brooklyn'e sürpriz bir ziyaretçi geldi: Egemen. Bizim evin hemen yanındaki Avustralya barında Egemen bana üçüncü kitabımı bitireceğime dair söz verdirdi. Becerebileceğimi

sanmadığımdan söz vermek istemedim ama Egemen kolayca reddedilecek biri değildir ve birkaç biranın ardından boyun eğdim.

Egemen ertesi gün Türkiye'ye döndü, bense işime döndüm. Galiba bir ay sonraydı, gmail üzerinden konuştuk.

"Selam şampiyon, nasıl gidiyor kitap?"

"Gitmiyor," dedim. "Ama çabalayacağım."

Bir ay daha yazmadım, Egemen yine aradı: "Biraderim, Türkiye'deki hayranların bekliyor."

"Tamam, bu hafta yazacağım bir şeyler, söz."

Tüm mesajlaşmalarımızı sıralayarak canınızı sıkmayayım. Sonuçta Egemen'in mesajları ve e-postaları geçtiğimiz altı yıl boyunca neredeyse her ay böyle devam etti. Elinizdeki bu kitap, Egemen'in tüm cesaretlendirmelerinin doğrudan sonucudur. Ve elbette, hikâyelerimin Türkiye'de okurları olduğunu bilmenin...

Kısacası, diyebileceğim tek şey: teşekkür ederim. Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Egemen'e, bu hikâyeyi içimden bin bir çabayla çıkardığı için müteşekkirim. Bir de galiba bitmedi çünkü bu kitabı bitirip devamına başladığımdan beri Egemen mesajlara yeniden başladı: "Birader, nasıl gidiyor kitap?"

"Yavaş," diyorum artık. "Ama bitireceğim. Söz."

Adam Fawer
12 Haziran 2016

# GİRİŞ

*Dorothy ilk defa öldüğünde on iki yaşındaydı. En azından bana söylediği buydu. Delirdiğini düşünmüştüm ama şimdi ona inandığım için esas deli ben miyim diye merak ediyorum. Öyleysem bunların hiçbirinin önemi yok demektir. Ama değilsem... Eh, o zaman dünya benim düşündüğüm gibi bir şey değil demektir.*

*Üstelik tek bir dünya yok.*

*Kafanız karıştıysa canınız sıkılmasın. Benimki de karışmıştı. Okuyun, anlayacaksınız. Sonra karar verirsiniz: Ben mi delirdim yoksa siz mi?*

*Seymour Crowe*
*Ağustos 2015*

# 1

# KAYIVEREN BALTA

Yalvarmayacaktı. Em Teyze dövecekse döverdi. Yalvarması dayağı daha beter kılardı. Belki günün birinde ihtiyar cadaloza diklenecek gücü bulurdu. O gün, bugün değildi ama.

Dorothy fanilasını çıkardı ve toprak zeminde ilerleyip simsiyah kırbacı paslı çividen alarak uzattı. Ardından ellerini ahırın kereste duvarlarına yaslayıp bacaklarını iki yana açtı.

Derin bir nefes alıp dişlerini sıktı.

Bir an önce başlamasını diledi içinden. Ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk biterdi.

Mısır tarlalarından bir esinti geldi, Dorothy becerebildiğince kastı kendini. Baştan ayağa titriyordu.

Nihayet duydu. Sesi, beş yaşındaki bir ufaklığın mum üflemesini andıran sahici sesi duydu. Ardından yakıcı acı gelerek düşüncelerinin tümünü bir yana attı. Kırbaç sırtında *şaklamıştı*. Saymaya başladı.

*Bir.*

Kırbaç alev almış bir piyano teliydi âdeta.

*İki.*

İlk yara açıldı.

*Üç.*

(*Yarısı bitti... Yarısı bitti... Altıdan fazla vurmaz hiç...*)

*Dört.*

Omurgası acıyla haykırdı.

*Beş.*

Toto uzaklarda çılgınca havlıyordu; Dorothy köpeğin öfkeyle zincirini zorladığını, imdadına koşmaya çabaladığını canlandırdı zihninde.

*Altı.*

(*Başardım. Bitti. Bi—*)

*Yedi.*

(*Durmuyor. Tanrım. Lütfen dur. Lütfen durdur onu...*)

*Sekiz.*

İncecik sırtından aşağı akan kanı hissediyordu.

*Dokuz.*

Dorothy'nin bacakları kontrolsüz titremeye başlamıştı.

*On.*

(*Haykırma. Ağlama. Yapma. Tatmin olmasına izin verme.*)

*On bir.*

"Bu tanımadığın oğlanlarla kırıştırdığın için!" Em Teyze'nin hırıltılı ciyaklaması havayı yırtarak Dorothy'yi gelecek bir diğer kırbaç darbesinden çok daha fazla korkut—

*On iki.*

(*Belki on ikinci doğum günüm yüzündendir. Lütfen öyle olsun. Lütfen—*)

"Bu da beni cumartesi günü ta acil servise kadar götürttüğün için!

*On üç.*

Avuçları kıymığı bol tahta duvarda kayınca iki tırnağı kırıldı. Dizüstü çöküverdi Dorothy. Yanan gözleri yere döndü. Gözyaşları toprak zeminde minnacık gölcükler oluşturdu. Dorothy, Em Teyze'nin üzerine eğildiğini hissetti. İhtiyar ısı yayıyor, hasta köpekler misali soluyordu.

"Seni doğru dürüst büyütürüm sanmıştım ama tabiatla didişecek halim yok. Anan gibi serserinin tekisin sen. Yabaninin tekiydi, laf dinlemezdi. Kendini herkesten *üstün* zannederdi."

"Adını ağzına alma," diye fısıldadı Dorothy. Sesi, sivrisinek vızıltısından yüksek değildi.

"Ne oldu peki sonunda?" diye gürledi Em Teyze. "On sekizinde hamile!"

"Lütfen, sus," diye yakardı Dorothy.

"Yirmi dördünde de toprak altına! Babansa—"

Daha fazla dayanamadı Dorothy.

"SUS ARTIK CADALOZ!"

Sert bir tekme yedi böğrüne.

Dorothy devrilince teyzesi tepesine çöküp, kudurmuş bir rakun misali pençelemeye, yumruklamaya başladı. Dorothy korunmak için ellerini kaldırdı ama saklanacak yer yoktu. Dayak sona erdiğinde soğuk toprak zeminde, ağzında bakırsı kan tadı, eli çatlak kaburgasında, iki büklüm kaldı.

"Nefret ediyorum senden," dedi Dorothy hıçkırıklar arasında.

"*Defol git* o zaman," diye tısladı Em Teyze. "Müptelalar, tecavüzcüler ve hırsızlar arasında bir hafta kal; sonra bak nasıl geri dönmek için *yalvarıyorsun*... Belki *o zaman* bana saygılı davranırsın."

Dorothy ağız dolusu kan tükürüp şişmemiş gözüyle baktı tepesinde dikilen ihtiyara.

"Bu geceden sonra beni bir daha hiç göremeyeceksin," diye fısıldadı.

"Anan da öyle derdi, şekerim." Göz devirerek sırıttı Em Teyze. "Ne oldu peki sonunda?"

♠

Dorothy yalnızdı, sırtüstü uzandı. Yanaklarından süzülen yaşlar, kararmış, kan lekeli yüzünde incecik yollar açıyordu. Teninde

temizmiş gibi gelen tek yer, ensesindeki üç kat bandaj altında kalan yaraydı. Geçen cumayı düşünerek parmaklarını bandajın kenarında gezdirdi.

Az daha canını alacak oğlanla tanıştığı günü...

♠

Ahırın havası basık ve sıcaktı. Sıcaklık, hani odada bir şey varmış gibi, hani fırını açtığınızda yüzünüze çarpıverir ya, öyleydi. Dorothy bir saman yığınının üzerine oturup tozlu duvara yaslandı. Toto sessizce soluyarak yanına yattı, uzun dili sarkıyordu ağzından. Dorothy hayvanın kulaklarının arasını kaşıdıktan sonra Bowie'sini* aldı.

Dorothy kucağındaki eli yavaşça kesti. Taze kesikte parmağını gezdirdi. Fazla düz olmuştu, biraz kıvrım eklemesi gerekecekti. Eli, bileğinden çıkan eğri büğrü parçalarla bir tarafını çizmemeye dikkat ederek tekrar yerleştirdi.

Gölge tam o anda ahır kapısında belirip içeri girdi.

Bir oğlandı gelen.

Boyuna bakılırsa büyüktü Dorothy'den. On üç, belki on dört yaşındaydı. Beyaz tişörtü daha yeni ütülenmişçesine kırışıksız, kot pantolonuysa az evvel satın alınmışçasına temizdi. Kasabadaki diğer çocukların aksine saçları öyle düzgün ve kısa kesilmişti ki Dorothy neredeyse kafa derisini görebiliyordu oğlanın. İnce yapısına rağmen kol ve omuzları, çiftlik işine alışkınmışçasına kaslıydı.

Toto homurdandı. Oğlan başını çevirip onlara doğru baktı. Gözleri henüz ahırın loşluğuna alışmamıştı.

"Kim var orada?" dedi oğlan.

Toto, Dorothy durduramadan atıldı, oğlanı yere yatırıp tepesine çıkarak öfkeyle havlamaya başladı. Dorothy hemen toparlandı, köpeği tasmasından yakalayıp geri çekti.

---

* James Black tarafından, ünlü Jim Bowie için 19. yüzyıl başlarında tasarlanıp yapılmış büyük dövüş bıçağı. (ç.n.)

Oğlan, "Teşekkürler," diye lafa başlayıp anıden, "aman!" dedi. Yüzü gömleğinin beyazına dönüverdi. "Lutfen... Öldürme beni!"

Dorothy koca bıçağı elinde tuttuğunu fark etti. Bıçağı belinden sarkan kılıfına soktu.

"Kusura bakma," dedi utanarak, elini uzattı.

Oğlan Dorothy'nin elini tutarak doğruldu. Bir anlığına el ele ve yüz yüze durdular. Tuhaf gelmeliydi ama gelmedi. Oğlanda bir şeyler vardı sanki. Derken Dorothy'nin elini bırakıp geriledi. Büyülü an geçmişti.

"Ben... Adım, Jack."

"Dorothy. Bu da Toto."

"Selam."

"Selam."

Bir anlık suskunluğun ardından Jack zemini işaret etti.

"E... Nedir bu kesik el?"

Dorothy ayaklarının dibindeki kaskatı ele baktı. Eğilip aldı, pürüzsüz çam dokusu ne hoştu...

"Yontuyordum..."

Jack anlamamışçasına baktı.

"Tahta oyma falan işte."

"Ha," dedi Jack.

Dorothy kendisini aptal köylüler gibi hissetti.

Hafifçe öksürdü Jack. "E, niye el oyuyorsun peki?"

"Bilmem," dedi Dorothy. "Bu sabah kalktım ve..."

*İçimden tahtadan bir el oymak geldi. Önemli olduğu... Oymam gerektiği...*

"...iyi bir fikirmiş gibi geldi. Normalde sadece tahtadan bıçak oyarım."

Jack, karşısında bir akıl hastası varmışçasına yavaşça onayladı. "Bugün bir el oyayım dedin," dedi. "Ama normalde bıçak oyuyorsun."

"Buralarda yapacak pek bir şey yok," diyerek omuz silkti Dorothy. "Bıçaklar da hoşuma gidiyor."

"Öyledir herhalde."

Rahatsız bir sessizlik çöktü ama Dorothy sohbeti sürdürmeye çabaladı.

"E, sen niye geldin Codell'e?"

"Ailece memleketi geziyoruz. Arabamız şu sirk kazasına karıştı. Kansas'ta çakılı kaldık birkaç günlüğüne."

"Ya," dedi Dorothy. Hayal kırıklığı vardı sesinde.

*Ne sandın? Kasabaya yeni, kıyak bir oğlanın taşındığını, aniden yakın arkadaşın olup seni ebedi can sıkıntısından kurtaracağını mı?*

*(Belki.)*

Oğlanın söylediğini düşünerek kaş çattı Dorothy. "*Sirk kazası* mı dedin?"

"Hı-hı," dedi beriki. "Bir sirk konvoyu 99 numaralı yolda giderken en öndeki aracın lastiği patlıyor. Zincirleme. On sirk kamyonu birden. Sonra biz..."

"Yaralanan var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Jack. "Ama birkaç hayvanın kaçtığını duydum."

Normalde hemen fırlar, bakmak için çevreyoluna koşardı ama Jack'in de kazaya karıştığını düşününce bunun pek hoş kaçmayacağına karar verdi.

"E, neler yapılır buralarda?" diye sordu Jack.

"Pek bir şey yok yapacak," dedi Dorothy. "Çiftliği gösterebilirim istersen."

Jack omuz silkip *e, iyi, on dakika vakit öldürülür böyle* vurgusuyla, "Olur," dedi.

Dorothy anında kendisini pek aptal hissetti. Kasaba dışından gelme bu oğlanın çiftliği görmek isteyeceğini de nereden çıkarmıştı? Ama yapacak bir şey yoktu artık.

"Gel," dedi. "Domuzlara yem verebilirsin mesela."

"Süper."

Samimiyetle mi söylemişti bu lafı, bilemedi Dorothy. İyi gelmişti ama. Oğlanın önüne düşüp gezdirmeye başladı. İnekleri, tavukları, keçileri ve elbette domuzları gösterdi. Arazinin ta diğer ucuna varmışlardı şimdi.

Crowe'ların arazisini onlarınkinden (gerçi Em Teyze'nin her seferinde çarçabuk vurguladığı üzere bu arazi Dorothy'nin değildi ve asla olmayacaktı) bir çit ayırıyordu. Çit direklerinden birinin üzerindeyse Seymour, neredeyse düşüverecekmiş gibi oturuyordu.

Sarışın, zayıf oğlan her zamanki gibi iki büklümdü ve defterine hararetle bir şeyler karalıyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Jack.

"Matematik," dedi Dorothy.

"Ödev yapmak için garip bir yer," dedi Jack. "Bir dakika... Sizde okul açık mı hâlâ?"

"Yok ya... Üç hafta önce kapandı."

"Niye matematikle uğraşıyor peki bu?"

"Uğraşıyor işte," diyerek omuz silkti Dorothy. "Bir defasında öğretmenden duymuştum: İngilizce sınav kâğıdını süper karmaşık, öğretmenin bile anlamadığı formüllerle doldurmuş. Dediğine göre yazdıklarının çoğu anca üniversitede öğretiliyormuş."

"Acayipmiş."

"Öyle," dedi Dorothy. Seymour'un karalamalarını düşündü. Sahiden acayipti *onlar*. Elle çizilmiş daireler, üç boyutlu yüzeyler

Doroty'de hep biri gelip çok feci bir haber verecekmiş hissi uyandırırdı.

"Bütün yaz orada oturup matematikle mi uğraşıyor yani?"

"Şimdilik öyle."

"Hıyara bak."

"Deme öyle," dedi Dorothy. "İyi çocuktur. Sadece biraz... Çocuk işte. Okulda çocuklar itip kakar, alay ederler. Fena..."

"Özür dilerim," dedi Jack.

Dorothy oğlana baktı. Özrü, Em Teyze'den yalandan dinlediği özürlerden değildi. Samimi gibiydi. Buralardan değildi, orası kesindi.

"Hey," dedi Jack birden. "Bizimle takılmak ister belki?"

"Sanmam."

"Niye ki? Sorsana."

"Konuşmaz," dedi Dorothy, hiç düşünmeden.

"Sağır falan mı?"

"Yok. Dilsiz."

Seymour, rol sırası gelmişçesine kafasını kaldırıp baktı. Normalde el sallardı ama bu sefer başıyla selam vermekle yetinip defterine döndü. Dorothy, Seymour'un tepkisinin Jack'le ilgisi olup olmadığını merak etti. İç çekti. Oğlanlar garip tiplerdi.

Jack'i büyük meşeye götürdü. Gövdesine beyaz boyayla yetişkin bir adam yüzü çizilmişti. Dorothy yüzü bir çift mavi göz ve parlak kırmızı bir kalple süslemişti. Kalbeyse uzun bir bıçak saplıydı. Güneşte parıldıyordu.

Dorothy bıçağı çekip çıkardı. Ardından ağaçtan yirmi adım uzaklaştı. Yavaşça bıçağı kaldırdı. Hafifçe dengeleyip ağırlığını tarttı. Ardından kolunu ileri savurup bileğini son anda büktü.

Bıçak dönerek uçtu ve boyanmış yüzün mavi gözlerinin arasına tok bir sesle saplandı.

"Vay," dedi Jack. Etkilendiği belliydi.

Dorothy, becerisinden gurur duymasına rağmen omuz silkti. Arkadaşsız, yapacak bir şeysiz hepi topu bir yılını almıştı.

"Deneyebilir miyim ben de?" dedi Jack.

"Tabii."

Dorothy koşup bıçağı ağaçtan çıkardı, Jack'e getirdi.

Nasıl sonuç alacağını merak ederek, "At bakalım," dedi.

Jack bıçağı kaldırıp tarttı. Bıçağın sapı, oğlanın iri ellerinde ufacık kalmıştı. Jack bıçağı kaldırdı, Dorothy'nin yaptığı gibi dirseğini bir iki denemelik öne arkaya hareket ettirdikten sonra fırlattı. Bıçak, bir toptan fırlamışçasına uçtu, ağacı bir kol mesafesi kadar ıska geçip birkaç metre geride, yere saplandı.

Jack utangaçça omuz silkerken Dorothy güldü.

Bir an sonrasında Jack de güldü. Hoştu; Dorothy çok, çok uzun zamandan beri ilk defa biriyle karşılıklı gülüyordu. Jack koşup bıçağı aldı ve yeniden denemek üzere geri geldi.

"Tavsiye?" dedi.

Dorothy avucunu açarak elini uzattı. Jack bıçağı ucundan tutup Dorothy'nin avucuna bıraktı.

Bıçağı kaldırırken, "Daha az güç," dedi Dorothy; bedeni çoktan silaha göre hareket etmeye başlamıştı. Ağacı vurmaya çalışacaksın, öldürmeye değil."

"Ağacı öldürmeyeceğim," dedi Jack. "Anlaşıldı."

"Acele de etme," dedi Dorothy. Gözü hedefteydi. "Hazır olduğunu hissedene dek bekle."

"Bu kadar mı?"

"Bir şey daha var ama sana aptalca gelir."

"Neymiş?"

Dorothy, "İş bilekte," diyerek bıçağı fırlattı. Bıçak zarif bir rotayla uçup boyalı yüzün kalbine saplandı.

"İyi valla," dedi Jack. "O sirke katılmalısın."

"Belki bir gün," dedi Dorothy; söylediği yarı şaka, yarı ciddiydi.

Toto gözlerini mısır tarlasına dikip havlamaya başladı.

"Ne oldu, oğlum?"

Uzun mısır sapları biri yahut bir şey onlara doğru koşuyormuşçasına hızla, art arda iki yana yatıyordu. Hışırtı sesi gittikçe yaklaşırken, Dorothy karşılarına neyin çıkabileceğine dair tuhaf bir korkuyla kasıldı.

Toto'nun tasmasını tuttu. Koca köpeğin yakınında olmak her zaman güven hissi verirdi. Birden mısırların arasından çayıra üç kahverengi şekil fırladı. Bir anlığına gözlerini kırpıştırarak güneşe alışmaya çalıştılar ve ardından çığlıklar atarak koşturmaya başladılar.

Toto peşlerinden atılmak istedi ama Dorothy durdurdu. Köpek, sahibesinin elinden kurtulacak kadar kuvvetliydi ama engellenmesine karşı gelmedi.

"Maymun muydu onlar?" dedi Jack.

"Evet, galiba," dedi Dorothy.

Dorothy sıcağa rağmen soğuk ter döktüğünü fark etti. Gergince okşadı köpeğin kafasını.

"Bembeyaz oldun," dedi Jack. "Bebekken maymun falan mı ısırdı?"

"Falan," dedi Dorothy. Nedenini bilmiyordu ama kusacak gibiydi.

Yaklaşmak bir yana, hayvanat bahçesinde bile maymun görmemişti.

*(Ama göreceksin ve gördüğünde canın yanacak.)*

"Maymunlarla bir şey mi geçti başından?" dedi Jack. "Ne oldu?"

*(Bembeyaz bir kürk ve dev kanatlar... Sonra—)*

"Hiç," dedi Dorothy kafa sallayarak. "Şaka yapıyordum."

"Ha," dedi Jack. Öylece baktı bir an.

*Saçma sapan davranma, D. Kıyak ol.*

Dorothy zoraki bir gülümseme sununca Jack rahatlamış göründü. Ağaca koştu, bıçağı çekip aldı ve durup eğildi. Doğrulduğunda elinde ufak bir balta vardı.

*(Üçüncü o.)*

*Ne üçüncüsü?*

*(Göreceksin.)*

Jack bir elinde balta, diğerinde bıçakla döndü. Bıçağı Dorothy'ye verdi ve baltanın kör ağzını avucunda şaklattı.

"İşte *bu* daha benim tarzım."

"Öyle mi diyorsun?"

"Öyle diyorum." Gülümsedi Jack. "Babam askerden sonra odunculuk yaptı. Kanımda var yani bu."

"Görelim bakalım."

Jack sırtını Dorothy'ye vererek ağaca döndü. Baltayı kaldırdı.

Toto hırlamaya başladı.

Jack gerilerek baltayı atmaya hazırlandı.

Birden bir şey Dorothy'nin bakışlarını az evvel maymunların mısır tarlasından fırladığı yere çekti. Yüreği ağzına geliverdi: Bir taş atımı mesafede kocaman, altın sarısı bir aslan duruyordu.

♠

Jack kolunu iyice geri attığı anda Dorothy adını haykırdı. Artık atışa yoğunlaşmasını bozduğundan mıydı yoksa baltayı iyi mi tutamamıştı, hiç bilemedi Dorothy. Tek hatırladığı, baltanın Jack'in parmakları arasından sıyrılıverdiğiydi.

Baltanın havada dönerek uçuşunu, bilince sahipmişçesine, bilerek ilerliyormuşçasına üzerine gelişini seyretti. Daha gözünü

kırpamadan boynunda bir acı hissetti. Eli tam sıcacık kanın fışkırdığı anda boynuna gitti.

♠

Her şey aynı anda oldu.

Güneşte parıldayan balta.

Dorothy'nin elinin boynuna gidişi.

Dişlerini gösteren Toto.

Bir de aslan.

Aslan, hayvanat bahçesinde, cam arkasında olsa pek ihtişamlı, pek soylu görünürdü. Ama açık arazide, aralarında hiçbir engel yokken aslan, yanıp sönen bir uyarı levhası gibiydi:

TEHLİKE! TEHLİKE!

Aslanın dev ağzında parçalandığını hayal ettiği anda gözleri kocaman açıldı Jack'in. Beyni derhal kaçmasını haykırdı ve aynı anda utanca boğuldu.

Korkusunu bastırmaya çalışan Jack, Dorothy'nin düşüp kaldığı yere koştu. Dorothy'nin yanına çömeldiği anda gözlerine kan fışkırdı. Kanı silen Jack, elini var gücüyle kızın boynundaki yaraya bastırdı. Parmaklarının arasından kan süzüldü.

*Ölecek. Buracıkta, benim yüzümden.*

Kafasını kaldırdı. Aslan gevşek adımlarla yaklaşıyordu.

*Dorothy'ye odaklan.*

*(Evet. Seni öğle yemeği yapmaya gelen aslanı düşünme hiç.)*

Jack tişörtünün yakasını tutup yırttı. Üç saniyede çıkardı, derin bir nefes aldı, elini Dorothy'nin yarasından çekti—

*—kan... Ne çok kan—*

—ve bembeyaz tişörtünü Dorothy'nin boynuna hızla, sımsıkı sardı. Kan iğreti turnikeyi derhal kırmızıya boyadı ama bir saniye sonrasında akışı yavaşlamış gibiydi.

Aslan öyle korkunç kükredi ki Jack neredeyse altına kaçıracaktı.

Vahşi kediyle aralarında neredeyse beş metre kalmıştı. Öyle yakındı ki Jack kokusunu, yeni kazılmış toprakla çürümüş et kokusunu alabiliyordu. Aslan bir adım daha attı.

Toto atılıp Jack'le aslanın arasına giriverdi. Öfkeli havlaması, köpekten çok bir kurdu hatırlatıyordu.

Aslan gerilerdi. Toto bir hırlayıp bir havlayarak ilerledi. Köpeğin cesur vahşiliği Jack'i mahmuzladı.

"Git, git buradan!" diye bağırdı Jack. "Yürü! Kış!"

Jack'in sesi Toto'nun hırlayışı kadar korkutucu değildi ama bağırmak cesaretini artırdı. Ama aynı cesaret, aslanın cevabi kükremesiyle uçup gitti. Aslan öyle bir kükredi ki Jack, altı metreden hayvanın sıcak nefesini hissetti.

Ama Toto gerilemedi. Çılgınca havlamaya devam etti. Derken yavaşça arka bacaklarını gerdi.

*Aman Tanrım... Aslana saldıracak.*

"Yo, Toto! Dur!"

Çok geçti artık. Köpek hızla atıldı. Jack aslanın, köpeğin kafasını tek lokmada yutabilecek kocaman ağzını açışını dehşetle seyretti. Ama Toto hedefe ulaşamadan uçup gelen bir taş, aslanın burnuna isabet etti.

Şaşıran aslan geriledi. İkinci taş yanağına, bu sefer kanatacak sertlikte çarptı. Koca kedi inlerken bir üçüncüsü gözüne denk geldi.

Jack döndüğünde birkaç metre gerisinde, elinde bir, önündeyse bir düzine taşla dikilen Seymour'u gördü. Bir taş daha uçtu. Oğlanın kolları çırpı, taş atışıysa kızlarınki gibiydi ama hedefi şaşmıyordu ve önemli olan da buydu. Dördüncü taş aslanı kulağından vurduğunda Toto bir daha atıldı.

Aslan daha fazlasına dayanamadı. Döndü ve mısırlar arasında gözden yitti. Jack bir ferahlama dalgasına kapıldı ama dalga önüne, Dorothy'ye baktığı anda dehşete dönüşüverdi. Kızın yüzü, bağrını

kaplayan koyu kırmızı kanın tersine, bembeyazdı. Jack'in avucunda hissettiği nabzı çok zayıftı.

Seymour'a döndü.

"Yardım çağır!"

Seymour boğazını işaret etti, ağzı kıpırdadı ama ses çıkmadı. Oğlanın konuşamadığını hatırlayan Jack içinden küfrü bastı. Dilsiz oğlanla yer değiştirebilmeyi isterdi ama elini Dorothy'nin boynundan bir anlığına bile çekmeye korkuyordu.

"Defterine yaz! Annenle babana 911'i arat... Haydi, koş!"

Oğlanın bakışları Jack ve Dorothy arasında gidip geldi. Derken döndü ve uzaktaki eve koşmaya başladı. Kol ve bacakları makarna misali sallanıyordu.

Jack, Seymour'un ne yapması gerektiğini bildiğini umdu. Dorothy'nin hayatı buna bağlıydı.

# 2

# DOROTHY'NİN ÖLDÜĞÜ GÜN

Seymour hayatında hiç o kadar hızlı koşmamıştı.

Arkasından "aptal", "deli" diye bağırıp kovalayan zorba çocuklardan kaçarken bile.

Dorothy'yle dev köpeği olmasa bayıltana kadar döverlerdi Seymour'u. İkisi, tam Sean'la Küçük Russ (dördüncü sınıftaki tek doksan kiloluk çocuk olduğundan daha alaycı bir lakap olamazdı herhalde) onu köşeye sıkıştırdıklarında ortaya çıkıvermişlerdi.

Seymour sırtını Mr. Michaelson'ın tel çitine dayamış, eriyip içinden geçebilmeyi dilemiş, gözünü Küçük Russ'ın indirmeye hazırlandığı koca yumruğundan ayıramamıştı. Derken seslerin en harikasını, uykusundan uyandırılmış bir ayınınkini hatırlatan pes homurtuyu duymuştu. İki haylaz arkalarına bakmışlardı.

Koca köpekli kız, ifadesiz bir sesle, "Toto şiddetten hoşlanmıyor," demişti. "Kızıyor."

"Sen karışma, Gale," demişti Sean. "Seninle işim yok."

"Karışmamı istemiyorsan, no problem... Ama Toto'nun ne yapacağının da *benimle ilgisi yok*."

Toto işaret almışçasına hırlayarak atılmış ama Dorothy tasmasını bırakmamıştı. Küçük Russ yumruğunu indirmişti hemen. Sean'la tedirginlikle bakışmışlardı.

Koca köpeğin dişleri kararında hiç rol oynamamışçasına, "Bırak şu dilsizi," demişti Sean. "Değmez."

"Evet," demişti Küçük Russ, "zaten ceketime kan bulaşsın istemiyordum."

Oğlanlar Seymour'un tepesinden ayrılıp okula doğru gitmişlerdi. Yedi sekiz metre uzaklaştıktan sonra Küçük Russ aniden cesur kesilmişçesine dönmüştü.

"Dua et kız arkadaşın geldi, geri zekâlı!"

"Okul bahçesinde görüşürüz," demişti Sean yumruğunu avucuna indirerek.

Dorothy iki oğlana parmağı çekivermişti. Bir şey yapamayacağını bilen Sean dudaklarını dişlemişti. Üç metrelik çiti tırmanıp diğer tarafa atlamışlardı. Ardından Küçük Russ pantolonunu indirmiş, tombul ve beyaz poposunu göstermişti. Sonra uzaklaşmışlardı.

Dorothy'yle Seymour, tehlike geçtikten sonra ne yapacaklarını bilmemenin sıkıntısıyla bakışmışlardı. Seymour cebini karıştırmış, yarısı yenmiş bir gofret çıkarıp Toto'ya uzatmıştı. Köpek gofreti tek lokmada yutmuştu.

"Ben de seni sevdi sanmıştım," demişti Dorothy. "Cebindekinin kokusunu almış meğer."

Seymour gülümseyip köpeğin kafasını okşamıştı.

"Ben, Dorothy bu arada."

*Tanıyorum seni. Sınıfta sorunun cevabını bulamayınca kaleminin tepesini dişleyen güzel kızsın sen. Her gün köpeği okula kadar yanında gelen kızsın. Diğer kızlarla oynamayan ama oğlanlarla maç da yapmayan kızsın. Aklında çok şey olsa da fazla konuşmayan ama benden fazla konuşan kızsın.*

"Sen, Seymour'sun, değil mi?"

Başıyla evetlemişti Seymour.

"Birkaç gün boyunca eve bizimle dönsen iyi edersin. En azından o iki soytarı unutana kadar. Ödeşmeye bakacaklardır."

Yine başıyla evetlemişti Seymour.

"Eve her eşlik başına bir gofret," demişti Dorothy gülümseyerek.

Seymour elini uzatmış, el sıkışmışlardı. Seymour'un hayatında ilk defa bir arkadaşı olmuştu.

♠

Sonrasında Dorothy, Seymour ve Toto hep birlikte eve dönmüşlerdi. Fazla konuşmuyorlardı. Eh, Seymour hiç konuşmuyordu ama gene de hoştu. *Sadece* hoş değildi. Harikaydı. Öyle harikaydı ki Seymour az daha konuşacaktı.

Az daha.

Konuşamadığından değildi. En azından Seymour, konuşabileceğinden emindi.

Babası Büyük Profesör hariç, Seymour'un kelime dağarcığı, tanıdığı tüm yetişkinlerinkinden genişti. Uyuyamadığı gecelerde, o gün öğrendiği kelimeleri sessizce tekrarlardı. Tek bir nefesle hepsini hayata getirebilirdi.

Ama getirmiyordu.

Daha on aylıkken konuşmayı öğrenmiş ama doğru dürüst konuşabilene kadar konuşmamaya karar vermişti. Sıfırdan üniversite seviyesinde konuşmaya geçerek Büyük Profesör'ü afallatmak istiyordu. O zaman dikkatini çekerdi işte.

Ama Seymour öğrendikçe ne kadar az bildiğini anlamıştı. Bu yüzden de büyük sürprizini erteleyip durmuştu. Sonrasındaysa büyük anı ıskaladığını fark etmişti.

Birden herkesin derdi şu olmuştu: *Seymour neden konuşmuyor?*

Konuşması (yahut konuşmayışı) resmen Büyük Mesele olmuştu. Konuşmaya kalksa herkes ilkin *"Niye?"* sorusunu soracaktı. Buysa herkese anlamlı gelebilecek bir cevap vermeyeceği soruydu. Haliyle sessiz kalmaya devam etmişti.

Doktorlar muayene etmiş, incelemiş ama herhangi bir terslik bulamamışlardı. Çoğu otistik olduğunu düşünmüştü. Konuşmadığınızda

insanların yanınızda o kadar çok konuşmaları komikti. Hepsi Seymour'un anlamadığını varsayıyordu. Anlıyordu oysa.

Sorun oydu. Fazla anlıyordu. Çimen neden yeşil, gök neden mavi, biliyordu. Yerçekiminin kendisini neden aşağı çektiğini ama neden ayağını kaldırıp çekime karşı koyabilecek denli güçlü olduğunu biliyordu. Parçacık fiziğini, herhalde on bir yaşındaki çocukların bilmesi gerektiğinden çok daha fazla biliyordu. (Aslında parçacık fiziğini gelmiş geçmiş tüm on bir yaşındaki çocuklardan çok daha iyi biliyordu. Ama o, başka hikâyenin konusu.)

Sadece kendisi gibi yapısı tuhaf, sayıları ve denklemleri, akla ziyan şekilleri ve imkânsız bağları düşleyebilen birinin evrenin sırlarını çözebileceğini biliyordu Seymour. Günün birinde çözeceğini de biliyordu.

Önce şu aptal çiftçi çocuklarından biri canını almazsa tabii.

Ama şimdi hiçbirinin önemi yoktu.

Tek önemli olan, orada, yerde yatan ve kan kaybeden Dorothy'ydi. Yardım getirmezse ölecekti. Onu da anlıyordu Seymour.

Evinin basamaklarını koşarak çıktı, kapıyı savururcasına açtı, annesinin aldığı inek çanını alıp var gücüyle çalmaya başladı.

Kimse gelmedi. Derken buzdolabı kapağına iliştirilmiş sarı not kâğıdını gördü.

*3'te dönerim.*
*Acıkınca meyve ye.*
*Öptüm*
*Annen*

Yumruklarını sıktı Seymour.

Telefonu aldı, numaralara baktı ve bir anlığına muhteşem örüntülerinde yitti. Hiç düşünmeden dokuz sayıyı çarptı: 362.880.

Karesini aldı, 131.681.894.400 çıktı. Sondaki bir çift sıfırıyla pek hoş, pek yuvarlaktı. Küpünü almaya başlayınca tuttu kendini.

Matematik zamanı değildi. Telefon etme zamanıydı.

9...1...1...

Karşı tarafta biri neredeyse anında açtı.

"Acil durum nedir?"

Seymour ağzını açtı ama bir şey diyemedi. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Aslandan bahsetmeli miydi? Yok, santraldeki kız uydurduğunu düşünürdü. Ne kadar ayrıntı vermeliydi? Yaranın yerini, baltanın büyük ihtimalle şahdamarını kestiğini mi söylemeliydi? Ya da—

"Alo? Kimse yok mu orada? Acil durum nedir?"

İlk sözlerinin sayılar olması çok uygundu Seymour'a.

"Üç yüz elli beş Williams Sokağı'nın bin altı yüz beş metre güneydoğusu. Acele edin... Ölüyor..."

Santraldeki kız başka şeyler soracaktı ama Seymour yeterince bilgi verdiğini biliyordu.

Telefonu kapadı, kırmızı-beyaz damalı bulaşık bezlerinden birkaç tane kaptığı gibi kapıdan fırladı.

♠

Dorothy horozun ötüşüyle uyandı. Hâlâ ahırda, toprak zeminde yatıyordu. Dayaktan sonra bayılmıştı anlaşılan.

Boynunda kalın sargıyla hastanede daha dün mü uyanmıştı? Hemşire, hayatını Seymour'un kurtardığını söylemişti. Hayatını kurtarmasının ödülüyse Em Teyze'nin Seymour'a çiftliklerine gelmeyi yasaklamasıydı. Dorothy inleyerek yanına döndü.

Sırtı zonkluyordu. Durumunu kavrayabilmek için elini sırtına götürdü. Teni toz, toprak ve kalın, yapışkan çizgiler halinde kurumuş kanıyla kaplıydı. Yüzünü yokladı. Bir gözü hâlâ şişti ve çenesinde uzun, zikzak çizen bir yara vardı.

*Mankenlik kariyerim gitti gider.*

Dorothy gülümsedi ve acı yanağına yayıldı. Yüzünü buruşturarak atletini giydi, üzerineyse bir köşeye tortop bırakılmış lacivert-beyaz pazen gömleğini geçirdi. Oyma eli hiç düşünmeden aldı. Her niyeyse eli tutmak, bir arkadaşıyla el ele tutuşmuşçasına iyi geliyordu.

*(Seymour... Ama Seymour değil.)*

Dorothy kalktı ve sızlayan dizlerle topallayarak ahırdan çıktı. Sabah ayazı vardı ama iyi geldi. On metre bile ötede olmayan eve baktı Dorothy. Sundurmadaki lamba, şafak öncesi alacasında pek sönük parıldıyordu.

Dün gece evden kaçacağına yemin etmişti. Kimi kandırıyordu? Nereye gidecekti? Nasıl para bulacaktı? Ya yiyecek?

*(Kabul et işte: Dayak yemekten fazla korkuyorsun dış dünyadan.)*

*Dayak o kadar da fena değil.*

*(Öyle mi? Git, aynaya bak ve aynı lafı art arda on defa söyle bakayım.)*

Birden kocaman, kıllı bir yaratık atladı üzerine.

"Ay!"

Dorothy gerileyip dengesini buldu ve iri Alaska kurdunu, sıcaklığına şükrederek kucakladı.

Köpeğin dili yüzünü yalarken, "Merak etme, Toto," dedi. "*Seni* asla bırakmam. Gel, dolaşalım biraz."

Öğle yemeğine döneceğini bilmesine rağmen hiç değilse kısa süreliğine uzaklaşmak zorundaydı evden.

*Tebrikler!*

*Bugün, senin günün!*

*Müthiş yerlere gidiyorsun!*

*Uzaklara gidiyorsun!*

Aklına doluşuveren bu sözler Dr. Seuss'un *Oh, the Places You Will Go*'sundandı. Babasının her gece okuduğu Özel Kitapları'ndandı o kitap. Dorothy boğazından yükselen hıçkırığı bastırdı. Babası öleli neredeyse altı yıl olmuştu ama hâlâ dün gibiydi.

"Gel, Toto," dedi. Ardından babasının deyişiyle "hekim bey"den şu alıntıyı yaptı: "*Kendi başımızayız. Ne bildiğimizi biliyoruz. Biz, nereye gidileceğine karar verecek kızla köpeğiz.*"

Gerçekte hissettiğinden çok daha özgüvenli (ve klişe) çıkmıştı sesi ama alıntı neşesini yerine getirmişti. Tahta el elinde, eve sırtını döndü ve yürümeye başladı. Birden durakladı ve doğan güneşe bakarken gülümsemesi yüzünde donuverdi.

Yeşildi.

♠

Dorothy tarlanın ta ötesinde beliren akla ziyan uzunluktaki rüzgâr konisine gözlerini kısarak baktı.

Hortum...

Ama sıradan bir hortum değildi. Yeşil bir hortumdu bu. Derken güneşin değil, rüzgârın yeşil olduğunu kavradı. Hoş, bunu fark etmesi onu rahatlatmadı. Hava, güneşin doğmasının o kadar da iyi bir fikir olmadığına karar vermişçesine kararıverdi. Toto inledi.

Aynı anda rüzgâr evin kapısını savurarak açtı. Dorothy eşikte Henry Enişte'nin siluetini gördü, ince telli saçları sinekler misali uçuşuyordu.

Henry Enişte içeri gitti ve birkaç saniye sonra Em Teyze'yle el ele geri döndü. Fırtına sığınağına koşarlarken Em Teyze'nin geceliği uçuşuyordu. Henry Enişte sığınağın kapağını rüzgâra karşı tutarken, Em Teyze merdivenlerden indi.

Dorothy'yi o anda gördü.

"Koş!" diye bağırdı. "Hortum geliyor! Dışarıda kalırsan ölürsün!"

Dorothy devrilmemek için Toto'nun tasmasına yapıştı. Teyzesinin yanına dönme fikri hoşuna gitmese de ölmekten iyiydi. Çok daha iyi değildi gerçi.

"Koş!"

Dorothy'yle Toto, yarım futbol sahası mesafede can çekişen çakallar misali uluyan rüzgâr kulaklarında, koştular. Hortum göğsüne bastırıyordu. Dorothy, Toto'nun tasmasını tutan parmaklarını gevşetti, her şeyi savuran rüzgâra karşı eğilerek ilerlediler. Toz toprak uçuşuyordu ve Dorothy'nin tek görebildiği yeşil bulanıklıktan ibaretti.

"Sakın durma, Toto!"

Bir eli tasmada, diğer elinde uçuşan ıvır zıvıra karşı gözlerine siper ettiği tahta elle ilerlemeye çalışıyordu. Birdenbire bir şey—

*—Biri—*

—çarparak ayaklarını yerden kesti. Kırık kaburgası sert zemine çarptığı anda tüm bedeni ıstırapla haykırdı. İnleyerek sırtüstü dönüp baktığında yanında yatanı görerek şaşakaldı.

Bir kız yatıyordu yanında.

Kadidi çıkmışçasına zayıf, uzun, tarak görmemiş saçlıydı. Yüzü kan ve kir lekeleriyle doluydu ve çenesinde çirkin mi çirkin, beyaz bir yara izi vardı. Tanıdık geliyordu biraz.

Vahşi bir havlama rüzgârın uğultusunu bastırdı ve toprağa savrulmuş iki kızın ayaklarının dibinde birden Toto belirdi. Kız doğrulup oturdu ve köpeğe bir çeşit sopa savurdu.

"Dokunma ona!" Dorothy hiç tanımadığı bir güçle ayağa fırlayıp bağırmıştı. Kızı itekledi ve Toto'nun önüne dikilip oyma eli bir silahmış gibi tuttu.

Uçuşan saçları yüzünü örten yabani kız gülümsedi. Derken kolunu, âdeta bir korku filmiymişçesine yavaşça kaldırdı. Elinde, yeşil lekelerle kaplı bir balta—

*—kan o. Yeşil kan. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum—*

Yabani kız delilere has bir çığlık atarak üzerlerine saldırdı. Dorothy içgüdüsel bir hamleyle Toto'nun tasmasını yakalayıp koşmaya başladı. Rüzgârın uğultusuna rağmen kızın şöyle bağırdığına yemin edebilirdi: *Dur, kaçma! Kanın eminim nefistir!*

Daha hızlı koştu Dorothy.

Tam o anda beş telefon direği kalınlığında bir meşe önüne devriliverdi. Dorothy korkudan donakaldı. Toto olmasa, hortum alıp savurana kadar öylece kalacaktı.

Tek dostu çekti Dorothy'yi ileri doğru. Hiç düşünmeden, körlemesine ilerledi Dorothy ve nereye gittiklerini anladı. McGuire'ın eski teneke kulübesi, dokuz on metre ilerilerindeydi. İrade gücüyle ilerlemeye devam eden Toto'nun tasmasına can simidi misali sarıldı.

Nihayet kulübenin kapısına ulaştılar. Dorothy tutamağı yakaladı ve rüzgâr kapıyı öyle şiddetle açtı ki metal duvara çarpan kapı, duvarda iz bıraktı. Toto atıldı ve Dorothy'yi içeri sürükledi. Bir saniye sonrasında rüzgâr kapıyı çarparak kapadı.

Dorothy döküntü kulübenin içine bakındı. Teneke duvarlar zangırdıyordu. Duvarlara asılı bir sürü paslı ve sivri alet, yerlerinden atlayıp Dorothy'ye saplanmak için sabırsızlanıyormuşçasına takırdıyordu.

*Pek iyi bir fikir değildi belki de...*

Dorothy sarsılan kapıyı, açılmaması için sımsıkı tuttu. Toto inledi.

"Tamam, oğlum. Kurtulacağız," dedi ya, içinden keşke diye geçiriyordu.

Rüzgâr aniden kapıyı Dorothy'nin ellerinden kurtardı ve açtığı anda Dorothy bir traktörün, kökleri mürekkepbalığının dokunaçlarını andıran kocaman bir ağaçla havada çarpıştığını gördü. Sonra kapı çarparak kapandı.

Vay canına.

Dorothy telaşla bakındı ve yabayı kaptığı gibi kapının tutamağına dayadı. Yere çömeldi, Toto'ya sarıldı.

"Bir şey olmayacak, bir şey olmayacak, bir şey—"

Acı dolu, metalik bir çığlık koptu ve kulübe yan yattı. Dorothy çığlık atarak duvara (yeni zemine) çarpıp bir dizi şekilsiz tırnık ve kirli paspasın üzerine düşerken üstüne bir yığın paslı alet yağdı.

Çığlığını yarım bırakansa bahçıvan makasıydı.

Havada açılıveren ağır makas dümdüz aşağı inip Dorothy'nin etine kâğıttanmışçasına dalarak feci bir acı ve kan patlaması eşliğinde kalbine saplandı. Hortum kulübeyi fırtınanın merkezine savururken Dorothy hareketsiz kalakaldı. Tek, basit bir neden olmasa haykırmaya devam ederdi Dorothy.

Ölmüştü.

♠

Dorothy pek uzun süre ölü kalmadı. Ama *neden* ölü kalmadığını anlatmak, hikâyenin bu noktasında zor biraz. Dorothy Gale'in 8 Mart 20TK tarihinde, Dünya'da öldüğünü söylememe inanın, yeter. Sonra, neredeyse hemen (en azından kendi bakış açısından) hayata döndü.

♠

Dorothy zümrüt yeşili havayı içine çekti, acıyan göğsünü tuttu ve kanlı bahçıvan makasını çekip attı.

Kulübenin içi o anda uzadı.

Ama sadece kulübenin içi değildi uzayan. Her şey öyleydi. Aletler. Hava. Toto. Kendisi bile. Sanki evren oyun hamurundan yapılmıştı ve görünmez, devasa eller bozma vaktinin geldiğine karar vermişti.

Dorothy ancak bir yansıma kadar derinliğe sahip olana kadar düzleştiğini, yassıldığını hissetti. Her şey, sanki evren iki cam levha arasına sıkıştırılıvermişçesine tamı tamına aynı uzamdaydı.

Öyle sıkıştırılmıştı ki iki levha, aralarında ezilen onca galaksiye rağmen birbirlerine değmek üzereydi âdeta.

Dorothy elini hareket ettirdi ve yeni gerçeklikte elinin iki boyutta var olmasına rağmen aynı anda üç boyutta birden hareket edişini izledi. Anlamaya çalıştı ya, çabası sadece başını ağrıttı.

Seymour'un çizimleri gibi.

Gözlerini kapadı ve sonsuz inceliktek gözkapaklarının yamyassı gözbebekleri üzerine jaluzi misali kayışını hayal etti. Yutkunan

*(Bir insanın nasıl yutkunacak derinliği olmaz?)*

Dorothy gözlerini açıp açık kapıya baktı ama görecek bir şey yoktu. Yeşil rüzgâr yoktu. Güneş yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece bomboş uzay...

*(Ama uzay da değildi çünkü uzay bile bir şeydi ve bu, o bile değildi. Bomboş uzay değildi bu. Bomboş boşluktu.)*

Dorothy çıt çıkarmaktan korkarak sımsıkı yumdu gözlerini.

*(Ses bile mi yok artık? Yoksa o da diğer her şey gibi yamyassı mı?)*

Birden dünya hızla toparlandı. Öyle bir ışık çakması, bir patlama türü bir şey olmadı. Bir an yamyassıyken—

*(Zaman geçmiş miydi? İçinde bir şey hayır, diyordu ama buna rağmen bu pürüzsüz, yassı dünyada ebediyete dek yaşadığını biliyordu)*

—bir an sonra bütün oldu. Elleriyle bedenini yokladı; kalınlığına, minik memelerinin şişliğine, kaburgalarının kıvrımlı katılığına ve göbek deliğinin oyuğuna güldü.

Tereddütle açtı gözlerini ve açık kapıdan üzerine gelen manzaraya bakakaldı. Hayatında gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Akla ziyan, hiç görmediği canlı renklerle dolu bir resim gibiydi. Her şey, gölgeler bile her yanı, dünyayı hiper-sahici kılan bir ışıkla parıldıyordu. Âdeta o ana dek siyah-beyaz bir düşte yaşamıştı ve renkli bir filmde uyanıyordu.

Sıcak bir rüzgâr esince Dorothy, gördüklerini anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. Tek anlayabildiğiyse kulübenin düşüşle ve yere çakılmak üzere olduğuydu. Çakılması onu öldürmezse---

*(yine)*

—aşağıdaki mavi eldivenli küçük tipleri kesin öldürürdü

# 3

# BEYAZLI KADIN / SİYAHLI KADIN

Dorothy'nin içine, dünyayı dışarıda bırakmak düşüşünü engelleyecekmiş gibi, kulübenin dış duvarına yapışmış kapıyı kapama dürtüsü doldu. Korkuyla inleyen Toto'ya sarıldı.

*Öleceğim.*

*(YİNE)*

*Hiçbir oğlanı öpemeyeceğim. Evlenemeyeceğim. Yemyeşil çayırlara dağılan şu tuhaf, tombalak tipleri göremeyeceğim. Başıma ne geldiğini öğrenemeyeceğim.*

Dorothy tüm benliğiyle Tanrı'nın yüzüne azıcık gülmesini diledi.

Birden güldü.

Kulübenin düşüşü bir sarsıntıyla, yere yüz metre kala durdu. Daha tuhafı, Dorothy tavanda, yere bakan kapının karşısında dikiliyordu ve düşmüyordu. Yerçekimini hissediyordu ama yerçekimi, iki mıknatısı ayırırcasına kolayca direnebileceği kadar zayıftı.

"Vay canına," diye mırıldandı.

Kulübe düşüşe yeniden başladı. Dorothy yüreği ağzında pervaza tutundu.

*"HAYIR!"*

Kulübe gene sarsılarak durdu. Toto hırladı ama havlamaya başlamadan Dorothy başını sevdiği şekilde okşadı. İkisi de sakinleştiler.

Dorothy soluk soluğa, neler olduğunu anlamaya uğraşıyordu. Elli kadar mavi eldivenli minik, şişko tipin on metre kadar üzerinde duruyorlardı. Rengârenk giyinmişlerdi ve yukarıdan, tepelerine pamuk konmuş renkli sakız toplara benziyorlardı. Hiçbiri Dorothy'yi fark etmiş gibi görünmüyordu, dikkatleri başka bir şeydeydi.

Kalabalığa sırtını dönmüş bir kadının etrafında toplanmışlardı. İrikıyım küçük adamlar, analarının ardına saklanan çocuklar misali, kadının bacaklarına sarılıyor, upuzun, salınan siyah cübbesinin arasından bakıyorlardı. Diğerleriyse mor benekli kocaman siyah şemsiyelerin ardına gizlenmişlerdi ya, Dorothy bir an sonra şemsiyelerin aslında dev mantarlar olduğunu kavradı.

Karşılarındaysa aynı duruşta bir başka kadın vardı ama bu kadın epey tombalaktı ve baştan aşağı beyaz giyinmişti. Ayaklarının dibinde Dorothy yaşlarında bir kızın cesedi vardı. Kızın yüzü, yeşil boyaya benzer bir şeyle lekelenmişti. Aynı boya başının altından akarak parlak kırmızı çimlerde yemyeşil, oval bir birikintiye dönüşmüştü. Kızın kıpırtısız gözleri Dorothy'ye, huzursuzluk verici bir aşinalıkla bakıyordu.

Beyazlı Kadın, kızın boğazına bastı. On küsur metre yüksekten bile duyuldu kemik çatırtıları. Kız kımıldamadı bile.

*Aman Tanrım... Yeşil boya değil bu. Kan... Kız... Ölü.*

"Var mı başka Minişistan müdafii?" Beyazlı Kadın sırıttı. Ayağını kızın boynundan kaldırıp kafasını tekmeledi. Dorothy dudaklarını ısırdı. Kulübe sarsılmaya başladı.

"Minişlerin cesareti de minik anlaşılan," diye alay etti Beyazlı Kadın. "Gelsenize! En azından bunun bana kafa tutacak cesareti vardı. Yok mu başka aranızda?"

"Ben varım!" Tutamamıştı kendini Dorothy.

Kalabalıktan bir hayret sayhası yükseldi. Hepsi birden kafalarını kaldırıp baktılar yukarı. Yüzleri tombik ve... Maviydi.

*Aman Tanrım... Mavi eldivenli değiller. Tenleri mavi.*

Beyazlı Kadın kafasını kaldırıp bakınca Dorothy nefesini tuttu. Yüzü kapkaraydı. Öyle Obama veya Jay-Z gibi değil ama. Zeytin karası. Sırf o da değil, ak olması gereken göz akları da siyahtı. Yüzündeki tek renk, bembeyaz gözbebeklerini çevreleyen turuncu gözleriydi.

"Sen de kimsin?" dedi Beyazlı Kadın.

"Dorothy," dedi Dorothy. "Bu da Toto."

"Peki, Dorothy ve Toto. Gelsenize aşağı! Sizi öyle bir kırbaçlarım ki—"

Kırbaç kelimesi ağzından çıkar çıkmaz üç şey oldu.

İlki, Dorothy'nin zihni kızıla kesti.

İkincisi, Toto hırladı.

Üçüncüsü, kulübe toparlanıp balyoz misali yere indi.

Beyazlı Kadın haykıracak dahi vakit bulamadı.

Bir an Dorothy'ye bakarken, sonraki anda kulübenin altında yere—

*(Bizim bildiğimiz yere değil)*

—yapıştı. Bedeni teneke kulübenin altında iç kıyan iki sesle ezildi. İlki, bin kürdanın aynı anda kırılışı gibiydi. İkincisiyse Dorothy'ye patlayan bir ketçap poşetini anımsattı.

Dorothy ve Toto şiddetle kıçlarının üstüne oturdular. Birkaç saniye çıt çıkmadı. Derken mavi Minişlerden biri—

*(Aman Tanrım. Bu bir Şirin galiba...)*

—eşikte belirdi.

"İyi misin?" Sesi kalıplı savunma oyuncularına has ölçüde inanılmaz pesti. Toto derhal atılıp Dorothy'yle doksan santimlik mavi adamın arasına girdi.

Dorothy karşısındaki sanrıya, "Evet," dedi. Kusacak gibiydi. "Şahaneyim."

"Şahane mi?"

Dorothy kalktı ve anında ince teneke zeminde oluşuvermiş kadın şeklindeki tümseğe takılarak tökezledi. Mavi adam Dorothy'yi yüzüstü düşmeden yakaladı. Toto, saldırayım mı dercesine Dorothy'ye baktı, Dorothy köpeğin başını okşayıp yana açılarak mavili adamın yardımına izin verdi. Yakut rengi çimlere adım attığı anda Beyazlı Kadın'ın ayaklarının kulübenin köşesinden çıktığını gördü. Kanlı kafasıysa diğer uçtan çıkmıştı.

"Vay canına," dedi Dorothy.

Mavi kalabalık Dorothy'nin hayret ünlemini memnuniyet belirtisi sayıp alkışlamaya ve hep bir ağızdan bağırmaya başladı:

*"Vac-CANNA! Vac-CANNA! Vac-CANNA!"*

Toto havlayarak karşılık verdi. Tombalak göbeklerini tokuştura çarpıştıra Dorothy'nin etrafını sardılar. Minik, ak saçlı kafalar karla kaplı tenis topları misali inip kalkıyordu.

Birkaçı Toto'yu çevreledi, sarılıp okşamaya başladılar.

Diğerleri tuhaf fotoğraf negatifi gözlerinde parıltılarla Dorothy'ye bakıyordu. Beyazlı Kadın'daki—

*(şimdi müteveffa)*

—gibi, gözbebekleri kapkara akların ortasındaki beyaz noktalardı. Şirinler hep bir ağızdan konuşuyor, birbirlerine sarılıyor, birbirlerini kutluyorlardı.

Beyazlı Kadın pek sevilmiyormuş anlaşılan.

Soru yağmuru altında Dorothy, her birine lakap takmadan duramadı.

Noel Şirin: "Nasıl başardın, Dophia?"

Beyaz saçları yüzünden hepsi Noel Şirin gibi görünüyordu ama bu, *Hobbit*'teki cücelerinkini andıran sakalıyla diğerlerinden daha yaşlı duruyordu.

Feci Obez Şirin: "Öldün sandık!"

Çirkin Dişi Şirin: "Ufak evi nereden buldun, Dophia?"

"Lütfen, lütfen," dedi yankılanan bir ses. Şirinler susarak uzun boylu, muazzam güzel bir kadına doğru döndüler. Teni kâğıt beyazlığındaydı ve kapkara cüppesi altında resmen parıldıyordu. "Eminim ki Dophia—"

"Dorothy," diye düzeltti Dorothy.

Hayaletsi kadın gülümsedi ve lafına, Dorothy hiç konuşmamışçasına devam etti:

"Eminim ki Dophia az önce olanlar yüzünden biraz şaşkın. Bize bir dakika izin verirseniz..."

"Dorothy mi?" dedi Şaşkın Şirin. "Dorothy de kim ya?"

"Dorothy buysa Dophia nerede?" dedi Böcek Gözlü Şirin.

Kadın, hepsini kibarca yana iterek, "Tamam, tamam," dedi. "Dophia *bu*... Azıcık kafası karışmış işte..." Kadının soğuk eli Dorothy'yi kolundan tuttu ve gene kibarca (ama emreder bir tavırla) itekledi. "Gel benimle."

♠

Kör edici beyazlıktaki kadın, itirazına fırsat tanımadan Dorothy'yi kalabalıktan uzaklaştırdı. Şirinler kutlama ve alkışlar arasında gidişlerini neredeyse fark etmediler bile. Toto yanlarındaydı; Dorothy, kendini mi yoksa onu mu sakinleştirmek istediğinden emin olamadan başını okşuyordu köpeğin. Dönüp baktığında Şirinlerin cesedin bacakları etrafına toplandıklarını gördü.

"Ayaklarını keselim!" diye bağırdı Çatlak Şirin.

*"EVEEET!"* yanıtı geldi kalabalıktan.

Becerikli Şirin, "Baltamı getireyim!" teklifinde bulundu.

*"BALTA! BALTA!"* diye neşeyle haykırdı kalabalık.

Seslenme mesafesini aştıklarında, "Uf, uf," dedi Dorothy. "Seri katil falan mıydı o kadın?"

Siyahlı Kadın, Dorothy'yi devasa bir şapkalı mantarın ardına yönlendirirken, "Falandı," diye mırıldandı. Bir taş yığınına uzattığı parmağıyla havada bir şekil çizdi. Taşlar havalanıp fır dönmeye başladılar.

Toto gergince gerileyip Dorothy'nin etrafında dolandı. Dorothy eğilip kısmen onu, kısmen kendini sakinleştirmek için köpeğine sarıldı.

Taşlar sıvılaşmaya başlar görünene kadar döndüler. Dorothy daha *vay canına* diyemeden (bugünlerde sık söyler olmuştu) sıvı, kapkara bir buluta dönüşüp ortadan ikiye ayrıldı. İki bulut tekrar sıvıya ve ardından dönmeye devam eden iki katıya dönüştü. Katı cisimlerse biçimlenip tekerlekli, kolçakları ve sırtı ayarlanabilir ofis koltuklarına dönüştüler.

*Düş görüyorum. Düş görüyorum, değil mi?*

Siyahlı Kadın ortaya çıkan iki koltuktan birine oturdu, Dorothy'yi diğerine buyur etti.

"Rahatla, şekerim. Oturmanı tavsiye ederim."

Dorothy, altında birden kayboluverecekmişçesine tedirgin oturdu koltuğa.

"Puf-puf?" dedi soluk tenli kadın.

"Ha?"

Dorothy'nin aklı yavaş işliyormuşçasına ağır heceleyerek, "Sen. Puf-puf?" dedi kadın bir daha.

"Sigara mı?"

"Evet, istersen birilerine pipo veya nargile getirtebilirim."

"Ha, olur," dedi Dorothy. "Bir sigara iyi gidebilir."

Siyahlı Kadın cüppesinden selofan ambalajlı bir paket çıkardı. Mor ve yeşildi paket. Ön tarafında kafası alev almış bir adam resmi vardı. Kadın, Dorothy'ye akik rengi, mavi filtreli bir sigara uzattı.

Dorothy daha önce bir iki defa sigara içmişti ama sürekli içermiş pozlarına büründü.

*Şirin kalabalığının ortasında duran kapkara bir kadının üzerine inmeden önce bir kulübede uyanmaktan daha acayip değil sonuçta, değil mi?*

*(Ya.)*

Kadın kendine de bir sigara aldı, paketi cüppesine sokup gümüş bir çakmak çıkardı. Dorothy'nin sigarasını simsiyah bir alevle yaktı. Dorothy bir nefes çekti. Sigara, okulun arkasında kaçak tüttürdüklerinden çok daha sertti ama öksürüğünü tutmayı becerdi. Yanık böğürtlen tadı vardı.

Siyahlı Kadın sıkı bir nefes çekti ve porselen beyazı burun deliklerinden turuncu duman savurdu. Bakışları Şirinlere döndü. Dorothy, Becerikli Şirin'in baltasını alıp geldiğini anladı. Balta, havayı yarıp inerek iğrenç cıvık sesler çıkarmadan önce her yükselişinde parıldıyordu.

Her inişinde Şirinlerden *oh* ve *ah* sesleri yükseliyordu.

"Pek şeker yaratıklar ama kafaca beş yaşında çocuk kadarlar. Ruh halleri de çok değişken. Akşama balta Miniş kanı dökse şaşmam. Hoş, şimdilik Bertha'yı doğramaktan memnunlar. Hak etmişti. Hiç sevmezdim kaltağı."

"Bertha mı?"

"Öyle korkutucu isimlerden değil, değil mi?" Gülümsedi Siyahlı Kadın. "Kendi de sevmezdi zaten. Neyse. Minişler Doğu'nun Hain Cadısı derlerdi ya, benim için ezelden beri Koca Bertha'ydı."

"O... Bertha... Cadı mıydı?"

Siyahlı Kadın bir nefes daha çekti.

"Hı-hı."

Dorothy, kendini inandırmaya çalışır bir vurguyla, "McGuire'ın... Kulübesi bir cadının üstüne düşüp... Canını aldı..." dedi.

"Somurtma öyle. Bertha Minişlere çok azap çektirdi. Sen öldürmesen başkası öldürürdü."

"Kulübe öldürdü onu," dedi Dorothy. "Ben değil."

"Ha o, ha bu." Siyahlı Kadın sigarasını yere bastırıp söndürdü ve izmariti bir fiskeyle attı. "Pis alışkanlık. Bırakacağım bir gün. Sense sigara içmek için daha çok küçüksün ama yaşadığın sabahtan sonra ayıplayamam açıkçası."

Kol saatine bakıp iç çekti kadın. "Daha on bile değil. Her şey bitmeden o kanser çubuğunun yanında bir şey de içmek istersin herhalde."

Ne diyeceğini bilmeyen Dorothy başıyla evetleyip bir nefes daha çekti ve öksürüğe boğuldu. Yanık böğürtlen tatlı duman başını döndürmüştü.

"A, bu arada ben de Glinda," dedi kadın elini uzatarak. "Neydi demiştin adın? Dora mıydı?"

"Dorothy."

"Hah, Dorothy. Tanıştığımıza memnun oldum. Kusura bakma... Şey, durumun için yani."

Dorothy önce ne sorması gerektiğini düşünerek kadına baktı. En barizinden başlamaya karar verdi. "E... Neredeyim ben?"

"Minişistan. Geldiğin yerde fazla Miniş yok herhalde."

"Sadece Dunkin' Donuts'ta var."

"O ne o?"

"*Donut* dükkânı."

"*Donut* ne ki? Aman neyse, önemli değildir herhalde. Sonuçta evinden çok uzaktasın, evlat."

Dorothy kör edici şekilde parıldayan mor-siyah güneşe baktı.

"Kansas'ta değilim artık, değil mi?"

"Öyle. Tahminen bugüne dek hiçbir Kansasçı Kansas'tan senin kadar uzaklaşmamıştır."

"Kansaslı."

"Kansaslı ne ki?"

Glinda'nın dilbilgisini düzeltmenin faydasızlığını kavrayan Dorothy, "Boş ver," dedi. "Nasıl geldim buraya peki?"

Glinda dudağını ısırdıktan sonra suçüstü yakalanmış gibi ellerini kaldırdı. "Benim kabahatim."

"Ama nasıl..." Glinda'nın kapkara cüppesine ve taştan dönüşen ofis koltuklarına bakarken fark etti. Nasıl böyle aptalca bir soru sorabilirdi? "Sen de mi cadısın?"

"Cadı nahoş bir kelime. Ben 'süper-kadın'ı tercih ediyorum ama kimsenin diline takılmıyor maalesef. Dolayısıyla evet, cadıyım."

"Hortumu sen mi yolladın?"

"Hortum derken?"

"Oturduğum çiftliğe çöküp kulübeyi kapan yeşil hortum... Siklon. O getirdi buraya beni."

"İlginç," diye mırıldandı cadı.

"Her şey birden... Yamyassı oldu ve derken bir baktım kulübe şeyin... Diğer cadının tepesinde..."

"Ezme işi gayet sıkıydı bu arada."

İçi kabardı Dorothy'nin. "Nasıl yani?"

"Numaran hoşuma gitti. Öyle gösterişe falan girmeden, basit ve etkili. Senin yaşındaki çocukların çoğu gösterişe girerdi. Ne bileyim, işte, yeri yarıp Bertha'yı içine atmalar, yıldırımla çarpmalar, vesaire. Dophia mesela öyle yapardı... Tabii Bertha... Aman, neyse. İyi iş. Tebrikler."

"Bir dakika," dedi Dorothy. Ter damlası ensesinden aşağı süzülüyordu. "Ne demek iyi iş? Kulübeyi üstüne indiren *benmişim* gibi konuşuyorsun."

Glinda derin bir nefes çekip, "Sendin," dedi. "Tebrikler Kansaslı Dorothy. Doğu'nun Hain Cadısı'nı sen öldürdün."

♠

Dorothy devrilip kalıverecek gibiydi.

"Ama ben... Ama... Ben... Cadı değilim ki ben!"

"Kesin öylesin."

"Cadı diye bir şey yoktur bir kere!"

"Onu demin konuşmadık mı?" dedi Glinda. Bir sigara daha çıkardı. "Bertha cadıydı. Ben de cadıyım. Dophia da cadıydı. Belli ki *sen de* cadısın. Epey de güçlüsün bu arada."

Dorothy ayağa fırlayarak, "Yaptıklarını yapamam ben," dedi. Birkaç adım atıp eskiden taş diye bilinen ofis koltuğuna baktı. "Yapamam ben... *Böyle* şeyler."

"Yeteneğin var. Zaman tanı kendine."

Dorothy yumruklarını sıkıp gözlerini yumdu.

*Düş görüyorum. Komadayım. Delirdim.*

Mümkün açıklamaları aklından geçirdi, hiçbirine inanamadı.

"Dophia? İyi misin?"

Dorothy gözlerini açtı. "Dophia da kim? Hem niye Minişler bana öyle deyip durdular?"

"Pardon," dedi Glinda. "Feci benziyorsunuz."

"Anlamıyorum."

"Anlamak istemezsin, inan bana." Çarçabuk değiştirdi konuyu Glinda. "E, demek Kansas'ta... Hiç cadı yok, öyle mi?"

"Sadece masallarda var."

"Büyü de mi?"

"Yok."

"Şansa bak. Büyü dediğin baş belasıdır. Herkes kıyak zanneder ama aslında... Öf yani. Güçlü cadılar millete eziyet edip dururlar ki bu yüzden iyi cadılar mecburen tüm vakitlerini onları durdurmaya harcarlar. Şiddet kısırdöngüsü anlayacağın. Hiç bulaşmasan daha iyi, inan."

Glinda bir sigara daha çıkardı, ağzındakini fark edince yere atıp söndürdü ve üçüncüyü yaktı.

"Eve dönmek istersin herhalde."

Dorothy hiç düşünmeden, "Evet," dedi ama birden evini hatırlayamadığını fark etti. Bulanık bir çiftlik görüntüsü vardı hafızasında. Hırıldayan yaşlı bir kadın. Bir Dr. Seuss kitabı okuyan, güleryüzlü bir adam. Başka? Hiç. Hepsi gitmişti. Hatırlayamadığı sırf evi değildi, hayatını da hatırlamıyordu. Kırıntılar vardı ama geneli bomboştu.

"Ne oldu?" dedi Glinda.

"Hatırlayamıyorum."

"Önemli bir şey değilmiş o zaman."

"Yok, onu demiyorum. *Hiçbir şey hatırlayamıyorum.*"

"A," dedi Glinda. "Çoğu herhalde öldüğünde—"

Glinda lafını yarım bıraktı. Dorothy başını yana eğdi. "*Öldüğünde* derken?"

"Ne? *Öldüğünde* mi dedim? Yok, yok... *Daldığında* demek istemiştim."

"Nereye daldığımda?"

"E... Dünyamıza işte. Evet. Neyse işte, dünyamıza daldığında anıların birbirine karışmış olmalı. Köpeğini hâlâ hatırlıyorsun ama değil mi?"

Dorothy dibinde oturan Toto'ya baktı, gerdanını kaşıdı. "Hiçbir şey unutturamaz onu bana."

"İyiye işaret. Anıların muhtemelen kafanda bir yerlerde dolanıyorlardır."

"Geri gelecekler mi?"

"Geri gelecekler mi? Hım. İyi soru." Glinda dudak büzüp omuz silkti. "Her şey olabilir, değil mi? Boşuna *büyü* demiyorlar."

Dorothy birden, geldiğinden bu yana yaşadıklarından çok daha büyük bir panik hissetti.

"Evimi hatırlayamazken nasıl dönebilirim geri? Yani... Tamam, Kansas'ta; onu hatırlıyorum ama adresini falan hatırlamıyorum!"

"E, hafızan yerinde olsa bile kendi başına geri dönemezsin zaten. Ama dert etme. Lojistik kısmını bana bırak. Sen bu arada içkini yudumlayıp takıl. Minişler çok eğlencelidir."

Glinda kalktı, Dorothy'yi Şirinlerin yanına götürdü.

*Neden Şirinleri hatırlıyorum ama kendi anne babamı hatırlayamıyorum?*

Birden üzerlerinden kocaman, kapkara bir top, yeşil sıvılar saçarak geçip gitti.

Dorothy gömleğine düşen yapışkan damlayı silerken, "Aman Tanrım," dedi. "Zannettiğim şey miydi o?"

"Koca Bertha'nın kafası mı zannetmiştin?"

"Hı-hı."

"O zaman evet, zannettiğin şeydi." Gülümsedi Glinda. "Minişlerin gözlerini bazen *azıcık* kan bürüyebiliyor. Dert etme ama sen. Canlarını kurtardığını düşünürsek hepten zom olmadıkları sürece güvendesin diyebilirim. Haydi, gel, tanıştırayım seni. Ha, önce... Birazcık temizlenmene yardım edeyim diyorum. Şu beyaz-gözün bir yere bağlı değildir herhalde, değil mi?"

"Ha?"

"Şunu diyorum." Glinda Dorothy'nin gözünün altındaki kararmış şişliğe hafifçe dokundu.

"Ha, bu," dedi Dorothy.

Birinden dayak yediğini ki kaburgalarındaki ağrıya bakılırsa ciddi dayak yediğini belli belirsiz hatırlar gibiydi ama kimden, hatırlayamıyordu.

"Yok," dedi Dorothy sonunda. "Kararmış... Yani beyaz-gözüm bir yere bağlı değil."

Glinda, "Güzel," dedi ve elini Dorothy'nin yüzüne doğru salladı.

Dorothy'ye tenini serin bir sis kaplamış gibi geldi ve gözünün altındaki sızı aniden kayboldu. Yavaşça elmacık kemiğine dokundu ve parmaklarını çenesinde gezdirdi. Şişlik ve bereler gitmiş, geriye sadece çenesindeki iz kalmıştı.

"Vay canına!"

Sırıttı Glinda. "O laf da ağzından düşmüyor."

"Başımdan geçenleri yaşasan senin de düşmezdi." Dorothy uzun zamandan beri ilk defa sahiden gülümsediğini fark etti. "Şey... Diğerleriyle tanışmadan önce... Acaba çatlak kaburgaları da iyileştiriyor muydun?"

♠

İzleyen birkaç saat Dorothy'nin hayatında yaşadıklarının en tuhafıydı. (Hoş, hayatına dair neredeyse hiçbir şey hatırlamadığını düşünürsek böyle demek pek bir anlam taşımıyor.) Ama Dorothy, Minişlerin fokurdayan sarı içkisinden ilk yudumu aldıktan sonra endişeyi bıraktı. Hayatında sadece bir defa sarhoş olmuştu (öyle zannediyordu) ama hiç böyle olmamıştı. Her şey... Güzeldi. Mutluydu.

Minişlerin tek derdi tanışmak, sırtını sıvazlamak ve yedirmekti. Hepsi inanılmaz ölçüde cana yakındı (Somurtuk Şirin yoktu) ama pek zeki sayılmazlardı (Akıllı Şirin, hatta Akıllı Sayılabilecek Şirin bile yoktu). Ama çılgınca mutlu ve sadece... *Var olmaktan* müthiş memnun görünüyorlardı.

İster Dorothy'ye Koca Bertha'yla ilgili acayip hikâyeler anlatsınlar, ister dumanlı ateş kuyularında acayip mahlukları kızartsınlar ya da

Bertha'nın kesik kafasıyla yakar-top oynasınlar yahut Bertha'nın kanlı, kesik ayaklarını göstersinler, her yaptıklarını müthiş bir zevkle, hazla yapıyorlardı.

Son faaliyete galiba bayılıyorlardı; Dorothy ilk baştaki tiksintisini aştıktan sonra zevk alır numarası yapmaya, karşısına getirilen Bertha'ya ait her türlü parçaya takdirle kafa sallamaya başladı.

Ama en güzeli yiyeceklerdi. Dorothy hayatı boyunca hep aynı sıkıcı on çeşit yemeği—

*Neden yemekleri hatırlıyorum ama insanları hatırlayamıyorum? Neyim var benim?*

—yediğinden, Çin yemeği bile gözüne egzotik gelirdi. Minişlerin yiyecekleriyse çılgıncasına garipti. Tepegöz'ünki gibi tek ve cıvık gözlü kızartılmış kuş kafaları (karamel, tereyağlı kızarmış ekmek ve omlet tadında), cıvık yeşil peynirle doldurulmuş (burun akıntısına yol açıyorlardı) dev tırtıllar... Acayip, melez sebzeler: *Mırs*, mısıra benziyordu ama daha büyüktü, taneleri kiraz büyüklüğünde ve patlıcan moruydu (soğan ve kızarmış tavuk gibi kokuyordu); *saka-ja-ja*, ahtapot gibi kolları olan siyah bir domatesti (kızarmış sucuk yağına batırılmış lokum gibiydi tadı)... Bir de seni-nu vardı: üzüm gibi salkımlı minik kavunlar (ananas ve çiğ et kokulu)...

Normalde Dorothy önüne konanların yarısını tatmaya cesaret edemezdi ama Minişlerin içkisi Dünya'da her şeyi mümkün gösteriyordu.

Dorothy Dünya'da olduğunu sanmıyordu ama başka bir gezegene gittiğini de sanmıyordu. Burası daha çok *Başka Bir Dünya* gibiydi. Her şey aynı ama farklıydı. Herkes İngilizce konuşuyordu ama mesela renkler birbirine girmişti. Minişler mavi tenliydi; çimler kırmızı, kan yeşil ve gökyüzü turuncuydu (o da mor güneş ufukta kaybolup yerine kapkara ay doğarak göğü, aşırı parlak bir beyaza çevirene kadar).

Dorothy kendi teninin de bir deniz tonuna döndüğünü fark etti. Şirin mavisinden çok sualtı mavisi gibiydi ama. Toto'ysa evdekinin

tam tersiydi: Siyah tüyleri beyaza, beyazlarsa siyaha dönmüştü. Ama en korkuncu gözleriydi: Normalde buz mavisi olan gözleri, titreşen mumlara has turuncu parıltılardan taşıyordu artık.

Dorothy bir ayna aradı ama tuvalette bile bulamadı. Minişlerin hayatı ultra-modernle (sesli komutla açılıp kapanan lambalar, sifonu kendi kendine çekilen altıgen klozetler) aşırı-ilkelin garip bir karışımıydı. (Herkes elle yiyordu ve peçete tamamen yabancıydı. Çok şükür, tuvalet kâğıdı vardı.)

Kırpışan kara yıldızlara baktı (siyah bir şeyin kırpışabileceği aklına hiç gelmemişti) ve güldü, içkiden başı dönüyordu. Mutlu ve hafifti.

Sersem Şirin kocaman kırmızılı-yeşilli bir mantarı koparıp ağzına tıkıştırdığında işler iyice çığrından çıktı. Ondan sonra her şey dünyadaki en akla uygun şeymiş gibi göründü. Ne dünyası, tüm dünyalarda! Sesler sanki Dorothy dipsiz bir kuyudaymış gibi yankılanıyordu; koku alma duyusu, deredeki balıkların kokusunu alabileceği ölçüde keskinleşti ve her yanda canlıymışçasına kıpırdayan, yanıp sönen, her birinin kendi karakteri ve söyleyeceği sonsuz lafı varmışçasına zonklayan tuhaf renkler belirdi.

Bir süre sonra Minişleri birbirinden ayıramamaya (önceden ayırdığını varsayıyoruz) başladı. Lakaplarını karıştırarak kullandı: Sersem, Şişko, Sarhoş, Dört-Göz, Kikirdek, Çalçene, Sakar, Cırlak... Sonunda birinin yatağında sızdı (Aslında sığabilmesi için iki yatak birleştirilmişti).

Uykuya dalmak üzereyken, oda durmadan dönerken bir düşünce aklını dürtükleyip durdu:

*Evimi hatırlayamıyorsam neden geri dönmeye korkuyorum?*

# 4

# KEHANET VE BİR MV

Aşırı parlak mor ışık pencereden sızıp tenini sıcak esinti misali yaladı. Dorothy yatakta dikkatle doğrulup oturdu. Yirmi dört saatlik uykudan uyanıp üst üste üç kutu *Cola* içmişçesine iyi dinlenmiş, uyanık ve enerji doluydu.

Lakin bu harika duygu, yataktan atlayıp alçak (ve çok sert) tavana kafayı vurmasıyla kesildi. Ardından gelen baş ağrısı Dünya'ya (ya da artık her neredeyse oraya), normal haline, kendine dönmesini sağladı.

*Kendin kim peki? Daha soyadını bile hatırlayamıyorsun.*

Kafasını tekrar vurmamak için ihtiyar teyzeler gibi iki büklüm eğilerek ufak ve yuvarlak evden çıktı. Bahçeyi koruma görevinde uyuklayan Toto'nun siyah-beyaz tüyleri, yumuşak ve parlak kırmızı çimlerle sert bir tezat oluşturuyordu. Dorothy'yi görür görmez davranıp yüzünü yalamaya koyuldu.

Tüm kasaba uyanmış gibiydi; çimler biçiliyor, bahçeler sulanıyor, en sporundan steyşınlara envai çeşit araba yıkanıyordu. Bildiği arabaların daha küçüğü olmaları haricinde neredeyse aynısıydı hepsi.

"Kimse işe gitmiyor mu?" diye mırıldandı.

Minişlerden biri (Ya Hapşırık Şirin ya da Banal Şirin'di, çıkaramadı) Dorothy aklını kaçırmış gibi baktı.

"Bugün pazar, Dophia. Tanrı'nın günü."

"Tanrı arabaları cidden seviyor herhalde."

Hapşırık/Banal Şirin hevesle kafa sallayıp hapşırdı. Hangisi olduğu anlaşılmıştı.

"Çiçekleri de. Tanrı ikisini de sever," dedi Hapşırık. "Çünkü o Tanrı'dır ve Tanrı her şeyi sever çünkü hepsi O'nundur çünkü O, Tanrı'dır ve her şey Tanrı'ya aittir. Çünkü Tanrı'dır O!"

"Hı-hı," dedi Dorothy ensesini kaşıyarak. Minişlerle sohbet, fazlasıyla ayık olmadığında daha iyiydi. "Glinda'yı gördün mü buralarda?"

Hapşırık gülümsedi ve başparmağıyla arka tarafı işaret etti.

"Mishagoss'un evinde! Mishagoss'la vu-vu yapıyor. Vu-vu nedir biliyorsun, değil mi?"

Dorothy *vu-vu* nedir bilmiyordu ama gülümseyip başıyla evetledi.

Hapşırık Toto'nun başını okşayarak, "Selam Zozo," dedi. "Cici köpek."

Tam o anda Glinda, sarı çizgili ufak bir evin kapısında belirdi. İçeri dönüp başıyla selam verdikten sonra yanlarına geldi. Hapşırık'a başıyla selam verdi.

"Günaydın Jimaboor," dedi Glinda. Dorothy'ye döndü. "Günaydın, şekerim. Dün akşam iyi eğlenmişsin."

Dorothy nedenini bilmediği bir utançla, "Teşekkürler," dedi.

Glinda göz kırparak, "Hâlâ Kansas'a dönmek istiyor musun?" dedi. "Minişistan çok eğlenceli."

Dorothy aşağı, iki eliyle birden burnunu karıştırmakla meşgul Jimaboor'a baktı. Gülmesini bastırarak bakışlarını parlak turuncu göğe çevirdi. Güzeldi ama bir yandan da oraya ait olmadığını hatırlatıyordu. Hatırlayamamasına rağmen evine dönmesi gerektiğini biliyordu Dorothy.

"Buraya ait değilim."

Glinda'nın gülücüğü titredi. "Emin misin?"

"Evet."

İç çekti Glinda. "Şey... Hım... Geri dönmek, buraya gelmek kadar kolay değilmiş."

Yüreğine bir ağırlık oturdu Dorothy'nin. "Ama yapabilirsin, değil mi?"

"Şey, açıkçası..." Glinda, ne diyeceğine karar verircesine durakladı. Ardından derin bir nefes aldı ve ebeveynine arabayı çarptığını ama esasen suçun nasıl da başkasında olduğunu anlatan ergen misali alelacele konuşmaya başladı: "Ne yaptım, bilmiyorum aslında. Korumaya çalışıyordum... Yani bir şey yapayım derken başka bir şey yapmışım. Öyle kolayca tekrarlayabileceğim bir şey değil."

"Burada mı kaldım yani?"

"Yo, hayır," dedi Glinda çabucak. "Yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Kimmiş?"

"Oz Büyücüsü. Seni geri yollayabilecek biri varsa eğer, odur."

"*Eğer*, dedin. *Varsa eğer...*" Gözlerini kıstı Dorothy. "Yollayacak biri *olmayabilir* yani."

"Dophia gibisin. Dümdüz." Koluna girip Dorothy'yi Hapşırık/Jimaboor'dan uzaklaştırdı. "Bir de olumsuzsun. Karamsarlık için çok gençsin halbuki."

Yetişkinlere has soruyu savuşturma hamlesini tanıyan Dorothy, "Hı-hı," dedi.

"Olumlu bak! Büyücü ne yapılması gerektiğini biliyordur. Bilmiyorsa... Eh, sırası gelince bakarsın ona da."

Dorothy, Glinda'nın "bakarız" değil, "bakarsın" dediğini fark etmişti.

"Büyücü Minişistan'da mı peki?"

"Yok canım," dedi Glinda. "ZümKent'te oturuyor."

"Nasıl giderim oraya?"

Glinda, yarışma programı sunucusu edasıyla, "Sormana çok sevindim!" dedi. "Gel, at arabana götüreyim seni."

Bir at arabasını nasıl idare edebileceği merakıyla kaş kaldırdı Dorothy. At binmeyi bildiğinden emindi ama at arabası kullanmak bambaşka bir işti. Belki atı alıp gitse—

Glinda'nın işaret ettiği "at arabası"nı görünce kesildi düşünceleri.

Dorothy heyecanla, "Ama bu bir karavan!" dedi. Rahatlamıştı.

"Yok, bu bir MV. Miniş-Van," dedi Glinda. "Ne oldu? Beğenmedin mi?"

"Ha, yok, güzel. 'At arabası' deyince şey... At arabası sanmıştım."

Glinda geri zekâlı mısın dercesine baktı. "Lafın gelişiydi, şekerim."

♠

Dorothy aracın etrafında dolandı. İlkin dikkatini, alev kırmızısı kaportanın altında zonklayarak ışıldıyor gibi görünen altın jant kapakları çekti. Koltuklar, direksiyon ve ön panelin fosforlu yeşiliyle pek uyumlu pembe deri kaplıydı. Minişler renklere ciddi meraklıydı. Arka tarafın kayan kapısına yapıştırılmış yazıyı görünce durakladı. Şöyle yazıyordu:

Girme. İçeride Zombiler Var.

"Eee... Şaka bu, değil mi?" dedi Dorothy.

Glinda pek ciddi baktı. "Memleketi boydan boya geçerken yanında bir sürü ölmemiş ölü taşımanın uygun kaçacağını düşünmüştüm."

Ağzı açılıverdi Dorothy'nin.

"Evet, şekerim. Şaka bu da... Senin Kansas'ta mizaha pek yer yok galiba."

"Galiba," dedi Dorothy utanarak.

Glinda karavanın arka tarafını açtı. "Gir içeri, bir bak. Ama kafana dikkat et. Tavanı alçaktır biraz."

Dorothy minik basamaklardan içeri girdi. Toto hemen arkasındaydı. İçeride bir ranza; bir oturma bölümü; buzdolabına benzeyen bodur, siyah bir kutu; devekuşu yumurtası büyüklüğünde ve şeklinde bir mikrodalga fırın; üçgen, ufak bir masa ve açık bir kapının ardında da altıgen klozetiyle Dorothy'nin hayatında gördüğü en küçük tuvalet vardı.

Minişlere uygun ve on iki yaşındaki kızlara da fazla zorluk çıkartmayacak ebadı haricinde çoğu bakımdan sıradan bir karavandan farkı yoktu aracın. Dorothy'nin ehliyeti yoktu, daha önce traktör kullanmıştı—

*(Çiftlikte. Çiftlikte yaşıyordun sen.)*

—ve tüm kontroller yerli yerinde görünüyordu.

Tuhaf vaziyete rağmen araç kullanma fikri Dorothy'yi heyecanlandırmıştı. Şoför koltuğuna oturduğunda ayaklarının pedallara rahatça eriştiğini gördü. Hatta azıcık uzun bile gelmişti boyu. Dışarı bakarken muz sarısı bir spor araba çarptı gözüne.

"*Şunu* niye kullanamıyorum?" dedi.

"Açgözlülük etme, şekerim. Benim o," dedi Glinda. "Hem sana yer lazım."

"Niye?"

"Yoldan birilerini alman gerekirse diye."

Dorothy, bu sözleri diğer dediklerinden niyeyse daha garipmiş gibi baktı kadına. Glinda tanıdığı diğer yetişkinlere benzemiyordu hiç.

"Yabancıları aracıma almamı mı *istiyorsun* yani?"

"*İstemek* biraz fazla kaçıyor. Ama fena olmayabilir. Geleceği görenlerden değilim gerçi ama..." Glinda kaş çatıp dudaklarını ısırdı. Bir an sonra iç çekip yine hızla konuşmaya başladı. Bu seferki yarışma kurallarını sayan, söylemeleri gereken ama kimsenin dinlemesini istemeyen spikerlerin tavrını andırıyordu.

*"Başka bir dünyadan gelip bir cadıyı öldürdükten sonra Büyücü'ye giden, giderken yolda yanına üç Oz vatandaşı alan ve şey... Bir cadı daha öldüren bir kıza dair bir efsane var da..."*

"Bir cadı *daha* mı?" dedi Dorothy. Azıcık gerilmişti.

Glinda, *senaryo böyle, ne yapayım* gibilerinden bir el hareketi yaptı.

"Şöyle düşün," dedi Glinda gülümseyerek. "Yolun yarısını aldın bile! Biri gitti, biri kaldı! Neyse işte, kehanetteki kız sensen önünde bayağı heyecan var demektir. O yüzden de sana *bunu* veriyorum!"

Glinda koltuğun altına uzanıp çıkardığı çifteyi Dorothy'ye uzattı.

Parıldayan, kemik beyazı tüfek, Dorothy'nin gördüklerine benzemiyordu hiç. Üç namlusu vardı, gezinde ufak (Minişlere göre bile ufak) bir dürbün takılıydı ve tetiği bir başparmaktı. Buna rağmen elinde pek rahat durdu.

"Deneyebilir miyim?" dedi Dorothy, hafif heyecanla.

Glinda araçtan inerek, "Keyfine bak," dedi. Dorothy de indi ve uygun bir hedef aramaya başladı. On beş metre kadar ilerisindeki upuzun bir ağaçtan sarkan acayip meyvelerden birine nişan aldı. Tetiği çekti.

Küçüklüğüne karşın çifte öyle bir geri tepti ki Dorothy yere devrildi. Ama hedefi tutturmuştu. Meyve turuncu bir bulut saçarak patladı. Toto takdirle havladı.

"İyi atış," dedi Glinda, Dorothy'nin kalkmasına yardım ederken. "Ama yerinde olsam devrilme işine çalışırdım. Vakti geldiğinde birden fazla ateş etmen gerekecek bence."

Silah almanın heyecanı geçtikten sonra ne anlama geldiği yüzüne çarpmıştı Dorothy'nin.

"Eee... Neden çifteye ihtiyaç duyacağımı düşünüyorsun?"

"Ha, yok bir nedeni," dedi Glinda bakışlarını kaçırarak.

"Şu efsanede... Cadıları öldüren kıza ne oluyor?"

"Evine dönüyor."

"Başına *kötü* bir şey geliyor mu?"

"*Kötü*den ne anladığına bağlı," dedi Glinda. "Hem zaten kehanetlere güvenilmeyeceğini herkes bilir. Hep şey gibidir... Hani, *Ha, 'alevler yuttu' dediği 'atom bombası patlamasıymış meğer'* falan gibi... Bire bir değildir yani. Çok geç olana kadar anlamazsın, falan."

Açıklama Dorothy'ye pek güven vermemişti.

"Bıçağım da olsa?" dedi.

"Bıçak mı?"

"Evet. Hani şöyle kocaman bir avcı bıçağı..."

"Ha, anladım niyetini," dedi Glinda gülümseyerek. "Kız-gücü çarpı hudut-avcısı. Güzel, hoşuma gitti. Bekle bir dakika."

Glinda iki parmağını ağzına sokup sıkı bir ıslık öttürdü. Üç Miniş derhal koşarak geldi. Glinda birini omuzundan tuttu, diğerlerine gitmelerini işaret etti.

"Malachi, tam aradığım Miniş! Arkadaşımıza bir tane kocaman kes-kes getirir misin? Şöyle ciddi deşecek türden..."

Psiko Şirin'in gözleri parıldadı ve az ötedeki bir eve koştu. Aynı hızla ve elinde kocaman (Miniş ölçülerinde) bir palayla döndü. Ağzı kulaklarında sırıtarak Dorothy'ye uzattı. Bıçak, üstündeki yeşil lekelere karşın güzel ve keskindi. Dorothy lekeleri sormamaya karar verdi.

Glinda ile Miniş teşekkür/rica anlamında yumruk toslaştılar, Malachi belden selam verdi ve kıçını kaşıyarak gitti.

"Şekerler, değil mi ama?" dedi Glinda. "Neyse. Yola çıkman lazım artık. Epey uzun yolun."

"Ne yöne gideceğimi bile bilmiyorum."

"Basit. 99 numaralı yol dosdoğru ZümKent'e gider. Sağa sola sapmak yok, *kapiş*?"

Dorothy, Glinda'nın bir şeyleri söylemediği hissiyle dolarak, "Tamam," dedi. "E, peki, ZümKent'e varınca Büyücü'yü nasıl bulacağım?"

"Kocaman, sipsivri bir şapkası var."

"Ciddi mi?"

"Ya, yok, şaka yapıyorum. Espri yapılmıyor mu sahiden Kansas'ta hiç? Neyse. Büyücü'yü bulmak zor değil, ZümKent'te kime sorsan gösterir."

"Peki," dedi Dorothy kuşkuyla.

"Güzel. Minişler ordu besleyecek kadar öteberi hazırladılar sana. Yeni arkadaşlarına da yeter."

"Kimi alacağımı nereden bileceğim?"

"Güzel soru!"

Dorothy güzel sorusuna güzel cevap bekledi ama Glinda gülümsemekle yetindi. Sonunda pes etti Dorothy: "Bilmiyorsun yani?"

"Yok. Efsanede sadece kızla kurt yavrusuna üç yabancının eşlik ettiği söyleniyor. Üçüncü, dördüncü ve beşinci... Valla bence Büyücü'ye gitmek isteyen kim varsa, yabancı oldukları sürece, yanına al derim. Ama sınırın üç. Dikkatli seç yani."

"İyi," dedi Dorothy. Glinda'dan daha iyi (veya daha fazla) tavsiye isterdi ama sonuçta Glinda iyilik perisi değildi. "E, ne kadar uzak peki? ZümKent yani..."

"Kuzgun-güve uçuşuyla bin beş yüz kilometre falan. Ama çok dönemeç var yolda, o yüzden iki bin kilometreye yakın tutuyor. Ama gaza yüklenme sürekli. Arada durup çiçek falan kokla. Gelincikler hariç."

"Ne kadar sürer yol?"

Omuz silkti Glinda. "Vardığında görürsün. Ne çok ne az. İyi mi böyle?"

Dorothy gene Glinda'nın neyi söylemediğini merak ederek, "İyi," dedi. "Ne zaman yola çıkıyorum peki?"

"Hemen," dedi Glinda.

"Acelem ne?"

"Yolda olman daha güvenli bence... Endişeye mahal yok ama." Glinda pek kendinden emin görünmüyordu.

"Bir daha görüşmeyecek miyiz diyorsun?"

"Açıkçası beni bir kere görmen bile mucize, haliyle zaten bir-sıfır öndesin. Haydi, vakit kaybetme artık!"

"Son bir soru," dedi Dorothy.

"Buyur."

"Dophia kim?"

Kederle gülümsedi Glinda. "Tanısaydın seveceğin biri." Elinin tersiyle ürkünç gözlerini silip aracı işaret etti. "Haydi, trafiğe kalmadan git."

Dorothy tam Miniş-Van'a binerken hatırladı... Yok, *hatırlamak* doğru kelime değil. Bilmediği bir şeyi nasıl hatırlasın, değil mi? Daha çok... Sezgi gibiydi.

Sezgisine güvenen Dorothy, bir zamanlar Bertha olan kanlı yığına bakmamaya çalışarak teneke kulübeye ilerledi. Toto, ölü uzuvlar aniden dirilip saldıracaklarmış gibi hırladı. Kanlı parçaların üzerinden atlayan Dorothy kulübenin kapısını açıp sivri ve paslı aletler saçılmış zemine baktı.

*Hayatta kalmam mucize.*

*(Kalmadın ki.)*

Dorothy kafasındaki sesleri duymazdan gelerek aradığını bulana dek yığını karıştırdı. Kaldırıp ışığa tuttu. Azıcık çizilmişti ve bir yanında ezik vardı ama genel anlamda sağlamdı. Cebine soktu. Tamamen sığmayacak kadar büyüktü, gömleğinin eteğiyle üstünü örttü.

Dorothy ne Glinda'dan niye sakladığını ne de yanına niye aldığını biliyordu. Sadece öyle yapması gerektiğini biliyordu.

"Buldun mu aradığını?" dedi Glinda.

Başıyla evetledi Dorothy.

"Bana ne olduğunu göstermeyeceksin demek. Akıllıca, hoşuma gitti. Kime güveneceğini asla bilemezsin. Pekâlâ, haydi yola!"

Glinda, Dorothy'yi araca kadar götürdü. Dorothy, az kalsın araçtan çıkan şişko bir Miniş'e takılıp düşecekti.

"Sana hediye bıraktım!" dedi Şişko Şirin neşeyle. "Git bak! Git bak!"

Dorothy, Glinda'yla tokalaşarak vedalaştı (Kucaklaşmak uygun gelmemişti gözüne ve Glinda öpmek için uzanmamıştı ki Dorothy ona da sevinmişti). Ardından, peşinde Toto'yla araca bindi.

Şişko'nun "hediyesini" anında gördü. Dikiz aynasından yakut rengi, yeşil lekeli, bağcıklarından birbirine bağlanmış bir çift koşu ayakkabısı sarkıyordu. Pek kötücül sallanıyorlardı ama. Dorothy içlerine baktı.

Midesi ağzına geliverdi. Bertha'nın ayakları hâlâ ayakkabıların içindeydi. Kafasını kaldırdığında Şişko Şirin'in (Manyak Şirin daha uygun görünüyordu artık) manyakça sırıtıp iki başparmağını kaldırdığını gördü. Yalandan gülümseyerek karşılık verdi Dorothy.

Memnun kalmış olacak, Manyak Şirin son bir el sallayıp koşarak Tanrı bilir ne yapmaya gitti. Dorothy ayakkabılara değmeden şoför koltuğuna yerleşmeye çalıştı ya, tüm çabasına rağmen sol tekinin ucu kulağına sürtündü.

Sivri gibiydi. Dorothy kulağına Bertha'nın tırnağının değdiği hissiyle ürperdi. Öğ. Gayrı insiyaki baktı yeşil lekeli ayakkabılara. Ayak gibi... Ama daha beterdi kokuları.

*Ayaklar ölü de ondan, şapşal.*

*(Bilmiyordum, sağ ol.)*

Hava almak için camı indirdi. Yola çıkar çıkmaz ayakkabıları atacaktı ama şimdilik kaba görünmek istemiyordu.

"A, iyi," dedi Glinda içeri bakarak. "Punchadoo ayakkabıları vermiş."

"Niye iyi?"

Glinda omuz silkti. "Bilmem. Kehanet önemli olduklarını söylüyor. Yanında dursunlar, ne zaman gerekecekleri belli olmaz. Hem zaten eminim koku da birkaç güne kalmaz geçer."

Dorothy kontağı çevirirken, "Ya, sorma," dedi. Motor bir iki öksürüğün ardından çalıştı. Birden aklına bir şey geldi Dorothy'nin. Camdan eğildi.

"Benzin parası?"

"Pardon?"

"Pa-ra," dedi Dorothy bezerek. "Benzin için işte."

"Benzin ne?"

"Eee... Bu aracı çalıştıran şey?"

"Araba güneş enerjisiyle çalışıyor. Burada bedavadır güneş enerjisi." Durakladı Glinda. "ZümKent'ten hatıra eşyası falan alırsın diye torpido gözüne bin Ozdolar koydum. Kafana göre takıl."

"Sağ ol."

Köyün neredeyse yarısı Dorothy'yi yolcu etmeye gelmişti bu arada. Hepsine sevgiyle baktı.

*Şirinköy'ü özleyeceğim galiba.*

Birden hepsi bir ağızdan başladı:

*"Vac-CANNA! Vac-CANNA! Vac-CANNA!"*

Dorothy güldü, Toto havladı. "Teşekkürler millet!"

"Daha cadı öldür!"

Son bağıran, kalabalığın önüne çıkmış, heyecanla hoplayıp zıplayan Malachi/Psiko Şirin'di. Dorothy onu gömleğindeki yeşil kan lekelerinden tanıdı.

*Wookie* yardımcı pilot misali yanına yerleşen Toto'ya, "Al sana araca almayacağımı *bildiğim* yabancı türü," dedi.

Vitesi geçirdi ve ilk yabancıyla ne zaman tanışacağını (ve ne kadar tuhaf biri çıkacağını) merak ederek Minişistan'dan ayrılmak üzere yola çıktı.

♠

Yaklaşık bir saat sonra şoförlük hevesi söndü ve Dorothy önünde uzanan dümdüz, uçsuz bucaksız ufuktan sıkılmaya başladı. Et pembesi gökyüzünü karartan siyahımsı-mor güneşin tuhaflığı bile önemini kaybetmeye başlamıştı. Son yetmiş beş kilometre boyunca hepi topu on kadar araç geçtiğine bakılırsa Glinda trafik konusunda da şaka yapmıştı anlaşılan.

Gördüğü araçların çoğu, daha küçük olsalar da kendininki gibi birer Miniş-mobildi. İçinde normal boyda görünen insanlar bulunan normal boyda arabalar da görmüştü. Parlak yeşil tenleri haricinde normaldi yalnız o tipler. Zümrüt gibi.

Dorothy bu tiplerin ZümKentli olup olmadıklarını merak etti. Belki "Züm" oradan geliyordu. Zümrütten. Akla uygundu. Zümrüt bir kentte yaşayan zümrüt insanlar. Hayal ederek gülümsedi. Azıcık sıla hasreti ve dehşete kapılma haricinde gayet mesut yaşayabilirdi öyle bir yerde.

*Azıcık dehşete kapılır mı insan? Oksimoron gibi geldi bana.*

*(Lafa bak! Küçük Koca Laf Hanım. Oksimoronmuş. Böyle bir terimi hatırlayıp aileni hatırlayamaman ne peki?)*

*Kes.*

Aklını yola verdi ama geniş, parlak sarı yol heyecan bakımından pek bir şey sunmuyordu. Ok misali ufka uzadıkça uzuyordu.

Ortasında çifte siyah şeritler vardı. Dorothy ön panele ilk defa göz attığında radyoyu gördü.

Açtı ve davul ritmini hemen tanıdı: Rolling Stones'tan *Jumpin' Jack Flash.* Gülümsedi, klasik *rock* hastasıydı. Kansas'taki radyolar ya klasik *rock* ya pop ya da *country* çalardı. Pop radyosunda çok reklam çıkardı ve Dorothy, *country,* özellikle Carrie Underwood'un yeni şarkılarını dinleyeceğine tırnak aralarına kıymık sokulmasını tercih ederdi.

Johnny Cash türü eski *country*'ler biraz idare ederdi ama Siyahlı Adam* haricinde gacırtılı gitarlı müziği yeğlerdi. Evde yalnızken YouTube'da pop videoları izlerdi biraz (sorsalar reddederdi ya, soran yoktu tabii) ama dışarıda, çiftlik işleriyle falan uğraşırken eski *walkman*'ini dinlerdi.

Dorothy birden şarkının değişik olduğunu fark etti. Sözler henüz başlamamıştı ama gitarı Keith Richards değil, başka, sanki başka dünyadan gelmiş birinin—

*(Başka dünyadan? Üstüne bastın, bacım!)*

—çaldığı barizdi. Derken solist girdi. Ama Mick Jagger değildi bu. Bir kadındı.

Bir sonraki duyduğuysa bir açıdan, Oz'a iniş yaptığından bu yana yaşadığı her şeyden daha yabancıydı:

*Çapraz kasırgada doğmuşum*
*Sağanakta anama ulumuşum*

Yerine şuydu duyduğu:

*Hiç görmedim hayatımda pırlanta*
*Filmlerdeki tektaşlar dost bana*
*Adresimden de memnun değilim*
*Viran köyümde, posta koduna hasretim*

---

* Johnny Cash'in lakabı. (ç.n.)

"Vay canına," diye mırıldandı. Şarkıyı söyleyeni tanımıştı. Lorde. 2013 popu 1960 *blues-groove*'uyla bir arada. Her nasılsa iğreti durmuyordu ama. Bu tuhaflığın buralarda normal sayılıp sayılmadığını uzun süre merak etmesi gerekmedi çünkü bir sonraki parça da hem tanıdık hem yeniydi.

The Who'nun *Pinball Wizard*'ının müziği ve Justin Timberlake'in *Sexyback*'inin sözleri... Çok geçmeden hayatında hiç dinlememesine rağmen yıllardır bildiği şarkıya eşlik etmeye, parmaklarıyla direksiyonda ritim tutmaya başladı. Pizzanın üstüne dondurma koyup yemenin işitsel eşitiydi bu...

*Pis bebeğim, görüyorsun zincirleri*
*Kölenim senin bebeğim*
*Uslu durmazsam kırbaçlarsın*
*Senden başkasına olmam yar*

Uslu durmazsam kırbaçlarsın dizesinin zihninde zonklamasıyla huzursuzlaştı Dorothy. Toto'nun sırtını kaşıdı. Köpeğe sadece dokunması bile sakinleşmesine yetmişti hep. Toto dönüp dili dışarıda, "Ne var?" der gibi baktı.

Dorothy gülümsedi. Şarkı bitti ve yerine Led Zeppelin'den *Kashmir*'in üzerine Katy Perry *Dark Horse*'u söylemeye başladı.

Güvenilir yardımcı pilotu Toto kafasını camdan uzattı, rüzgâr tüylerini taramaya koyuldu. Dorothy gaza bastı, radyonun sesini iyice açıp avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı:

*Hazır mısın, hazır mısın*
*Fırtınaların fırtınasına*
*Çünkü benim oldun mu, oldun mu*
*Yok artık dönüşü geri*

Dorothy birden on metre kadar ilerideki yol çatalını gördü ve frene bastı. En azından basmayı *denedi*.

Ama o panikle fren yerine gaza basınca Miniş-Van iyice ileri atıldı ve tahta çite çarpıp bir tabelayı devirerek bordo renkli buğday tarlasına daldı.

Tarlanın ortasında dikilen oğlanıysa çok geç fark etti.

# 5

# YOLDAKİ ÇIKINTILAR / HIZ TÜMSEKLERİ

Miniş-Van oğlana tosladığı anda Dorothy çığlığı bastı. Havalanan oğlansa inişini ön cama yaptı. Dorothy ayağını gazdan çekip frene yüklendi. MV kayarak durdu, Dorothy kafasını direksiyona çarparken oğlan tekrar havaya savruldu.

*"Eyvah, eyvah, eyvah, eyvah!"*

Dorothy telaşla kapıyı açtı ve araçtan yuvarlandı. Doğruldu, kapıyı çarparak kapadı ve başaklar arasından oğlana koştu. Toto aracın içinde çılgınca havlıyordu ama Dorothy onu yanında istemiyordu çünkü eğer...

*"Lütfen ölmemiş ol, lütfen ölmemiş ol, lütfen ölmemiş ol, lütfen—"*

Oğlanı görünce aniden durdu. Yüzü, güneşten rengi atmış turuncu kot şapkasının altında kaldığı için görünmüyordu. Ama kolları, bacakları ve boynunun duruşu... Dorothy nefeslenmeye çalıştı ama sanki biri dünyadaki tüm havayı çekip bitirmişti...

Elleri göğsüne gitti, kalbinin gümbürtüsünü duydu.

*Ne yaptım ben? Aptal! Daha öğrenci ehliyetim bile yok! Çocuğu... Öldürdüm...*

"Hımf?" dedi oğlan.

Oksijen akciğerlerine dolar dolmaz çığlığı yine bastı Dorothy. Oğlan aniden doğrulup oturdu, şapkası hâlâ örtüyordu yüzünü. Kolları ve bacakları, makarnadanmışçasına tuhaf, akla ziyan bükülmüşlerdi.

"Hımfff? Mmmfh?"

Zombi oğlan sallanarak ayağa kalkıp sarsak bir adım atar atmaz gerileyen Dorothy kendi ayağına takıldı. Turuncu kot tulumlu, uzun kollu siyah gömlekli yaratık yaklaşıyordu. Kalkarken şapkası oynamıştı, Dorothy artık yüzün alt yarısını görebiliyordu. Oğlanın teni cansız ve bir çuval gibi griydi. Ama Dorothy'nin kanını esas donduran, oğlanın ağzıydı. Dikilerek kapatılmıştı.

Ölü oğlan yaklaşırken Dorothy başaklar arasında yengeç misali geriledi. Oğlan her adımını bir öncekinden daha sağlam atıyor, gittikçe hızlanıyordu.

Dorothy tökezleyip düştü, kalktı ve koşmaya başladı. Ölü oğlanın peşinden geldiğini duyuyor, dönüp bakamıyordu.

*Arkama bakarsam düşer ve yakalanırım. Ya boğazımı parçalar ya kafamı kırar. Zombiler öyle yapar çünkü. Öldürüp beynini yerler insanların.*

*(Ağzı dikiliyken nasıl yiyecek seni?)*

Dorothy yanıt bulmaya kalkışmadı. Koşmaya devam etti.

Bitmeyecekmiş gibi gelen mesafenin sonunda araca ulaştı, kapıyı hızla açtı ama içeri dalamadan, bir şey—

*(Bir şey değil, zombi oğlan)*

—kapıyı iterek kapadı. Toto içeride çılgınca havlıyordu. Dorothy kapıyı bir açabilse hep yaptığı gibi imdada koşacaktı. Dorothy kapıya bir daha uzanınca bir mısır sapı şiddetle bileğine çarptı. Dorothy acıyan elini geri çekerken birden hışırdayıp çatırdayan mısır sapları arasında sertçe arabaya itildi.

*Tanrım... Mısırlar... Mısırlar saldırıyor...*

Dorothy gözlerini yumup insan yiyen bitkilere karşı çılgınca, gelişigüzel yumruklar savurmaya başladı. Derken kot kumaşına değdiğini hissetti. Var gücüyle vurmaya başladı ama karşısındaki gerilemiyordu.

Toto'nun havlamaları iyice arttı; kendini kapıya savuruyor, aracı sallıyordu. Dorothy el yordamıyla kapının tutamağını aradı, bulamadı. Bu arada yaratık üzerine abandıkça abanıyordu.

Daha fazla dayanamayacaktı: Zombi oğlanın elinde ölecekse en azından görmeliydi. Açtı gözlerini.

Bakışları kirli turuncu tulumdan hortlaksı surata ilerledi. Teni eskimiş, gri bir çuvala benziyordu. Gözleri ve burnuysa Dorothy'ye keklerin üzerine konan şekerlemeleri hatırlatan birer kalın çamur lekesiydi.

Ama ağız başkaydı.

Alelacele sürülüvermiş bir leke gibi değildi. Sanki biri kocaman bir pala alıp zombi oğlanın yüzünü bir kulağından diğerine (ya da kulaklarının bulunması gereken yerlerin birinden ötekine) kesmiş, sonra da oturup dikmişti. Zikzak dikişler ağzın büyük kısmını kapalı tutmakla birlikte çeşitli yerlerinden, içine bir balya saman tıkıştırılmış gibi çeşitli açılarda samanlar uzanıyordu.

Yaratık sazdan kollarını sarıp Dorothy'yi kendine çekti. Dorothy'nin yüzü, kolların sımsıkı sarmasıyla turuncu tuluma yapıştı. Yaratık eğildi, nefesi Dorothy'nin yüzüne indi. Belli belirsiz bir toprak ve gün ışığı kokusu geldi burnuna. Ilıktı ama sıcak değildi. Koku aklına hasat mevsimi sonundaki ahırı getirdi...

*Ahırda mı oturuyordum ben?*

Yaratık tuhaf bir ses çıkardı. Dorothy pençeyi andıran bir elin yükselip yavaşça başına indiğini, usulca saçını okşadığını hissetti. Derken kollar yavaşça gevşedi ama sarılma bitmedi. Yaratık Dorothy'yi rüzgâra uyarak yavaşça, dans eder gibi iki yana sallamaya başladı.

*Aman Tanrım... Beni öldürmeye çalışmıyor... Beni... Kucaklamaya çalışıyor...*

Ne yapacağını bilemeyen Dorothy kollarını—

*Yaratığın? Zombi oğlanın?*

—ince beline doladı. Gövdenin kot tulum içinde eğilip kasıldığını hissediyordu. Ama katı bir maddeymiş hissi vermiyordu yaratık. Sanki çerçöpten, saptan ve samandan yapılmış gibiydi. Yavaşça uzanıp yaratığın gömleği altındaki omuzları yokladı.

*Vay canına. Samandan yapılmış... Bu... Bu bir korkuluk...*

Farkına varışı böğrüne yumruk gibi indi. Ama şiddeti, boğazına düğümlenen *déjà vu* hissinden çok daha azdı. Zihninde bir melodi dolanıyordu ama sözleri yakalayamıyordu. Bir anlığına geldi:

*Saatler geçirebilirim*
*Çiçeklerle konuşarak*

Ama hemen gitti.

*Bu şarkı önemli... Hatırlarsan her şey yerli yerine oturacak. Cadının kulübenin altından çıkan ayaklarını gördüğümde de aynı hisse kapılmıştım. Bunları, hepsini daha önce görmüşüm gibi...*

*(Madem daha önce gördün, sırada ne var?)*

♠

Dorothy saman oğlanı yavaşça itip kol mesafesinde tuttu. Çamurlu gözlere baktığında yaratığın ona asla zarar vermeyeceğini anladı. Aynı tuhaf, acayip şekilde bu akla ziyan yaratığın kendisini... Sevdiğini de anladı.

"Hımf?" dedi yaratık. Soru sorar gibiydi.

"Ben... Dorothy."

"Mmmeeemm... Mmoorotiii."

Saman oğlan bir kez daha sımsıkı sarılıp Dorothy'nin yüzünü tulumuna bastırdı. Esnekliğine ve samandan yapılmışlığına rağmen yaratık inanılmaz kuvvetliydi. Dorothy neredeyse akciğerlerinin patlayacağını düşündü.

Dorothy yaratığın kollarından güçbela kurtularak, "Tamam, tamam," dedi.

"Tmmamm, tmmmaaammm."

Dorothy birden Toto'nun artık havlamadığını fark etti. Dönüp bakınca köpeğin saman oğlanı seyrettiğini gördü. Kafasını, bulmaca çözmeye çabalarmış gibi yana eğmişti.

Tekrar saman oğlana döndü. Yaratık heyecanla, beklentiyle bakıyordu. Dorothy çamur gözlerle dikilmiş ağızda iyi niyeti nasıl görebildiğini bilmiyordu ama görüyordu.

*Ya öyle ya da aklını okuyorsun.*

*(Saçmalama.)*

*Ya, tabii. Uçan kulübeler, psikopat Şirinler ve ölü cadılar tamam. Ama bir korkuluğun aklını okumak saçma.*

*(Ya.)*

*Ya.*

Dorothy parmağıyla kendisini gösterdi.

"Do-ro-ti," dedi. "Do-ro-ti."

Yavaşça uzanıp parmağıyla yaratığa dokundu. Parmağını, ufacık dokunuşla bile samanları çıtırdatınca biraz tiksinti, biraz da utançla geri çekti (Saman oğlanlar arasındaki görgü kurallarından habersizdi; parmakla birinin göğsünü çıtırdatmak terbiyesizliğe girer miydi, bilmiyordu).

"Adın ne senin?"

"Adnnnnnnnnnnne sennnninnn?"

"Kimsin sen?"

"Kmsssinnnsnnn?"

Pek olmuyordu ama en azından vurgularda gelişme var gibiydi.

"Şey... Sana çarptığım için özür dilerim." Başparmağıyla arkayı, çarpışma yerini işaret etti. Korkuluk anlamamış görünüyordu.

Dorothy aracına döndü ve atını okşar gibi okşadı. "Arabamla Pardon, MV'mle. Aslında bugün şoförlükteki ilk günüm..."

Yaratık ağzını açmaya çalıştı ama tuhafça yüz buruşturmaktan ileri gidemedi.

*Ya memnun ya da beni yemek niyetinde...*

*(İnşallah 1 Numaralı Kapı'dır doğru cevap.)*

Yaratık Dorothy'yi sarsakça yana itip şoför mahallinin yan camına kafasını vurdu. Toto hırladı. Şaşırmış gibi baktı, doğruldu, bir daha vurdu. Derken bir demet sap kaldırdı —

A, dur, eli bu.

—ve cama sürttü. Geri çekildi, yüzünde şaşkınlık vardı. Yüzüne verdiği ifade öyle komikti ki Dorothy kahkahasını tutamadı. Esasen az evvel yaşadığı dehşetin üzerine duygusal boşalmaydı ama sonuçta iyi geldi.

Parmağıyla cama tıkladı. "Cam bu, hava değil. Ardındakini *görebilirsin* ama içinden *geçemezsin*."

Kapıyı açtı, Toto dışarı atladı. Dorothy hemen tasmayı yakaladı ama Toto'nun saldırmaya niyeti yoktu. Yaratığın tehdit olmadığını hissetmişti.

Dorothy dönüp bakınca yerde kırık bir direk gördü.

*Çarpmadan önce buna bağlı duruyordu herhalde. Büyük kurtarıcı gibiyim. Sadece korkuluklar için gerçi. Yabancı—*

*Yabancı? YABANCI!*

"Şey," dedi Dorothy. "Biz Oz Büyücüsü'nü görmeye ZümKent'e gidiyoruz. Bizimle... Gelmek ister miydin?"

Korkuluk kafasını öyle şiddetle salladı ki Dorothy kopup düşeceğini sandı.

"Tamam, tamam," dedi Dorothy ellerini kaldırarak. "Sakin ol bakalım. E, şey... Yola çıkmadan önce yanına almak istediğin bir şeyler var mı?"

Saman oğlan sanki Dorothy tüm başkanları alfabetik sırayla saymasını istemiş gibi baktı. Dorothy vazgeçti.

"Yemek yer misin sen?" dedi.

Saçma bir soru gibi geliyordu ama Dorothy nasıl bir cevap alacağını tahmin dahi edemiyordu. Korkuluk da aynı durumdaydı anlaşılan.

"Hım." Dorothy düşünerek etrafına bakındı. Az ileride plaj topu büyüklüğünde balyalanmış yakut renkli samanlar duruyordu. "Yolda kaybedersen diye biraz ilave saman alsak yanımıza?"

Korkuluk, bilmem, der gibi omuzlarını kaldırdı.

*Eh. Niye soruyorsam? Beyni yok ki.*

*(Öyle mi? Nasıl konuşabiliyor o zaman?)*

"Mmmoo-roooo-tiiii."

*(Bak, resmen dilbilim dâhisi işte!)*

*Kes.*

Dorothy piramit şeklinde yığılı saman kürelerinin yanına gidip en tepeden iki tane aldı. Şaşırtıcı ölçüde ağırdılar. Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve saman topları arka koltuğa attı.

Birden esti, torpido gözünü açtı, uzandı ve Manyak Şirin'in verdiği palayı aldı. Saman oğlanın gözleri kocaman oldu, korkuyla geriledi.

Dorothy, elde pala, "Dur, dur," dedi. "Yardım etmek istiyorum. Gel yanıma."

Korkuluk ürkek bakışlarla bir iki küçük adım attı.

"İşte böyle," dedi Dorothy. "Dikişler olmasa daha rahat konuşacaksın bence. Ufak bir ameliyat yapmama izin verir misin?"

Saman oğlan omuz silkti, ardından yüzünü gererek "dudaklarını" birleştiren ipleri iyice gerdi.

"Süper!" dedi Dorothy. Palayı kaldırdı. Tam, gözlerini kapa, diyecekti; gözkapaklarının olmadığını fark etti. "Güzel şeyler düşün."

Korkuluğun yüzüne daha da komik bir ifade yerleşti ve Dorothy şimşek hızıyla ipleri kesiverdi. Ağız derhal açılıp dişsiz bir gülümsemeye dönüştü.

"Daha iyi mi böyle?" dedi Dorothy.

Korkuluk hayretle çenesini oynatarak, "Daaaiii," dedi. Çırpılarını—

*(Elini demek istedin herhalde.)*

—yeni açılan ağzında gezdirdi. Diğer kolu öylece sarkıyordu. Dorothy birden gömlek kolundan el görünmediğini fark etti. Dikkatle kolu kaldırıp gömleği sıvadı. Altından sivri, yeni kırılmış bir sopa çıktı. Üzüldü Dorothy: Çarpışmada eli kopmuştu demek. Sonuçta herhalde bir demet çırpıydı ama gene de—

Birden ne yapması gerektiğini kavrayan Dorothy, "Vay canına!" dedi. Gömleğini yukarı çekip kulübeden aldıktan sonra cebine sokuşturduğu şeyi çıkardı. Saman oğlan bunu görünce gözleri ışıldadı ve çılgınca kırık kolunu işaret etmeye başladı.

"Evet," dedi Dorothy. "Galiba... Galiba senin için yapmışım bunu."

Tahta oyma el, saman oğlanın kırık bileğine tam oturdu. Korkuluk yeni elini, hediye gelen oyuncak uçakla oynayan bir çocuk misali sallamaya başladı.

Dorothy, ağzı kulaklarında, "Oldu vallahi," dedi. Korkuluğun onlarla gitmesi gerektiğinin işareti bu değilse başka bir şey hiç olamazdı. Kapıyı açtı. "Atla bakalım."

Korkuluk sahiden aracın içine atlamaya kalktı. Kapının üstüne kafasını çarpınca sırtüstü yere devrildi.

Dorothy kalkmasına yardım etti.

"Bir bacağını sokup otursan, sonra diğer bacağını içeri alsan?"

Korkuluk, *saçma geliyor ama deneyeyim bari* dercesine baktı Dorothy'ye. Araca girmeyi başardı.

"Güzel," diyerek kapıyı kapadı Dorothy.

Saman oğlan açık pencereden memnun bakışlarla, "Gzzzeeel," dedi.

Toto aynı fikirdeymişçesine havladı ve saman oğlanın üzerinden geçerek arka koltuğa yerleşti.

Dorothy de bindi ve hemen radyoyu açtı. Melodi, The Beatles'ın *Hey Jude*'uydu. Dorothy sözleri bekledi. Hangi şarkının sözleri çıkacağını tahmin etmeyi oyuna çevirmişti. Sonunda hışırtılı bir sesle başladı sözler:

*Köpek hav der, kedi miyav*
*Kuş cik cik der, fare vik vik*
*İnek mö der, kurbağa vırak*
*Ördek vak vak, pelikan lak lak*
*Ama kimse bilmez işte*

*"NE DER TİLKİ!"* diye bağırdı Dorothy gülerek.

Korkuluk ciyakladı ya, şaşkınlıktan mı yoksa neşeden mi, bilemedi Dorothy. Geri vitese takıp tarladan 99 numaralı otoyola çıktı.

♠

*Hey Jude/The Fox*'un ardından başlayan *Let It Be/When I Was Your Man* ile devam etti The Beatles saati (Araya azıcık Elvis ve Bruno Mars da girdi).

"E, adın yok mu senin?" dedi sonunda Dorothy.

Korkuluk gururla, "Dooo-raaa-tiiii!" dedi.

"Yok, *benim* adım değil. *Senin* adın."

Anlamadan baktı korkuluk.

"Peki," dedi Dorothy. "İsim yok. Sorun değil, ben sana kıyarım bir tane. Hım. Düşüneyim. Hım. Paul? John? George?"

Korkuluk kafası karışmış gibi bakmaya devam ediyordu.

"Peki, Ringo nasıl? Bono? Hah, buldum: Snoop Dogg!" Durakladı. "Yok, saçma olur. İsim gibi bir isim lazım sana. Korkuluk Sammy gibi. Öyle bir şey. Bu değil ama. Sammy ismini sevmem pek. S ile başlayan başka hangi isimler vardı?* Scott? Sergio?" Kafa salladı. "Hım... Seth nasıl?" Korkuluğa baktı. Tepki yoktu. "Evet, haklısın, fazla dinsel. Peki, Silas? Fena değil, ha? Silas?"

Tepki gelmedi.

"Haklısın. Silas aptalca. Uyduruk bir macera filmindeki kıvırtık bir kötü adam ismi gibi. Stephen veya Steve gibi geleneksel isimlere bakabiliriz. Ama bence ikisi de sıkıcı. Zormuş ya! Sen de hiç yardım etmiyorsun!"

"Tmiyrrrsın!" dedi korkuluk.

"Bakalım, bakalım... Sherlock olmadığın kesin. Sylvester da aklıma hem Stallone'yi hem de şu çizgi filmdeki kara kediyi getiriyor. Düşün, düşün..." Dorothy göz ucuyla bakarken birden bir aşinalık hissine kapıldı. Korkuluğu sanki bir yerden tanıyormuş gibi...

Derken yol kenarında toplanmış bir grup sarı flamingo gördüler. Korkuluk sevinçle yutkundu ve yan cama vurmaya başladı. Dorothy yavaşladı.

"Güzelmiş. Yolda bunlardan daha çok görürüz umarım."

"Mi mor!" diye bağırdı korkuluk. "Mi mor!"

Durakladı Dorothy bir an. Bulmuştu. "Seemore! Bu işte! Korkuluk Seemore. Ne dersin?"**

"Mi-Mor!"

"Eh, aşağı yukarı," dedi Dorothy.

---

* Scarecrow: (İngilizce) Korkuluk. (ç.n.)

** See More: (İngilizce) Daha çok görmek. 'Seymour' ismiyle okunuşu aynı. (ç.n.)

İzleyen dakikaları konuşmadan, The Beatles melodileri üzerine söylenen Beyonce, Rihanna ve Taylor Swift şarkılarını dinleyerek geçirdiler. Çevrede gördüğü her şeye bayılan Seemore arada Toto gibi kafasını pencereden çıkarıyor ya da şarkılara eşlik etmeye çalışıyordu.

Birkaç saat içinde konuşması epey düzeldi. Artık tamamıyla anlaşılıyordu ya, Seemore, tuhaftır—

*Konuşan bir korkuluktan bahsediyorsun. Tuhaf olmayan yanı mı var?*

—ama belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Aksanı özellikle Pink Floyd'un *Another Brick in the Wall (Part II)*'sunu Daft Punk'ın *Get Lucky*'siyle söylerken komikti.

İkisi de avazları çıktığı kadar bağırarak eşlik ediyorlardı şarkıya. Seemore müziğe daha iyi uyarken, Dorothy melodiye takılıp bazen yanlış tonda söylüyordu.

*Gece boyu ayaktayız*
*Gece boyu peşindeyiz*
*Gece boyu eğleneceğiz*
*Gece boyu şanslıyız*

Şarkı bitince gülüştüler. Toto bile neşeyle havladı.

"Dorafi," dedi Seemore. "Seviyorum seni."

"Sağ ol, Seemore." Ardından hiç düşünmeden ekledi: "Ben de seni."

*Ne? Bu acayip oldu işte.*

Ki öyleydi.

Ama daha acayibi... Doğruydu.

♠

İzleyen birkaç gün, uyanık görülen rüya gibi geçti. Kör edici beyazlıktaki gökyüzü, geceleri uyumayı çok zorlaştırıyordu. Dorothy bir keresinde, yazları Alaska'da insanların güneşin tam anlamıyla batmadığı dört gün boyunca uyumadıklarını okumuştu ama şimdiye kadar hiç anlamlı gelmemişti.

Denemediğinden de değildi uyuyamaması. Hatta çok da yorgundu. Ama aynı zamanda içi, art arda altı kutu Red Bull içmişçesine çılgın, heyecan saçan bir enerjiyle doluydu. Ama içtiği Red Bull değildi. Rastladığı her mola yerinden satın aldığı *Tekboynuz Kanı*'ydı. Meyve suları gibi karton kutularda satılıyordu ama kutular bildik dikdörtgen değil, yirmi yüzeyli prizmaydı.

Kutuların her yüzünün rengi ayrıydı ve renklerden bazıları öyle tuhaftı ki Dorothy adlarını koyamıyordu. Her yüzde aynı kara kanatlı ve kutudan pipet şeklinde çıkan mor boynuzlu tekboynuz vardı.

Muzla akağaç şerbeti arası, sarhoş edici kokusu olmasa Dorothy hayatta denemezdi bile bu içeceği.

"Şey, *sahiden* tekboynuz kanı değil bu, değil mi?" demişti ilk seferinde kasadaki adama.

Zümrüt yeşili tenli adam *aklını mı kaçırdın*, der gibi bakmıştı.

"Yok, tatlım. Adı öyle sadece. Tekboynuz gibi uçabilesin diye enerji veriyor ya." Tenine kaymıştı gözleri. "Geldiğin yerde metafor yok mu senin?"

"Var... Şey, ben öyle anladım herhalde," demişti Dorothy. Oz'da sahiden uçan tekboynuzlar bulunup bulunmadığını sormayacak kadar utanmıştı. Ya da normal, uçamayanlarından...

Ama ilk yudumla birlikte sorular uçup gitmişti. Jelatinsi sıvının muazzam bir tadı vardı ve feci iyi gelmişti. Uçurmamıştı uçurmasına ama Dorothy birkaç defa şoför koltuğunda birkaç santim havalandığını hissetmişti.

Bir hafta boyunca aralıksız *TK* içip sadece yemek ve tuvalet ihtiyaçları için mola vererek durmadan ilerledi. Seemore'un uyku ihtiyacı yoktu ve bir iki gün izleyerek şoförlüğü öğrendiğinden,

Dorothy'nin uykusu geldiğinde dümene geçiyordu. Dorothy günde üç saat ve çoğunlukla Oz'un en karanlık zamanı gibi görünen öğlen saatlerinde, gökyüzü kızıla yakın koyu turuncuya döndüğünde uyuyordu.

Dorothy ayrıca ilk birkaç gün Seemore'a geçerken gördükleri şeylerin isimlerini (en azından bildiklerini) söyleyip tekrarlayarak konuşmayı da öğretmişti. Seemore kolay öğreniyordu ve işin temelini çabucak kapmıştı. Üçüncü günde kelime dağarcığı epey genişlemişti. Dilbilgisi hâlâ sorunluydu ama.

Gülünç tarafı, Seemore'un doğru dürüst konuşmayı öğrendikten sonra suskunlaşmasıydı. Ama sessizliği rahat, insanın en eski arkadaşının yanında yaşayabileceği türdendi. Seemore okumayı öğrenir öğrenmez geçtikleri mola yerlerinde ne kadar kitap bulurlarsa almaya başladılar. Özellikle *Minişlere Dair Her Şey* veya *Gökyüzüne Dair Her Şey* gibi başlıklara sahip *Aptallar İçin* dizisine bayılıyordu Seemore. Bu kitapların her birinin başlığının altında "Akıllılar TARAFINDAN Aptallar İÇİN Yazılmıştır" ibaresi vardı.

Bu dizideki kitapları ilk gördüklerinde, "Aptal ne demek, Doroti?" demişti Seemore.

"Şey... Öğrenmek isteyen kişi demek."

"O zaman *ben* aptalım! Aptal Seemore!"

Bir şey diyememişti Dorothy.

Gittikçe artan bilgisine rağmen Seemore sohbette pek başarılı değildi. Bir mısır tarlasının ortasında kazığa bağlı yaşamak, aklını kargalara duyduğu feci nefret dışında pek bir şeyle doldurmamıştı. Hatta nefreti yüzünden birkaç defa kaza atlattılar çünkü Seemore yol kenarına konmuş bir beyaz Oz kargası gördüğü anda direksiyonu kırıyor, kuşu ezmeye çalışıyordu.

Bir defasında, son anda kurtulduklarında, "Dikkat etsene yahu!" diye bağırmıştı Dorothy. Toto aynı fikirdeymişçesine havlamıştı. "Ne yaptı sana bu kargalar?"

"Beş sene boyunca üstüme kaka yaptılar. Beş sene!" Turuncu kovboy şapkasındaki pembe noktaları göstermişti ardından.

"Ha. Ben onları şapkanın deseni zannediyordum," demişti Dorothy. "İğrenç. Anladım, haksızsın diyemeyeceğim. Peki, istediğini ez ama ezerken bizi öldürme, tamam mı?"

"Seemore bizi öldürmeye çalışmıyor," demişti korkuluk heyecanla. "*Onları* öldürmeye çalışıyor!"

Tam teselli sayılmazdı ama idare edecekti artık.

♠

Sarımsı bir sisle lekeli turuncu bulutlar parıldıyorlardı. Oz ölçülerine göre hava epey karanlıktı, farları yaktı Dorothy. Farları derken, farı yaktı aslında: MV'nin önünde, tam ortada tek bir far vardı. Karanlık ışığı epey güçlüydü ve sarı otoyolu altın taneleriyle bezenmiş gibi gösteriyordu.

Etkisiyse hipnotize ediciydi: Minyatür radar ışıklarıyla kaplı bir alanda gidiyorlarmış gibiydi. Dorothy içinin geçtiğini fark edince uyanık kalmak için dilini ısırıp durmaya başladı. Seemore'dan direksiyona geçmesini istemek geldi aklına ama kafasındaki ses hayır, dedi, aracı *kendi* kullanmalıydı.

Kafasındaki ses, Oz'a gelişiyle dadanmış bir konuktu. Seemore ve Toto haricindeki yegâne arkadaşıydı. *Arkadaş* tam doğru kelime değildi gerçi. Görünmez bir öğütçü, beyninde bir kaçak yolcuydu demek daha doğru. Genelde uyuyordu. Ama arada bir kalkıyor, etrafına bakınıyor ve konuşmaya başlıyordu. Sesi en yüksek duyduğu son seferde Seemore'u yanına almıştı.

Şimdi gene başlamıştı konuşmaya.

"Gözünü yolda tut, Seemore," diye fısıldadı.

"Niye?"

"Bilmiyorum... Ama görünce anlayacaksın." Ardından mırıldandı: "En azından ben anlayacağım."

Devam etti. Radyoda John Legend, *Me and Julio Down By the Schoolyard*'ın melodisi üzerine *Call Me Maybe*'yi söyluyordu. Yol kıvrılmaya başladı, Dorothy direksiyonu kırdı. Bakışları tek farın karanlık ışığında parlayan sık ağaçlı ormandaydı.

Kendine doğru bakan gözler gördüğünü sandı ama kendi kendine sadece çiy bu, diye mırıldandı.

*Belki yaprakların gözleri vardır bu diyarda.*

Ürperdi. Yaprakların kirpikleri de var mıydı? Ya da—

"Vay canına!"

Önlerinde kapkara bir parıltı çakınca Dorothy içgüdüyle ellerini gözlerine siper etti. Dorothy araç kullandığını, anca MV bir tümsek üzerinde zıplayınca hatırlayabildi.

"Ayy!"

Direksiyonu yakalayıp sağa kırdığı anda farın kara ışığına yakalanan adama çarptı. Adam, Seemore'un aksine çarpmayla havalanmadı. Taşların üzerine fırlatılmış fırın tepsilerini hatırlatan bir tangırtıyla yere devrildi.

"Ay ya... Yine mi?"

# 6

# YİNE

Seemore, çamurlu ve donuk bakışlarıyla Dorothy'ye döndü. "Adam öldü?"

Kansas'ta olsalar evet, derdi ama aynısını daha önce yaşamıştı. Gene de içi hoplamıştı.

"Bilmiyorum, Seemore," diyerek iç çekti. "Çıkıp bakalım."

Kapıyı açıp yavaşça indi. Toto ses çıkarmadan peşinden geldi.

*Ölmemiş ol. Ölmemiş ol. Ölmemiş—*

*Déjà vu* hissine kapıldı yine.

*Anıysa déjà vu sayılmaz akıllım.*

"Daha kaç kişiye çarpacağım acaba?" diye mırıldandı.

"İki!" dedi Seemore gururla. İki çırpı parmak kaldırdı. "Şimdiye dek iki! Önce ben, sonra—"

"Retorik soruydu."

Seemore bomboş baktı.

Dorothy, "Boş ver," diyerek yerde yatan adama ilerledi. Farın kara ışığında sırtüstü yatan, dizleri bükük, kolları dümdüz adamı (bir elinde Dorothy'nin hayatında gördüğü en korkunç balta vardı) görünce rahat bir nefes aldı. Ama Toto hırlamaya başlamıştı.

"Sakin ol," dedi köpeğin başını okşayarak. "Sadece bir heykelmiş."

"Yok," dedi Seemore başını sallayarak. "Ölü adam! Sen öldürdü!"

"Yok, yok," dedi Dorothy. İnatçı bir çocuğa anlatır gibi heceledi: "Hey-kel. Sadece çarpıp devirdim. O kadar. Bak."

Dorothy heykelin metal bacağına tekmeyi indirdi.

"Hey!" diye bağırdı heykel.

Dorothy ürkerek sıçradı. Toto öfkeyle havlamaya başladı.

"Sus, Toto!" diye buyurdu Dorothy. "Otur!"

Toto havlamayı kesip Dorothy'ye *delirdin mi sen* dercesine baktı ki Dorothy de delirip delirmediğini düşünmeye başlamıştı. Yerdeki şeye baktı.

"Sen... Bir heykel misin?"

"Değilim," dedi heykel. Pek insani olmasa robotlara has denebilecek, metalik tınılı bir sesi vardı.

Dorothy eğildi ve heykelin paçasına dokundu. Soğuk ve sertti. Birkaç toz tanesini saymazsa tamamen pürüzsüzdü.

"A... Ama sen metalden yapılmışsın."

"Tenekeden," dedi heykel.

Teneke deyince her şey açığa kavuşmuş gibi, "Ha," dedi Dorothy.

"Teneke adam!" dedi Seemore. "Sen teneke adam öldürdü!"

"Öldürmedi beni," dedi teneke adam.

Seemore'un kaşları çatıldı. Dorothy'nin kulağına eğilip fısıldadı: "Dorafi... Ölü değilmiş."

"Sağır da değilim," dedi teneke adam.

"Dorafi," diye daha da alçak fısıldadı Seemore. "Sağır da değilmiş."

"Hı-hı," dedi Dorothy. "Anladım onu."

Teneke adamın yüzüne baktı. Doğaya aykırı görünen yeşil metal teni haricinde basbayağı insandı. Turuncu gözlerinde ayın siyah ışığı dans ediyordu.

Pürüzsüz, hatsız yüze bakarken teneke adam değil, teneke oğlan olduğunu anladı Dorothy.

Duruma göre sorusunun gülünç kaçacağını belli belirsiz hissederek, "Kaç yaşındasın sen?" dedi.

"Cadı beni dönüştürdüğünde on üç yaşındaydım," dedi teneke oğlan. "Çok uzun zaman önceydi ama o günden beri hiç yaşlanmadım galiba. Hangi yıldayız, onu bile bilmiyorum."

"2008," dedi Dorothy.

"Sahiden 2008'deysek eksi 51 yaşındayım demektir çünkü 2059'da doğdum ben."

"Ha," dedi Dorothy.

Tabii ya. Oz'da karanlık aydınlık, aydınlık karanlıksa zaman niye aynı olsun?

Hangi yılda olduklarını bilmeyişi Dorothy'nin içini kaybolmuşluk hissiyle doldurdu.

"Kalkmama yardım eder misin?" dedi oğlan.

"Ha, tabii," dedi Dorothy. "Gel, Seemore. Sen sol kolundan, ben sağ..."

Korkuluk sarsak adımlarla teneke oğlanın diğer tarafına geçti. Birlikte kaldırdılar. Teneke oğlan şaşırtıcı ölçüde hafifti. Engebeli toprakta hafifçe öne arkaya sallandı. Dorothy boydan süzdü oğlanı. Yaşıtı oğlanların aksine, Dorothy'den biraz uzundu. Em Teyze Dorothy'ye her zaman fasulye sırığı derdi ama—

"Aman Tanrım!"

Kaşları gıcırtıyla çatılan oğlan, "Ne oldu?" dedi.

"Aileme dair bir şey hatırladım şimdi," dedi Dorothy. Ama anı çoktan uçup gitmişti. Geriye sadece gizemli kadını her daim, öfke bulutu misali sarıyor görünen ter kokusu kalmıştı. Toto'nun kulak arkasını, daha çok kendini sakinleştirmek için kaşıdı.

Teneke oğlan, "Benim ailem yok," diye mırıldandı.

"Biri mi yaptı seni?" dedi Dorothy. "Seemore gibi?"

Korkuluk gururla göğsüne vurarak, "Biri yaptı beni!" dedi. Teneke oğlanın yüzüne doğru eğildi. "Sen Seemore gibi! Seemore sen gibi!"

Teneke oğlan gerilemek istiyormuş ama donakalmış gibi baktı. Dorothy tulumundan tutup geri çekti korkuluğu.

"Bırak rahat nefes alsın, Seemore."

Seemore şaşkınlıkla baktı Dorothy'ye. Ardından omuz silkerek döndü ve teneke oğlanın yüzüne üflemeye başladı. Oğlanın yüzü acılı bir gacırtıyla buruştu.

"Ne yapıyorsun? Seemore!"

"Nefes veriyorum. Alsın dedin ya."

"Onu demek istemedim," dedi Dorothy azarlarcasına. Teneke oğlana döndü. "Kusura bakma. Lafı olduğu gibi anlıyor."

"Diyorsun," dedi oğlan. Dudakları takırtıyla kapandı.

Dorothy, kimin tenekeden bir oğlan heykeli yapmaya kalkacağı merakıyla, "E, biri mi yaptı seni?" dedi.

"Öyle. Annemle babam."

"Ha... Şey. Peki." Ne diyeceğini bilemedi Dorothy. Annesiyle babası da mı heykeldi bunun? Büyümüş müydü yoksa hep mi böyleydi? Buraya nasıl gelmişti peki? Binlerce soru vardı kafasında ama kabalık etmek istemiyordu.

"Öldürdü onları."

"Kim öldürdü?"

"Kraliçe... Batı'nın Hain Cadısı... O öldürdü annemle babamı."

♠

"Ben... Ben de onun kardeşini öldürdüm."

"Yok canım," dedi oğlan.

"Var canım!" dedi Seemore neşeyle. "Dorafi öldürdü! Dorafi öldürdü kardeşini! Ayakları yanımızda, getireyim!"

Seemore hızla dönünce kollarından biri teneke oğlanın yüzüne çarptı. Teneke oğlan, bu sefer birbirine çarpan tencerelerinki andıran bir gürültüyle devrildi. Seemore farkında bile değildi, araca koştu.

"Kusuruna bakma," dedi Dorothy oğlanı yerden kaldırırken. "Heyecanlanıveriyor böyle."

"Önemli değil," dedi oğlan. "Canım yanmaz benim. Basınç hissederim ama acı hissetmem."

"İyiymiş," dedi Dorothy.

"Pek sayılmaz."

Dorothy oğlanı doğrulturken Seemore, çırpı parmaklarında sallanan Koca Bertha'nın ayakkabılarıyla koşa zıplaya geldi.

"Bak!" diyerek ayakkabıları, içlerindeki kanlı ayakları görebilsin diye oğlanın burnuna dayadı. "Cadının ayakları!"

Seemore yüzüne kopuk ayakları sallayınca oğlan gerilemeye çalıştı, beceremeyince gözlerini yumdu. Toto ayakkabılar kendisinden yana sallandığında hırlıyordu.

Dorothy çırpı eli tutup geri çekerek, "Tamam, Seemore," dedi. "Anladı bence."

"Öldü," dedi Seemore oğlana. "Ayaklarını keserlerse ölmüşsün demektir."

"Ya, anladım onu," dedi oğlan. Tek gözünü açarak ayakların burnunun dibinde dolanıp dolanmadıklarına baktı. Ardından dikkatini Dorothy'ye çevirdi. "Öldürdün mü onu sahiden?"

"Uzun hikâye."

"Eminim öyledir."

Nahoş bir sessizlik çöktü. Dorothy oğlanın ne düşündüğünü bilmiyor, kendi kendine, ne yapıyorum ben, diyordu. Aynı soru

aklından art arda, televizyonda ekranın altındaki haber bandı gibi geçip duruyordu.

Oğlan bozdu Dorothy'nin aklındaki soru tekrarını. "Yanında yağ yoktur herhalde? Bayağı paslandım da..."

"Hım, evet," dedi Dorothy. Yapacak bir şey çıkmasına sevinmişti. "Var galiba."

Araca dönüp kaputu açtı. Çiftlik yüzünden motordan az biraz anlıyordu. Henry Enişte'nin eski traktörü Dorothy'nin hayatı boyunca hep son demlerini yaşamıştı ama Henry Enişte her seferinde tamir etmeyi—

Dorothy anıyı çok sıkı tutmamaya çalışarak, kalbinde gümbürtülerle yaşadı.

*Tarlada tavşan seyretmek gibi... Kımıldamadan dursan seyredersin. Kımıldadığın anda kaçıp gider.*

Enişteşinin yüzü belirdi zihninde. Sevgi yoktu ifadesinde ama nefret de yoktu. Fena adam sayılmazdı. Hain karısı gibi değildi.

Em Teyze aklına gelince tırnakları avucuna battı Dorothy'nin. Anı aniden yok oldu. Nefesini toparladığında ter içinde kaldığını fark etti. Ne yapmaya çalışıyordu? Hah, tamam. Yağ şeyine benzeyen şeye uzandığında elinin titrediğini gördü.

*Teyzemi pek sevmiyorum galiba.*

*(Sürekli dayak atıp annene fahişe diyen birini sevmek kolay değil.)*

Anıyı silkinip atan Dorothy aracın içine girdi, üzerinde $H^4O_2$ yazan boş bir su şişesini alıp MV'nin altına uzandı ve şişeyi yağla doldurdu. Ya da en azından doldurduğu şeyi yağ farz etti. Koyu mor renkliydi ve hafifçe küflenmiş şurup kokuyordu. Ama kıvamı... Eh, yağ gibiydi işte.

Oğlanın yanına gitti.

"Nasıl yapacağız?" dedi hafifçe utanarak.

"Sen kollarımla ellerimi halledersen gerisini ben yaparım."

"Mantıklı."

Dorothy, Seemore'un gömlek cebinden yeşil bir mendil çıkardı, yağa batırdı ve işe girişti. Omuzlardan başladı, kollarla gövde arasını yağladı. Oğlan kocaman bir *Star Wars* oyuncağı gibiydi. Dorothy hem ovalıyor hem de tırnaklarıyla pas kırıntılarını temizliyordu.

"Ooh," dedi oğlan gacırtıyla gözlerini kapayarak, "çok iyi geliyor."

Dorothy omuzları bitirdikten sonra, "Hareket edebilir misin?" dedi.

Oğlan gözlerini açtı, dudaklarını büzdü ve kaş çattı. Her yüz hareketine ayrı bir metalik gacırtı eşlik etti. Gözleri hayır anlamında kafa sallar gibi iki yana gidip geldi. "Yapamıyorum. Belki ilk harekete yardım edersen..."

"Ha, tabii," dedi Dorothy. "Baltanı yere bıraksam olur mu?"

"Olur. Ama dikkat et, Lucy çok keskindir."

"Lucy?"

"Baltam," dedi oğlan utangaçça. "Lucy onun adı."

"Ha... Peki."

Dorothy baltayı oğlanın parmaklarından aldı ve birden içine önüne geleni öldürme isteği doldu. Baltayı elinde kıvranan bir yılanmışçasına attı yere. Balta havada döndü ve Dorothy'nin ayağının ucunun azıcık ötesine saplandı.

*Beni kesmek istedi bu.*

*(Saçmalama)*

Delice düşünceleri aklından atıp bakışlarını teneke oğlana çevirdi (bir gözü baltaya kayıyordu gerçi. Neme lazım). Bir eliyle omuzunu sımsıkı tuttu, diğeriyle kolu dirsek kıvrımından zorladı. Kol azıcık kımıldadı.

"Kımıldadı!" dedi oğlan. "İleri geri ittir şimdi."

Dorothy talimatı uyguladı. Kol her seferinde biraz daha hareket etti ve sonunda gacırdayarak doksan derece geri gitti.

"Ah!" dedi oğlan ya, sevinçten miydi yoksa canı mı yanmıştı, kestiremedi Dorothy. "İleri şimdi, ileri!"

Dorothy kolu öne itti. Bu sefer kola tek kuvvet uygulayan kendisi değilmiş gibiydi.

"Devam," dedi oğlan. Kolu dümdüz ileri bakıyordu şimdi.

"Ne kadar daha?" dedi Dorothy.

"Tam tur."

"Emin misin? Canını yakmak istemem."

"Güven bana."

"Peki."

Dorothy eğilip kolu tüm gücüyle itti. Kol birdenbire kalan pastan kurtuldu ve 360 derecelik bir tur atarak Dorothy'nin göğsüne çarptı.

Dorothy gerileyerek Seemore'a çarptı, birlikte devrildiler.

Oğlan, "Pardon!" dedi ya, sesi neşeliydi. Kolunu motor pervanesi gibi çevirmeye başladı. Ardından kanatlarını sınayan yavru bir kuş misali yana açtı.

Her hareketinde harcadığı çabadan yüzü buruşuyordu ama durmadı, kolunu çevirmeyi sürdürdü. Bir dakika sonrasında kol öyle hızlı dönüyordu ki metalik gri bir bulanıklıktan ötesi görünmüyordu.

Dorothy aracın altına girdi yine. Biraz daha yağ almak istiyordu. Bir de yeni arkadaşları göz pınarlarında beliren yaşları görmesin istiyordu.

♠

Şişeyi doldurup yanaklarını kuruladıktan sonra tekrar işe koyuldu. Kolun kalanını yağlamak omuzdan daha kısa sürdü. İki kolu da kurtardıktan sonra ayaklara ve bileklere geçti (gövdenin kalanını oğlana bırakmıştı). Bir saat sonunda hepsi bitti. Oğlan, Dorothy'nin hayatında görmediği parıltıda gülümsüyordu şimdi.

Çok da hoş çocuktu. Okuldaki tüm kızların ayılıp bayıldığı, sekizinci sınıftaki Corey Sanders'tan çok daha hoştu mesela.

Dorothy fazla heyecana kapılmadan anının gelip gitmesine izin verdi. Barajın çatlamaya başladığını, yakında bütün anıların taşacağını hissediyordu.

Dikkatini oğlana çevirdi, ilk defa görüyormuş gibi inceledi. Omuzları ve bağrı genişti, diken saçlıydı (metal ya, ne olacaktı başka?) ve çıkık elmacık kemikliydi. Gülümsediğindeyse Dorothy içinin ısındığını hissediyordu. Dünya sanki onunla daha bir emniyetliydi.

Teneke oğlan hoplayıp zıplamaya, kol ve bacaklarını hiçbir insanın yapamayacağı şekillerde gerip bükmeye başladı. Vücudundaki tüm eklemler bilyeliydi sanki. Gövdesini 360 derece döndürebiliyordu. Başını, kollarını, bacaklarını, ayaklarını, kollarını ve ellerini de. Üstüne üstlük çok hızlıydı. Dorothy hayatında hiç böyle hızlı birini görmemişti.

Toto çılgınca dönüp duran uzuvları ne yapacağını bilemez bir ifadeyle seyrediyordu. Derken oğlan, çılgınca bir dönüşle atıldı, Dorothy'yi sımsıkı yakalayarak havada döndürdü.

"Yeniden hareket edebilmek hoş, ha?" dedi Dorothy. Kızarmıştı yüzü.

"Bilemezsin!" dedi oğlan. "Ne zamandır o haldeydim, bilmiyorum bile. Yağmurda paslanmamın üzerinden yıllar geçti sanki. Başlarda mutlaka birileri gelir diyordum. Yoldan o kadar uzakta değildim çünkü. Ama bahardı. Sonra yapraklar döküldü üstüme. Arabalar gelip geçiyordu, görüyordum. Hiçbiri durmuyordu."

"İnsanın kalbi kırılır sahiden."

"Benim kırılmaz," diyerek omuz silkti oğlan. "Kalbim yok benim."

"Nasıl yok?"

Teneke oğlan Dorothy'yi yere indirip göğsündeki kapağı açtı. Yutkundu Dorothy. Oğlanın içinde antika saatleri hatırlatan, birbirine bağlı bir sürü çarktan kurulu karmakarışık bir düzenek vardı. Dorothy bir an bir sarkaç bile göreceğini düşündü.

"Vay canına," dedi Dorothy eğilip yakından bakarak. "Sen... Robot musun?"

"Yok... Yani bir çeşit..." Göğsünü kapadı ve küttedek oturdu. "Aslında bilmiyorum artık."

"E, annemle babam dememiş miydin?"

"Dedim."

"O zaman robot olamazsın. Yani bence. Robotların anneleri olmaz."

"Öyle de o eskidendi. Ben insanken."

"Hep böyle değil miydin yani?"

"Yok," dedi oğlan birden kızarak. "O yaptı beni böyle. O cadı karı..."

Seemore gülmeye başladı. Dorothy'nin hiç gülesi yoktu ama korkuluğun kıkırtılarında bulaşıcı bir yan vardı. Küçük çocuklar gibi hiçbir şeyi bastırmadan, gönülden gülüyordu.

Korkuluk karnını tutarak yere devrildi, her yana saman parçaları saçtı.

"Nedir o kadar komik olan, Seemore?" dedi Dorothy.

"Dedi ki... De..." Seemore gülmeyi kesip cevap veremiyordu. "Dedi ki... Ha-ha-he-he..."

"Derin bir nefes al, Seemore."

Korkuluk yutkundu, soluklanmaya çabaladı. Nihayet konuşabildi sonunda: "Cadı karı! Cadı karı!" Tekrar kahkahalara boğuldu.

"Kafiyeli lafları seviyor," dedi Dorothy teneke oğlana.

"Galiba."

"*Şapkadaki Kedi*'yi okusam beyni patlardı herhalde."

"*Şapkadaki Kedi* ne?"

Şaşkın baktı Dorothy. Konuşan korkulukları ve paslı teneke oğlanları kabullenebiliyordu ama *Şapkadaki Kedi*'yi hayatında duymamış birinin varlığını kabullenmesi zordu.

"Dr. Seuss'u bilmiyor musun sen?"

"Yok. Teneke oğlanlar mı uzmanlığı?"

Ne cevap vereceğini bilemedi Dorothy. Derken aklına geldi. "Daha adını bile bilmiyorum senin."

Oğlan alnına şaplağı indirdi. Metalik bir tangırtı çıktı.

"Affedersin. Benim adım—"

*Jack. Adı Jack bu oğlanın.*

"—Jakkoli. Ama arkadaşlarım Jak der."

Dorothy oğlanın adını önceden nasıl bilebildiği merakıyla elini uzatarak, "Memnun oldum, Jak," dedi. "Ben de Dorothy."

Birden vahşi bir kuşla üzerinden pikap geçen bir keçinin karışımı bir çığlık duydular. Toto hırladı.

"Neydi o?" dedi Dorothy. Kafasını kaldırıp bakınca büyük bir kuş gördü. Ama bildiği diğer uçan canlılara benzemiyordu bu kuş. Devasaydı, kanat açıklığı bir buçuk metreden fazlaydı. Kan kırmızısı tüyleri uzun ve inceydi, kuş tüyünden çok kürkü andırıyorlardı. Ama bunlar kafasının, daha doğrusu *kafalarının* yanında hiçti. İki kafası vardı, ikisi de yeri tarıyordu. Gagaları yarı açıktı.

"Bu ne?" dedi Dorothy.

"Siyam Atmacası," dedi Jak.

"Dost değil gibi pek?"

"Kafalarının bile birbirleriyle dost olduğunu sanmıyorum. Değil yani."

Dorothy birden kendini açıkta kalmış hissetti. Jak'i yağlamakla uğraşırken çevresini pek düşünmemişti. Ama şimdi orman tehlikeli ve tehditkâr görünmeye başlamıştı.

Aracı işaret ederek, "Gecenin kalanını MV'de geçirelim," dedi.

"Sığar mıyız hepimiz içine?"

"Sıkışırız biraz," dedi Dorothy. "Ama Seemore çok esnektir."

Korkuluk başıyla evetledi. Esnekliğini göstermek için bacağını kaldırıp bilekten bükerek boynuna doladı. Çırpı ayak parmağıyla burnunu kaşıdı.

"İyiymiş," dedi Jak.

Seemore övgüyü gülümseyerek karşıladı. "İki ayakla da yapabilir! Bak!"

Seemore diğer ayağını da kaldırdı. Bir anlığına görünmez iplerle asılı bir kukla gibi havada durdu. Eski çizgi filmlerde Wile E. Coyote'nin uçurumdan düşeceğini anladığı anda aşağı bakıp düşmesi gibi bir sahneydi.

Ama Seemore'un aşağı bakacak vakti olmadı ve taş misali indi yere. Seemore yere kıçüstü çakılırken Jak yüzünü buruşturdu. Ama korkuluk düştüğünün farkında değildi sanki, sol bacağını boynuna dolayana kadar kıvırmaya devam etti.

"Gördün mü? Çift!"

"Şey, evet," dedi Jak. "Aferin."

Seemore gülümsedi ama gülümsemesi birden umutsuz korkuya dönüştü. Ayağını tutup öne çekti ama boynuna dolanmış olduğundan yüzüstü öne devrildi. "Mmmmfff! Mmmmfff!"

"Vay canına," dedi Dorothy. "Kendini çözmeyi beceremiyor."

Korkuluk yerde debelenmeye başladı.

Dorothy dizüstü çöküp Seemore'un elini tuttu. "Sakin ol, Seemore. Bir dur, bak, yardım edeceğim."

"Edemezsin! Düğüm oldum! Bir daha hiç yürüyemeyeceğim! Hiç—a!"

Dorothy bacaklarını çözdü ve korkuluk yerde bir spagetti yığını gibi kaldı. Dorothy kalktı ve Seemore'u yavaşça yerden kaldırdı.

Bacakları titriyordu Seemore'un, devrilmemek için Toto'ya tutunu Ardından toparlandı, doğruldu.

"Yürüyebiliyorum! Dorafi tamir etti beni!" Sarsakça kucakl Dorothy'yi, az kalsın bir daha yere devrileceklerdi. Bir süre bırak madı ve Dorothy'nin kulağına art arda, "Tamir etti beni, tamir e beni..." diye fısıldadı. Sesi, rüzgârda hışırdayan mısırlar gibiyd

Hafifçe sırtına vurarak, "Tamam, Seemore," dedi Dorothy Arkadaşına seviniyor ama bir yandan da Jak'in önünde girişt bu sevgi gösterisinden utanıyordu. Usulca kurtuldu korkuluğun kollarından.

"Neyse, haydi, MV'ye."

Sıkış tepiş girdiler araca. Dorothy pencereleri araladı ama neme lazım diyerek kapıları kilitledi. Oz'daki ormanlarda gün battıktan sonra nelerin dolaştığını (Siyam Atmacaları haricinde) bilmiyordu ve öğrenmeye hevesli değildi.

MV'ye girerken alçak tavana çarpmamak için eğik kalmıştı ama arkasından gelen Jak dikkat etmeyince kafasını çarptı. "Özür dilerim, unuttum söylemeyi. Tavan alçak biraz."

"Öyleymiş," dedi Jak.

Arka tarafa ilerledi. "Alt mı üst mü?" dedi Jak'e.

"Ne?" dedi teneke oğlan. Metalden olmasa çoktan kıpkırmızı kesilmişti.

Dorothy ranzayı duvardaki yerinden çekip açarken, "Alt kat mı, üst mü?" dedi. "Esnek Bey'in yerde uyuyabileceğinden eminim."

Seemore etrafa bakındı. "Esnek Bey kim?"

"Sen oluyorsun," dedi Dorothy.

"Hayır, Dorafi," dedi Seemore. Ardından bir çocuğa anlatır gibi yavaşça konuştu: "Benim adım, Seemore. See-Moore."

Dorothy kahkahayı patlattı. Jak'le Seemore da gülmeye başladılar ya, Dorothy espriyi sadece Jak'in anladığından emindi.

♠

Jak üst yatağı seçti ve yatağını, yanına sevgiyle yatırdığı baltası Lucy'yle paylaştı. Dorothy alta yatarken Seemore'la Toto yerde kaldılar. İlkin Seemore uykuya daldı, nefesi yavaşlayarak sazlıkları hatırlatan hafif bir horultuya dönüştü.

Dorothy yukarı baktı. Jak'in ayakları iki kalın metal boru gibi uzanıyordu yataktan. Dışarıdan, ormandan böceklerin nahoş, neredeyse hırıltı denebilecek vızıltıları geliyordu. Keskin dişli, üç başlı, sıçan büyüklüğünde çekirgeler hayal etti Dorothy.

Üstündeki yatak gıcırdadı ve Jak'ten uzun bir iç çekiş geldi.

"Sen de mi uyuyamıyorsun?" dedi Dorothy.

"Mümkün değil," dedi Jak. Yatağın kenarından başını uzattı, turuncu gözleri parıldıyordu. "Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım... Bunun... Bunların rüya çıkmasından korkuyorum. Uyandığımda... Yine hareket edemeyeceğimi düşünüp duruyorum.

Ürperdi Dorothy. Kendini bildi bileli dar ve kapalı yerleri sevmezdi. Kendi bedeninde hapis kalmak, kımıldayamamak... İç çekti.

"Feci bir şeydi herhalde."

"Evet... Öyleydi." Sesindeki neşe tümden gitmişti. "Gerçekten öyleydi."

Çok uzun gelen bir süre boyunca konuşmadılar. Sessizliği Dorothy bozdu.

"Daha önce... Bir çocuk... Yani gerçek bir çocuk olduğunu söyledin," dedi ve söylediğini fark ederek durakladı. "Affedersin, saçma konuştum."

"Olsun," dedi Jak. "Yine biriyle konuşabilmek güzel."

"Sağ ol," dedi Dorothy. "E, peki seni... Böyle yapan neydi?"

Jak derhal karşılık vermeyince Dorothy gene gücendirdiğini düşündü oğlanı. Tam o özür dileyecekken, konuştu Jak: "Yanlış kıza âşık oldum."

# 7

# LUCY MESELESİ

Jak, onu ilk gördüğü günü hatırlıyordu. 5 Temmuz'du ve kara güneş ensesinde pişiyordu. Yemyeşil, acısı bol bir yanığı olacağını biliyor ama aldırmıyordu. Uzun ve soğuk kıştan sonra sıcak hava iyi gelmişti. Naysan ve Mays bile buz gibi geçmişti. O yılın ilk sıcak günüydü, tadını çıkarıyordu.

Okulu severdi sevmesine ama dil ve matematik derslerinden kurtulduğuna memnundu. Babasının *vur* dediği işin basit, sade ritmini yeğliyordu.

Ormanda, herkesten uzakta, sevgiyle Lucy adını verdiği büyülü baltasıyla baş başaydı. "Sevgiyle" diyorum çünkü Jak'in hissi buydu. Büyülü nesnelerde sahiplerinde sevgi doğuran bir yan vardır. Öyle en gözde ayakkabınız yahut bilgisayar oyununuz gibi değil, kedinizi-köpeğinizi sevdiğiniz gibi (öyle canlılara sevginiz varsa tabii) severdiniz büyülü nesnenizi.

Yerel cadılardan biri efsunlamış, baltaya ilave bir *ıngh* katarak çılgın bir kesme arzusu aşılamıştı.

Diğer köylüler bu tür efsunları hor görür, sihirli kesicilerin tehlikeli olduklarını söylerlerdi. Jak'in baltasıyla parmaklarını, diğer kesici nesnelerle olduğundan daha fazla kestiği, yaraladığı doğruydu ama onun nedeni hem Lucy'nin süper keskin hem de kendisinin dikkatsiz olmasıydı. Hata Lucy'de değil, kendisindeydi. En azından kendi kendine söylediği buydu.

Kabahatin tamamen kendinde olmayabileceğini kabul edemiyordu çünkü etmesi, kocakarı hikâyelerinin doğruluğunu kabul etmesi olacaktı.

*Efsunlanmış bir kesici kanın tadını aldı mı daha fazlasını ister ve susuzluğunu gidermek için elinden geleni yapar.*

Diyorlardı ki eğer efsunlu bir kesicinin üzerine bir damla dahi kan damlasa hemen o nesneyi alıp gömmeli ve gömdüğün yerin haritasını yok etmelisin. Nasıl yapabilirdi böyle bir şeyi? Jak durmuş, kesmeyi bırakıp alnındaki teri silerken hayranlıkla parıldayan baltasına bakmıştı.

Güzeldi. Çok güzel.

Jak tüm uyarıları duymuştu duymasına ama Lucy kanının tadını ilk kez aldığında artık çok geçti. Birbirlerine aittiler. Lucy'yi bir kenara atmak gibi niyeti hiç yoktu ki orası cidden fenaydı. Atsa çok can kurtulmuş olurdu çünkü.

♠

Lucy'nin aşınmış tahta sapını kavramak...

Lucy'yi havaya kaldırmak...

Lucy'yi bir anlığına havada tutmak...

Lucy'yi havayı yararak indirmek...

İçine dolan coşku aslında başlamadan bitiveriyordu. Balta, kütüğü, buluştukları anda ikiye bölüvermişti. Formdaydı, art arda yirmi ağaç devirmişti. Rekoru yirmi üçtü ve rekorunu nihayet o sabah kıracaktı.

Bir kütük daha alıp önündeki yassı gövde kalıntısının üstüne yerleştirmiş, Lucy'yi kaldırmış ve kusursuz yayı çizerek indirmişti. Balta, kütüğü, harikulade yarış sesi eşliğinde ikiye bölmüştü gene. İki yarım, iki yana devrilmişti.

*Yirmi bir.*

Bir kütük daha. Kaldır. İndir. İki parça yerde.

*Yirmi iki.*

Kaldır, indir; iki parça daha...

*Yirmi üç. Bir tane daha kesersem yeni rekor...*

Yirmi dördüncüyü yerleştirip baltayı kaldırmıştı. Kızı o an görmüştü işte. Sanki baştan beri oradaymış, öğle güneşi altında parıldayan dalgalı mor saçları daracık omuzlarına bulutlardan yapılma bir şelale misali dökülüyormuş gibiydi. Jak'le yaşıt, belki bir yaş küçük görünüyordu kız. İnce yapılıydı ama her an kavgaya hazırmışçasına güçlü görünüyordu.

Baltayı indirmeden önce gülümsemişti kız. Harika, yumuşacık—

*(O ana dek bir gülümsemenin yumuşacık olabileceği aklına bile gelmemişti ama öyleydi işte)*

—dost canlısı bir gülümseme... Gülümsemesi harikaydı evet ama Jak'i esas yakalayıveren, gözleriydi. Güzel mi güzel, gümüşi gözler... Gözler Jak'i içlerine çekip her şeyin ama her şeyin mümkün olduğunu söylemişlerdi. O muhteşem gözlere ebediyen bakabilse her şey mümkün *olurdu.*

Hava atma dürtüsü derhal devreye girmiş, Lucy'yi var gücüyle indirmişti. Baltanın hızla indiğini gördüğü anda hatayı fark etmişti Jak. Ama çok geçti artık. Lucy kütüğe yanlış açıyla gömülmüş ve müthiş bir acı ellerinden kollarına ve omuzlarına yürümüştü. Kemikleri parçalanıp etini yararak fırlayıverecek, patlayacakmış gibi gelmişti Jak'e. Elleri baltanın sapından kurtulmuş, gerisingeri düşüp kıçüstü oturuvermişti.

Fena inlemişti ardından.

Gülmüştü kız.

Jak'in yüzü utançla yanıp yeşile kesmişti. Kıza bakmamaya çabalayarak doğrulmuştu yerden. Lucy'yi sapından tutup çekmeye çalışmış ama başaramamıştı. Balta betona girmişti âdeta.

*Yok artık.*

Bir daha asılmıştı ama Lucy kımıldamamıştı bile. Kızın yanına geldiğini o an fark etmişti. Yaklaştıkça kokusunu almıştı: Kız gibi değil, orman gibi temiz ve canlı, çim ve toprak kokuyordu.

"Yardım lazım mı?"

Jak, heyecan teri sırtına damlarken, "Yok, yok, hallediyorum," demişti. Ayağını dayayıp bir kez daha, tüm gücüyle asılmıştı. Olmamıştı gene. Diş sıkıp denemeye devam etmiş, ellerinin terleyişi her denemesini bir öncekinden zor kılmıştı.

Derken birden balta kütükten kurtulmuş, aynı anda da terli ellerinden kayıvermişti. Sonrası ağır çekim gibiydi, seyretmekten başka çaresi olmamıştı.

♠

Lucy havada uçmuş, üzerine düşen kara güneşin parıltısıyla havada dönerek avını aramıştı. Baltanın rotasını kavradığında yüreği hoplamıştı Jak'in.

Balta dönerek uçup kızın yardım amacıyla uzanan koluyla buluşmuştu. Lucy kolu öyle çabuk kesivermişti ki kızın kanı yüzeye kabarcıklarla çıkacak vakit bile bulamamıştı. Balta yoluna devam ederken kızın ağzı açılmış ama içinden çığlık çıkmamıştı. Jak, kara güneş altında kızın kolundan kapkara bir toz bulutunun yükselip havaya saçılan kanlı sise karıştığını görmüştü.

Kemik tozu... Lucy kolu kesmekle kalmamış, resmen doğramıştı.

Balta yoluna devam ederken zaman yavaşlayıp durmuştu âdeta. Jak havada, dansın ortasında asılı kalmış gibi duran kanlı baltaya bakakalmıştı.

Derken yerçekimi devreye girmişti.

Neredeyse.

Kol, külçe gibi düşmüştü yere ama Lucy, yere devrilen kızdan bir parça daha almak istercesine dümen kırmıştı. Artık şansa mıydı yoksa içgüdüyle miydi bilinmez, kız tam balta yere inerken ayağını çekmişti. Lucy'nin son kurbanı, kızın ayak başparmağı olmuştu.

Gözleri devrilen kız yıkılıvermişti. Jak'in donakalışı ancak kız kafasını kütüğe çarptığında çözülebilmişti.

Hiç düşünmeden gömleğini yırtıp baygın kızın kolunu sarmıştı.

*(Kesik kolunu demek istiyorsun herhalde.)*

Jak turnikeyi sıkarken kırık kemik, kanlı gömlekten fırlayıvermişti. Simsiyah parıldamıştı kemik. Kız inlemiş, gözleri kırpışarak açılmıştı. Gümüşi gözlerinde yalvarma, ıstırap ve şaşkınlıkla tekrar kendinden geçmişti.

Kanamayı durduramamasına rağmen yavaşlatabilmişti Jak.

*(Belki akacak fazla kan kalmadığındandır. Ya da belki kan, kalp pompalamayı bırakınca fışkırmadığındandır.)*

Jak dudaklarını kanatırcasına dişleyip haykırmıştı:

"İMDAT!"

♠

Jak kırk sekiz saat boyunca ayrılmadan beklemişti hastanenin bekleme salonunda. Kızın ameliyata alındığı ilk dokuz saat en zoruydu. Jak doktorun çıkıp kızın öldüğünü söylemesini beklemişti. Polis de beklemiş, feci olayı Jak'e defalarca anlattırmışlardı.

Komik tarafı, Jak'i hapishaneden kızın kesik ayak başparmağının kurtarmasıydı. Jak kızı ve kesik kolu hastaneye taşıma telaşı arasında, polisin tam söylediği yerde bulduğu başparmağı unutmuştu. Polisleri Jak'in doğru söylediğine ikna eden o küçük ayrıntıydı. Efsunlanmış cisimlerin yol açtığı kazaları çok görmüşlerdi sonuçta.

Jak, kafa sallayarak ulaşan polislerden birinin, "Cansız nesnelere bilinç vermenin iyi sonuçlanması mümkün değil. Çoğu kanla biter," dediğini duymuştu.

Hayatında hiç böylesi pişmanlık, böylesi mutsuzluk yaşamamıştı. Derken kızın anası, kara teninde kör edici beyazlıkta duran pelerini uçuşarak dalmıştı acil servise.

Jak'i fark etmemişti ama Jak onu fark etmişti. Kadını internetten tanıyordu. Doğu'daki Minişlere dehşet saçmakla suçlanan cadıydı bu. Kadın suçlamaları hep reddediyordu ama Jak'in kuzenlerinden birinin karısı bir Miniş'ti. Dediğine göre esas feci şeyler haberlerde yer bile bulamıyordu.

♠

Bekleme odasında hiçbir şey olmuyordu.

Televizyon sürekli açıktı; spikerler durmadan konuşuyor, siyah yazılar alttan durmadan geçiyordu. Aftanisgan'da karışıklık... Balkon devletlerinde gerginlik... Jow Dones son üç yılın en düşük seviyesinde... Hep aynı, yeni ama eski haberler...

İlk üç saat içinde Jak'in hazır yiyecek makinesine atacak parası kalmamıştı. Geriye sadece hemşirelerin hazırladığı bedava kaave kalmıştı. Saydamdı, yanık tadı vardı ve içine, bir türlü atamadığı bir bulantı katıyordu.

On iki saat sonunda salonun pek rahatsız mor koltukları üzerinde uyuklamaya başlamıştı. Beş dakikada bir kâbus görmüş, dehşete kapılmışçasına uyanıyor, ardından kâbusun hayatının kendisi olduğunu hatırlıyor, kızı öldürdüğünü mü yoksa sakat mı bıraktığını merak ederek tekrar uyuklamaya başlıyordu. En azından ebeveyni artık eve dönmesini buyurmamışlardı henüz. Hoş, bu durum da kısa süre sonra endişeye dönmüştü.

Hastaneye gelir gelmez ebeveynine sesli mesaj bırakmıştı. Ama aramamışlardı Jak'i. İlk gün hastane anonslarına kulak kabartmış, kara telefona çağrılmayı beklemişti ama adı hiç söylenmemişti.

İkinci gün bekleme salonuna her gelene annesi veya babası mı diye bakmıştı. Gelmemişlerdi. Jak öylece, içinde büyüyen endişeyle oturup beklemişti. Bilememişti ne yapacağını. Kızın kurtulup kurtulmadığını öğrenmeden çekip gidemezdi. Giderse kötü bir şeyler olacakmış, kızı orada bulunması hayatta tutuyormuş gibi geliyordu. Gülünçtü, bu tür kuvvetlere sadece cadılar vâkıftı ve kendisi cadı değildi, biliyordu ama herkes sürekli herkesin içinde

azıcık bir cadılık vardır demiyor muydu? Herkesin gücü vardı, kimilerininki diğerlerinden fazlaydı sadece.

Gerçekte gücü olduğuna inanmasa bile çekip gitme riskini alamıyordu. Ne olur ne olmaz diye... Haliyle oturup beklemişti. Önce kızın ameliyattan çıkmasını, sonra da uyanmasını beklemişti. Feci bir düşünceyse aklını didikleyip durmuştu:

*Ya hiç uyanmazsa?*

Ebediyen bekleme odasında kaldığını, upuzun sakallı, televizyondaki haberleri izleyen, yıllarca kötü kaave içmekten ülsere yakalanmış bir ihtiyar olarak hayal etmişti kendisini.

Derken birden kafasını kaldırıp baktığında bir kadının gelip tepesine dikildiğini görmüştü. Birdenbire uyanıvermiş, hayalleri dağılıp gitmişti. Gözlerini kırpıştırarak bakmıştı kadına. Şaşırtıcı ölçüde güzeldi kadın; oniks karası, pürüzsüz teni, parlak beyaz saçlarıyla kristal sarısı gözlerini iyice öne çıkarıyordu. Kadın sakin ve pek kederli görünüyordu ya, yüzeyin hemen altındaki nefretle neşe karışımını hayatında görmemişti Jak.

"Kurbanının teyzesiyim," demişti kadın sakince. "Sen Jak'sin, değil mi?"

"E-evet, efendim." Ağzı kurumuştu Jak'in. Yutkunmaya çalışmış ama nahoş bir sesten ötesini çıkaramamıştı. "Çok... Çok üzgünüm. Kazaydı ama kabahat benimdi... Çok üzgünüm."

"Biliyorum, şekerim." Elini omuzuna koymuştu Jak'in. "Biliyorum."

Bakan biri olsa teskin yahut teselli etmeye çalıştığını zannederdi kadının ama Jak'e verdiği his hiç öyle değildi. Öfkesini bastırmaya çalışıyormuş gibiydi. Derken kadın, bekleme odasındaki diğer iki kişiye, yaşlı bir çifte dönüp, "Kusura bakmazsanız birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz bizi?" demişti. Sesi yumuşaktı ama kulakları delen cinsten bir çığlık gibiydi.

Adam önce öfkeyle bakmıştı ama karısı derhal kolundan tutup adamı ayağa kaldırmıştı. Adama dimdik bakarak, "Elbette, Miss Vaster," demişti.

Adam itiraz edecek gibi ağzını açıp hiçbir şey diyemeden kapamıştı. Artık karısı kolunu çok sert sıktığından mıydı (Jak kadının parmaklarının nasıl gerildiğini görmüştü) yoksa adam Doğu'nun Hain Cadısı'nı tanıdığından mıydı, bilememişti Jak. Ama adam birden karısından bile telaşlı görünmüştü.

Adam giderken dönüp bakmıştı ama baktığı cadı değil, Jak'ti. Adamın ağzından dökülen sessiz cümleyle buz kesmişti Jak.

*İyi şanslar.*

♠

Cadı, bekleme salonunun kapısı daha kapanmadan tepesine binivermişti.

Jak'i çenesinden sertçe, iz bırakacak denli sertçe yakalayıp ayağa kaldırmış, yüzünü yüzüne çekmişti.

"Beni iyi dinle, pislik," diye tıslamıştı cadı. "Yeğenimin kolunu kestin. Yeğenim tehlikeli durumdan çıkar çıkmaz üzerine akla hayale gelmeyecek acılar yağdıracağım!"

Nefes alamamış, kımıldayamamıştı Jak. Tüm dermanı akıp gitmişti âdeta.

"Canını buracıkta almadan dön evine!"

Ardından Jak'in kafasını duvara vurmuştu. Jak'in gözleri önünde beyaz noktacıklar belirmişti. Boğuluyormuşçasına soluklanmıştı, kalbi tekrar atmaya başladığında bekleme salonunu kanıyla yeşile boyayacağını zannetmişti. Bakınmıştı ama cadı çoktan gitmişti.

Kalbi gümbürdeyerek dikilmiş, ne yapması gerektiğini bilememişti. Kalmak, kız uyanana kadar beklemek istiyordu ama öyle bir seçeneği kalmamıştı. Kendi kendisine teyzeye saygıdan dolayı gideceğini söylemişti. Ama esas hissinin saygı olmadığının farkındaydı.

Dehşetti.

Titreyen dizlerinin dayanabileceğine karar verince zorla kalkıp kapıya gitmişti. Eli kapının tutamağında kayınca nasıl baştan aşağı terlediğini fark etmişti. Islak avuçlarını pantolonuna silip tekrar denemişti.

Kapı bu sefer açılmış, soğuk hava içeri dalmıştı. Ürpermişti Jak. Mırıltılar duymuş, dönüp baktığında iki hemşirenin uzun boylu, beyazlar içindeki bir kadınla fısıltılı konuştuklarını görmüştü. Cadı. Jak'i görünce gülümseyerek yanlarına çağırmıştı. Kalbi patlasa mı yoksa ölü numarası mı yapsa karar veremeden cadının kolları dolanmıştı Jak'e.

Şaşırtıcı sıcaklıktaydı kucaklayışı.

Cadı, herkese duyurmak istercesine yüksek sesle, "Melekçiğime göz kulak olduğun için sağ ol, tatlım," demişti. "Artık evine gidebilirsin. Yapabileceğin bir şey kalmadı. Durumda değişiklik olursa ararım seni, söz."

Jak, cadının numara yaptığını biliyordu ama içinde bir yer belki fikrini değiştirmiştir umudunu taşıyordu. Belki daha önce kontrolünü kaybetmişti ve gerçek hali buydu: yeğeni için endişelenen bir teyze...

Jak geri çekilmiş, cadının gözlerine...

*Ne bekleyerek bakmıştı? Alevler saçmalarını mı? Ne? Kadın endişelenmiş işte. Tamam, bekleme salonunda biraz ileri gitmişti ama...*

Jak kendini cadının zarar vermek istemediğine inandırmak üzereyken kadın şu cümlelerle veda etmişti:

"Ebeveynini benim için de öp, lütfen. Olanları duyunca eminim üzüntüden *bin parçaya* bölünmüşlerdir."

Cadı, Jak'e cevap fırsatı tanımadan dönüp gitmişti. Jak etrafına bakınmıştı ama kadının sözlerine dikkat eden yoktu. Sağa sola koşturan onlarca kişi arasında yapayalnız kalmıştı. Birine söylemeliydi.

polislere bakındı ama hastane koridoru kara önlüklülerle kaynıyordu. Dönmüş, ödemeli telefonu görmüştü. Hemen uyarmalı...

*Bu yüzden telefonlarına çıkmadılar!*

Hayır... Yo, yo...

*Evet.*

Koşarak çıkmıştı dışarı. Evi sadece üç kilometre mesafedeydi. Koşmaya başlamıştı ya, içinden aceleye gerek kalmadığını biliyordu.

Ebeveyni çoktan ölmüşlerdi.

♠

Jak eve adımını attığı anda öğürerek kusmuştu. Kafasını çevirmişti ama gördüklerini unutması mümkün değildi. Sinek vızıltıları arasında öylece kalakalmıştı. Derin bir nefes almıştı. Burnuna önce kendi kusmuğunun, ardındansa çürümüş etin kokusu gelmişti.

Dudaklarını dişleyerek dönüp bakmıştı annesiyle babasına. Mutfak masasına karşılıklı oturmuşlardı. Elleri masaya kocaman mıhlarla çivilenmişti. Gözleri sanki fırlayıp çıkmaya çabalıyorlarmışçasına açıktı.

Yüzlerinde fazla hasar yoktu ama vücutları yemyeşil kanla kaplıydı. Ama en feci tarafı kan değildi. Ağızlarında ve görmeyen gözlerinde dolanan sinekler de, boyunlarındaki derin yarıklar da değildi...

Hayır, en fecisi bunlar değildi.

En fecisi, kafalarının birbirlerinin vücutları üzerine yerleştirilmiş olmasıydı.

Anneciğinin küçük, zarif başı, babasının geniş omuzlarının ortasında; babasının kır sakallı, kel kafasıysa annesinin ufak gövdesinin üzerindeydi.

Canlarını alan araçsa masada, aralarında yatıyordu.

Lucy.

Masadaki kan birikintisinin ortasındaydı Lucy. Keskin ağız temizlenmişti, pencereden giren karanlık gün ışığıyla ışıldıyordu. Jak ebeveynine bakmış, kafalarını doğru yerlere yerleştirmek istemişti ama cesaret edemeyeceğini anlamıştı.

Lucy'ye uzanmıştı. Lucy, masadaki kurumuş, yapışkan kandan ayrılırken hafif bir şapırtı çıkmıştı. Sapı yapışkan ve azıcık nemliydi. Jak titreyen ellerini yine pantolonuna silmişti.

Baltanın ağırlığını hissetmenin feci gelmesi gerekiyordu ama gelmemişti. Hatta iyi gelmişti. Neredeyse teskin ediciydi. Belki efsun yüzündendi. Ya da belki Lucy gene kan istediğindendi. Artık her niyeyse umurunda değildi Jak'in. Sadece görevi önemliydi artık.

Hastaneye dönecek, cadıyı bulup öldürecekti.

# 8

# YÜZLEŞME

Otoparkta beklemişti Jak. Ana kapıdan uzak durmuş, yola kadar uzanan, kökleri kaldırımın kimi yerinden çıkmış yaşlı ağaca yaslanmıştı. İlk iki saat boyunca öfkesinin ateşiyle hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden, kararlılıkla dikilmişti.

Ama en müthiş öfkeler bile sonunda sönerdi ve saatler ilerledikçe bitkinlik yavaştan çökmüştü üzerine. Pek de acımasızdı; gözkapaklarını bastırıyor, her yanına iniyordu. Jak oturma, çömelme arzusunu, uyuyakalacağı korkusuyla bastırmaya çalışıyordu.

Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp fazla gevşememeye çabalayarak dikilmişti Jak. Uyanık kalabilmek için caddenin karşısındaki dükkândan aldığı Lama sigaralarıyla termosa doldurttuğu acı kaaveyi içmişti. Nikoteyn, kaafeyn ve adrenaleyn sayesinde ayakta kalmış, gözlemiş, gözlemişti.

Lucy'yi elinde tutuyor, toprağa bir santim mesafede sarkaç misali hafifçe ileri geri sallıyordu. Arada sapı elinden kurtulup ayağına inmeye kalkışıyordu ama Jak her seferinde son anda ayağını çekmeyi başarıyordu.

Baltanın susuzluğunu hissediyordu ve efendisinden başka birinin kanını arzuladığını ama bulamazsa efendisininkiyle de idare edebileceğini seziyordu.

"Tamam, kızım," demişti Jak sevgili baltasına. "Yakında alacaksın istediğini."

Annesiyle babasını öldürmede kullanılmasına rağmen hâlâ Lucy'yi sevmesi Jak'e hiç garip gelmemişti. Lucy'yi suçlamıyordu. Nasıl suçlayabilirdi? Doğası böyleydi onun. Yerel efsuncuyu baltasına amaç vermeye ikna eden Jak'in ta kendisiydi sonuçta. Efsunların, özellikle ucuzcu, düşük kalite cadıların efsunlarının tabiatındaki tehlikeyi bilmiyor değildi.

Hayır, kabahat Lucy'de değildi. Bir insanın elinde olmadıkça kimseye zarar veremezdi. Ebeveynine yapılan, kötücül bir baltanın işi değildi. Kötücül bir zihnin işiydi. Kötü bir cadının kötü zihninin işiydi.

Jak, cadı nihayet hastaneden çıktığında yapacaklarını kurarak beklemişti. Plan yapacak saatlerce vakti vardı ama gerçekte plan falan yoktu. En azından hapse düşmesini engelleyecek türden bir plan yoktu. Umurunda değildi ama. Başına neler gelebileceğini önemsemiyordu artık. Tek arzusu, cadının kafasını kesivermekti.

Şiddetli üzüntüsünü, kederini tek bastırabilen bu arzuydu. Annesiyle babasının o halleri aklına her geldiğinde vicdan azabına boğuluyor, kendisini öldürmekten son anda vazgeçiyordu.

Birkaç defa kalkışmak gelmişti aklına. Lucy'nin yardım etmekten çekinmeyeceğini biliyordu. Tek yapması gereken bacakları arasından sallayıp alnının ortasına indirivermekti baltayı. Kolayca, çabucak olur biterdi. Istırap çekmesine izin vermezdi Lucy. Çabucak, tertemiz bir kesikle kafasını ortadan ikiye yarıverirdi.

Jak ölmek istemiyordu ama ıstırabın, vicdan azabının bitmesini istiyordu. Ama öldürmeyecekti kendini. En azından cadının kellesini yerde yuvarlanırken görene kadar...

Tam o görüntüyü hayal ederken hastanenin dönerkapısında belirmişti cadı. Acele adımlarla sıcak yaz rüzgârında cüppesini savurarak otoparktaki arabasına, Jak'e doğru ilerlemişti.

Saatlerdir beklemesine rağmen, beklediği an gelip çattığında tereddüt etmişti Jak. Sahiden yapacak mıydı aklından geçeni? Kafasını kesecek miydi cadının? Cidden kesecek miydi?

Planı gözüne birden gülünç görünmüştü. Ama elinde başka bir şey yoktu. Babası olsa ne yapardı diye düşününce yine kedere boğulmuştu. Babası artık yoktu. Pes kahkahasını bir daha hiç duyamayacak, o kapkalın, kocaman kolların arasına kendini bir daha hiç atamayacaktı.

Dikkatini cadıya vermişti Jak. Hepsi onun yüzündendi. O öldürmüştü ebeveynini. Basit, ufacık bir hata yüzünden... Feci, üzücü bir kazaydı ama sonuçta kazaydı işte. Jak baltanın sapını öyle bir sıkmıştı ki elleri ağrımıştı.

Kanın yaklaştığını hisseden balta hareketlenmişti. Jak kendisinin nerede bitip Lucy'nin nerede başladığından emin değildi. Tek bildiği keskin baltayla tek vücut olduklarıydı. Baltanın kana susamışlığına, kendi kana susamışlığını geriye ittiği için şükrediyordu.

"Haydi, kızım," diye fısıldayıp ilerlemeye başlamıştı Jak. "Kesme zamanı."

♠

Arabaya aynı anda ulaşmışlardı.

Jak elindeki baltayı görünce cadının betinin benzinin atacağını zannetmişti. Korkuyla titreyip kaçmaya kalkışmasını istiyordu cadının. Çaresizce anahtarını çıkarıp arabaya girmeye çalışmasını, çığlık atmasını...

Bunları yapsaydı rahatça öldürürdü cadıyı. Ama yapmadı. Durmuş, Jak'in gözlerine bakmış ve gülümsemişti cadı.

"Günaydın, Jak."

Jak karşılık vermemişti. Her bir kası ayrı haykırıyordu saldırması için ama donakalmıştı işte. Lucy, sahibinden, ipinden kurtulmaya çalışan bir köpek misali debelenmişti ama Jak sımsıkı tutmuş, susuzluğuna çare bulmasına izin vermemişti.

"Baltan benimle selamlaşmak istiyor anlaşılan." Cadının gülümsemesi iyice yayılmıştı. "Biliyorsun, efsunlu baltalar kan tadını

alınca hep daha fazla isterler. Gerçi anne ve babanla tanıştırdığımda bayağı doymuştu kana. Pisliğe dalmış domuzcuklar kadar mutluydu."

"Geber."

"Çok ayıp. E, ne olacak şimdi Jak? Kafamı mı keseceksin?"

"Evet."

"Planın bu yani," demişti cadı. "Sonra?"

Jak hiç düşünmeden ve kararlılığına şaşarak, "Kendimi öldüreceğim," demişti.

"Fikir *senin* mi?" demişti cadı kaşlarını kaldırarak. "Yoksa *onun* mu?"

Yüreği ağzına gelmişti Jak'in.

"Ha, anladım. Efsunlu nesnelerin sahiplerini etkileyebildiklerinden haberin yoktu, değil mi? Vah, yazık sana. Çocuğum, baltalı kukla olmuşsun sen! Yazık, canım ya."

"Geber..."

"Kelime dağarcığın pek gelişmemiş, değil mi şekerim? *Geber, kendimi öldüreceğim, geber.* Böyle devam edersen kafamı kesmene gerek kalmayacak, sıkıntıdan öleceğim."

"Ge..." Tutmuştu kendini Jak son anda.

*Oynuyor benimle. Kandırmaya, gerekeni yapmamız konusunda şüpheye düşürmeye çalışıyor...*

*(Yapmamızı? Kim bu biz dediğin?)*

*Gerekeni yapmam konusunda.*

*(Ha. Yapman gereken. Sadece sen. Seninle Lucy değil yani. Tabii, fikir tümden sana ait. Çünkü normalde zaten hep kafa kesersin sen.)*

*Ebeveynimi öldürürlerse keserim.*

*(Öyle mi? Cidden mi? Bana bunları sen değil, kana susamış bir balta söylüyormuş gibi geliyor.)*

*Ge—*

Düşüncelerini kesivermişti Jak birden. Canına tak etmişti. Cadı kafasını karıştırmaya çalışıyordu ama işe yaramayacaktı. Kafasını kesmek kimin fikriydi, umurunda değildi. Tek bildiği iyi fikir olduğuydu. Baltayı havaya kimin gücünün kaldırdığını bilememişti. Önemi de yoktu. Tek önemli olan Lucy'nin cadının parıldayan boynuna doğru giderken aldığı muazzam hazdı.

♠

Ama balta cadının boynuna inmeden Jak'in bilekleri bükülmeye başlamıştı. Lucy'yi kontrol ettiğini zannediyordu. Yanılıyordu. Kontrol cadının da elinde değildi. En azından tümüyle.

Efsunlu nesnelerin sorunu her zaman reçeteye yazılandan (mesela bir bilinç kıvılcımı) fazlasının işe karışmasıdır. Kızgın cadı baltaya kesme arzusu verdiği anda, Lucy'yi canlılar dünyasına sürüklemişti. Düşünenlerin, hissedenlerin dünyasına...

Cadı bunu biliyordu. Jak bilmiyordu.

Fark buradaydı.

♠

Balta, diğer tüm efsunlu nesneler gibi aptaldı ve kolayca yönlendirilebilirdi ama cadının bunun için azıcık dayanağa ihtiyacı vardı. Balta kafasını kesmek, kanına bulanmak istiyordu. Yapabileceği hiçbir şey, en azından son anda değiştiremezdi bunu. Bu yüzden baltanın arzusunu değiştirmeye kalkışmamıştı zaten.

Balta istediğine ulaşmak için telekinetik becerisini kullanan akılsız bir hayvandan öte değildi. O anda istediği şeyse kandı. Oğlanın arzularından beslendiği için cadının kanını oğlanınkinden daha fazla istiyordu. En azından cadınınkini tadana kadar.

Cadı, çözümü bulmuş, tam boynuna değdiği anda baltaya tiksinme hissi vermişti. Ardından görünmez, telekinetik ellerle uzanıp sapını yakalamış ve çekmişti.

Balta o anda yolunu değiştirip boynu ıskalamış, kulak memesini keserek uzaklaşmıştı. Cadı derhal, aptal baltanın unutuvereceği

korkusuyla ikinci bir tiksinti dalgası yollamıştı. Ardından tüm psişik gücüyle yüklenip oğlanın verdiği ivmeden yararlanarak baltaya keskin bir dönüş yaptırmış, kendinden uzağa itip oğlana çevirmişti.

Bu zihinsel ve fiziksel karate gösterisinin son hamlesinde baltayı sapından iki eliyle birden yakalamış, kendi yemyeşil öfkesi yüzünden kaybettiğini fark edemeyen çocukcağıza yönlendirmişti.

Balta tümüyle Jak'e dönünce var gücüyle bastırıp baltaya öfke ve önceki tiksindirici tadı silecek yeni kana yönelik susuzluk katmıştı.

Balta oğlanın koluna indiği anda baltaya psişik coşku dalgası yollamıştı. Baltadan gelen zevk çığlığı beyninde yankılanmış, harcadığı çabanın verdiği ıstırabı bastırmıştı.

Balta koluna girdiği anda sapını bırakıvermişti Jak. Balta artık tamamıyla cadının elindeydi. Oğlanın kolunu koparıverme arzusuna dayanan cadı, baltayı geri çekerken koldan bir parça et ve deri koparmıştı.

Cadı, saldırının başladığı anda etraflarına yerleştiriverdiği zamansal bozunumu bırakınca zaman hızla ileri atılmış, Jak gerileyip park halindeki bir arabaya çarpmıştı.

Cadının kalbi zorlanma, coşku, acı ve nefretle gümbürdemişti. Jak ses çıkaramadan, kolunu tutarak kalakalmıştı. Cadının elindeki baltaya bakmış, saldırısının neye dönüştüğünü nihayet kavrayabilmişti.

"Planladığın gibi gitmedi mi yavrucuğum?"

Cadı anın tadını çıkarmıştı. Jak'in gözlerindeki korku ve şaşkınlık öyle muhteşemdi ki yol açtığı sıkıntıyı bile o anlığına unutmuştu. Ama sonra hepsi tekrar aklına gelmişti cadının.

Batı'daki işlerinden alıkoymuştu Jak onu.

Nankör yeğenine halk içinde destek vermeye mecbur bırakmıştı. Kızın yeteneği vardı ama zerre yüreği yoktu bir kere. Tüm iyiliğiyle kapkara parıldadığını belki akılsız Bertha göremiyordu ama Vaster görüyordu işte. Anasına isyan etmesi an meselesiydi.

hatta birkaç yıla Glinda'yla birlik olup hain kardeşleri alt etmeye kalkışırsa hiç şaşmayacaktı.

Ama o zamana kadar üzgün teyze rolünü oynamak zorundaydı Vaster. Hiç sevmiyordu bu rolü. Kızın kopan kolunun yerine dikilebilmesi için doktor ve efsunlara neredeyse bir servet harcamak zorunda kalmıştı. Üstelik hepsi yoluna girene kadar Doğu'da kalmak zorundaydı.

Diş sıkmıştı Vaster.

Hepsi, hepsi bu salak oğlan yüzündendi. Ama şimdi intikamını alacaktı işte.

Yıllar yılı onlarca insana (Minişleri insan sayarsak) eziyet etmişti. Genelde bir amacı vardı: itaatlerini sağlamak. İşti sonuçta. Tamam, zevkli yanları vardı ama genelde yorucuydu.

Ama bu sefer başkaydı. Bugün avına eziyet ederken her anın tadını çıkaracaktı. Baltayı kaldırmış ve duraklayıp derin bir nefes alarak evrenin dokusunda minicik bir yırtık açmıştı. Yırtığın içindeki görünmez kabarcıkta zaman iyice yavaşlayacaktı. Sonra oğlanı tutup kabarcığa sokmuştu.

Istırabının ebediyen sürmesini istiyordu çünkü.

"Ah, Jak," demişti şarkı söyler gibi. "Hazır mısın, şekerim? Canın acıyacak şimdi. Hem de çok."

Ardından indirmişti baltayı.

♠

Jak geçmişte gerçek acıyı tattığını zannediyordu ama cadının baltayı indirip omuzunu, kaslarını, damarlarını parçalamasıyla fikrini değiştirmek zorunda kalmıştı.

Ama ilk acı, cadının ikinci darbesiyle karşılaştırılamazdı bile. Jak düşüncelerini doğrudan duyamıyordu (beyninde bembeyaz bir çığlık fırtınası haricinde) ama kendisine ait olmasa bile Lucy'yle bağı hâlâ güçlüydü.

Jak bu bağ sayesinde Lucy'nin manyak çığlıklarını kendi zihninde ilk defa (ama son değil) duymuştu.

*Kan! Nefis! Maalesef Jak'in kanı! Ama çok lezzetli! Ah, tamam, daha derinden kes! Kes! İşte böyle!*

Jak, Lucy inip kafatasını yarana kadar "daha derinden"le neyi kastettiğini anlamamıştı. Zaman bir kez daha yavaşlamıştı.

*Bitti. Öleceğim şimdi. Lucy kafamı ikiye ayıracak, beynimi yaracak...*

Ama derken Lucy dönmüş ve kemiği parçalamak yerine yana, Jak'in tenine yatmıştı. Jak bir anlığına iç çekmişti.

*Öldürmeyecek beni. Sadece korkutmaya çalışıyor.*

Ardından Lucy derinin altına kayıvermişti. Jak deriyi kafasında maske gibi kaymaması için neyin tuttuğunu bilmiyordu ama işte, Lucy onu kesmeye başlamıştı. Cadının hâkimiyeti inanılır gibi değildi: Balta yüzünün kıvrımlarını hiç sektirmeden alıyor, alnında ilerlerken hiçbir şeye takılmıyor, burnundan aşağı kayıp dik açıyla ucundan iniyor, geri gelip dudakları doğramaya başlamadan önce yanakları sıyırıyordu.

Baltanın işi bittiğinde kocaman, ince bir deri parçası çenesinden aşağı ters bir kravat gibi sarkıvermişti Jak'in. Çenesinden sarkan deriyi kocaman açılan, çıplak kalan gözleriyle zorbela görebilmişti. Yüzü alevlerle kaplanmışçasına yanıyordu.

En çok dudakları, daha doğrusu dudaklarının eskiden bulunduğu bölge acımıştı. Dişlerini aralayıp diliyle sıcak, etli dokuyu yoklamıştı Jak. Derken kan akmaya, yüzünü sıcacık kaplamaya başlamıştı. Açıkta kalan dişlerinin arasından boğazına inmişti bakırsı tat.

Cadı gülümseyerek uzanmış ve çenesinden sarkan deriye asılmıştı. Deri boğazından itibaren koparken müthiş bir acı her yanını kaplamış, açık gömlek düğmesine takıldığında cadı bir daha zorlayınca haykırmıştı Jak.

Öylece donakalmıştı Jak. Yüzü cadının elinde mendil gibi duruyordu.

Cadı Jak'in yüzünü otoparka fırlatmış, havada uçan iri deri parçası, bir otomobilin ön camına yapışıvermişti.

Yüzünün ortasındaki yanma hissi başka hiçbir acıya benzemiyordu. Yanan yere, dudakların artık saklamadığı dişlerine dokunmak istemişti. Parmakları gezinmişti kanlı yüzünde yahut yüzünden geriye kalanda. Her değdiği yerde ayrı ıstırap patlaması vardı. Binlerce açık sinir ucu parmaklarının ucunda hep bir ağızdan haykırıyordu.

Birden gözlerinin önünde feci bir manzara belirmişti. Gerilemişti ama korkunç görüntü peşinden gelmişti. Ardından feci imgenin efsunlu bir canavara ait olmadığını anlamıştı. Kenarları kanıyla kaplı baltadan yansıyan kendi görüntüsüydü bu.

"Hoş çocuk değilsin artık, ha?"

Jak, gözleri kendi aksinde, yüzüne bakan canavar yüzde, bakakalmıştı.

Ağzı olmasa biri yüzünün ortasına yemyeşil bir şey çizmiş diyebilirdi. Ama yırtık dudaklarının altından fırlamış kanlı dişlerini görünce çizilmiş şeyin kocaman bir yara olduğunu anladı.

"Bence seni en çok tiksindiren uyumsuzluk," diye fısıldamıştı cadı.

Baltayı çekince kaybolmuştu görüntü. Cadıya bakmış, "Ne... Ne..." diyebilmişti.

"Şşşş," demişti cadı. "Konuşma... Parmağımı dudaklarına koyardım susman için ama dudakların ta otoparktalar." Gülümsüyordu cadı. "Neyse. Durumun şeye benziyor... Duvara boya lekesi sıçrar ya hani... İki seçeneğin vardır: Ya lekenin üstünü boyarsın ya da duvarı lekeye göre boyarsın..."

Anlamadan bakmıştı Jak.

"Senin durumunda leke, yüzündeki yara. Tenin de duvar. E, sana yeni deri yapıp yüzündeki yarayı kapatamayacağıma göre, en iyisi duvarı lekeye uydurmak."

İlkel bilinci yeni bir saldırıyı sezmişti ama Jak'in beyni söylenenlerden neyin kastedildiğini kavramayı reddetmişti. Kaçmaya kalkmış ama ayakları dolanınca yere devrilmiş, kafasını vurmuştu.

Başının arkasındaki acı, yüzünde yananın yanında hiçbir şeydi. Daha kımıldayamadan çökmüştü cadı üzerine. Sakin, eziyet meraklısı tavrının yerini iğrenç bir öfke almıştı. Sipsivri tırnakları Jak'in yüzünün iki yanına saplanıvermişti.

Çekmeye başlamıştı cadı.

Jak hayatında hiç öyle haykırmamıştı. Cadının bileklerini yakalamaya çalışmıştı ama cadı, dizleriyle kollarına bastırıyordu. Cadı yüzünde kalan deriyi yavaşça, kasten eziyet ederek soyarken haykırmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Gözkapakları yüzünden ayrılırken çığlıkları en üst noktaya ulaşmıştı. Derken çok şükür, bayılmıştı.

♠

Gözlerini açmaya çalışmış, açamamıştı. Kalbi hızlanmıştı, sol tarafından yumuşak bir bipleme sesi geliyordu. Sonra ayak sesleri...

"Uyandı."

"Kim var orada?" demişti Jak boğuk bir sesle.

Bir terslik hissi dolmuştu içine. Sesinde bir tuhaflık vardı. Sanki... İnsan sesi değilmiş gibiydi.

"Selam, Jak," demişti bir adam. "Polisim ben. Adım Lachman. Anlayabiliyor musun beni?"

Jak başıyla evetlemiş, evetlerken—

*(sadece kendisi)*

—bir gıcırtı duymuştu. Donakalmış, kımıldamamaya çalışmıştı.

"Neler olduğunu hatırlıyor musun?"

Kımıldadıysa hissetmiş olmalıydı...

*Neyi? Neydi o?*

*(Ten. Ama ten değildi.)*

"Ne hatırlıyorsun?" demişti polis.

İleride öncesi diye hatırlayacağı zamanı hatırlamaya çalışmıştı. Hatırlamıştı. Hemen doğrulmuştu ama polis omuzlarından yakalayıp yataktan kalkmasını engellemişti. Polisin elleri—

*(Tenine değil.)*

—tenine bir tuhaf gelmişti.

Polisin elleri ılıktı ama sanki uzaktaydı ılıklık, eldiven giymişti sanki. Polis dehşet yüklü bir yutkunuşla Jak'i bırakmış, oğlan yatağa geri düşmüştü.

"Nasıl bir his?" demişti Jak. Sesi meltemde sallanan bir alüminyum folyo gibiydi.

"Soğuk," demişti Lachman. "Pürüzsüz bir de."

Jak başıyla onaylamış, yağlanmak isteyen menteşeleri hatırlatan gıcırtıyı yine duymuştu.

"Cadıydı," dedi Jak. "Bunu bana o yaptı."

Gerçi "bu" neydi, kabullenmeye henüz hazır değildi Jak.

"Sakin ol, evlat. Gel—"

"Sakin mi? SAKİN Mİ?" Sesi gök gürültüsü gibi çıkmıştı bu sefer.

"Bir sorun mu var?" Sert bir kadın sesiydi. Jak kadının sesinde hem korku hem de tıpkı—

*(Sizlere ömür)*

—annesininki gibi koruma içgüdüsü hissetmişti.

"Sorun yok, prenses," demişti polis soğuk bir sesle. "İşine bak sen."

İzleyen birkaç saniye sessizlikle geçti. Jak, hemşirenin polise ters bakışlar yolladığını düşündü. Kadının kalmasını istiyor, kendisini polis memuru Lachman diye tanıtan adamla baş başa kalınca işlerin iyiye gitmeyeceğini seziyordu.

"Sana," demişti polis ve sesi iyice hoyratlaşmıştı. "İşine bak, dedim."

Jak, hemşirenin yutkunduğunu ve kapının kapandığını duymuştu.

"Dinle, evlat." Polisin sesi yumuşamıştı gene. "Başına gelenleri unutman gerekiyor. Anlıyor musun? Duyduğum kadarıyla cadının... Miss Vaster'ın yeğeni senin yüzünden hastaneye düşmüş. Uzuvlarını kesmeye kalkmışsın."

"Öyle değildi—"

"Bak, ben sana *nasıldı* anlatayım, tamam mı? Miss Vaster'ın çok güçlü dostları var. Dost derken ondan feci korkan kişilerden bahsediyorum. Ayrıca söyleyeyim: Ben hiçbir şeyden korkmam ama o... kadından korkuyorum. Yani işini tamamlamasını istemiyorsan... Yerinde olsam hepsini unuturdum. Adımı bile unuturdum hatta. Ayrıca dua et, yeğeni toparlansın. Yoksa bir dahaki sefere morgda uyanırsın."

"Annemle babamı öldürdü..."

"O çok fena..." Lachman'ın sesinde ilk defa insanlık kırıntısı belirmişti.

"Biliyor musunuz yani?" İnanamamıştı Jak.

"Hı-hı." Utanmış gibiydi polis. "Resmi rapora göre kafayı tütsülemiş bir takım mantarcılar içeri girip... İşte."

"Ama oydu esas..."

"Kanıtlayamazsın," demişti Lachman. "Kimse de sana inanmaz ayrıca." Duraklamış, Jak'in söylenenleri sindirmesini beklemişti. "Annenle baban öldüler. Hiçbir şey onları geri getiremez. Üzgünüm, evlat. Sahiden."

Sonra polisin çıkıp gittiğini duymuştu Jak.

Dönmemişti bir daha.

# 9

# ASLANLAR VE KAPLANAYILAR (EYVAH!)

Jak susunca Dorothy öyküsünün bittiğini anladı.

Ranzanın üst katından uzanan bacakları seyrederek yanağından süzülen yaşı sildi. Yataktan kalktı, Jak'e baktı.

*Ebeveyni yok.*

*Tıpkı benim gibi.*

Uzanıp yüzüne dokundu. Yanağı soğuk ve pürüzsüzdü. Neden paslanmadıklarını merak ederek parıltılı, nemli turuncu gözlerine baktı.

Teneke oğlan, Dorothy'nin aklından geçeni okurmuş gibi, "Yağlı göz damlası sayesinde," dedi.

"Sahi mi?" dedi Dorothy.

"Yok," dedi Jak. "İlginç geldi ama değil mi?"

Bir süre konuşmadılar. Dorothy'nin içinden Jak'i öpmek geliyordu ama daha önce bir oğlanı öpmemişti (en azından öyle zannediyordu) ve açıkçası öpme fikrinden fena korkuyordu. Omuzuna dokundu ve "İyi geceler, Jak," dedi.

"İyi geceler, Dorothy."

Eğilip yatağına uzanarak yine Jak'in metal bacaklarını seyre daldı. Tuhaftı ama teskin edici bir manzaraydı.

♠

"Sen yemek?"

Dorothy açtı gözlerini. Pencereden kara güneşin ufuktan göz kırptığını gördü. Seemore ranzanın başındaydı. Jak'in üzerine eğilmişti.

"Yirmi soru yarışması için erken değil mi, Seemore?" dedi Dorothy.

Seemore, Pi sayısını milyonuncu hanesine kadar hesaplaması istenmiş gibi kaş çattı. Sonra birden yüzü aydınlandı.

"On dokuz olur mu peki?"

"Ha?"

"On dokuz soru," dedi Seemore. "Yirmi için erken. Ama on dokuz uygun belki."

Dorothy ne demek istediğini açıklamak için ağzını açtı ya, çok yorgundu. "Takıl gitsin, Seemore."

Korkuluk anlamadan baktı, ardından omuz silkti ve ayağını diğerine dolayarak yere devrildi. Kafası yere çarptı.

"Seemore!" Dorothy hızla doğrulunca kafasını ranzaya vurdu. "Niye yaptın bunu şimdi?"

Seemore gene şaşkın bakarak, "Takıl dedin," dedi.

"Ben..." Dorothy gülse mi yoksa ağlasa mı bilemedi. "Tamam, yeter artık."

"İstediğini sor," dedi Jak yardıma hazır bir vurguyla. "Sorun değil."

"Sağ ol!" dedi Seemore yerden kalkarak. Hızla, kelimeleri birbirlerinin üzerine yığarcasına konuşmaya başladı: "Sen yemek yer? Ben yemiyor. Acayip ama. Yemiyor ben ama o zaman enerjim nereden geliyor? Belki güneş enerjiliyimdir, duymuştum öyle bir kere. Sen yiyor mu?"

"Bazen," dedi Jak. "Ama sırf tat almak için. Güzel olmuyor."

"Nasıl oluyor?"

Teneke oğlan doğrulup oturmaya kalktı, kafasını tavana çarptı. "Ay!"

"Sen canın yanıyor? Metal hissetmiyor sanıyordu ben?"

"Seemore, iki dakika dur ya," dedi Dorothy. "Bırak, uyansın önce."

"Uyandı ama! Kalktı, oturdu, 'Ay' dedi. Uyuyan insan oturup 'Ay' demez." Birden sanki emin değilmiş gibi sustu korkuluk. "Der mi? Uyuyan oturup 'Ay' der mi?"

"Sık demez herhalde," dedi Dorothy. "Ama—"

"Dert değil," diyerek lafa girdi Jak. "Hoş aslında... Çoğu kimse normalmişim gibi davranır bana. Deliriyorum o zaman çünkü sormak için yanıp tutuştuklarını görüyorum. Sor istediğini, Seemore."

"Yemek neden güzel olmuyor?"

"Göstermesi daha kolay..."

Jak bakındı ve yarısı yenmiş bir paket patlamış mısır gördü. Uzanıp paketi aldı ve ağzına bir avuç mısır doldurdu. Birkaç saniye çiğnedikten sonra yutkundu. Dorothy neredeyse aynı anda boğuk, metalik bir lop sesi duydu. Jak gövdesindeki kapağı açtı ve içerideki yarı saydam, lekeli, uzun tüpü gösterdi. Ardından elini içeri sokup tüpü çevirerek çıkardı ve içindekini masaya boşalttı. Dorothy'nin neye baktığını kavraması bir saniyeden fazla sürdü.

Seemore parmağıyla bulamaç yığınını karıştırarak gülümsedi.

"Harika!" Yapışkan çiğnenmiş patlamış mısır öbeğini alıp Jak'e uzattı. "Yine yap!"

Dorothy bulanan midesini bastırıp tiksintisini gizlemeye çalıştı. Neyse ki Jak bulamacı alıp çöp kutusuna attı. Toto başını kaldırıp yalandı.

Jak midesini yerine takarken hafifçe utanarak, "İğrenç, biliyorum," dedi. "Kısacası sorunun cevabı bu: Yerim ama yediğim bir yere gitmez."

"Kaka yok mu o zaman? Dorothy yiyor, kaka yapıyor. Kokusunu aldım. Çiftlik gibi." Kafa salladı Seemore. "Değil güzel."

"Seemore!" Kızardığını hissetti Dorothy.

Güldü Jak. "Yok, kaka yapmıyorum ben. Midemi boşaltıyorum işte. Çok yemiyorum zaten. *Öncesi* gibi yani..." Gülümsemesi dondu, bakışları uzaklara gitti. "*Öncesi*nde çok yerdim."

Korkuluk aptalca bakarak, "Neyin öncesinde?" dedi. Dorothy Seemore'a yumruğu indirmek, bir espri yapmak, korkuluğu susturacak ve Jak'i rahat bıraktıracak herhangi bir şey yapmak istedi. Yapamadı ama. Konuyu değiştirmenin bir bakıma daha kötü olacağını sezdi, vicdan azabına rağmen konuşmadı.

Vicdan azabı çekiyordu çünkü korkuluğun soruları, sormak istediği ama utancından soramadığı sorulardı.

"Batı'nın Hain Cadısı'nın derimi yüzüp iç organlarımı sökmesinin *öncesi*."

Seemore, açıklama her şeye yetmiş gibi, "Ha," dedi. "Büyülü ameliyat olmuşsun sen!"

"Evet," dedi Jak cidden şaşarak. "Nereden bildin?"

"Benim çiftçi de olmuştu. Pullukta parmakları kopunca cadı doktorlar efsunlu plastik parmak takmışlardı. Sevmemişti ama parmakları. Garip geliyor, ters geliyor diyordu. Sana gelmiyor mu?"

"Geliyor, geliyor."

Seemore'un çamur lekeli düğme gözleri bir anlığına yaşardı sanki. Elini, Dorothy'nin hiç beklemediği bir şefkatle uzatıp teneke oğlanın omuzuna koydu.

"Sen bizimle gel o zaman," dedi. "Oz Büyücüsü'nü görmeye gidiyor biz. Tamir eder seni."

Jak dönüp Dorothy'ye baktı. Omuz silkti Dorothy. "Umutlanmanızı istemiyorum... Yani... Bana ve Seemore'a yardım edebilecek mi, bilmiyorum."

"Edecek! Edecek!" dedi Seemore yerinde heyecanla zıplayarak. "Biliyor ben!"

Omuz silkti Jak. "Ben kullanabilir miyim arada aracı?"

Gülümsedi Dorothy. Seemore'u seviyordu ama karavanda başka birinin daha olması hoşuna gidecekti. O kadar... Aptal olmayan biri...

Ne demişti Glinda? Beş... Jak o beşten biri miydi?

Sabah ışığında süzdü Jak'i. Henüz adam sayılmazdı belki ama dün gece gördüğü kadar çocuk değil gibiydi. Jak'le göz göze geldiler ve anladı Dorothy. Jak beşten biriydi.

Teneke oğlan şoför mahalline geçti, kontağı çevirip Dorothy'ye baktı. "Şey... Nereye gideceğimizi bilmediğimi şimdi fark ediyorum. Ne tarafa?"

Dorothy ileriyi işaret etti. "Sarı otoyola."

"Tamamdır."

♠

Dorothy'nin Müthiş Macerası (öyle görmeye başlamıştı) gayet hoş başladı. Jak'le yer değişerek aracı sürdüler (Seemore beşinci defa karga ezme hevesiyle neredeyse kazaya yol açınca şoförlük hakkını kaybetmişti). Yol kenarı lokantalarında mola verip kertenkele sosislileri (Rus salatalı sandviçin arasına konmuş mor, uzun bir bukalemun düşünün, güzeldi ama kuyrukları biraz sert ve fazla kıtırdı), mangalda dev sümüklüböcekler (kaygandılar, evet ama yenmeyecek gibi değildiler) ve kızarmış acı soslu çikolatalar (Aybay Sanders'la Mirton Hershey'nin ortak ürünü) yediler.

Birkaç gün sonrasında her şey neredeyse tümden normal görünmeye başladı. Normal derken, yarım akıllı geveze bir korkuluk (gittikçe akıllanıyordu gerçi) ve dertli bir teneke oğlanla yapılan bir yolculuğun olabileceği kadar normaldi tabii. Öte yandan, Oz ölçütlerine göre bile tuhaf bir gruptular. Dorothy'nin hemen her şeyini bakmalık saydığı bu diyarda üzerlerine az bakış düşmüyordu doğrusu.

Ama beraberliklerinde sanki bir şey vardı...

*Büyülü bir şey.*

Memleketinde olsa Dorothy kesinlikle büyülü derdi. Ama burada büyülü kelimesinin çok daha düz, mecazdan uzak bir anlamı vardı. Ama buna rağmen Dorothy birlikteliklerini büyülü görüyordu.

Bir şey... Hayır, biri eksikti gerçi.

Beşinci.

Her gittikleri, geçtikleri yerde etrafına dikkatle bakıyordu Dorothy; eksik diş gibi sürekli aklındaydı beşinci. Geceleri (çılgın, rengârenk) rüyalarında görüyordu beşinciyi. Devasa bir gölgeydi; kuvvetli, cesur...

Yolculuklarında tehlikelerin beklediğini ve saflarına gerçek bir savaşçının gerekeceğini sezdiğinden düşlerinde gördüğü devasa şekille rahatlıyordu. Ancak uyandığında aklında sadece tek bir şey kalıyordu. Kalansa gölgenin devasalığı değildi. Tam tersi, gölgenin korkutucu olmayan tek yanıydı.

Upuzun ve yaldızlı bir kuyruk...

♠

Ak Orman'da hızla, saatte 130 kilometreyle ilerliyorlardı, MV'nin kara farı sarı otoyolda parıldıyordu. Radyoda Deep Purple'dan *Smoke on the Water* çalıyordu. (Sözler: LMFAO'dan *I'm Sexy and I Know It*)

"Seksiyim ve Farkındayım!" diye bağırdı Seemore.

"Gökte ateş!" diye nakarata eşlik etti Dorothy.

Patlamayı duydukları anda Jak, Dorothy'ye şaşkın bir bakış attı ve MV aniden havalanıp gürültüyle tekrar yere indi. Üçü birden oturdukları yerde zıplayıp kafalarını tavana çarparken, Toto yattığı yerde karavanın arkasına doğru kaydı.

Korkuluğun kafasının tepesi yassılaşmış, boynuysa başka herkesi öldürecek ama onu sadece afallatacak şekilde bükülmüştü. Jack'in

kafasında hafif bir göçük, Dorothy'deyse ufak bir şiş oluşmuştu. "Neydi bu?" dedi Dorothy.

Jak'in yüzüne son birkaç günde yerleşen neşe uçup gitmiş, yerini kasvete bırakmıştı. "Düşündüğüm şeyse... Başımız belada demektir."

Dorothy'nin eli içgüdüyle koltuğun altındaki Malachi'nin "kes-kes"ine gitti. Yumuşak kabzası iyi geldi eline. Miniş palasıyla ne yapacağını zannettiğinden pek emin değildi ama n'olur n'olmaz diye almaya karar vermişti. Havada silahlanması gerektiğini hissettiren bir şeyler vardı. (Hatırlasa çifteye davranırdı ama Dorothy bıçak sevdalısıydı. O yüzden de şanslıydı ama şimdiden söyleyip heyecanı bozmak istemiyorum.)

Dorothy kapıyı açıp MV'den indi. Jak, elinde Lucy'yle peşinden gitti. Birlikte aracın etrafını dolanıp lastikleri kontrol ettiler. Dördü de patlamış, geriye delik deşik kauçuk kalmıştı.

"İsa adına," diye mırıldandı Dorothy.

"Kötü şeyler olunca neden bu İsa'dan bahsediyorsun hep, Dorothy?" dedi Seemore. Birden yanlarında bitivermişti. "İsa nedir, Dorothy?"

Dorothy dalgınca, "Tanrı'nın oğlu," dedi. "Boş ver"in Seemore için kabul edilebilir bir cevap olmadığını öğrenmişti artık. Aptal olabilirdi (hoş, artık aptal sayılmazdı ama ciddi saftı hâlâ) ama kafası sünger gibiydi. Dorothy'nin bir söylediğini bir daha unutmuyordu. Tek sorun, her sorunun hiç sektirmeden bir yenisine yol açmasıydı. Sonra bir başkasına... Bir başkasına daha...

"Tanrı'nın oğlu ha! Tanrı'nın evlendiğini bilmiyordum ben!"

"Evlenmedi zaten."

"Nasıl oğlu oluyor o zaman? Boşandı mı yoksa?"

"Orası biraz kar—"

Jak, Dorothy'nin lafını tamamlamasına izin vermedi: "Vay canına!" Dorothy'nin ağzından düşürmediği deyişi birkaç gündür kullanıyordu. Ama bu sefer durum ciddiydi.

"Ne?" dedi Dorothy korkmaya başlayarak. "Ne var?"

"Bak." Jak yol kenarını, beş metre kadar arkalarını işaret ediyordu.

Jak'in ne gördüğünü kestiremeyen Dorothy birkaç adım ilerledi. Gördüğündeyse yüreği ağzına geldi.

Uzun, kalın, devasa dikenlerle bezeli bir zincir yolun bir kenarından diğerine uzanıyordu. Korku Dorothy'nin parmak uçlarına kadar yayıldı. MV'ye dönüp baktığında yol kenarındaki terk edilmiş araçlar ilk defa dikkatini çekti. Üstleri çalı çırpıyla örtülüydü, hızla geçen diğer araçlara görünmeleri imkânsız sayılırdı.

İçlerinden biri, dört tekeri hariç sağlam görünüyordu. Diğer üçüyse bir gergedan sürüsünün saldırısına uğramışçasına hasarlıydı. Camları paramparçaydı. Kapılardan koparılıp atılmamış olanlar ezik büzüktü. Az ötede çamura saplı iki beyaz kapı, devasa iki çürük diş gibi görünüyordu.

Ama bunların hiçbiri, ön camlardan birinden sarkan, yarısı yenmiş kadın kadar ürkütücü değildi. Eti neredeyse tamamen yenmişti, keçeleşmiş pembe saçları yüzünü örtüyordu. Dorothy iyi ki kadının gözlerini göremediğini düşündü. Görülecek gözü kaldıysa tabii...

"Kim... Ne yapmış bunları, Jak?"

"Kaplanayılar."

"Kaplanayı da ne?"

"Hiç bilme daha iyi."

"Eee... Bileyim bence," dedi Dorothy.

"Bir kaplanla bir ayıyı birleştirdiğini düşün. İki kafa... Sekiz bacak... Sürüsüne bereket diş ve tırnak..." Dikenli zinciri işaret etti. "Alet kullanıp böyle şeyler yapacak kadar da akıllı..."

"Vay canına!" Dorothy ne soracağını şaşırmıştı. "Za... Zayıf yanları var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Jak. "Akıllıdırlar ama öyle dâhi seviyesinde değil. Yani okuyamazlar, falan işte."

"A-ha! Seemore kadar akıllı değil!" Gururla bağırmıştı Seemore. "Seemore, kaplanayıdan daha akıllı!"

Dorothy geçen hafta Seemore'a yol tabelalarını okumayı öğretmişti. Pek gururluydu korkuluk.

"Okuyacak kadar akıllı değiller demek," dedi Dorothy. Sınırlamayı pek rahatlatıcı bulmamıştı. "*Bu mu* yani zayıf yanları? Ne yapacağız, çapraz bulmacayla mı savunacağız kendimizi?"

"Bana ne kızıyorsun? Ben yaratmadım onları!"

Seemore güvenle, "MV'ye saklanırız!" dedi.

Yol kenarındaki paramparça araçlara baktılar. Dorothy'nin gözleri camdan sarkan cesede kaydı.

"Son grubun işine yaramışa benzemiyor o," dedi Jak ciddiyetle.

Dorothy uzaklardan yarı homurtu, yarı çığlığa benzer bir ses duydu.

Jak derhal Lucy'yi kaldırıp savunma konumu aldı. Dorothy baltanın dudaklarını yaladığını düşündü.

"Geliyorlar," dedi Jak. "Sesimizi duymuş olmalılar."

"Ne yapacağız?"

Dorothy'nin korkusunu sezen Toto araçtan inip yanlarına geldi. Dorothy paniğe kapılıyordu artık. Aptallık etmişti. Sırf yeni oğlana azıcık tutuldu diye her şey yolundaymış gibi şarkı söyleyerek yolda giderken *Dünya'da olmadığını ve Oz'un tehlikeli olduğunu* göz ardı edivermişti.

Farkına bile varmadan Toto'yu okşayarak, "Bir şey düşünmemiz lazım," dedi.

Seemore güldü. "Ben bir renk düşünüyorum ve ipucu veriyorum: Turuncu değil!"

"SIRASI DEĞİL, SEEMORE!" diye bağırdı Dorothy.

"İyi, tamam," diye bağırdı Seemore. "Kırmızıydı!"

İsa adına... Son duyacağım şey, Seemore'un aklından tuttuğunun hayvan mı, bitki mi yoksa mineral mi olduğu sorusu olacak.

Birden kulakları paralayan türden bir haykırış yükseldi ve inanılmaz büyüklükte bir hayvan Dorothy'nin tüm görüş alanını kapladı. Tek görebildiği lacivert bir kürk ve devasa dişlerdi.

"VAY CANINA!"

♠

Dorothy devasa mavi yaratık karşısında geriledi. Yaratık çiftliklerindeki traktör kadar büyüktü. Kürkü siyaha yakın lacivertti. Kalın, sipsivri, kapkara dişlerin hemen üzerinde bir çift fosforlu yeşil göz bakıyordu. Dorothy yaratığın sadece dört ayağı olduğunu görünce kaplanayılardan biri olmadığını anladı.

Canavarın karnından bir gurultu yükseldi birden ve harekete geçmelerine yetti. En azından Toto'ya yetti. Alaska kurdu çılgınca havlayarak atıldı. Kızgın Toto normalde ürkütücüydü ama dev yaratığın karşısında oyuncak gibi duruyordu.

Canavar uludu. Uluması Dorothy'nin hayatında duyduğu en kötü sesti. Çöp öğütücüsüne atılmış yüz tane kedi aynı anda miyavlamıştı sanki. Tam kaçacakken Seemore bağırdı:

"Korkuyor!"

Yaratığın gözleri teneke oğlandan korkuluğa dolanıp tekrar Toto'ya döndü. Titriyordu. Dorothy birden Seemore'un haklı olduğunu anladı.

"Cici kediyi okşamak istiyorum!" Seemore kollarını uzatarak koştu. Gelmiş geçmiş en hızlı zombi gibiydi.

"Ah! Git! Git! GİT!" Haykıran canavar hızla dönüp kaçmaya kalkışınca MV'ye tosladı. MV yana devrilirken yaratık da kıçüstü düştü ve baygın yere serildi. Kafasından yoğun, kapkara kan sızmaya başladı.

"Cici kedi!" Seemore heyecanla bağırıp Dorothy'nin artık bir aslan olduğunu fark ettiği yaratığı okşamaya koştu. Yelesi bulutsuz günlerdeki Kansas göklerinin rengindeydi. Dorothy'nin korkusu geçmişti; yaratığın korkutucu değil, güzel olduğunu görüyordu artık.

Dorothy baygın yatan aslanı işaret ederek, "Kaplanayı değil bu, değil mi?" dedi.

"Değil."

Güney tarafından bir homurtu yükseldi. Kuzey tarafından başka bir homurtu karşılık verdi. Derken bir tane de doğudan geldi. Çevrilmişlerdi.

Jak ormanı işaret ederek, "Bunlar kaplanayılar işte," dedi. "Sürü halinde avlanırlar."

Dorothy, "İyi ki okuyamıyorlarmış," demeden duramadı.

Espriyi anlamayan Seemore, "Evet," dedi. "İyi ki."

Bir homurtu daha, bu sefer daha yakından geldi.

Toto havayı kokladı, hafifçe inleyip Dorothy'nin yanına geldi. O bile korkmuştu.

"Ne kadar vaktimiz var dersin?"

"Birkaç dakika," dedi Jak.

Dorothy etrafına bakındı. "Bir terslik var."

"Yok yahu!" dedi Jak öfkeyle. "Aracımız hapı yuttu, aslan uyanıp önce bizi yutmazsa kaplanayılara yem olmak üzereyiz ve şu saman kafalı da aslanı kedi zannediyor!"

Dorothy dönüp baktığında Seemore'un baygın aslanın şahane yelesini okşadığını gördü.

"Cici kedi... Aferin sana kedicik..." Korkuluğun saman sapı parmakları yeleden gövdeye, gövdeden—

"Kuyruk!" diye bağırdı Dorothy.

"Ha?"

"Kuyruğu! Aslanın kuyruğu yaldızlı!"

"Ne diyor—"

"Rüyam!" dedi şaşkınlıkla Dorothy. "Rüyamda gördüm aslanı... Bizden biri o! Beşincimiz!"

"Ne? Bir aslan nasıl beşincimiz olabilir?"

"Bilmem," dedi Dorothy alay edercesine. "Konuşan bir korkuluk nasıl üçüncümüz oluyor? Ya da teneke bir oğlan dördüncümüz?"

"Çok iyi," dedi Jak. "Şimdi beşimiz bir yerde yenebileceğiz."

"Onları durdurmazsa," dedi Dorothy.

"Bir kaplanayı sürüsünü mü?" dedi Jak. "Dalga mı geçiyorsun? Demin görmedin mi? Bu yaratık Seemore'dan korktu! İki kafalı, sekiz bacaklı bir canavar sürüsünü nasıl alt edecek?"

Ofladı Dorothy.

"Buradan canlı çıkmamızın tek yolu kaçmamız ve sağ olsun beşincimiz sayesinde aracımız da yok. Ha, sormadan söyleyeyim: Koşarak kaçamayız onlardan."

"Ama *o* kaçabilir," dedi Dorothy aslanı işaret ederek.

"Kaçar ama baygın işte," dedi Jak.

"Seemore!" dedi Dorothy. "Cici kediyi uyandır!"

"Tamam!" Seemore hınzırca güldü. Aslanın fil hortumu kalınlığında ve fil hortumundan iki kat uzun kuyruğunu tuttu, çırpı koluna doladı ve var gücüyle çekti.

Aslanın açılıveren dev gözleri Dorothy'yi yeşil parıltıya boğdu. Dorothy hiç düşünmeden atılıp tek eliyle aslanın dev bıyıklarını

yakaladı. Bu sayede hem aslanın dikkatini çekti hem de aslanı ürküteceğini düşündüğü palayı arkasına saklayabildi.

"Korkma sakın," dedi.

Aslan fısıldadı: "Gitti mi?"

"Ne gitti mi?"

"Ko-konuşan korkuluk!" Hâlâ fısıldıyordu aslan. "Efsunluydu bence. Kara büyü... Gitti mi?"

"Merhaba cici kedi," dedi Seemore, Dorothy'nin arkasından başını uzatarak.

"Ay!"

Aslan irkilerek ayağa kalktı. Dorothy bıyıkları bırakmamıştı, ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Aslan inleyerek, "Canımı yakıyorsun!" dedi ve başını eğdi. Dorothy yere bastı. "Bırak beni! Gitmem lazım!"

"Bizim de. Sana bineceğiz."

Aslan pek gücenmiş baktı. "İnsanları ve efsunlu garabetleri sırtında gezdiren sirk atlarından değilim ben! Ben ormanlar k—"

Seemore yine Dorothy'nin yanında belirince aslan dünyanın en kocaman küçük kızıymışçasına çığlığı bastı. Dorothy'nin arkasına saklanmaya çalıştı ama Dorothy bıyıklarını sımsıkı tuttuğu için tek becerebildiği bıyıklarının burulması oldu.

"Bu... Bu şey nedir?" dedi titreyerek.

Dorothy, sersemce sırıtan Seemore'a baktı.

"O sadece—"

Jak elini Dorothy'nin omuzuna koyarak lafını kesti.

"O dev bir efsunlu kukla... Dediklerimizi yapmazsan emri veririm seni paramparça eder. Edersin, değil mi kukla?"

Seemore beklenmedik bir kavrayışla hırlamaya ve kollarını çılgınca sallamaya başladı. "Kukla... Aç... Kukla... Susadı... Aslan kanına susadı!"

"Bizi sırtına alıyor musun, almıyor musun?" dedi Jak.

Aslanın ürkek bakışları bir Dorothy'ye, bir Jak'e, bir Seemore'a gidip geldi.

"Zaman doldu," buyurdu Jak. "Emri veriyorum!" Seemore'a döndü. "Kukla—"

"Dur, dur," dedi aslan. "Emri verme, verme sakın! Tamam, tamam..." Çömelebildiği kadar çömeldi. "Atlayın. Kaplanayılar gelmek üzere."

Jak çarçabuk bindi aslanın sırtına ve elini uzatıp Seemore'u arkasına çekti. Dorothy, Toto'yu iterek çıkardı, köpek pek hoşnutsuz oturdu Seemore'un önüne. Aslan hafifçe silkindi. Gözlerini kıstı ve Dorothy, şöyle mırıldandığını duydu: "*Sorun yok, derin bir nefes al, bitmek üzere, başarabilirsin, korkma, korkma...*"

"Haydi, Dorothy!" Jak'in sesi Dorothy'yi kendine getirdi. Oz'da bir sürü garip şey görmüştü ama kendi kendine konuşan korkmuş bir aslan herhalde listenin en üstüne yazılmalıydı.

"Acele et," diye inledi aslan. "Aç kokuyorlar!"

"Aç nasıl kokar ki?" dedi Seemore.

Korkunç bir yaratık ormandan fırlayıp yolun tam ortasına indiği anda haykırdı aslan: "İşte böyle!"

♠

Nefes nefese bir tükürük, sipsivri diş ve keskin pençeler yığınıydı yaratık. Dorothy hayatında daha korkunç bir şey görmemişti. Kalın kaslı gövdesi turuncu-mor çizgili bir kürkle kaplıydı.

Öylece bakakaldı Dorothy. Yüreği ağzındaydı.

Daha ne oluyor diyemeden Jak uzanıp kolundan tuttuğu gibi aslanın sırtına çekti Dorothy'yi. Jak'le Toto'nun arasına yerleşti Dorothy.

Kaplanayı öfkeyle uludu. Ormandan iki tanesi daha fırlayıp ilkinin iki yanına geldiler. Dorothy dal çatırtıları duydu; üç tane daha kaplanayı gelmiş, çevrelerini sarmışlardı.

"Sorun çıkmayacak," dedi Dorothy. Dediklerine inanmıyordu gerçi.

"Ciddi mi? Yemeyecekler mi bizi yani?" Merakla soruyordu Seemore. "Yiyecekler bence."

"Haklı," diye inledi aslan. "Yenmek istemiyorum ben! İstemiyorum işte!"

Jak, "Yenmeyeceksin!" diye bağırdı. Başka bir şey daha söyleyecekti ama ağzını açamadan kaplanayıların ilk geleni kükreyerek saldırdı.

♠

Dorothy hiç düşünmeden palayı savurdu.

Palayla kaplanayı havada birbirlerine doğru ağır çekimde uçtular sanki. Canavarın kocaman ağzından çatal dili sarkmıştı, ağzı öyle büyüktü ki Dorothy palayı yutup saldırısına devam edeceğini düşündü.

Yarı yarıya haklı çıktı.

Öyle iyi nişan almıştı ki pala sahiden kaplanayının açık ağzından içeri girdi. Ama kaplanayı saldırısına devam edemedi çünkü yuttuğu pala boğazını yardı. Kaplanayı boğazından kan fışkırtarak yere devrildi.

"İsa adına!" diye bağırdı Seemore. "Dorothy... Doğru kullandım mı şimdi deyişi?"

Dorothy cevap veremeden Jak, Dorothy'nin kollarını tutup kendi geniş gövdesine sardı ve bağırdı: "Sıkı tutunun!"

Dorothy Jak'e sımsıkı sarılırken, Seemore da aralarında kala Toto'yu sıkıştırarak Dorothy'ye sarıldı. Jak, aslanın yelesini kavrad

"ATIL YOKSA KUKLA YİYECEK SENİ!" diye bağırdı

İkiletmedi aslan. Arka ayakları üzerinde yaylandı ve Dorothy bir anlığına hep birlikte gerisingeri kayıp düşeceklerini sandı Ama Jak yeleyi, Dorothy Jak'i ve Seemore da Toto'yla Dorothy'yi sımsıkı tutuyordu.

Aslanın kasları iyice gerildi ve birden kendilerini havada uçar buldular.

Kaplanayılar atıldılar atılmasına ama aslan epey ileri zıplamıştı Canavarların çemberinin dışına düştüklerinde dişleri birbirine vurdu ve Dorothy daha soluklanamadan aslan bir daha zıpladı.

Aslan otoyolda Miniş-Van'dan çok daha hızlı gidiyordu. Kısa bir sure sonra ritmini buldu. Daha kısa mesafelerde zıplayıp daha yumuşak inişler yapmaya başladı. Rüzgâr Dorothy'nin saçlarını yalıyor, ağaçlar bir karartı halinde geçip gidiyordu. Aslan, peşlerine şeytan bizzat takılmışçasına kaçıyordu.

# 10

## SEYREDİLEN CEZVE

Aslan, mor güneş ufukta görünene kadar yavaşlamadı ve geceden kalma parlak gölgeleri kovalayacak denli yükselene kadar durmadı. Sonunda yol kenarında yavaşladı ve soluk soluğa yere yığıldı.

Patileriyle gözlerini örttü dev kedi. Jak, Seemore ve Toto aslanın sırtından indiler. Dorothy'yse inmek yerine aslanın sırtına boylu boyunca uzandı, iri hayvanı teskin etmek istercesine sarıldı.

"Hepsi bitti, başardın," diye fısıldadı aslanın kulağına. "Çok ama çok cesurdun."

Aslanın kulakları dikiliverdi. Patilerini gözünden çekip Dorothy'ye baktı.

"Öyle mi diyorsun?"

Dorothy duyduklarına inanamıyormuş pozlarda, "*Öyle mi diyorum*?" dedi. "Öyle olduğunu biliyorum bir kere. Çok kalabalıktılar. En az—"

"İki düzine," dedi aslan.

Dorothy pek gülünç sayı karşısında kaşlarını kaldırdı ama bozuntuya vermemeyi seçti. "Kesinlikle. En az iki düzine vardı. Hatta belki üç..."

"Düzineyi on iki tane biliyordum ben?" dedi Seemore. "Çünkü sadece altı kaplanayı vardı, o zaman yarım dü—ah!"

Dorothy yan gözle Jak'in Seemore'u dirseklediğini, ardından kolunu omuzuna atıp uzaklaştırdığını gördü.

"Seemore'un matematiği çok kötüdür. Sayı saymayı daha geçen hafta öğrendi."

"Ha," dedi aslan. "Belli."

Dorothy yavaşça aslanın sırtından indi, başının yanına geldi. "Benim adım, Dorothy," dedi. "Seninki ne?"

"Liberace. Ama arkadaşlarım Libby der."

Dorothy kaşlarını kaldırdı gene. Bir aslanın adının ne olmasını beklediğini bilmiyordu ama Liberace* gibi bir isim beklemediğinden emindi. "Tanıştığımıza sevindim... Libby. Hayatımızı kurtardığın için teşekkür ederim."

Aslan doğruldu ve önemli değil dercesine omuz silkti ama Dorothy yumuşacık bakan yeşil gözlerindeki gurur parıltısını gördü.

"Arkadaşlarımla tanışmak ister misin?"

"Yelemi çekip duran kötü çocuk, sayı sayamayan korkunç kukla ile bebek kurtla mı? İstemem, kalsın." Başını eğip Dorothy'nin kulağına fısıldadı: "Onlarla ne işin var anlamadım. Çok feci tipler."

"Deme öyle," dedi Dorothy aslanın çenesini okşayarak. "Gel bak, seveceksin hepsini." Çeneyi okşamaya devam etti. "Lütfen.."

"Ay, tamam," dedi aslan. "Hayatlarını falan kurtardığıma göre benimle tanışmak istiyorlardır herhalde."

"Çok doğru," dedi Dorothy. Döndü, Jak, Seemore ve Toto'ya seslendi: "Çocuklar, geri gelin!"

Seemore koşarak gelmeye başlayınca aslan geriledi. Dorothy aslanın gök mavisi yelesini usulca okşadı. Seemore'un beşinciyi ürkütmesini hiç istemiyordu.

Dorothy'nin gözlerindeki endişeyi fark eden Jak, Toto'yla birlikte atıldı. Dört uzun adımda yetiştiği Seemore'u tulum askılarından yakalayıp çekti. Dengesini kaybeden korkuluk, teneke oğlanın

* Wladziu Valentino Liberace (1919-1987): Şaşaalı kıyafetleri, abartılı saçıyla ünlü. 1950-1970 arasında dünyanın en çok para kazanan gösteri adamı olmuş Amerikalı piyanist, şarkıcı ve aktör. (ç.n.)

kollarına düştü. Jak eğilip Seemore'un kulağının bulunması gereken yere bir şeyler söyledi. Seemore heyecanla kafasını salladı.

Üçlü bu sefer yavaş adımlarla yaklaştılar.

Seemore, "Kesinlikle üç düzine kaplanayı vardı," dedi. "Demin dediğim gibi yarım düzine değil. Üç düzine. Otuz altı kaplanayı demek. Çok korkunç. Sen de büyük cesaretle atladın üzerlerinden. Gerçi sen onlardan büyüksün ve genelde bebek gibi kaç "

Jak derhal eliyle kapadı korkuluğun ağzını. "Hayatımızı kurtardın, teşekkürler," dedi içtenlikle. "Sen olmasan kaplanayı yemiydik."

"Hım," dedi aslan. "Doğru, doğru. Kesin öldürdünüz."

Jak'in içten gülümsemesi azıcık bozuldu. Gümüş dişlerinin arasından, "Öyle," diye mırıldandı.

"A, a! Ama ben de ölebilirdim!" İlk kez farkına varıyordu sanki. Öyle bir titremeye başladı ki Dorothy yer sarsılıyor sandı.

"Tamam, tamam," dedi Dorothy usulca. "Geçti artık."

"Hayır!" Aslan bir kez daha patileriyle yüzünü örtüp ağlamaya başladı.

"Geçmedi mi?" dedi Seemore.

"Hayır, geçti," dedi Dorothy. Parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti.

"Kurtulmadık mı yani?" dedi Seemore etrafına bakarak.

"Kurtulduk, kurtulduk," dedi Jak.

Seemore kafasını kaldırıp yukarı baktı. Dorothy korkuluğun kafasında çarkların döndüğünü görür gibi oldu âdeta.

"Ha, anladım!" dedi sonunda korkuluk. "Geçti ve kurtulduk ama o 'Hayır' dedi, yani cesur değilim demek istedi. O da mantıklı çünkü cesur *değil*, korkak bir kedi o ve ah!"

Bu sefer dirseği vuran Dorothy'ydi. Derhal üzüldü yaptığına ama Liberace'nin kendisini iyice paralamasını da hiç istemiyordu.

"Haklı!" dedi Liberace hıçkırıklar arasında. "Aptal kukla haklı!"

"Kukla değilim ben!"

Jak ve Dorothy aynı anda, "Sus, Seemore!" dediler.

"Değilim ama!"

Dorothy, korkuluğa aldırmadan, "Haklı değil," dedi aslana. "Son derece cesurdun."

Dudak büktü aslan. "Hayır işte! Ödlektim! Eskiden beri *ödleğim* ve hep ödlek *kalacağım*!"

Seemore gülümseyerek yaklaştı, dev kedinin kafasını okşadı. "Cici kedi, koca kedi... Sen ördek değilsin. Aslansın sen."

"Ördek değil," diye fısıldadı Dorothy. "*Ödlek*. Korkak demek yani..."

"Ha!" dedi Seemore. Eliyle alnına öyle bir şaplak attı ki neredeyse gözü çıkacaktı. "Anladım şimdi! Liberace kesinlikle ödlek değil. Son derece korkak bir büyük kedi! Neyse ki etrafta dev bir köpek yok!"

"*Dev köpek mi*?" dedi Liberace korkuyla. "*Nerede*?"

"Yok, yok," dedi Dorothy. "Seemore sadece örnek verdi."

"Oz'a şükür," diyerek iç çekti Liberace. "Dev köpeklerden korkarım ben."

"Deme yahu," dedi Jak alayla.

"Sen de mi?" Dorothy Jak'e pek ters bakıp alçak sesle (kızgın tonunu alçaltmadan ama) "Seemore'dan beklerdim ama senden beklemezdim," dedi. "Salak esprileri sürdürecek misin yoksa yardım mı edeceksin, karar ver."

"Seçmem şart mı?" dedi Jak sırıtarak.

Dorothy teneke oğlanın koluna yumruğu indirdi ve acıyla çığlık attı. Kapıya vurmaktan farkı yoktu.

"Aman dikkat," dedi Jak. Yine sırıttı. "Canın yanacak."

Dorothy burnundan soluyordu. Bu oğlanlar niye hep böyle aptal oluyordu? Dikkatini aslana çevirdi. "Biz," dedi, "dertlerimize çare bulması için Oz Büyücüsü'ne gidiyoruz. Sen de bizimle gelmelisin."

"Dertleriniz mi?" dedi aslan kafasını kaldırarak. "Ne derdi?"

"Şey... Ben çok uzaklardan geldim ve evime dönmem lazım."

"Onun ne derdi var?" Jak'i işaret ediyordu.

"Kalbi yok."

Aslan dudak bükerek, "Hayatta tahmin edemezdim," dedi. "Ya bunun?"

"Beyni yok."

Seemore sevinçle, "Doğru!" dedi. Elini ağzına soktu ve avuç dolusu saman çıkardı. "Gördün mü?"

Liberace pek ruhsuz bir sesle, "Çok şaşırdım," dedi. "Şimdi sen diyorsun ki ben bu kötü niyetli robot ve beyinsiz kuklayla—"

"Kukla değilim ben!"

"—gidip kadim bir büyücüden derman soracağım, öyle mi? Hiç sanmam. Hoşça kalın!"

♠

Jak'in kötü niyetli robot lafına otkelendiğini sezen Dorothy, oğlan harekete geçemeden kolunu hemen onun önüne uzattı. Derin bir nefes aldı, ilerledi ve aslanın gözlerinin içine baktı. Kendi gölgesinden bile korkmasına karşın aslan sonuçta kocamandı ve Dorothy'yi tek lokmada yutabilirdi. Haliyle karşısına dikilmek kolay değildi. Ama Dorothy birlikte yola devam etmeleri gerektiğini biliyordu.

"Kaybedecek neyin var?" dedi aslana.

Aslan gayet sakin, "Mesela kendime saygım," dedi.

"Bence sen onu Seemore'dan korkup ağladığında kaybettin," dedi Dorothy. "Başka?"

Aslanın bakışları yere yöneldi. Dorothy eğildi, yine gözlerine bakıp.

"Şey... Ben..."

"Dönüp geri gidebilirsin tabii," dedi. "Kaplanayılar çoktan dağılmıştır. Tabii kokunu alırlarsa başka."

"Ko-kokumu mu?"

"Tabii," dedi Dorothy. Blöf yapıyordu. "Biliyorsun, kaplanayıların koku alma duyuları efsanevidir."

"Efsanevi," dedi Jak.

"Efsanevi!" dedi Seemore. Dorothy'nin kulağına eğildi. "Efsanevi ne demek?"

Seemore'a kulak asmadı Dorothy. "Öyle. Kokuyu bir aldılar mı hiç durmazlar."

"Hiç," dedi Jak.

"Hiç," dedi Seemore. Ardından Jak'e fısıldadı: "Kaka yapmak için dururlar ama değil mi?"

Dorothy aslana sırtını döndü.

"Haydi, çocuklar. Madem öyle, Liberace'siz gideriz biz de."

Seemore, aslanın bacağına sarılarak, "Hoşça kal, Liberace!" dedikten sonra koşup Dorothy'nin elini tuttu. "Özleyeceğim onu. Umarım kaplanayılar çabucak yerler de canı çok yanmaz."

"Umarım!" dedi Dorothy.

"Ben... Ben... Of, tamam, kazandınız!" dedi aslan. "Ama sadece size acıdığım ve bensiz hepinizi kolayca yiyecekleri için."

"Güzel," dedi Dorothy. Derin bir nefes aldı.

Seemore, "Hoş geldin!" diyerek koştu, yine aslanın bacağına sarıldı.

Toto havlayınca irkildi aslan. "Yalnız... Şu bebek kurdu benden uzak tutun."

"Tabii," dedi Dorothy. "Toto, gel oğlum."

Alaska kurdu aslana ters bir bakış atarak Dorothy'nin yanına geldi. Dorothy köpeğinin ensesini kaşıyarak iç çekti. Beraberdiler artık. Beşi bulmuşlardı. Yol tabelasına baktı, iç çekti.

"Herkes Liberace'ye!" dedi. "Büyücü'ye gidiyoruz!"

Daha sözler ağzından dökülür dökülmez üzerine bir kez daha inanılmaz bir *déjà vu* hissi çöktü. Seemore'la ilk karşılaştığı ve o şarkının kafasında dolanmaya kalkıştığındaki gibiydi. Melodi öncekinden farklıydı ama gene de aynı—

*(Filmin)*

—şarkının parçasıydı. Etrafına bakınıp kavramaya, sindirmeye çabaladı. Turuncu gökyüzü, mor güneş, kör edici parlaklıktaki gölgeler ve karanlık ışık... Arkadaşlık ettiği efsunlu yaratıklar...

Hiçbiri gerçek olamazdı. Olabilir miydi? Mümkün değildi.

Ama nasıl olamazdı?

*(Çünkü gerçek dünyada aslanlar minibüs büyüklüğünde değildir ve konuşamazlar.)*

Ama bu dünyada öyleler ve konuşuyorlar.

*(Ne zamandan beri farklı iki dünya var?)*

Uzay sonsuzdu. Okulda öğrenmişti. Milyonlarca galaksi, milyarlarca gezegen... Bunlardan birindeydi işte.

*(Ha, uzay gezgini misin yani şimdi? Nasıl gelmiştin buraya? Kulübeyle mi? Son baktığımda kulübeler uzaya gidemiyorlardı da...)*

*(Ha, bir daha söyleyeyim: Aslanlar konuşmaz.)*

*Oldu.*

Dorothy düşünceleri defetmek istercesine kafasını salladı. Oz'daki ilk günlerinde üşüşmüşlerdi başına zaten. Neler olduğunu anlamasını sağlayacak, öğrenebileceği herhangi bir şey yoktu işte.

(Tabii Dorothy'nin aklından geçen, düşündüğü pek çok şey gibi, bu da yanlıştı. Altı yıl içinde [Yahut yüz, nereden baktığınıza bağlı] ve on bir boyutlu uzayda, 18 katrilyon kilometre uzakta tümünü, her şeyi anlamlı kılacak bir şey öğrenecekti. Ama o bilgi bile Dorothy'yi bilginin kaynağı kadar şaşırtmayacaktı. Kaynak, tanıdığı en akıllı, en zeki yaratıktı: Seymour Crowe.)

♠

Aslan Liberace için pek çok kötü yorumda bulunulabilirdi. Gevezeydi; sürekli yakınıyor, çarçabuk alınıyordu ve ağlamalı öfke krizlerine (ve ağlamalı kendine acıma krizlerine) çok çabuk kapılabiliyordu. Ama aslanın asla olumsuz eleştiriye gelmeyecek bir özelliği vardı: hızı.

Sırtında yolculuk etmek Dorothy'nin hayatında tattığı hiçbir şeye benzemiyordu. En yakın kıyaslama bir yaban atına binmekti ama o da motosikletle üç tekerlekli bisikleti kıyaslamak gibi bir şey olurdu.

Bir kere atlar uçmazdı. Aslanlar da uçmazdı ama teknik açıdan. Çünkü aslan Liberace koştuğunda havada, yerde harcadığından çok daha fazla zaman geçiriyordu. Her sıçradığında bir futbol sahası kadar mesafe alıyor, her sıçrayışında yerden bir stadyumun en yüksek duvarı kadar yükseliyordu.

Yere inişiyse bir örsün taş kaldırıma çarpmasından çok, bir taşın çarşaf misali dümdüz denizde sekişi gibiydi. Aslanın pençeleri yerin hâlâ yerli yerinde durup durmadığına bakmak istiyorlardı sanki: Merakları giderildiği anda tekrar havalanıyordu aslan.

Dorothy okulda fizik dersi görmemişti (en azından görmediğinden emindi) ama diğer her on iki yaşındaki çocuk gibi doğa yasalarını içgüdüsel biliyordu. Dolayısıyla Dünya'da "yasa" diye geçenlerin Oz'da anca "önerme" olabildikleri hissini içinden atamıyordu.

Hem niye olmasın?

Işık karanlık, karanlık ışıktı burada.

Yerçekimiyse... Eh, yerçekimi de pek aynı işlemiyordu burada. Aslan ne kadar koşarsa o kadar hafifliyorlardı sanki. Bir süre sonra yerçekimi âdeta hiç kalmamıştı. Havaya yükseldiklerinde Dorothy'ye hiç ağırlığı kalmamış gibi gelmeye başlamıştı ve Jak'e, yere düşmekten değil, süzülüp gitmekten korktuğu için sımsıkı sarıldığını fark etmişti.

Aslan sıçrayarak ve her sıçrayışında gökte kartal misali süzülerek ilerliyordu. Dorothy birkaç defa dönüp baktığında kuş sürüleriyle birlikte uçtuklarını gördü. Tabii Oz kuşları Dünya'dakiler gibi değildi. Kuşlardan birini ilk defa yakından gördüğünde, gördüğünü görmediğinden emin gözlerini hızla kırpıştırmıştı.

"O kuşun üç kafası mı vardı?"

"Ha?" demişti Jak. "Ha... Tırlangıç o. Bir başı nereye gittiğine bakar, diğer ikisi av arar."

Dorothy dikkat edince görmüştü Jak'in neden bahsettiğini. Kuşun ortadaki kafası dümdüz ileri bakarken sağ ve soldaki kafaları sürekli hareket ediyordu. Yan kafalardan biri arada dönüp ortadaki kafaya bir şeyler söylüyordu.

"Neden bahsediyorlar acaba?"

"Genelde hava durumundan," demişti en yakınında uçan kuşun en yakındaki kafası, Dorothy'ye dönerek.

Dorothy az daha şaşkınlıktan aslanın sırtından düşüverecekti.

"Bir de solucanlardan," demişti diğer taraftaki kafa. "Solucanlardan çok bahsederiz."

"Hey!" demişti öteki. "Seninle konuşan yok, Theo! İşine bak sen!"

"Canım kimle isterse konuşurum," demişti diğer taraftaki.

"Maxwell'le konuşurken bile seninle uğraştığım yetmiyormuş gibi bir de insanla sohbetime mi karışıyorsun?"

"Ühü, ühü, ühü," diye alay etmişti öteki kafa. "Ağlama bebecik!"

"Sensin bebecik!"

"Sensin!"

"Kesin be!" demişti ortadaki kafa. "Yeter ya, kafam şişti resmen! İniyoruz aşağı işte!"

"Ya, hayır ya!" demişti sağ ve soldaki kafalar aynı anda. Tırlangıç bulutlardan aşağı pike yaparken sesleri solup gitmişti.

"Ailenin başı belli oldu," demişti Dorothy.

Seemore gülmeye başlamıştı. "Baş olan baş!" Kahkaha atıyordu gene. "Dorothy var ya, bazen çok saçma şeyler söylüyorsun!"

"Sen de."

Dorothy gözlerini kapamış, yanağını Jak'in serin, pürüzsüz sırtına yaslayıp hayallere dalmıştı. (Yıllar sonra Oz'daki günlerini düşündüğünde, aslanın sırtında teneke oğlana sarıldığı, aynı anda kıkırdayıp duran bir korkuluğun ona sarıldığı ve Toto'nun kucağında yattığı o anların en sevdiği anlar olduğunu fark edecekti. O anlarda gelecekte kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu elbette ama yeni arkadaşlarıyla, en iyi arkadaşlarıyla bir arada kaldığı sürece başına hiçbir kötülüğün gelmeyeceğinden emindi. Tabii o zamanlarda ne kadar feci yanıldığını bilmesi mümkün değildi.)

♠

Liberace yorulduğunda ormanda mola verdiler. Hedeflerine artık ufukta ZumKent'in karanlık ışıklarını görecek denli yaklaşmışlardı. Gece epey soğuktu, Jak ateş yakmaya karar verdi.

Meşeyle kaktüsün melezi gibi görünen kısa, kalın bir ağacın yanına gitti ve Lucy'yi govdesine savurdu.

(AY!)

Acı dolu haykırış Dorothy'nin zihninde öyle bir patladı ki kızcağız sersemledi. Jak koşarak gelip kolunu tutmasa az daha yere düşecekti.

"Ne oldu?"

"Bi... Bilmiyorum."

*(Biliyorsun işte. Canımı yakıyor. Söyle, dursun.)*

*Kim o konuşan?*

*(Benim. Maktüs. Lütfen. Yardım et bana.)*

Derin bir nefes aldı Dorothy. Oz'da bir sürü acayip şey görmüştü ama ağaçların konuşması biraz fazlaydı artık. Tam Jak'e söyleyecekti, vazgeçti. Deli olduğunu düşünmesini istemiyordu ve bu durum, Oz ölçütlerinde bile delice görünüyordu. Ama...

"Jak," dedi, "bence ateş yakmaya yetecek kadar kuru çalı çırpı bulabiliriz. Ölü dallar daha kurudur, daha kolay yanarlar... Ha, ne dersin?"

Omuz silkti Jak. "Lucy bozulacak biraz ama haklısın galiba."

*(Teşekkürler. Bize yardım ettiğini herkese söyleyeceğim. Biz ağaçlar konuşuruz... Ve hatırlarız.)*

*Şey... Rica ederim*, diye düşündü Dorothy.

Sohbetten delirme endişesiyle düşünceleri kafasından savıp çalı çırpı toplayan Jak'e yardıma gitti. Yeterince topladıklarında Jak diz çöküp işe girişti. Uzmanlara has ustalıkla çırpıları çatarak minik bir piramit kurdu ve kısa sürede harıldayarak gecenin soğuğunu kovalayan bir ateş yaktı.

Dorothy gerinince omurgasının kıtırdadığını duydu. İç çekerek kendi işine koyuldu. Sırt çantasından, aslanın mola verdiği yerlerden birinden aldığı büyük cezveyi, birkaç kutu çorba konservesini ve iki su şişesini çıkardı.

Metal kutuları dişleriyle kolayca deliveren Liberace, konserve açacağı rolünü üstlendi. Dorothy kutuları cezveye boşalttı, suyu ekledi. Cezveyi ateşe Jak oturttu. Dorothy, Toto'nun sırtını kaşıyarak siyahlı-kırmızılı alevleri seyre daldı. Arada, artık her niyeyse kaynamayı reddeden çorbayı kontrol ediyordu.

"Seyredilen cezveler asla içindekini kaynatmazlar," dedi Jak birden. "Başka yana bak."

"Hı-hı," diye terslendi Dorothy. Gözlerini cezveden ayırmadı.

"Ciddiyim," dedi Jak. "Karnın aç, değil mi?"

"Aç tabii," dedi Dorothy. "Ama başka yere bakmak çorbayı daha çabuk kaynatmaz."

"Kaynatır."

"Nasıl?" dedi Dorothy.

"Nasıl mı? Seyretmeyeceğin için işte."

"Ne zamandan beri seyretmek kaynama hızını etkiliyor?"

"Ne zamandan beri etkilemiyor?"

Birbirlerine dimdik baktılar. Derken Dorothy, Jak'in şaka yapmadığını fark etti.

"Bir dakika," dedi. "Sen şimdi seyredilen bir cezve içindekini asla kaynatmaz derken, seyredilen bir cezve içindekini *asla kaynatmaz* mı demek istiyorsun *yani*?"

"Başka ne diye öyle diyeyim ki?"

"Deyiş o, deyiş," dedi Dorothy. "Bir şeyi seyretmek hiçbir şey değiştirmez."

"Kansas'ta öyledir belki. Oz'da öyle değil işte."

"Nasıl yani?"

"Seyret de gör."

Seyretti Dorothy. Bekledi. Bekledi. Yanında saati yoktu ama sanki ezelden beri bekliyordu. Ezelden beri değildi tabii ama normalde cezvedeki çorbanın kaynayacağı kadar bekledi.

"Pes mi?" dedi Jak.

"Asla," dedi Dorothy ama aslında pes etmek istiyordu. Eğilip ateşe yakından baktı. Hâlâ yanıyordu. Sonunda iç çekti. "Tamam, pes."

"Güzel," dedi Jak. "Şimdi gözlerini kapa. Toto da kapasın."

"Duydun," dedi Dorothy köpeğine. Elini Toto'nun gözlerinin üzerine koyup başını hayvanın tüylü boynuna gömerek kendi

gözlerini de kapadı. Derken bir fıslama duydu. Ardından bir kabarcık pıtırdadı. Ardından bir tane daha.

"Bakabilir miyiz artık?"

"Buyurun," dedi Jak. Yüzü hâlâ Toto'nun kürkündeydi ama Jak'in gülümsediğini biliyordu. Kafasını kaldırıp gözlerini açtı. Cezve fokurduyordu.

"Peki," dedi Dorothy. "Numarası ne bunun?"

"Numara yok," dedi Jak. "Yemin ederim."

"Yirmi dakika baktıktan sonra gözümü kapar kapamaz kaynaması tesadüf mü yani?"

"Tesadüf değil," dedi Jak. "İnat."

"Yani su sırf kaynamak istemediği için mi kaynamadı?"

"Aşağı yukarı."

"Saçma."

"Niye?" dedi Jak. "Sana emredileni yapmayı sever misin sen?"

"Sevmem," dedi Dorothy. "Ama ben bir *kişiyim*. Cezvedeki su değilim."

"Yani?"

Dorothy kızsın mı şaşırsın mı bilemeden baktı Jak'e. "Su *düşünmez*."

"Kim demiş?"

Dorothy kızmaya karar verdi. "Evren demiş! Su yahu bu!"

"Canlı değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Değil ki!" Durakaldı Dorothy. "Öyle mi?"

"Her şey bir yere kadar canlıdır," dedi Jak. "Okulda öğretmediler mi?"

"Yok," dedi Dorothy. "Yani evet, okulda canlıları öğrendik ama su onlardan biri değildi."

"Bir şeyi canlı, diğerini cansız kılan nedir?"

"Bilmem," dedi Dorothy. Kafası karışmıştı. "Hareket etmesi mi?"

"Su hareket eder."

"Nasıl eder ya?"

"Sen hiç denize gitmedin mi? Dalgaları görmedin mi?"

"Aynı şey değil ki o," dedi Dorothy. "Denizde dalga, ay yüzünden oluyor."

"Ay mı?" dedi Jak. "Kim saçmalıyor şimdi?"

"Ciddiyim. Ayın çekim gücü yüzünden dalgalar oluşur."

"Yani sen diyorsun ki ben su canlı dediğim için saçmalıyorum ama sen, dalgaları ay yaratıyor diyerek saçmalamıyorsun. Hangimizinki daha saçma sence?"

Kaş çattı Dorothy. Yardım için Seemore'a baktı ama korkuluk, yavru köpek büyüklüğünde bir kınkanatlıyla oynuyordu. Dorothy sakinleşmek için Toto'yu okşadı.

"İyi, peki," dedi temkinle. "Diyelim ki su canlı... Gözüm açıkken kaynamazken kapayınca niye kaynıyor o zaman?"

"Su inatçıdır ama zayıftır," dedi Jak. "Kendi başına çok güçlü değildir. Nehir veya deniz gibi büyük miktarlardayken bir şeyler yapabilir. Dalgalar, çağlayanlar, girdaplar mesela... Ama bir cezvede tek başınayken fazla gücü yoktur. Elinden anca kendi ısısını kontrol etmek ve biçimini korumak gelir."

Dorothy ipuçlarını birleştirdi. "Ha, ısısını kontrol edebiliyorsa kaynamamayı da başarabilir."

"Öyle," dedi Jak. "Ama kaynamamak epey çaba ister. Emir almayı sevmediğinden, sen başka yere bakana kadar bekledi işte."

"Sen de mi kapadın gözlerini? O zaman mı kaynadı?"

"E... Hayır."

"Nasıl oldu peki?"

"Bilmiyorum... Suyla aram hep iyi olmuştur." Omuz silkti. "Paslandığım süre boyunca suyla epey vakit geçirdim ve sonunda öğrendim. İstersen sana da öğretirim."

"Bana... Suyla konuşmayı mı öğreteceksin?"

"Ne zaman işine yarayacağını bilemezsin," dedi Jak. Ciddiydi.

Dorothy birden 'vujà dé' adını koyduğu bir hisse kapıldı. Bu anı daha önce yaşamış gibi değildi, suyla konuşmanın—

*(Suyu kaynatmanın)*

—günün birinde işine yarayacağını *hatırlamıştı.*

"Ne oldu?" dedi Jak.

"Ben..." Sustu. Söylemek istiyordu ama deliymiş gibi görünmek istemiyordu.

Jak'in soğuk parmakları usulca gelip elinin üzerine yerleştiler. "Çekinmene gerek yok. Söyle." Böyle der demez eli titremeye başladı. Bu koca, kuvvetli oğlanın kendisi gibi korkabilmesi Dorothy'ye yalnız olmadığı hissini sundu. Eli tuttu, çevirdi, parmaklarını sıktı ve iç çekti.

"Son zamanlarda tüm bunlar daha önce yaşanmış gibi geliyor bana."

"Sana da mı?" dedi Jak. "Seninle karşılaştığımdan beri... Ne bileyim, seni daha önceden tanıyormuşum gibi geliyor. Daha önce karşılaşmışız gibi. Ama burada değil. Bir yerde... Başka bir yerde."

Parlak bir anı canlandı gözlerinin önünde. Güneşli bir gün... Mısır tarlası... Çocuk gülüşmeleri... Bir çığlık... Fışkıran kıpkırmızı kan ve—

"Dorafi!" Seemore neşeyle gelip yanına oturdu.

Anı kaybolmuştu.

Yoğunlaşmasını bozduğu için Seemore'a kızmıştı kızmasına ama içine birden ona karşı sıcacık bir his doldu. Anıyla bağlantılı bir şey...

*Daha önceden tanıdığı sadece Jak değildi. Seemore'u da tanıyordu.*

Seemore—

*(Seymour)*

—onun için bir defasında çok zor bir şey yapmıştı. Onu kurtarmak için...

"Seemore," diyerek boştaki elini korkuluğun omuzuna attı. "Ne var ne yok?"

Seemore göğe baktı. "Yıldız var, bulut yok," dedi. "Ne kara değil mi yıldızlar?"

Dorothy gökte parıldayan karanlık noktalara bakarak, "Öyle," dedi. "Sahiden öyle."

Birkaç dakika sessizce oturdular.

"Suyla konuşma derslerini kahvaltıya bırakalım," dedi Dorothy. "Şimdi karnımı doyurup uyumak istiyorum."

"Olur," dedi Jak.

Cezveyi ateşten alıp Dorothy'nin kâsesini doldurdu. Dorothy, sıcak çorbayla dilini de yakarak çarçabuk yedi. Çorbanın tadı, jöleye yatırılmış pastırma gibiydi. Çok da lezzetliydi ama yutarken midesinde dolanan düşünceli su molekülleri aklına gelince midesi bulandı.

Yemesi bitince bir eliyle Jak'in soğuk elini, diğeriyle Seemore'un çırpıdan elini tuttu ve hep birlikte ateşten uzakta horuldayan aslanın yanına gittiler. Toto peşlerinden geldi. Hep birlikte başlarını aslanın yumuşacık lacivert kürklü karnına yaslayıp uzandılar. Dorothy uzanıp aslanın gök mavisi yelesini çekerek üzerlerine dünyanın en yumuşak battaniyesini örttü ve beş arkadaş, kapkara yıldızların altında önlerindeki yıllar boyunca çekecekleri son rahat uykuyu uyudular.

♠

Dorothy tavşan yumurtası ve yılan (yılan salamı) kokusuna uyandı. Midesi derhal guruldadı. Kalkıp otururuca Jak'le Seemore'un ateş üzerinde kahvaltı hazırladıklarını gördü. Saman oğlan Jak'ın talimatlarını dikkatle dinliyordu ya, yumurtalarının çoğu ya yanmıştı ya pişmemişti.

"Ölmaydım," dedi Dorothy.

Seemore elinde şant kapağı büyüklüğündeki tavayla hızla dönünce Jak'e çarptı. Dorothy yüzünü buruşturdu ama Jak güldü. Tencereden olmasa bağırında üçüncü derece yanık oluşacaktı.

"Yumurta yapıyorum! Jak bana yumurta öğretiyor!"

Dorothy gururlu bir anne hissiyle dolarak, "Çok iyi," dedi.

"Sana yapıyorum!" dedi Seemore heyecanla. "Yemen için!" Seemore, Dorothy'nin anlayabilmesi için elini ağzına götürdü.

"Sağ ol."

"Derse hazır mısın?" dedi Jak.

Dorothy bir an şaşırdı ama hemen hatırladı. "Ha, suyla konuşma şeyi."

Jak başıyla kesik bir kütüğü işaret etti. "Geç, otur şuraya."

Dorothy oturdu. Jak içi su dolu ufak bir kap uzattı.

"İlk anlaman gereken şu: Su pek akıllı değildir ama aptal da değildir."

"Aptal da değil, akıllı da," dedi Dorothy başıyla anladığını belirterek. Konunun kendisine geldiği kadar gülünç olmadığına inanmaya çabalıyordu. "Anladım."

"Su bir de... Eh, bencildir. Seyredilen cezve deyişi o yüzden doğrudur. Su molekülleri sırf sen istedin diye kaynamaz asla. Ama kibarca rica eder ve nedenini anlatırsan kaynarlar. Motivasyon vermen lazım yani."

"Tamam," dedi Dorothy kuşkuyla. "Nasıl yapacağım onu?"

"İyi yanlarına seslenmen gerekecek."

"Tamam, peki ama *nasıl*?"

Omuz silkti Jak. "Açıklaması zor... İşte... Suya bak ve zihnini aç..."

"Yapabilirim onu," dedi Dorothy.

*En azından bakma kısmını.*

Zihnini nasıl açacağından emin değildi ama nasılsa gelir kendiliğinden diye düşündü. Kabı ateşin üzerine sürdü ve içinde hafifçe kımıldayan suya baktı.

*Aç zihnini. Haydi... Yapabilirsin. Aç gitsin.*

"Beyninde duyabiliyor musun suyu?"

"Beynimde nasıl bir ses çıkaracak ki su?"

"Bir grup şımarık çocuk gibi," diyerek göz kırptı Jak. "Göreceksin."

Dorothy odaklanmaya çalıştı ama hayatında bundan aptalca bir şey yapmadığını söyleyen kendi düşünceleri dışında hiçbir—

*(Yi-huuu!)*

Gözlerini kırpıştırdı Dorothy.

*(Ha-ha-he-ha!)*

A?

*(Kaynayalım mı istiyorsun?)*

*(Kaynayalım istiyor!)*

*(Niye kaynayacakmışız?)*

*(Ha, niye?)*

*(Ne yapmış ki bizim için şimdiye kadar?)*

*(Hiç!)*

*(Hiç! Hiç! Hiç!)*

Dorothy kafasını salladı. Duyduklarına/hissettiklerine inanamıyordu. İnanamaz bakışlarla Jak'e döndü. Jak gülümseyerek omuz silkti.

"Konuş işte," dedi.

Konuştu.

*Şey... Selam. Ne var ne yok?*

*(Gökyüzü var!)* Hep bir ağızdan kahkahalar attılar.

*(Yıldız var dememiş miydi o çırpı şey?)*

*(Evet ama ciddiydi o.)*

*(Çır-pı! Çır-pı! Çır-pı!)*

*Şey... Eee... Başlar mısınız yakında kaynamaya?*

*(Olmaz.)*

*(Hayatta olmaz.)*

*(Neyimize yarayacak?)*

*Bilmem ki... Buhara dönüşmek kıyak iş ama... Keşke dönüşebilsem ben de.*

*(Eh. Buhar fena sayılmaz ama o kadar da su-per değildir.)*

*(Su-per... Anladın mı espriyi?)*

*(Su-per espri!)*

*(Su perisi!)*

*(Ha-ha-ha-ha!)*

Ha... Su sahiden ergenmiş. Taktik değiştirmek lazım o zaman.

*Tamam, boş verin. Yapamayacağınızı anladım.*

*(Neyi yapamazmışız?)*

*E, şimdi bazı sular kaynayamaz tabii. Utanacak tarafı yok. Herkeste aynı kontrol gücü olmaz sonuçta.*

*(Yok ya?)*

*(Gösteririz sana kontrolü! Değil mi, Sammy?)*

*(Gösteririz be Suzy!)*

*(Kayna be Stevie!)*

*(Aynen be Sandy!)*

Birden su titremeye başladı ve yüzeyi minik kabarcıklarla doldu.

Jak güneşe baktı ve Dorothy'ye gülümsedi.

"Bir dakika bile sürmedi. Bir çaylak için hiç fena değil. Göz açıp kapayana kadar dünya çapında su-konuşmacısı olursun sen."

"Yağmurlu günlerde vakit geçirmeye birebir," dedi Dorothy.

Güldü Jak. "E, nasıl yaptın bakalım?"

"Şey..." Dorothy nasıl yaptığını anlatamadan suyun kaynaması duruverdi. "Ne oldu ya?"

Gene gülümsedi Jak. "Numaranı anladılar."

"Nasıl yani?"

"Her ne söylediysen kendin için söylediğini anladılar. Onların yararına bir şey söylemen gerekir."

"Düşünce mi okuyorlar?" dedi Dorothy inanamayarak.

"Yok ama iyi dinlerler."

"Anladım," dedi Dorothy. "Bir daha deneyeyim."

Kafa salladı Jak. "Bugün bir daha dinlemezler seni. Yarın denersin."

"Hayır, şimdi denemek istiyorum."

Omuz silkti Jak. "Sen bilirsin."

Denedi Dorothy.

Bir daha denedi.

Ama ne kadar denerse denesin, ne kadar yalvarırsa yalvarsın, ateşin üzerindeki kaba neler fısıldarsa fısıldasın, su kaynamayı

reddetti. Kımıldamadı hiç. Hatta bir iki kere parmağıyla ısısını kontrol etmeye kalktığında buz gibi olduğunu gördü.

Jak sonunda, "Yeter bu kadar," dedi. "Yola çıkma vakti."

"İyi, tamam," diye homurdandı Dorothy. Kalktı, suyu tam ateşe dökecekken durdu. Bir saattir konuşmaya çalışıyordu suyla ve ne denli sinir bozucu olursa olsun öylece öldüremezdi.

"Kızmaca, darılmaca yok," diyerek suyu çimlere döktü. Jak'in yanına dönerken ayağı bir ağaç köküne takıldı ve yüzüstü kapaklandı. Zihin kulağına (öyle diyordu artık) sesler geldi.

*(İyi takılmalar!)*

*(Düş de gör bizi!)*

*Aman ne komik. Görüşürüz.*

*(Biz önce görürüz seni! Hoşça kal, Do-ra-fi!)*

"Haydi, Dorothy," dedi Liberace. Diğerleri çoktan binmişti sırtına. "Güneş doğuyor ve güneş kremim kalmadı! Yanmadan ZümKent'e varalım istiyorum."

Dorothy ıslak çimlere son kez baktı ve dönüp elini uzattı. Jak hiç güç harcamadan çekti Dorothy'yi. Liberace; Sammy, Suzy, Stevie, Sandy ve su molekülü tayfasının diğer üyelerini geride bırakarak ZümKent yönüne sıçradı.

# 11

## ŞARTNAME

"Bu ne?" diye bağırdı Liberace rüzgârın uğultusu arasında. Başıyla sarı-turuncu gökte dolanan kocaman, beyaz şekli işaret etti.

Dorothy şaşkınlıkla, "Bir helikopter," dedi.

"Helikopter nedir?" dedi Jak.

"Bu işte," dedi Seemore helikopteri işaret ederek. "Duymadın mı dediğini?"

"Duydum tabii ama..." Jak bir an durakladı. "Canlı mı?"

"Yok, yok, makine o," dedi Dorothy. "Uçan araba gibi."

"Ha," dedi Jak. "Duymuştum ama görmemiştim hiç. Açıkçası gerçek olduklarını sanmıyordum. Uçan makineler saçma gelmişti."

Dorothy'nin gözleri sırtına bindikleri uçan dev aslana kaydı, ardından teneke oğlana ve konuşan korkuluğa baktı. Tam o sırada üç başlı bir kuş geçti yanlarından.

"Hı-hı," dedi. "Saçma."

"Doğal değil," dedi altlarından Liberace. "Dorothy... Si-si-silahlı mıdır sence bu şey?"

"Olabilir."

Helikopter döndü ve üzerlerine doğru gelmeye başladı.

"DİKKAT! DİKKAT!" Müthiş bir sesti. "TANIMSIZ CİSİM!"

"Bize diyor! Yo! Yo!" Liberace ciyaklıyordu. "Ne yapacağız şimdi? Dorothy, ne yapacağız?"

"Dikkat edeceğiz herhalde."

"Öyle mi diyorsun?"

"Tabii öyle diyor!" Kızmıştı Seemore. "Dorothy o! Büyük düşünür! Bendeki bütün düşünceleri o öğretti bana!"

"Pek sağlam referans diyemeyeceğim," diye mırıldandı aslan.

"ZÜMKENT HAVA SAHASINA GİRDİNİZ! DERHAL YERE İNECEK VE SORGULANMAK ÜZERE KONTROL NOKTASINA GİDECEKSİNİZ!"

Helikopterden uzanan zifiri siyah bir ışık aşağıdaki helikopter iniş alanını kararttı.

"Kontrol noktası şu herhalde..."

"Aman Oz'um, aman Oz'um," dedi Liberace. "ZümKent'e gelmek iyi fikir değildi, biliyordum. Dinlememeliydim sizi! Büyücü'yü görmekmiş! Bu hale düştüğüme inanamıyorum! Ya hapse atarlarsa? Hapiste dayanamam ben... Hassas yaratıklara iyi davranmazlar orada!"

"Sakin ol," dedi Dorothy. "Kimse hapse gitmiyor." Öne, Jak'in kulağına eğildi. "Hapse gitmiyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Jak. "Ama Diznii Dünyası'na da gitmiyoruz."

"Karanlığı izle sen," buyurdu Dorothy aslana.

Liberace döndü ve gittikçe daralan bir spiral çizerek yere yumuşacık indiler.

Beyaz helikopter yirmi metre kadar ötelerine konarken aslanın sırtından yere kaydılar. Dorothy, aracın yarattığı güçlü esintiye karşı elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Helikopterden atlayan beş adam onlara doğru ilerledi. Hepsinde aynı üniforma vardı: boğazlı beyaz kazaklar, turuncu kot pantolonlar ve gümüşi John Lennon gözlükleri...

Dorothy, hepsi birbirinin aynı göründüğünden bir anlığına klon olup olmadıklarını düşündü. Hepsi bir doksana yakın boydaydı;

hepsinin pürüzsüz, siyah yüzleri ve özenle kesilmiş yeşil sakalları vardı. Ama yaklaştıkça farkları görmeye başladı Dorothy. Birinin burnu diğerlerinden daha büyüktü; birinin saçı daha uzun, bir diğerinin gerdanı daha şişkindi. Bunları fark edince rahatlasın mı, daha mı heyecanlansın bilemedi.

Grubun en önünde gelen adam gururla, "Kumandan Cook," dedi. "Birinci Sınıf *Hacker.* ZümKent'e ne amaçla geldiniz?"

Liberace usulca geriledi. Jak temkinle bir adım öne çıktı. Dorothy heyecanlandığını görüyordu; her yanı, az evvel dev bir tokmak vurulmuş bir gong misali titriyordu ama askerlere belli etmemeyi başarıyordu.

Jak, sesini her zamankinden bir kat daha kalınlaştırarak, "Büyücü'yü görmeye geldik," dedi.

Kumandan Cook adamlarına tuhaf bir bakış atıp Jak'e döndü: "Büyücü'yü görmeye geldik derken?"

"Eee... Şey... İşte, neredeyse yanına gidip göreceğiz işte."

"Kimse *göremez Büyücü'yü*!" diye kükredi kumandan. "On sekiz yıldır kimse görmedi *Büyücü'yü*! *Resimlerinin* görülmesine bile izin vermiyor!"

Dorothy derin bir nefes aldı ve titreyen sesini kontrol etmeye çalışarak, "Bizi Güney'in İyi Cadısı Glinda yolladı," dedi.

Seemore, Dorothy'nin elini tuttu.

"Doğru," dedi Seemore gururla. "Dorothy yalan söylemez."

Kumandan Cook—

*(Birinci Sınıf Keser)*

—kaşlarını çattı, cebinden iskambil kâğıdı destesi büyüklüğünde beyaz bir şey çıkardı ve parmaklarıyla üzerindeki bir şeylere, belki tuşlara, basmaya başladı. Birkaç saniye sonra kafasını işinden kaldırdı.

"Glinda niye yolladı sizi Büyücü'yü görmeye?"

"Evime gideyim diye," dedi Dorothy.

"V-v-veee..." Liberace'nin sesi öyle titriyordu ki neredeyse konuşamayacaktı. Dorothy destek verebilmek için elini titreyen arkadaşının sırtına koydu. "D-d-doğu'nun H-h-hain Cadısı'nı o ö-ö-ö-öldürdü..."

"Doğu'nun Hain Cadısı'nı, evet," dedi Jak.

Kumandan Cook'un gözleri kocaman açıldı. "Sen *O* musun?"

"O derken Doğu'nun Hain Cadısı'nı öldüren kişiyi kastediyorsanız, evet," dedi Dorothy öne çıkarak. "Ben, *O*'yum."

Kumandan Cook'un aleti titredi, kapkara ışığı yüzüne yansıdı. Alete bakan kumandan şaşkınlıkla yutkundu. Kapkara teni grileşti ve gözleri yuvalarından öyle bir fırladı ki Dorothy fırlayıp yere düşeceklerini sandı.

Kumandan bir daha yutkunup aleti Dorothy'ye çevirdi. Minik bir televizyonu andırıyordu ve ekranında bir adamın yüzü vardı. Ne boynu ne omuzları vardı yüzün, boşlukta salınır gibiydi. Askerler gibi kara tenli, sakallı ve yuvarlak gözlüklüydü.

Derken Dorothy birden askerlerin bir örnek giyinmediğini, bu adam gibi giyindiklerini kavradı.

Adam yapay bir tonlamayla konuştu: "Doğu'nun Hain Cadısı'nı öldüren sen misin?"

"Evet, efendim." Hiç düşünmeden efendim demişti adama. Saygı gösterilmesini gerektiren bir havası vardı. "Acaba siz..." Boğazı kurumuştu Dorothy'nin, kalbi gümbürdüyordu. "Büyücü siz misiniz?"

Adam gayet sakin, "Öyle diyenler var ama ben başka adları tercih ediyorum," dedi. Hiçlikte beliriveren uzun, ince parmaklar sakalı kaşıdı. Adam son derece zor bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibiydi.

"Sana bir görev vereceğim," dedi sonunda Büyücü. "Benden bir şey çalındı. Geri almam gerekiyor. Bulup bana getireceksin.

Karşılığında sorununu çözmek için önemli yetilerimi kullanacağım. Anlaştık mı?"

"Arkadaşlarımın sorunlarını da," dedi Dorothy dosdoğru.

Büyücü görünmez omuzlarını silkip gülümsedi. Gülümsemesiyle gözünde oluşan pırıltı Dorothy'nin içine kurt düşürdü. Ekrandaki yüz kayboldu ve yerine anca mikroskopla okunabilecek büyüklükte bir sürü yazı geldi.

"Bunlar benim şartlarım. Kabul ediyorsan lütfen 'Kabul ediyorum,' de."

"Ama o kadar küçükler ki okuya—"

"Şartlar pazarlığa açık değil. Kabul etmezsen sana yardım edemem."

Dorothy dönüp arkadaşlarına baktı. Tekrar ekrana döndü. "İyi. Kabul ediyorum."

Metin turuncu bir parıltıyla kayboldu ve yerini siyah bir onay işareti aldı.

"Adamlarım gerekli ayrıntıları sunacak," dedi Büyücü'nün sesi. Uzaklaşmaya başlamıştı bile. "İyi şanslar."

♠

Onay işareti kayboldu ve Dorothy, yüzünü ayna misali yansıtan boş ekrana bakakaldı.

Ama burada ayna yoktu, değil mi?

Asker elini geri çekip ekrana yine parmağıyla dokunmaya başladı. Birkaç defa başıyla evetleyip kendi kendine mırıldandıktan sonra ekranı tekrar Dorothy'ye çevirdi. Ekranda bir koruyucu pilot gözlüğü yavaşça dönüyordu. Çerçevesi parlak beyaz, her bir camı zümrüt yeşili ve görünüşe göre, tamı tamına göz şekli ve boyutundaydı. Koruyucu gözlük dönerken Dorothy camlarının dışlarının yarı saydam, içlerininse aynalı olduğunu fark etti.

Taktığında ne göreceğini merak etti.

*Kendi gözlerimi görürdüm.*

*(Acaba? Ya da belki... Belki... Bambaşka bir şey görürdün.)*

Ürperdi Dorothy. "Şey, ne özelliği varmış bu pilot gözlüğünün?"

"Seni ilgilendirmiyor orası," dedi Cook.

Dorothy tam ısrar edecekken içinde bir yanının, hiç de ufak denemeyecek bir yanın, gözlüğün ne özelliği olduğunu bilmek *istemediğini* fark etti. Hem de hiç.

"Peki," dedi. "Kim çalmış bunu?"

"Maymunlar."

Liberace korkuyla yutkundu.

"Maymunlar mı? *Ucubîler*, değil mi?" Aslan bir saniyede sıfırdan histeriye çıkmış, resmen titriyordu şimdi. Rekor kırmıştı. Dev patisiyle Dorothy'yi çekip bağrına bastı. Dorothy'ye dünyanın en kocaman oyuncak ayısı sarılmış gibi geldi.

"Libby," diyebildi zorla. "Nefes alamıyorum."

"Özür dilerim, tatlım." Liberace azıcık gevşetti sarılışını. "Ama *maymunlarla* falan uğraşmayacağız. Duyuyor musun? Gelip benimle ormanda yaşayabilirsin. Harika zaman geçiririz. Kamp ateşi başında oturur, çay içeriz. Şahane olur, görürsün."

Aslan evet, kendi gölgesinden bile korkuyordu ama Dorothy böylesi korktuğunu daha önce görmemişti. Jak'e baktı ama Jak orada değildi. En azından kafaca değildi. Bakışları uzaklara dalmıştı ve artık bir oğlan gibi değil, bir adam gibi görünüyordu.

Feci öfkeli, nefret dolu bir adam...

Heyecan bastı Dorothy'yi.

Tereddütle, "Kaplanayıları alt ettik," dedi, "Ucu... Ucubîlerle de başa çıkarız, değil mi?"

"Uçan maymunlarla başa çıkabiliriz," diye mırıldandı Jak. "Ama—"

"Uçan maymunlarla başa çıkabilir miyiz? Delirdin mi sen?" Yine cıyaklıyordu aslan. "Ucubîler hayatımda gördüğüm en vahşi, en feci, en kana susamış yaratıklar benim! Uçan canavarlar desen daha iyi!"

"Jak... Libby sözünü kesmeden önce ne diyecektin?"

"Ama... Efendileri," dedi Jak dümdüz bir sesle, "Batı'nın Hain Cadısı..."

"Yani..."

*Yani annenle babanı öldürüp senin derini yüzen...*

Dorothy bitirmedi sözünü. Jak başıyla evetledi.

"Ya! Ya, gördün mü?" diye böbürlendi aslan. "Jak bile korktu işte! Cadının karşısına çıkamayız! Olmaz! Kesinlikle olmaz!"

Dorothy dönüp kaçmak, Liberace'yle aynı fikirde olup bir daha hiç uçan maymun lafı etmemek istiyordu ama bir şey izin vermiyordu.

*Öyle herhangi bir şey değil.*

Dorothy zihnindeki o şeye baktı. Kocaman, kalın, yanıp sönen ışıklı bir tabela gibiydi.

*KADER.*

*Yapmak zorundasın. Zor olacak. Ama kazanacaksın. Sen bu...*

"...filmi gördün daha önce," diye mırıldandı Dorothy. Hatırlaması gerekeni göz ucuyla görmüştü yine ve imge yine kayıp gitmişti.

Liberace'nin patisinden usulca sıyrıldı.

Dorothy herkesten çok kendine hitaben, "Yapabiliriz," dedi. "Yapabiliriz. Gerekirse cadıyla savaşır ve... Kazanırız."

"Kazanır mıyız?" Dayanamayacaktı Liberace artık. "Delirdiniz mi siz?"

Dorothy'yi tutup bez bebek misali öyle bir çevirdi ki kendine doğru, az daha yere düşürüyordu. Aslanın devasa, lambamsı gözleri Dorothy'ninkilere dikildi.

"Dorothy," diye yakardı, "lütfen bir daha düşün. Büyücü neden gözlüklerinin peşine kendi düşmüyor sence? İntiharla aynı şey de ondan! Cadı çaldıysa gözlükleri, asla kimseye vermeyecektir. Almak için onu öldürmen gerekecek! Onu Büyücü bile yapamıyor! Oz'da yıllardır kaç kişi onu öldürmeye kalkıştı, biliyor musun sen? Hiçbiri başaramadı ve hepsinin sonu ya Jak gibi ya da daha beter oldu! Öldürülemez o cadı, anlıyor musun? Kimse öldüremez onu!"

"Dorothy öldürebilir," dedi Seemore sakin bir sesle. "Ötekini öldürdü. Bunu da öldürür."

"Bilemezsin onu!" dedi Liberace. "Batı'nın Hain Cadısı, kardeşinden çok daha güçlüdür!"

"Kararımı verdim ben," dedi Dorothy sertçe.

"Ben de," dedi Jak. "Bu sefer bana—"

"Ne yaptırmayacaksın?" dedi aslan bağırarak. "Ebeveynini mi öldürtmeyeceksin? Derini mi yüzdürmeyeceksin? Haberin olsun, annenle baban öldü, derin de yüzüldü. Ha, bak haklısın burada: Bunları bu sefer yapamayacak çünkü zaten yaptı. Bu sefer canını alacak!"

Liberace, Dorothy'yi bırakıp geri çekildi. Kocaman bir damla gözyaşı düştü yere.

"Gidip öldürtün kendinizi o zaman. Kalıp izlemeyeceğim ben."

♠

Aslan tam dönüp gidecekken Cook'un aygıtından koyu yeşil bir ışın fışkırdı, gidip aslanın boynuna dolandı ve kafasını yere yapıştırdı.

"Libby!" diye bağırdı Dorothy ve aslana koştu. Koca kedi inliyor, patisiyle ışından tasmayı çıkarmaya çalışıyordu. Dorothy tasmayı

tutunca elektrik şokuyla karşılaştı. Toto askerlere hırlamaya, diş göstermeye başladı.

Dorothy öfkeyle döndü askerlere. "Ne yapıyorsunuz?" diye haykırdı. "Salak gözlükleri getireceğim dedim ya! Bırakın onu!"

"Kusura bakma," dedi Cook ama tonlamasında özür yoktu. "Şartnamede hepiniz birden yazıyor."

"Ne şartnamesi?"

"Az evvel kabul ettiğin şartname. Hepsi orada açıkça yazıyordu."

Dorothy dişlerini sıkarak, "Ya, nasıl da görmemişim?" dedi. "Niye hepimiz birden olmalıymış peki?"

"Kehanet," dedi Cook. "Bir yabancı, yarım porsiyonu ve üç Oz vatandaşı. İyi haberse kehanete göre kazanacaksınız... Sonunda."

"O ne demek?"

"Göreceksin işte."

Dorothy fark etmeden yumruklarını sıkarak, "Görmeyeceğim," dedi. Kollarını kavuşturdu. "Aslanı bırakmazsanız şuradan şuraya gitmem."

"Yanılı—"

Cook sözünü tamamlayamadan atıldı Jak. Cook öyle hızlı hareket etti ki sanki bir anda kaybolup başka yerde belirmiş gibi oldu. Birden dört yeni ışın belirdi ve boynuna dolanarak Jak'i dizüstü çöktürdü.

"Jak!"

Dorothy daha harekete geçemeden ışınlardan biri kaybolup boynunda beliriverdi. Şiddetli acı derhal yayıldı bedenine. Konuşmaya çalıştı ama boynunda parıldayan yakıcı tasma yüzünden kafası uyuşmuştu bile. O da dizüstü çöktü.

Cook, yanına gelirken, "Patron böyle olsun istemiyor," dedi. Dorothy adamın memnun yüzüne yumruğu indirmek istiyor ama kolunu kımıldatamıyordu. Her yanı kriz geçiriyormuş gibi sarsılıyordu.

"Tamam, sakin ol, cadı avcısı," dedi Cook elini omuzuna koyarak. "Büyük gün gelmeden gücünü harcama."

Dorothy etrafına bakındı. Hepsi tasmayı yemişti. Liberace'yle Toto yan yana yatıyor, inliyorlardı; Seemore ile Jak, tıpkı Dorothy gibi diz çökmüşlerdi.

Cook yanına çömelip pek hain bir fısıltıyla, "Bak bana şimdi," dedi.

Dorothy yavaşça kafasını kaldırdı, göz göze geldiler.

"Gözlüğü geri alabilmek için Her-Şey gerekecek sana. İçinde çok güzel YZ var. İşine yarayacaktır." Başını kaldırıp yukarı bakınca Dorothy de baktı. Bulutların arasından ufak bir paraşüt süzülerek iniyordu. Ucuna el büyüklüğünde bir aygıt bağlıydı. Paraşüt hemen yanlarına kondu.

"Alıp cebine koy," buyurdu Cook. "Yavaşça."

Dorothy itiraz edecek, kolunu kımıldatamadığını söyleyecekti ama tasma birden gevşedi. Dorothy aygıtı alıp cebine koydu.

"Aferin." Cook pek memnun sırıtıyordu. "Kuleye girmek için HZŞ'nin Kapı Progu'nu kullan. Görevini tamamlayınca doğrudan Büyücü'ye götürecek seni."

Dorothy adama gidip kendini uçurumdan atmasını söylemek istiyordu ama ağzından anca bir hırıltı çıkarabildi. Cook dönüp askerlerden birine başıyla işaret verdi ve ışınlar derhal kayboldu. Dorothy'nin elleri yanan boynuna gitti hemen. Nefes almaya çabalarken yere kapaklandı.

"Sık ve sığ nefesler al," dedi Cook tepesinden. "Bir iki saniyeye düzelirsin."

Düzeldi de. En azından fiziksel acı geçti. Ama yüzüstü yere kapaklanmanın, diz çökmenin getirdiği aşağılanmışlık hissi geçmeyecekti. Cook'a ne kadar korktuğunu göstermeye niyeti yoktu, yavaşça doğruldu. Aynı anda Cook geri çekildi. Dorothy birden kumandanın da kendisinden korktuğunu fark etti.

Cadı avcısı.

Dorothy birkaç derin nefes alıp verdi. Cook bekledi.

Sonunda konuşabildi Dorothy. "Nasıl bulacağım gözlüğü?"

"Onun için de prog var."

"Prog ne?"

"Program," dedi Cook bezmişçesine.

"Peki, o şeylerin koruduğu kuleye nasıl gireceğim? Neydi?"

"Ucubîler."

"Evet," dedi Dorothy. "Ucubîler." Pek ürkütücüydü kelime.

"Uzak dur işte onlardan," dedi Cook. "Pek iyi göremediklerini duymuştum."

"Çok rahatladım şimdi," dedi Dorothy.

Omuz silkti Cook. "Tavsiyemi ister miydin?"

Dorothy bıkkınca, "Olur," dedi.

"Acıma hiçbirine," dedi Cook. "O maymunlar acımasız birer katildir. Kalbini söküp yemekte tereddüt etmezler."

"Sana benziyorlar yani."

"Ya, yok," dedi Cook sırıtarak. "Ben iyilerdenim."

"Bana hiç öyle görünmedin."

"Ucubîlerle karşılaşınca fikrin değişecektir," dedi Cook. "Pekâlâ, gevezeliğin bittiyse bir göreviniz var, hatırlatayım." Kafasını çevirip işaret etti ve Dorothy bir şey diyemeden ışın tasması yine boynunda belirdi.

Cook yola çıkışlarını hazırlarken dimdik bakmaktan başka bir şey yapamadı. Birdenbire yerden kara bir ışık yükseldi ve küp şeklindeki tutamağı ışıldayan, baş aşağı üçgen ve yeşil bir kapıya dönüştü.

Kumandan Cook yapmacık bir nezaketle elini uzatarak, "Önden siz," dedi. Dorothy adamı oracıkta boğazlamak istiyordu ama ışın

tasmasının zoruyla kapıya, sarsak ve nefret yüklü adımlarla ilerledi. Uzanıp yakaladığı tutamak, buz parçası gibi soğuk ve yapışkandı. Çevirdi ve kapı içeri doğru açıldı.

Karşısında rüzgârda hipnotize edici bir ritimle salınan kapkara çiçeklerle dolu, uçsuz bucaksız bir arazi vardı şimdi. Çiçekler ufka uzanıyordu. Dorothy derin bir nefes aldı ve burnuna dolan kokuyla sersemledi. İçini müthiş bir özlem kapladı.

Kapıdan geçivermek birden hayattaki tek isteğine dönüştü. Davrandı ama tasma ilerlemesine izin vermeyince eşikte, sonsuz hazzın eşiğinde kalakaldı. Dorothy orada, kapıyı kapatamadan ya da kapıdan geçemeden biraz daha kalırsa—

*Aklımı kaçıracağım.*

—aklını kaçırabileceğini fark etti.

Cook alçak sesle, "Haşhaş çiçekleri," dedi.

Işın Dorothy'yi kafasını Cook'a çevirmeye zorladı. Kumandan kapıya sırtı dönük duruyordu.

"Arkamı döndüğüm için affet," dedi Cook. "Ama bakarsam seni kenara ittirip kapıdan içeri dalarım. Söylemeden önce kendin gör istedim. O çiçekler göründükleri gibi değiller. Vaat ettikleri hazla ilgileri yok. O çiçekler ölüm demek... Çağırır, çeker, baştan çıkarırlar... Gözlüğü geri getirmek ve arkadaşlarını kurtarmak istiyorsan çiçeklere direnmen gerekiyor. Anlıyor musun?"

*Böyle harika kokan bir şey nasıl zarar verebilir? Böyle şahane kokan bir şey nasıl kötü olabilir?*

"Anlıyor musun?" dedi Cook sertçe.

"Evet," dedi Dorothy. Yalan söylüyordu.

Cook konuşmaya devam etti ama Dorothy duyamıyordu. Düşüncelere dalmıştı. Hoş, daldığı düşünceleri sürekli tekrarlanan tek bir kelimeden ibaretti.

Haşhaş çiçekleri. Haşhaş çiçekleri. Haşhaş çiçekleri...

♠

Cook, Jak'e döndü. "Sen hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi evlat?"

"Evet, efendim," dedi Jak.

"İyi. O halde haşhaşlar seni etkilemez. Gözünü kız arkadaşından ayırma, arazide sapıtmasına izin verme. Kokuya bağışıklık kazanması en az bir gün sürecektir ama ondan sonra bile dikkat etmen gerekecek."

"Anladım," dedi Jak.

"Kapıyı haşhaşlardan uzağa taşıyacağım. Ama neme lazım deyip kapıdan ilk sen geçmelisin. Tek bir çiçek bile görürsen kapıdan geçer geçmez Dorothy'yi yakalaman gerekir. Feci acele edecek, çiçeğe koşacaktır."

Cook, Jak'in ışın tasmasını kontrol eden askere işaret verdi.

Teneke oğlan mekanik, kuklamsı adımlarla ilerledi ve Dorothy'yi kabaca yana itti. Dorothy, Jak'in hareketlerini kontrol edemediğini biliyordu ama yaptığı, kalbini itiraf edebileceğinden fazla burktu.

"Diğer tarafa geçince gözlüğü ele geçirmek için Her-Şey'i kullanabilirsiniz. Kapı Progu üç yüz kilometre çapındaki bir alan içinde her yere kapı açabilir."

"Neden kendiniz kapı açıp almıyorsunuz gözlüğü geri?" dedi Jak. "Niye bize ihtiyacınız var?"

"Yeterince yaklaşamıyoruz," dedi Cook.

"Niye?"

"Şimdiye dek deneyen herkes şiddetli bir ölüm vakasıyla karşılaştı."

"Ha," dedi Jak.

"Endişelenmeyin ama. Kehanete göre çoğunuz sağ dönecek." Jak'in sırtına bir şaplak indirdi. "Haydi. İyi şanslar."

Kumandan tasmayı kontrol eden askere bir daha işaret etti ve Jak başka bir şey demeden ilerleyip kapıdan geçti.

♠

Buz tabakası üstünde yürümek gibiydi. Ama Jak ilerlerken buz çatırdamadı. Sadece... Jak'le birlikte ilerledi. Başına gelen korkunç olaydan beri hiçbir şey hissetmemesine rağmen, buzdan bir bıçağın içine saplandığını hissetti.

Eşiği aşıp diğer yana geçer geçmez his, yerini uçsuz bucaksız bir boşluğa bırakarak yok oldu. Hissi derhal özledi Jak. Acı bile bugünlerde içine dolup taşan hiçlikten iyiydi. Hissetmenin neye benzediğini unutmuştu neredeyse. Buz canını yakmıştı evet ama en azından bir şeydi.

*Bir şeydi.*

Düşünceyi kafasından kovalayan Jak döndüğünde, girdiği kapının kocaman bir ağacın gövdesinde olduğunu gördü. Prog devrede değilken o kapıdan geçerse doğrudan ağacın boş içine dalacağını sezdi. Ama Prog devredeydi ve bu da kapının çok ilginç yerlere açılabileceği anlamına geliyordu.

Birden Dorothy belirdi. Belirmesiyle birlikte çığlığı da geldi. Yüksek, uzun ve öfke doluydu çığlığı. Eşiği geçip bir adım attı ve kuru yaprakla kaplı toprak zemine kapaklandı.

"Dorothy!" Jak koşup baygın kızı kucakladı. Hafifliğine şaştı. Dorothy'nin iradesi çok güçlüydü, Jak daha ağır olmasını beklemişti. Oysa ince yapılı bir kızdı. Tıpkı—

Jak aklından geçeni tamamlamak istemezcesine salladı kafasını. Dikkatini Dorothy'ye verdi: "İyi misin?"

Dorothy gözlerini kırpıştırarak açtı. "Ga... Galiba. Ne oldu?"

Bir ulumanın ardından Toto belirdi eşikte ve soluk soluğa yığılıp kaldı.

Toto'nun hemen ardından çok daha neşeli bir çığlık duyuldu.

"Hu-huuuuu!"

Seemore'un sırıtan suratı belirdi ve korkuluk, kolları bacaklarına dolanarak düştü eşikten. Derhal ayağa fırlayarak, "Çok eğlenceliydi!" dedi. "Bir daha—"

Korkuluğun lafı bitmeden insanlara uygun boyutlardaki kapıdan insan boyutlarının çok üzerindeki devasa bir yaratık geçmeye kalkıştı. Kapının çerçevesi zorlandı ve beliriveren koskocaman, sivri dişli çenelerle birlikte çatırdamaya başladı.

Yaratık kapıyı zorladıkça zorluyor, dişlerini öylesine sıkıyordu ki ağzından kan sızıyordu. Acıyla inledi, ıkındı ve Jak nihayet gelenin canavar falan değil, Liberace olduğunu kavradı.

Kapı tümden çatırdamaya başladığında durumu kavradı Jak.

"Patlayacak!"

Kollarında Dorothy'yle hızla dönünce çarptığı Seemore yere yuvarlandı. Dorothy'yi son anda, atarcasına yere bırakıp üzerine kapandı.

Aynı anda art arda gelen çatırtı ve patlama âdeta Oz'u ikiye ayırır gibiydi. Üzerlerine yağan kıymık ve talaşlarla kaplandılar. Ardından gelen tiz çığlıksa Jak'in ta içinde yankılandı.

Jak kafasını kaldırıp baktığında az ilerinde patisiyle gözlerini kapamış yatan aslanı gördü. Arkasındaki kocaman, uzun mu uzun ağacın gövdesi ortadan ikiye ayrılmıştı. Sanki içinde biri bir bomba patlatmış, geriye ikiye ayrılmış, bomboş bir kabuk kalmıştı.

Derken ikiye ayrılan kabuğun iki yarısı da sallanmaya başladı. Ardından bir anlığına duraklayıp farklı yönlere devrilmeyi seçtiler.

Yarılardan biri grubun uzağına devrildi. İyiydi.

Diğer yarıysa üzerlerine inmeyi tercih etti. Kötüydü.

Jak derhal ayağa fırladı, bir eliyle Dorothy'yi, diğeriyle Seemore'u yakalayıp var gücüyle koşmaya başladı. Ağacın kalın mı kalın, keskin mi keskin mavi iğne yaprakları üzerlerine doğru inerken Jak, kurtulamayacaklarını hissetti.

# 12

## KÖR MUHAFIZLAR

Liberace, Dorothy'nin ölmek üzere olduğunu anlayınca kendine geldi. Hiç düşünmeden eğilip Toto'yu boynundan yakalayarak Jak, Dorothy ve Seemore'a doğru atıldı ve aklına gelen tek şeyi yaptı: Kafasını öne eğip dostlarına tos vurdu.

♠

Jak sırtında feci bir darbe hisseder hissetmez Dorothy ve Seemore'u daha sıkı tuttu. Bir saniye sonrasında havadaydılar.

♠

Boğuluyordu Dorothy.

Gözlerini açtı ve karşısında kocaman, kapkara, sipsivri dişlerle dolu bir ağız gördü. Ağızdan çıkan kocaman, sapsarı, sıcak bir dil yapışıverdi suratına.

"Ay!" diye bağırdı Dorothy.

"Ay!" diye bağırdı kocaman ağız. "Yaşıyor! Yaşıyor!"

Dev aslan Dorothy'ye gülümsedikten sonra bir daha yalayarak yüzünü salya içinde bıraktı. Dorothy gömleğini çekiştirerek sildi yüzünü.

Liberace, "Affedersin," dedi. Utandı, yüzü yeşerdi. "Heyecanlanınca yalama huyum var... Ah, Dorothy, çok endişelendik. Oz'a şükür ki geri geldin."

Liberace'nin dili bir kez daha yaladı Dorothy'nin yüzünü.

"Ay, tamam, tamam," dedi Dorothy gülerek. "İyiyim, tamam. Azıcık ağrım var sadece." Vardı sahiden. Dayak yemiş gibi sızlıyordu her yeri.

Liberace iki patisini birden kaldırarak, "Affedersin, affedersin," dedi. "Dediğim gibi, heyecanlanınca..."

"Yalıyorsun," diye tamamladı Dorothy. "Anladım, dert değil. E, ne oldu?"

Görüş alanında aniden beliren Jak, "Liberace tos vurarak kurtardı hepimizi," dedi. Göğsünde birkaç ezik ve çizik vardı ama onlar haricinde iyi görünüyordu. "Elli metre kadar uçtuk. Ağaçlar düşerken hızımızı kesti. Biraz."

Dorothy doğrulup oturmaya çalışınca ağrı her yanına daha bir yayıldı. Jak elini uzattı, Dorothy tuttu ve kalktı ama tökezleyerek teneke oğlanın kollarına düştü. Onca ağrısına rağmen birisinin kollarına yaslanmak iyi gelmişti Dorothy'ye.

"Endişelendirdin bizi," dedi Jak.

"Kendimi de endişelendirdim ona bakarsan."

"Ben hiç endişelenmedim," dedi Seemore gururla. "Dorothy sağlam kız. Sırada gözlüğü almak var. Gözlüğü alacağız, sonra da ben bir beyin alacağım!"

Dorothy, korkuluğun omuzunu okşayarak, "Tabii," dedi. "Nereden başlıyoruz?"

"Buradan." Jak'in elinde Cook'un kullandığı aygıttan vardı.

"Nasıl aldın onu?" dedi Dorothy.

"Cook verdi ya," dedi Jak. "Hatırlamıyor musun?"

Kafa salladı Dorothy. "Kapıdan diğer tarafa baktığımı hatırlıyorum. Sonra..." Hatırlayınca nefesi kesildi. Kapının ardındaki kara haşhaş çiçeklerinin muazzam kokusu ve güzelliği...

"Dorothy? Dorothy? Dorothy?"

Gözlerini kırpıştırdı Dorothy. Jak burnunun dibine gelmişti. İki kolundan tutmuş, sarsıyordu.

"Niye sarsıyorsun beni?"

"Donakaldın," dedi Jak. "Konuşuyordun ve birden..."

*Kendimi haşhaşların arasında buldum. Güzelim çiçeklerin...*

"Kusura bakma," dedi Dorothy. Jak'e yardım etmek istiyordu; önemli bir şey olduğunu, en azından bir ara önemli bir şey olduğunu biliyordu. Ama şimdi tek umursadığı, bir an önce haşhaş tarlasını bulmaktı.

*Çaktırma, uyum göster. Onlarlaymış gibi yap, sonunda haşhaşlara götüreceklerdir seni.*

"İyiyim, iyiyim," dedi soluklanarak. "Ne diyorsun?"

"Cook Her-Şey verdi bir tane işte. Gözlükleri bulabilirmiş bu."

*Haşhaşları bulabilir mi peki?*

"Bakabilir miyim?"

Jak, "Tabii," diyerek aygıtı Dorothy'ye verdi. Aygıt karanlık ay ışığında koyu zümrüt yeşili parıldıyordu. Dorothy arkasına baktı. Bir yazı kazınmıştı arkasına.

*İris benim Her-Şeyimdir.*

Dorothy aygıtı çevirip ön tarafına baktı. Yarım sandviç büyüklüğündeydi ama şaşırtıcı ölçüde ağırdı aygıt. Ekran neredeyse tüm ön yüzü kaplıyordu. En altta bir tane düğme vardı, o kadar. Bastı düğmeye Dorothy. Ekran derhal kararda ve üzerinde turuncu, kırmızı ve siyah parıldayan, yavaşça dönen bir gezegen belirdi.

Gezegen dönerken Dorothy yedi kıtayı tanıdı. Kuzey Amerika olması gereken yer görüntüye girdiğinde daha dikkatli baktı. Batı sahilinde bir nokta yanıp sönüyordu. Hemen yanında zümrüt yeşili bir yazı parıldıyordu.

Şu Anda Buradasınız.

İçi pırpır etti Dorothy'nin.

"Bu..."

"Evet," dedi Jak. "Kalipornya'dayız."

Dorothy, Kansas'tan çok uzakta olduğunun farkındaydı elbette ama sadece uzakta değil, başka bir gezegende—

"Oturmam lazım benim."

Oturmaktan çok, düştü yere.

"Kusacak mısın, Dorothy?" dedi Seemore. "Kusacakmışsın gibi görünüyorsun. Kusarsan seyredebilir miyim?"

"Seemore!" dedi Jak.

"Jak!" dedi Seemore hemen.

Gülümsemesini engelleyemedi Jak. Kaskatı yüzüne yayılan gülümsemeyi gören Dorothy de gülümsedi.

"Tamam, iyiyim ben," diyerek kalktı Dorothy. "Bir an başım döndü sadece. Neyse. Bakalım ne söyleyecek bu... Şey bize."

Dorothy tekrar yavaşça dönen gezegene baktığında ekranın alt tarafında küçük bir ok gördü. Hiç düşünmeden parmağıyla itti. Ok parmağıyla birlikte hareket etti ve yapay bir tık sesi çıktı.

Turuncu gezegen gözden kayboldu ve yerine bir dizi rengârenk, yuvarlak ikon belirdi. En üst soldaki parlak beyaz çerçeveli, camlan zümrüt yeşili bir gözlüktü. Dorothy ona tıkladı.

Ekran boşaldı ve ufacık, siyah bir çember belirdi. Dorothy'ye yelkovanı anımsatan, dönen bir çizgi haricinde boştu içi. Altında şu yazı yanıp söndü:

Sinyal alınıyor...

Sinyal bulundu...

Bekliyor...

♠

Gözlük menzil dışında.

Sinyal almak için 3,5 kilometre batıya gidiniz.

Kırmızı, yanıp sönen bir ok belirdi ve kuzeydoğuyu işaret etti. Dorothy döndüğünde ok da pusula iğnesi misali döndü.

Seemore o yönü işaret etti. "Gözlükler için bunu takip etmek lazım bence."

"Seemore haklı," dedi Jak.

"Yanıp sönen bir okla tartışmak kim, biz kim?" dedi Dorothy. "Yürüyelim." Sızlayan kalçasını ovuşturdu. "Bugünlük yeterince aslana bindim. Alınma lütfen, Liberace."

"Alınmadım," diye mırıldandı Liberace. Alındığı belliydi.

"Alınsaydı burada olmazdı zaten," dedi Seemore. "Kim alacaktı ki zaten?"

"Büyüdüğünde açıklarım," dedi Dorothy.

"Büyüdüm ya ben."

"Daha büyüdüğünde."

"Ne kadar daha?"

Böyle günlerce sürebilirdi; Dorothy pes etti ve yürürken, alınmanın anlamını açıklamaya girişti. En önde gidiyor, okun gösterdiği yöne ilerliyordu. Aygıtın sıradan bir pusuladan daha akıllı olduğu açıktı: Ok sürekli hareket ediyor, yürüdükleri patikaya göre yön değiştiriyordu. Derken orman... Bitti.

Dorothy on futbol sahası büyüklüğündeki açıklığa ilerledi. Daha ötedeki yaklaşık beş metrelik dik bir yamacın ardından zemin düzeliyordu ya, gene de ortaya doğru, dev bir çanakmışçasına eğim söz konusuydu.

Yamaca varana kadar zemin kuru yapraklar ve mavi çam iğnelerinin arasından baş gösteren turuncu çırpılarla kaplıydı. Ama çanak kısmının içinde tek bir çiçek vardı: siyah haşhaşlar. Dorothy derin bir nefes aldı ve anında başı döndü. Yamaçtan aşağı koşarak kendini çiçeklerin arasına attığını hayal etti.

Aniden keskin bir acı yayıldı koluna ve geriye çekildi.

Öfkeyle dönen Dorothy, kolunda Jak'in gümüş parmaklarını gördü.

"Bırak beni pis hurda!" dedi tüm şirretliğiyle.

"Olmaz."

"Ciddiyim!" Dorothy kolunu kurtarmaya çalıştı. Jak daha sert sıktı kolunu. "Bıraksana ya! Gitmem lazım oraya! Anlıyor musun? Bırak! Git—"

Jak soğuk eliyle Dorothy'nin ağzını kapadı ve kızı ormana geri sürükledi. Dorothy debelendi, tekmeledi, yumrukladı ama yaptıkları bir arabaya saldırmaktan farksızdı. Başka bir taktiğe başvurmalıydı.

Birdenbire bayılıvermiş gibi saldı kendini. Jak'in fark edip yeniden ayağa kaldırması iki saniye aldı ve bu kadarı Dorothy'ye yetti. Gözlerini kapayarak Jak'in suratına bir avuç dolusu toprak fırlattı. Teneke oğlan hiç düşünmeden elleriyle yüzünü korumaya kalktı.

Bu kadarı yeterliydi: Dorothy ayağa fırladı ve ormanın kenarına koşmaya başladı.

On metre kadar koşmuştu ki birden havalandı ve çizgi film karakterleri misali boşlukta birkaç adım daha attı. Ensesinde sıcak bir nefes hissetti. Dönüp baktığında gömleğinin yakasını Liberace'nin ağzında gördü.

Aslan döndü ve Dorothy'yi tekrar ormana götürdü.

Dorothy ancak orman içinde otuz metre ilerledikten sonra kendine gelebildi. İçinde hâlâ haykıran karanlık özleme rağmen öfkesi, güneşi gören sabah pusu gibi dağıldı.

"Ne... Ne oldu?" Hâlâ dönüyordu başı.

"Haşhaş çiçekleri," dedi Jak. "Etsunladılar seni."

Dorothy her şeyi hatırladı ve Jak'in soluk turuncu gözlerinin etrafındaki toprak parçalarını görünce utandı. "Özür dilerim."

"Önemli değil," dedi Jak.

Seemore sonunda, "Şimdi ne olacak?" diyene kadar sessizce bakıştı herkes.

"İyi soru," dedi Jak. İç çekerek Dorothy'ye baktı. "Açıklığa ben gidersem idare edebilecek misin burada?"

Dorothy biraz düşünüp, "Evet," dedi. "Ederim herhalde."

Jak gözlerine baktı Dorothy'nin. Güvenmiyordu sözüne. Dorothy hem utandı hem kızdı.

"İyiyim ben, cidden," dedi. "Toto, Seemore ve Libby gözlerini benden ayırmaz. Değil mi, çocuklar?"

"Ayırmam!" dedi Seemore. "Hem kaçarsa kedicik yine yakalayıp getirir."

Liberace, "Kedicik değilim ben," dedi. "Ama yakalar, getiririm tabii."

"Oldu mu?" dedi Dorothy. "Git, haydi."

Jak bir kez daha hepsini süzdü, başıyla evetledi. "Pekâlâ. Şans dileyin." Dönüp uzaklaştı. Dorothy onunla gitmek için can atıyordu. Ama yere oturdu ve yaşaran gözlerini elinin tersiyle sildi. Seemore yanına oturdu, çırpısı bol kolunu omuzuna doladı.

"Üzülme Dorothy. Ben buradayım."

Dorothy dönüp yüzünü arkadaşının sazdan bağrına yasladı. Gömleğin altındaki sapları, samanları hissetti. Hatırlayamadığı evi gibi kokuyordu.

Dorothy, Oz'a geldiğinden beri ilk defa ağladı.

♠

Jak yamaçtan inerken kendisini, paslanıp kaldığı zamanlardakinden bile yalnız hissediyordu.

*Geride bıraktığın için huzunlendiğin Toto, Seemore veya Liberace değil ama değil mi?*

Jak utanarak düşünceyi kafasından kovalayarak açıklıkta ilerlemeye devam etti. Sonunda hedefine vardığında manzara karşısında bir kez daha hayranlık duydu.

Simsiyah çiçekler rüzgârda hafifçe salınıyorlardı. Karanlık ışık taçyapraklarda dans ediyordu. Jak bir an için simsiyah bir gölü seyrettiği hissine kapıldı. Yalnız, türlü vızıltı, cırıltı ve tıkırtıyla dolu, capcanlı ormanın aksine çiçek tarlasından, çiçeklerin yumuşak hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

Bakınırken birden çiçeklerin hafifçe salınışlarından hipnotize olduğunu, çiçeklere doğru çekildiğini hissetti Jak.

*TANKKK!*

Gerileyip kıçüstü düştü Jak. Az evvel yüzüne tokadı indiren eline baktı. Başının belada olduğunu fark edip eline tokat emrini neyin verdiğini bilmiyordu. Ama kendine geldiği için mutluydu. Hissetmekten yoksun olmasına rağmen çekilmişti çiçeklere. Dorothy'nin kontrolünü kaybetmesine şaşmamak lazımdı.

Yerden kalktığında başı döndü. Dimdik durup gözlerini yumarak haşhaş çiçeklerinin girişini engelledi. Derin bir nefes alıp bekledi. Zihninin tümden temizlenmesi uzun sürdü. Umursamadı ama.

*Bundan çok daha uzun süre bekledim geçmişte. Üstelik yağmur altında.*

Ürperdi Jak. Paslanıp tabuttaki ceset misali yol kenarında kaldığı dönemi epeydir getirmemişti aklına. Heykelleştiği günlerde kaç defa aklını kaçırmanın sınırına geldiğini hatırlayamıyordu bile.

Derin bir nefes alıp tüm dikkatiyle haşhaş çiçeklerinin çevrelediği yapıya baktı. Çiçeklerin ortasından akla ziyan bir mimari eser, baş aşağı, sivri ucunun üstünde duran koni bir kule yükseliyordu. Ucu herhangi bir girişe yer bırakmayacak kadar dardı. Kapısı yerden yüz metre yüksekteydi ve ovaldi.

Oval girişin aşağısındaysa elli metre yüksekliğinde, üzerindeki işlemeleri baş döndüren demir bir kapı vardı. Kapıyı çevreleyen bir çemberdeyse cadının muhafızları duruyordu. Jak bu yaratıkları

daha önce hiç görmemişti ama gördüğü anda ne olduklarını anladı. Kendi kendine gerçekte söylendikleri kadar korkunç olmadıklarını söylemeye çalıştı ama boşunaydı: Gerçekte, söylenenlerden çok ama çok daha korkunçtular.

Çok ama çok daha...

♠

Ucubîlerle arasında en az yüz metre vardı ama Jak'in mekanik gözleri tüm ayrıntıları görebiliyordu. Hepsi aynı şekilde duruyordu: Bacaklar açık, dizler bükük, öne eğilip kaslı kollarına dayanmış, yumruklar yerde, saldırıya, atılmaya hazır...

Kürkleri punk ve saç spreyi sevdalısı bir moda tasarımcısının elinden çıkmışçasına diken diken ve kirli beyazdı. Söylentilere bakılırsa kürkleri öyle keskindi ki ucubî okşamaya kalkanın eli kesiliyordu. Cadının korkunç muhafızlarına dair duyduğu her şey arasında Jak'e en saçma geleni buydu.

Ama şimdi saçma görünmüyordu.

Jak yutkunarak muhafızların en ürkütücüsüne odaklandı. Arkasında kirli beyaz kürküyle tezatlaşan, sürüngensi, çöreklenmiş, siyah bir kuyruk vardı. Kuyruğun ucu, saldırıya hazırlanan bir yılan gibi öne arkaya salınıyordu. Yaratık dönünce Jak korkunç gövdesini tümden gördü.

Yaratığın geniş omuzları sanki biri gelip iki omuzuna birer basketbol topu yapıştırmışçasına kaslıydı. Kürek kemiklerinden yanık kauçukla kaplanmış gibi görünen iki kaslı çubuk çıkıyordu. Jak hemen anladı ne olduklarını.

Kanatlar.

Daha doğrusu, yarasa kanatları... Söylentilere göre cadı, muhafızlarını goril DNA'sına yılan ve yarasa katarak yaratmıştı. Derken yaratıklardan biri kanatlarını açtı. Birkaç çırpışta, görünmez bir el tutup kaldırmış gibi havalandı canavar. Jak görüldüğü korkusuyla tam fırlayıp ormana kaçacakken yaratık gerisingeri nöbet yerine kondu ve kanatlarını kapadı.

*Esnetiyormuş. Kanatların gerinmeye, esnetilmeye ihtiyaç duyacağı kimin aklına gelirdi?*

Jak biliyordu artık ve aşacaklarsa ucubîlere dair çok daha fazlasını öğrenmesi gerekecekti. O sırada Jak'in dikkatle seyrettiği ucubî ağzını açtı. Gümüş dudakların arkasında dört sıra kapkara diş vardı. Sırf bu manzara bile bir yıl kâbus görmesine yeterdi. Ama Jak'i esas sarsan dişler değildi.

Dikişlerdi.

Yaratığın ağzının yukarısında geniş, yayvan burnu vardı. Jak, burun deliklerinin kokusunu alır almaz canlanacağını zannetmişti. Ama yaratığın burun delikleri dikilerek kapatılmıştı. Burun delikleriyle dudak arasında düzensiz yayılarak yaratığa fazladan korkunçluk katan dikişse iğne ipliği ilk defa eline almış bir çocuğunki gibi kaba sabaydı.

Ama burun delikleri, gözlerin yanında hiçti âdeta.

Yaratığın gözleri de dikişlerle kapatılmıştı. Gözkapakları göz altlarına dikilmişti. Gözkapaklarının altında çuvala tıkılmış kedi misali çırpınıyordu gözleri...

Jak hemen diğerlerine baktı. Tüm muhafızların burun delikleri ve gözleri dikilerek kapatılmıştı.

*Kör muhafızlar mı? Ne demeye—*

Jak önünde uzanan, çağıran, güzellikleri ve kokularıyla davet eden haşhaş çiçeği denizine baktı.

*Tabii ya! Cadı, haşhaş çiçeklerinin tuzağına düşmesinler diye görmelerini ve koku almalarını engellemiş. Ama o zaman nasıl muhafızlık—*

Ucubîlerden biri, Jak'in sorusuna yanıt verircesine aniden başını çevirdi. Diğerleri de anında aynı yöne döndüler. Jak önce hep birlikte bir şeye baktıklarını zannetti. İyi ama göremiyorlarsa neye bakıyorlardı? Jak birden anladı.

*Bakmıyorlar. Dinliyorlar.*

Çünkü hepsi aynı yöne dönen, kör gözleri değil, keskin, kemikli kulaklarıydı.

Goril-yarasalardan biri aniden havalandı ve Jak'i boydan boya titreten bir çığlık kopardı. Jak yaratığın bir tırlangıcı yakalayıp üç başını birden tek ısırışta koparışını ve ardından kuşu tek lokmada yutarak tekrar havalandığı noktaya konuşunu dehşetle izledi.

*Yarasa gibiler... Nereye gittiklerini titreşimleri dinleyerek "görüyorlar."*

Jak, "Korkunç," diye mırıldandı ve derhal eliyle ağzını kapadı.

*Annelerine küfretsene bakalım ne oluyor?*

Ormana geri dönerken basıp çıtırdatacağı ufacık bir çırpı yüzünden peşine düşebilecek ucubî ordusu fikri aklına düşünce sadece kendisinin yapabileceği bir şeyi yaptı Jak: Hiç kımıldamadan durdu.

On dakika kadar sonra usulca döndü ormana. Ucubîlerin birkaç defa kendisinden tarafa kulak kabarttığına yemin edebilirdi ama sesini duydularsa bile herhangi bir şey yapmamışlardı.

Ağaçlara ulaştığında dönüp muhafızlara baktı. Sırtlarını kocaman kapıya vermiş körlemesine bakıyor, dinliyorlardı. Jak tekrar yukarı, yüz metre yüksekteki oval kapıya baktı.

İçeri nasıl girilebileceğini düşünürken kapıda bembeyaz güneş gözlüklü, turuncu takım elbiseli, siyah gömlekli ve turuncu kravatlı bir adam belirip oval kapının önündeki dar terasta durdu. Kravatını düzeltti ve kendini boşluğa bıraktı ama daha iki metre bile düşmeden uçan maymunlardan biri adamı yakaladı. Adam saniyeler içinde maymunun sırtına bindi, haşhaş çiçeklerinin üzerinden uçarak ufukta kayboldular.

Jak kapıdan başka biri daha çıkacak mı diye iki dakika bekledi ama kimse çıkmadı. Yanına aldığı sırt çantasından Her-Şey'i çıkarıp düğmesine bastı. Aygıt hemen parıldadı.

Jak parmağını ekranda gezdirince ikonlar belirdi. İkonların tuhaf adlarına baktı (En tuhafı Zombiler vs. Balinalardı.) Sonunda aradığını buldu ve gözlük ikonuna tıkladı.

Her-Şey sinyal aramaya başladı. Siyah çember belirmişti. Sonunda parıldadı aygıt bir daha: Sinyal Bulundu. Ardından ekran, yayını kesilmiş televizyon gibi karlandı.

Derken birdenbire ekranda bir görüntü belirdi. Parlak beyaz bir kumaş üzerinde tek bir mercek... Jak iki parmağıyla ekrandaki görüntüyü büyüttü. Gördüğü şey karşısında, öyle bir becerisi olsaydı altına kaçırırdı.

Çünkü aygıtın minik ekranında Oz'da en nefret ettiği kişi belirmişti.

Batı'nın Hain Cadısı...

♠

Jak öyle bir öfkeye kapıldı ki o an yapabilse elini ekrana sokup cadının boğazını sıkardı. Dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi gacırdadı. Gözlerini yumdu ve kendi kendine rahatlama emri verdi.

*Gözlükleri almaya geldik. Başka şey için değil.*

Gözlerini açtı, tekrar ekrana baktı.

*Pekâlâ. Bu şey sayesinde gözlüğü görebiliyorum ve gözlük şu anda cadının boynunda, yani onu da görebiliyorum. Öyleyse gözlüğü alacaksam tek yapmam gereken, cadının gözlüğü çıkarıp bir yere bırakarak gitmesini beklemek ve ardından Kapı Progu'nu kullanmak.*

*Şıpınişi.*

Gerçi Jak, hiç öyle şıpınişi olmayacağını seziyordu.

Gözleri ekranda, bir saat öylece oturdu Jak. Başrolünü zümrüt camlı bir gözlüğün oynadığı bir sessiz filmi seyretmek gibiydi. Fırsat bekledi. Ama fırsat çıkmadı. Gözlük, cadının boynundan hiç ayrılmadı.

Cadı masasının başına geçmiş, elindeki Z-Pad'le oyalanıyordu. Jak Z-Pad'in ekranını gözlüğün camlarındaki yansımasından görüyordu. Cadının "Azgın Kuşlar" oynadığını fark edince neredeyse gülümseyecekti.

Hayali mor filleri sapanla vurmak için Z-Pad kullanması, annesiyle babasını öldüren cadıya dair hayal ettikleri arasında yoktu. Ama çok geçmeden öfkelenip Z-Pad'i duvara fırlatışı karakterine daha uygun geldi.

Z-Pad ekrandaki pencereyi parçaladığında Jak, sahici bir cam kırılma sesi duydu. Kafasını kaldırdığında kulenin en tepesindeki bir pencereden aygıtın fırladığını gördü. Dört ucubî düşen Z-Pad'e doğru çığlıklar atarak uçtular. İçlerinden biri aygıtı havada yakaladı ve yükselip kırık pencereye götürdü. Kıllı pençesiyle içeri uzattı Z-Pad'i. Cadı aygıtı aldığı gibi uçan maymunun suratına fırlattı.

Z-Pad goril-yarasanın tam burnuna çarptı. Jak cadının gorile fırlattığı diğer şeyler arasında savurduğu küfürleri o mesafeden bile duydu. Pencereden fırlayan eşyanın çoğu, görmesi gayet kolay sandalye dışında, küçüktü.

Diğer uçan maymunlar fırlatılanlardan usta manevralarla kurtuluyorlardı. Cadı hâlâ haykırıyordu. Jak ekrana baktığında cadının ayağını yere hırsla vurarak odasında dört döndüğünü gördü.

Ucubîler havada yakaladıkları nesneleri pencereden içeri götürüp bıraktılar ve yerlerine döndüler. Jak birden ormanda yürürken ses çıkarmamaya hiç özen göstermediğini fark etti. Ucubîler büyük ihtimalle çıkardığı sesleri duymuşlardı... Ama öyleyse neden saldırmamışlardı?

Belki uyumamı bekliyorlardır. O zaman ben de göremem bir şey.

Jak dudağını ufak bir göçük bırakacak kadar sert ısırdı. Korkutamayacaklardı ve gözlüğü almadan geri dönmeyecekti. Cadı nasılsa sonunda gözlüğü bir yere koymak zorunda kalacaktı ve o zaman Her-Şey'i kullanıp işi bitirecekti.

İzleyen beş saat boyunca cadının her hareketini (tuvalete gitmesi hariç. O zamanlarda gözlerini kapadı) izledi ama kadın, gözlüğü boynundan hiç çıkarmadı.

*Bu gözlüğün cadıyı çalmaya ve Oz Büyücüsü'nü geri alabilmek için çocuklu-yaratıklı bir gruba bel bağlamaya itecek ne gibi bir özelliği var acaba?*

Önemli değildi gerçi. Önemli olan gözlüğü geri alabilmekti.

Jak bir plan tasarlamaya girişti.

# 13
# İRİS

Jak, cadı uyuduğunda saldırmaya karar verdi. Öyle dâhiyane değildi tabii ama zaten en iyi planlar en basitleridir denmez miydi? En azından Jak kendine böyle söylüyordu.

Bekledi. Bekledi. Bekledi. Öyle çok bekledi ki ay gökte yükseldi ve alçalmaya başladı. Sonunda, gözleri kapanmaya başladığı ve bir dakika daha uyanık kalamayacağı anda inanılmaz bir manzarayla karşılaştı.

Cadı gözlüğü aldı, boynundan çıkardı ve başucundaki komodinin üstüne, ufak bir vazonun yanına bıraktı. Yatağa girdi. Jak'in kalbi olsa yerinden fırlardı. Öyle heyecanlandı ki elleri fırtınada yapraklar misali titremeye başladı.

Sakinleş. Titremeye devam edersen orada beş saniye bile duramazsın.

Cadının solukları yavaşlayınca vaktin geldiğine karar verdi. Gözlük Progu'nu kapayıp ikonları taramaya başladı. Sonunda bir döner kapı ikonu buldu.

İkona dokununca döner kapı büyüdü. Öyle gerçekçiydi ki bir anlığına birinin kapıdan geçip ekrandan çıkıvereceğini zannetti. Ki öyle oldu. Gerçi sahici biri değildi, holografik bir numaraydı sadece.

Hologram kadın uzun, açık mavi saçları ve yarı saydam yeşil teniyle çok güzeldi. Pırıltılı, ayak bileklerine uzanıp koyu pembe yüksek topuklu ayakkabılarının hemen üzerinde biten, dar bir

elbisesi vardı. Jak'ten on beş santim kadar uzundu, sahici olsa herhalde on dokuz yaşlarında olurdu.

"Merhaba Jak," dedi hologram gülümseyerek. "Niye geç kaldın bu kadar?"

Gözleri kocaman açıldı metal oğlanın. "Adımı nereden biliyorsun?"

Hologram kadın arkasında birden beliriveren hologram koltuğa oturdu. "E, elimde beş yüz milyondan fazla kişiyi kapsayan Yüz Tanıma Progu var işte."

"Vay," dedi Jak. "Böyle anladın kim olduğumu?"

"Hayır," dedi hologram. "Kontrol noktasındayken Cook söyledi."

Kaş çattı Jak. "O zaman sen..."

"Ben, Her-Şey'in interaktif-realist-iletişim-sistemiyim," dedi kadın. "Kısaca İris diyebilirsin."

"Hım." Jak aygıtlarda yapay zekâ bulunduğunu biliyordu ama böylesini beklememişti. "Tanıştığımıza memnun oldum... Herhalde."

"Ben de, *herhalde*," dedi İris. Jak bilmese YZ'nin alay ettiğini düşünebilirdi.

"Peki. Nasıl işliyor bu? Yani doğru kapıyı nasıl açacağım?"

"Kapıları açan *benim*," diyerek düzeltti İris. "Sen sadece kas gücüsün. Her-Şey'i yere bırak, gerisini hallederim."

Jak birden gerildi. "Peki." İris birkaç dakikalığına dikkatini dağıtmıştı ama şimdi, cadının odasına girmek üzere olduğunu hatırlayınca korkuları geri dönmüştü. Toparlandı, Her-Şey'i usulca yere koyup geri çekildi.

"Nereye gitmek istiyorsun?" dedi İris.

"Gözlüğün bulunduğu yere."

Alnı kırıştı hologramın. "Niye?"

"Çünkü gözlüğü alacağım."

"Ama kehanete göre gözlüğü Dorothy alacak."

"Planlar değişti."

İris kollarını kavuşturdu. "Kehaneti değiştiremezsin."

Kızdı Jak. "Kehanetlere inanmam ben."

"Kehanetlerin komik yanı o zaten," dedi İris. "İnanıp inanmaman fark etmiyor. Ne yaparsan yap gerçekleşiyorlar."

Jak kendinden gittikçe daha az emin olarak, "Dediğimi yapsana sen," dedi. "Kapıyı bul."

"Emrin olur, Oedipus."

"Jak benim adım."

"Tabii, öyledir." İris'in gözleri bir anlığına kaybolup tekrar belirdi. Kendi kendine kafa sallayıp Jak'e baktı.

"Hangi kapı? Dolap mı, giriş mi?"

Jak odanın içini hatırlamak için düşündü.

"Dolap."

Her-Şey'in üzerinde önce parıltılar, ardından yarı saydam bir kapı belirdi. İris kalktı ve kapıyı, yarışma programlarındaki manken-hosteslere yakışır bir edayla açtı. Kapının ardında ödül yoktu ama... Cadının odası vardı.

♠

Jak kapıya bakarken metal dilinin alışmadığı kadar kuruduğunu fark etti. Odayı saatlerdir Hey-Şey'den seyretmişti ama gerçeğini görmek bambaşkaydı.

Oda bembeyazdı. Yeri, duvarları, mobilyaları... Resimler bile beyazın tonlarındaydı. Cadının yeşil teni haricindeki yegâne renkler komodinin üzerindeki nesnelerdeydi: ince, spiral, turkuaz mavisi bir vazo ve zümrüt camlı gözlük...

Gözlükle kapı arasında on adımlık mesafe vardı. On küçük adım... Kapıdan geçmesi yetecekti.

"Herhangi bir tavsiye?" dedi Jak.

"Acele et. Ne kadar çabuk öldürülürsen Dorothy'ye o kadar çabuk döner, işimi yaparım."

"Sağ olasın."

"Rica ederim," dedi İris. "Şansın varsa belki sonraki hayatına konserve açacağı falan gibi eğlenceli bir şey olarak gelirsin."

Jak derin bir nefes aldı, ayağını kaldırdı ve eşiği geçti.

♠

Buz gibi bir acı saplandı Jak'in bacağına. Ayağını niyetlendiğinden daha sert, tangırtıyla basmıştı yere. Cadı uykusunda hafifçe kımıldadı. Paniğe kapılan Jak geri dönmeye çalıştı ama dönemedi.

Sıkışıp kalmıştı.

♠

Jak bacağını iki eliyle yakalayıp çekti ama ayağı, yere mıhlanmış gibiydi; kaldıramadı.

"Ne oldu, şekerim? Bir terslik mi var?" dedi İris alaycı bir vurguyla.

"Ayağımı kaldıramıyorum."

"Sonunun iyi olmayacağını biliyordum ama bu kadar çabuk çamura batmayı becermene şaşırmadım diyemem." Kapıdan başını uzatıp baktı hologram. "Ha, anladım derdini."

"Neymiş?" dedi Jak.

"Zemin karoları obsidyen."

"Yani?"

"*Yanisi*," dedi İris, "obsidyen manyetiktir. Peki, aramızda metalden yapılan varsa el kaldırsın bakalım. Evet? Yok mu kimse?" İris kalabalık bir sınıfa bakarmış gibi sağa sola çevirdi başını. Derken Jak'e döndü. "Sen! Metal derili! Evet, sen. Neydi senin adın?"

Pek ters baktı Jak.

"Utangaç mıyız biraz? Olur öyle. Bundan sonra sana Ten-Ten diyeceğiz. Bayağı metalden yapılmış görünüyorsun sonuçta. E, ne oldu peki sence? Mıknatıslandın!"

"Aman ne komik," dedi Jak. "Nasıl kurtulacağım buradan?"

"Hım," dedi İris. "Güzel soru."

"Kapı Progu'nu kapasam?"

"Bacağının kesilmesini dert etmiyorsan, elbette, olur. Kapı Progu'nu kaparsan eşiğin ötesinde ne varsa—"

"Eşiğin ötesinde kalır."

"Kafan *çalışıyormuş*, Ten-Ten," dedi İris.

Cadı ne zaman uyanırdı acaba? Peki, dolap kapağının önünde yarım bir bacak bulunca ne yapardı?

"Dorothy'yi getirmeye hazır mısın artık?" dedi İris.

"İyi, peki."

"Keşke ayağın yere yapışmadan *birinin* aklına gelseydi o... Neyse, ne olurdu bilemeyiz tabii. Keşke ne yapılması gerektiğini söyleyecek bir kehanet falan olsaydı, değil mi?"

Jak, İris'ten gittikçe daha az hoşlanıyordu. "Tamam, anladık," dedi. "Dorothy'yi getir işte."

İris'in kıyafeti değişerek Arap kıyafetlerine dönüştü. Bir cine benziyordu şimdi. "Arzularınız benim için emirdir, sahip."

Ardından ellerini, giysisinin kolundan tavşan çıkarmaya hazırlanan sihirbazlar gibi birleştirdi: "Ta-ta!"

Ama giysisinin kolundan çıkardığı, tavşan değildi. Ufak, yuvarlak, basketbol topu kadar bir kapıydı.

"Nereye açılıyor o kapı?" dedi Jak heyecanla.

"Bir tavşan-köstebek deliğine... Arkadaşlarının kamp yerinin bir iki metre yanına."

Kaşları çatıldı Jak'in. "İşime yaramaz ki bu."

"Dert değil. Kanın yok nasılsa, Kapı Progu'nu kapayıp bacağını kestiğimde kan kaybından ölme endişesi yaşamayacağız. Pekâlâ: bir, iki—"

"Dur, dur!" dedi Jak ellerini kaldırarak. "O kapı... Tamam, süper, şahane!"

"Tavrını düzeltmen takdire şayan," dedi İris gülümseyerek. "Oranı buranı kesme tehdidini daha sık kullanmalıyım sende demek ki."

"Bir iki sorum var."

"Buyur."

"Birincisi, nasıl sığacağım? İkincisi, bu kapıya sıkışıp kalmışken ondan nasıl geçeceğim?"

"A, kolay," dedi İris. "Kafanı sok, yeter."

"Kafamı mı?"

"Evet," dedi İris. "Hani şu omuzlarının ortasında durup öğütlere kulak asmayan aptallık abidesi yok mu? Onu diyorum."

Jak diş gıcırdatarak, "İyi," dedi. Heyecanlıydı. Bacağını kaybetmek kötüydü ama kafa bambaşkaydı. Pek bir seçeneği yoktu gerçi. "Hazırım."

İris kapıyı tam Jak'in kafasının üzerine getirdi. Jak uzanıp minik tutamağı çevirdi. Kapının ardında dallar ve turuncu gökyüzü vardı.

"Yer nerede?" dedi Jak.

"Yer, yerde," dedi İris. "Kapıdan bakınca yukarı bakıyorsun işte. Sok şu kafanı, haydi."

"Peki," dedi Jak. "Ama bundan sonra bu tip kapılardan asla geçmem."

"Asla, asla dememek lazım," dedi İris. "Hazır mıyız?"

"Hazırım," dedi Jak. Değildi.

İris yatay kapıyı Jak'in kafasına doğru indirmeye başladı.

♠

Seemore sesi duyduğunda sırtüstü uzanmış, yıldızları seyrediyordu. Ses, fısıltıyla haykırış karışımıydı.

"Çocuklar! Uyanın!"

Seemore doğrulup oturdu, etrafına bakındı. Dev aslanla aslanın gök mavisi yelesine kıvrılmış uyuyan Dorafi'den başkasını göremedi. Dorafi'ye sadece bakmak bile içini sevinç, heyecan ve mutlulukla doldurmaya yetiyordu. Sahiden seviyordu onu.

"Seemore!" dedi ses. "Bu tarafa!"

Seemore sağına ve soluna baktı, ağaçlar arasında biri mi vardı? Seemore'un en başarılı özelliği, şeyleri görmek, yerlerini saptamaktı. Direkte bağlıyken bakıp dinlemekten başka yapacağı pek bir şey olmuyordu. "Saman kafalı" ve benzeri karga alayları haricinde dinleyecek fazla bir şey de çıkmadığından, çoğunlukla bakardı.

Ama hiçbir şey bilmediğinden, bakmak sadece merak etmesine yol açıyordu. Dorafi çıkıp gelene kadar hiçbir cevap alamamıştı. Şimdi direkte bağlı geçen zamanına bakıyor ve ne kadar çok şeyi bilmediğine gülüyordu.

İçi insan dolu hareketli kutuların (arabaların) ne olduğunu, çemberlerinin (tekerleklerinin) neden döndüklerini ve gökteki dev yuvarlağın (güneşin) neden her şeyi çok ısıttığını (yanıyor çünkü) merak etmişti hep.

Ama en çok merak ettiği, kendisinin neden orada olduğuydu.

Kargaları korkutmak için (çok zordu çünkü direğe bağlıydı ve kargalar uçabiliyor, gelip her yanını didikleyebiliyor ve üstüne pisleyebiliyorlardı) orada olduğunu biliyordu ama esas merak ettiği, neden *canlı* olduğuydu.

Nedendi? Niye düşünceleri vardı? Canlılar neden canlıydı?

Seemore bu soruların hiçbirine cevap bulamamıştı ama sorular çok önemli bir amaca hizmet ediyordu: Sorular Seemore'a, etrafında daha akıllı olmasına yardım edecek kimse bulunmasa bile düşünmeyi öğretiyordu. Hatta direkte bağlıyken kelimelerle değil,

sadece görüntü ve duygularla düşünüyordu. Ama artık dili vardı ve başka türlü düşünemiyordu. Dorafi ve Jak ve Liberaçi ve Toto'yla birlikteydi ve nihayet öğreniyordu. Ne şahaneydi! Soru üstüne soru soruyordu, hepsini cevaplıyorlardı (sadece hırıldayan Toto hariç) ve hepsi çok akıllıydı (İngilizce konuşmayan Toto hariç). Bazen cevabı bilmeseler bile (mesela insanlar neden düşünüyordu?) ve bazen cevap vermek istemeseler bile (mesela neden kaplanayılar etin tadını çok seviyorlardı?) genelde cevap veriyorlardı.

(Seemore egzersizin ne demek olduğunu bilseydi direkte bağlıyken bir şeyleri kavramaya çalışmasının beyin egzersizi olduğunu kavrardı. Sporun ne demek olduğunu bilseydi zihninin yarış pistine adım bile atmadan ömür boyu yarışa hazırlanan yetenekli bir atlet olduğunu kavrardı. Artık direkte bağlı olmayan ve yarış pistine adım atan beyni hızla gelişiyordu. Biri tutup Dorothy'nin MV ile korkuluğa çarptığı gün ona IQ testi yapsaydı sonuç 40 civarında çıkardı. Ertesi gün yapsa 60, bir iki gün sonra yapsa 80 çıkardı. Şimdiyse IQ seviyesi 120 civarındaydı.)

Seemore ne demesi, ne dememesi konusunda pek uyanık sayılmazdı hâlâ ve Dorafi'nin "lafın gelişi" ve "öyle söylenir" dediği şeyler yüzünden kafası sıklıkla karışıyordu ama gittikçe neyin ne olduğunu kestirmede ustalaşıyordu. Dahası, neyin ne olduğunu kestirmeye bayılmaya başlamıştı. Her bilmece yeni bir sınavdı. Vücutsuz sesse önüne çıkan (şimdilik) en son sınavdı.

"Seemore!"

"Ses!" diye fısıldayarak bağırdı korkuluk. "Göremiyorum seni!"

"Aşağı bak! Saat üçe!"

Seemore doğrudan kendi ayaklarına baktı. "Hâlâ göremiyorum seni! Hem saatle ne ilgisi var?"

Sesin iç çekişi tanıdıktı.

"Saat üçe bak demek, sağına bak demek! Dosdoğru aşağı değil, azıcık yukarı baka ama gözünü yerden ayırma."

Seemore sağına döndü ve azıcık baktı. İki hafta önce biri "gözünü yerden ayırma" dese hemen yere yatar, gözlerini toprağa yapıştırırdı ama şimdi sesin yere bakmaya devam etmesini söylediğini anlıyordu. Dil tuhaf şeydi, insanlar söylediklerini kastetmiyorlardı her zaman.

Gözleriyle yeri taradı ve sonunda bir delikten çıkmış kafayı gördü.

♠

"Jak!" dedi ve hızla ilerledi. Arkadaşının yüzüne basmamaya dikkat etti.

"Seemore," dedi Jak. "Nasılsın bakalım?"

"İyiyim, bak," dedi Seemore. "Yerin altına nasıl girdin sen?"

"Yerin altında değilim aslında. Sadece kafam..."

"Kafan yerin üstünde ama?"

"Evet, biliyorum. Demek istediğim... Şey, Dorothy'yi uyandırabilir misin lütfen?"

"Olur," dedi Seemore neşeyle.

Ama aslında neşeli değildi. Jak'in Dorothy'yi uyandırmasını, Seemore'un konuyu anlamayacağını düşündüğü için istediğini biliyordu. Ama Seemore anlayacağını düşünüyordu. Hatta Dorafi'den daha bile iyi anlardı. Ama sorun çıkarmak istemediğinden neşeliymiş gibi davrandı çünkü ondan beklenen buydu. Hem ayrıca Jak iyiydi. Seemore onun yerinde olsa herhalde o da Dorafi'yi isterdi.

Uyuyan kızın yanına gitti. Usulca dürtükledi. Yumuşacıktı Dorafi.

Dorothy uykulu gözlerle, "Ne oldu?" dedi.

"Jak!" diye fısıldadı Seemore aslanı uyandırmamak için. "Jak'in kafası geri döndü!"

Dorafi derhal kalktı. Toto da. İri köpek gözlerini kırpıştırdı, Jak'i gördü ve yanına gidip yalamaya başladı.

"Hey, hey, dur oğlum!" Jak gözlerini kapayıp geri çekilmeye çalıştı ama çekileceği yer yoktu.

Dorafi yanlarına gelip Toto'yu geri çekti. "Ne işin var senin orada?"

"Uzun hikâye," dedi Jak. "Özetle dersen... Şey... Cadının odasına girmeye kalkış—"

"İsa adına, Jak!" Kızmıştı Dorafi. "Niye beklemedin bizi? Gidip önce keşif yapacaksın sanıyordum."

"Pardon," dedi Jak. Hiç özür dilemiş görünmüyordu yalnız.

"Hıh," dedi Dorafi. Mutlu değildi. "E, nasıl soktun kendini bakalım toprağa?"

"Sokmadım... Yani soktum ama toprağa değil, İris'in açtığı bir kapıya soktum kafamı."

"İris de kim?" dedi Dorafi.

"O da başka hikâye."

Seemore heyecanla, "Hikâyeleri merak ediyorum!" dedi.

Dorafi, "Ben de," dedi ama sesinde meraktan çok kızgınlık vardı. "E, niye çıkmıyorsun dışarı?"

"Birincisi, delik yeterince büyük değil," dedi Jak. "İkincisi... Şey... Ayağımın biri cadının yatak odasında kaldı gibi."

"Nerede dedin?" Gözleri kocaman açılmıştı Dorafi'nin.

"Cadının yatak odasında."

"Cadının..."

"Yatak odasında," diye ekledi Seemore gururla. İyi bir dinleyiciydi.

"Çıkarmamız lazım seni!" dedi Dorafi.

"O kadar basit değil."

Jak anlatmaya başlayınca Seemore dikkatle dinledi. Jak'i kurtarmak bir bilmece gibiydi ve yeterince bakarsan her bilmecenin

cevabını bulurdun. Bakmaksa Seemore'un uzmanlığıydı. Bakmayı seviyordu.

Jak anlatırken Seemore gözlerini kapadı ve baktı. Çoğu kimse gözleri kapalıyken bakamayacağını zannederdi ama aslında bakılabilirdi gözler kapalıyken. Gözler açıkken sahibini kandırır, önemsiz şeyleri de gösterirlerdi. Ama gözünü kapayan sadece önemli şeyleri görürdü. Yeterince dikkatle bakan, bir bilmeceyi çözmenin farklı yollarını görebilirdi.

Seemore baktı ve Dorafi'yle Jak bir sürü gülünç fikir yürütüp tartışırken bilmeceyi tüm açılardan gördü.

"Biliyorum!" dedi birden gözlerini açarak.

"Neyi biliyorsun?" dedi Jak. Pek sıkılmış gibiydi. Herhalde Seemore'un cevabı bilebileceğine inanmadığındandı. Ama yanılıyordu.

"Seni nasıl çıkaracağımızı biliyorum."

Dorothy elini korkuluğun omuzuna koyarak, "Seemore," dedi. "Çok tatlısın ama bu durum karışık biraz."

"Biliyorum. Gördüm. Her şeyi gördüm."

Birden güzel bir kadın hiçten beliriverdi. Daracık bir elbise giymişti, göğüsleri fırlayacak gibiydi.

"Bunu dinlemezsem çatlarım," dedi kadın.

"Sen de kimsin?" dedi Seemore.

"İris."

"Merhaba İris."

"Merhaba yarım akıllı. *Her şeyi* görüp neyi çözdün, merak ediyorum."

"Gördüm *her şeyi* ben!" dedi Seemore kızarak. "Söyleyeyim, sen de gör."

Söyledi. Onlar da gördüler.

"İşe yarar mı sence?" dedi Jak, İris'e.

"Bana kalırsa bu saman kafalı doğru yolda."

"Seemore," dedi Dorafi sertçe. "Onun adı, Seemore."

"Evet." Seemore gururla şişindi. "Benim adım, Seemore."

İris omuz silkerek, "İyi," dedi. "Neyse. Bence işe yarar ama bilmenin tek yolu, denemek."

"Yanılıyorsa ne olacak?" dedi Jak korkuyla.

İris, havadan sudan bahseder gibi, "İkiye bölünürsün," dedi. İyi tarafı, senin gibi biri öyle de yaşar herhalde. Borulardan falan bacak yaparız sana."

"Borudan bacak mı?" Seemore düşündü. "Müthiş olur!"

İris sırıttı. "Bence de." Seemore dışında gülümseyen yoktu ama. "Espri anlayışınız yok mu sizin yahu?" diyerek ellerini beline koydu. "Neyse, deneyelim işte. Zaten başka seçeneğin yok ve zaman azalıyor."

Jak, Seemore'a baktı. "Sahiden işe yaracak mı diyorsun, Seemore?"

Seemore, Jak'in sesindeki saygıyı fark edince durakladı. Biraz düşündü.

"İyi fikir olduğuna inanmasam söylemezdim," dedi yavaşça. "Hem sen benim arkadaşımsın, Jak. Canın yansın istemem ki."

"Bu kadarı yeter bana," dedi Jak gülümseyerek. "Deneyelim bakalım."

♠

Jak kafasını köstebek-tavşan deliğinden çekip kulenin berisindeki ormanda kendini bulunca biraz afalladı. En hafifinden baş döndürücü bir deneyimdi ama sonuçta vücuduyla yeniden birleşmek iyiydi. Vücuduyla birleşik kalmayı becermeyi umuyordu.

Yukarısında kalan kapıya baktı. Köstebek-tavşan deliğinden gökyüzü görünüyordu. Derken dev bir göz belirdi.

"Orada hiç köstebek-tavşan yok mu? Emin misin?" dedi Liberace.

"Eminim." Yalan söylüyordu.

"Çok korkarım ben köstebek-tavşanlardan. Sırf o kare dişleri bile aklıma geldiğinde içim çekilir."

"Endişelenme, Liberace."

"Belki o kadar da iyi fikir değildir bu," diye sızlandı aslan. "Belki Seemore başka bir akıllıca çözüm bulabilir."

Birden Liberace'nin yanında beliren İris, "Vakit daralıyor," dedi. Aslan çığlık attı, hologram güldü. "Kocamanları korkutmaya bayılıyorum."

"Yapmasana öyle şeyler!" Yüzünü astı Liberace.

"Çok eğlenceli ama!"

"İris, sus biraz," dedi Jak. Dikkatini aslanın yeşil gözüne çevirdi. "Liberace, bir şey olmayacak sana. Ama acele etmelisin. Lütfen."

Liberace derin bir nefes alıp gözünü yumdu. Bakmaya korkuyordu. "Dikkatli ol Jak," dedi. "Canını yakmak istemem."

Jak, kapıya sıkışıp kalmamış diğer ayağıyla geri sıçradı. "Hazırım."

Aslanın devasa patisi deliğe daldı ve kapının çevresindeki görünmez boşluğu zorladı. Jak içgüdüsel bir hamleyle ellerini deliğe uzattı. Liberace sayesinde delik, Jak'in geçebileceği kadar genişlemişti. Seemore kalın bir sarmaşık sarkıttı. Jak sarmaşığı beline doladı ve tamam işareti verdi. Dorothy ağaca bağladığında sarmaşık gerildi.

Dorothy düğümü kontrol ederek, "Hazırız," dedi. Delikten uzanıp elini tuttu. "İyi şanslar, Jak."

Jak, Dorothy'nin gözünde bir yaş pırıltısı gördüğünü sandı ama kız, Jak emin olamadan delikten kafasını çekti. Jak derin bir nefes aldı.

İris birden yanında belirerek, "Hazır mısın, yakışıklı?" dedi.

"Hayır ama başka seçeneğim yok."

"Yok," dedi İris gülerek.

Jak eğilip Her-Şey'i aldı. Aygıt aynı anda iki kapı çalıştırıyordu. Biri aşağıdaydı ve bacağı oradaydı. Diğeriyse yukarıdaydı. O kapıdan bir ağaca bağlıydı Jak.

"Durun, durun," dedi İris. Ortadan kayboldu ve elinde patlamış mısırıyla holografik bir koltukta oturur halde tekrar belirdi. "İyi yerden izleyeyim istedim. Hazırım. Haydi, başlayın!"

"Rahat etmene pek sevindim," dedi Jak terslenerek.

"E, birileri etmeli. Sizde iş yok, ne yapayım," dedi İris. "Haydi, başlayın artık. Bütün gün bekleyecek haliniz yok."

Jak yüzünü buruşturdu, kolunu kaldırdı ve Her-Şey'i ormana, fırlatabildiğince uzağa savurdu. Her iki kapı da hızla harekete geçtiğinde Jak sadece şunu diyebildi: "Vay canına!"

♠

Aynı anda üç farklı yöne çekilen Jak'in açılan ağzından sessiz bir haykırış döküldü. Her-Şey, artık onu nakletmek için uzamı bükerken her ne büyüden faydalanıyorsa o büyü galiba zamanı da büküyordu. Çünkü bir sonraki saniye Jak'e sonsuza dek uzuyormuş gibi geldi.

Bedeni sanki bir dev tarafından çiğneniyordu. Ama o his, sol ayağındakinin yanında solda sıfırdı. İnanılmaz bir baskı vardı, sanki tüm kemikleri ayrı ufalanıyordu.

Tam basınçtan delireceğini zannederken basınç kesiliverdi. Ama daha soluklanamadan yeni bir his devreye girdi. Bu seferki basıncın tam tersiydi. Ayağı moleküler düzeyde dağılıyordu sanki. Bir anlığına aşağı baktı. Ayağı kocaman olmuştu ve camdanmış gibi, ötesi görünüyordu.

Bu arada beline doladığı sarmaşık öyle bir gerildi, öyle bir sıktı ki ortadan ikiye bölüneceğini zannetti. Tam o anda Seemore'un fikrinin hata olup olmadığını merak etmeye başladı.

♠

"Dayan!" diye bağırdı Dorothy.

Ellerine doladığı sarmaşık iyice gerilmiş, parmakları kanla şişmişti. Derken birden gevşedi sarmaşık. Şey, tam öyle değil.

Gevşemedi. Gerildi.

♠

Jak bir sakız parçasıymış gibi uzadığını hissediyordu.

Derken Seemore'un sözleri geldi aklına.

*Ayağını çekip kurtarmak için bedenini kullanma. Bedenini çekip kurtarmak için zihnini kullan.*

Jak o an Seemore'un ne demek istediğini anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Zihninde ayağına, dışarıdan bakar gibi, kendi ayağı değilmiş gibi baktı. Sadece ayağına da değil, sarmaşığa, toprağa, odanın zeminine... Derken işte, orada, beyninde duruyordu, inanılmaz kuvvetli bir kasırga gibi.

Manyetik güç.

Ne yaptığını ve nasıl yaptığını tam bilemeden ayağıyla zemin arasına, incecik bir kâğıt sürercesine zihinsel bir duvar çekiverdi. Mıknatıs gücü hâlâ oradaydı ama birden zayıflayıvermişti.

Jak ayağını cadının odasının zemininden yavaşça, bir yara bandını çeker gibi, bandın her iki ucu da sökülene dek kaldırdı ve...

...ve Jak uçtu.

# 14

## CADININ YATAK ODASINDA

"JAK!"

Dorothy toprakta kocaman bir delik bırakarak ortadan kaybolan kapıya atıldı. Jak'in beline dolanan sarmaşıktan geriye kalanı çekti. Sarmaşık kopmuştu. Panik yapıştı boğazına birden.

Seemore'a döndü, kollarından yakalayıp sarstı.

"Ne oldu? Jak nerede?"

Seemore yavaşça kafa salladı. "Bilmiyorum... İşe yaracağını sanmıştım... Sanmıştım ki..."

"Hey! Çocuklar! Buradayım!"

Dorothy kafasını kaldırınca Jak'i gördü. Yerden iki apartman katı yüksekteki bir dala tutunmuş, sallanıyordu. Kopan sarmaşığın diğer kısmı belinden sarkıyordu.

"İsa adına!" diye bağırdı Dorothy. "İyi misin?"

"Biraz sersem gibiyim ama iyiyim," dedi Jak. "Şimdi bacaklarımı kırmadan buradan nasıl ineceğimi bulmam lazım."

Liberace... Eh, işte, kedi çevikliğiyle atıldı.

"İzninizle."

Bir anda arka ayakları üzerinde doğrulup koca ağaca tutundu. Yeleleriyle Jak'in boşlukta sallanan ayakları arasında en fazla iki metre mesafe kalmıştı şimdi. Jak dalı bıraktı ve aslanının yelelerinden sırtına, sırtından da yere kayarak indi. Dorothy koşup Jak'e

sımsıkı sarıldı. Metal gövdeye öyle sıkı sarılmak hem canını acıttı hem de çok iyi geldi.

Jak de Dorothy'yi metal kollarıyla sardı, bir an öylece durup ayrıldılar. Jak gülümsediğinde gözlerine gelen parıltıda Dorothy, oğlanın birden ne yakışıklı bir delikanlıya dönüştüğünü fark etti.

Jak, Seemore'a döndü. Elini yakalayıp kendine çekerek kucakladı korkuluğu.

"İyi çalıştırdın saman kafanı!" dedi sırıtarak. İris'in kullandığı alaycı hakaret, Jak'in dudaklarında övgüye dönüşmüştü.

"Teşekkürler," dedi Seemore azıcık utanarak. "Alt tarafı bir... Bir bilmeceydi işte."

"Aslında ayağımdı, borçlandım sana."

Seemore omuz silkti. "Ayağını istemiyorum ki."

Dorothy uzanıp korkuluğun yanağına bir öpücük kondurdu. "Kahramanımız."

Seemore şaşkınca bakarak yanağına, yanağının hâlâ yerinde durup durmadığını kontrol edermişçesine dokundu. Hepsi, Libby bile güldü.

Dorothy hâlâ geçmişi hatırlayamıyordu ama hayatında hiçbir arkadaşını bu kadar sevmediğinden emindi artık.

♠

Seemore aynı gece daha geç saatlerde, kamp ateşinin başında, "Gidip Her-Şey'i bulmamız lazım," dedi. "Ondan sonra da gözlüğü almak için başka birini yollamamız gerekecek."

Yapılması gerekeni hisseden Dorothy içi burularak, "Ben giderim," dedi.

"Olmaz," dedi Jak. "Gerekli menzile girmek için haşhaş tarlasının yakınına gitmen lazım. Ben..."

"Söyle, söyle," dedi Dorothy. Kızmıştı gene. "Kendimi kontrol edemeyeceğimi söyleyecektin, değil mi?"

"E, son seferinde—"

"Son seferinde hazır değildim," diye çıkıştı Dorothy. "Bu sefer olacağım."

"Plan lazım bize," dedi Seemore.

Dorothy sertçe, "İlk adım, Her-Şey bulunacak; ikinci adım, gözlüğü alacağım," dedi. "Al sana plan."

Liberace sakin bir sesle, "Önce dinlenelim biraz," dedi. "Sabah yaparız ne yapacaksak."

Dorothy iç çekti. Kocaman bir oyuncak ayıyı andıran bir yaratıktan nasihat alırken kızgın kalmak zordu. Yemekten artanları topladılar. Dorothy ateşi söndürmek için suyun bir kısmını dökerken zihninden teşekkürlerini yolladı.

*(Hallederiz, merak etme!)*

Kalanını kendilerinin seçtiği bir ağacın dibine döktü.

*(Sağ ol, D!)* Dorothy kabı baş aşağı çevirirken bağırdılar. (Yiii-Huuuu!)

Gülümsemeden edemedi. Yaramazlıklarına, huylarına rağmen sudan hoşlanmaya başlamıştı. Neler söylemesi gerektiğini kestirdikten sonra (Ne? Sahiden kaynayabiliyor musunuz siz? Ay, inanmam! Müthiş!) yemek hazırlamak iyice kolaylaşmıştı.

Toparlanma işi bitince hep birlikte aslanın dibine kıvrıldılar ısınmak için. Uzun süre daha bu kadar rahat uyuyamayacaklardı.

♠

Liberace'nin sırtında ormanda ilerlerlerken Dorothy haşhaş çiçeklerinin çağrısını duymaya başladı. Kafasının içinde şarkılar söylüyor, alkışlıyor, yalvarıyorlardı sanki.

*Gel oynayalım!*

*Çok eğlenceli!*

*Güneş altında*

*Ebediyen kalalım!*

Aslanın ritmik sıçramaları ve haşhaş çiçeklerinin yumuşacık, sevgi dolu sesleri arasında içinin geçtiğini hissetti Dorothy. Neler hissettiğini Jak'e söylemek istedi ama vazgeçti.

*(Söylersen uzak tutar seni.)*

*Uzak durmalıyım zaten.*

*(İyi. Söyle o zaman.)*

Söylemedi Dorothy. Haşhaşların tehlikeli olduğunu, ciddi bir hata yaptığını biliyordu. Ama umursamıyordu. Hem de hiç.

Haşhaşlar çağırıyordu işte. Geliyordu Dorothy.

♠

"İşte! Tanıdım şu ağaçları!" Jak dalları birbirine dolanmış, W harfini hatırlatan ağaçları işaret ediyordu. "Yaklaştık. İnelim."

Liberace durdu. Dört arkadaş aslanın sırtından kayarak yere indiler.

"Her-Şey'i fırlattığımda şu büyük kayanın üstündeydim," dedi Jak etrafına bakınarak. "Buralarda bir yere düşmüş olmalı."

Ayrılıp mavili-turunculu çalıların, çimenlerin arasında ufak aygıtı aramaya koyuldular. Dorothy'nin başı dönüyordu, çiçeklere yaklaşmışlardı, hissediyordu.

"İris!" diye seslendi Jak. "İris, neredesin?"

Hologramdan yanıt gelmedi. Dorothy odaklanmaya çalışıyor ama beyninde dönüp duran şarkılar yüzünden başaramıyordu. Gittikçe uzaklaşıyordu, ayakları onu çiçeklere doğru götürüyordu.

"Çok uzaklaştın Dorothy," diye seslendi Jak. "Bu tarafa gel."

Dorothy gönülsüzce geri döndü. Birkaç dakika sora Toto kuyruğunu sallayarak havlamaya başladı.

Haşhaşların zihnine çökerttiği sisin arasında aniden bir çiftlik görüntüsü belirdi ve Dorothy bir anlığına uyandığını, normale döndüğünü hissetti. Görüntü hem yabancı hem tanıdıktı. Derken kayboldu.

Gözlerini kırpıştırarak gerçek dünyaya döndü. Toto havlıyordu.

"Ne oldu oğlum?" dedi Dorothy köpeğin yanına gidip başını okşayarak. Toto cevaben havladı (Oz'da hayvanları konuşturan her neyse Toto'ya işlemiyor gibiydi) ve beyaz bir çalının etrafında dönmeye başladı.

Dorothy dizleri üzerine çöküp çalılığı karıştırmaya girişti. Yere çömelip toprağa yaklaşınca haşhaşların kokusunu daha fazla almaya başladı. Gözlerini kapayıp kokuyu derin bir nefesle içine çekti.

"Dorafi, buldun mu bir şey?" Seemore dikilmişti tepesine.

Dorothy korkuluğun bir şeyler bildiği hissine kapıldı. Tam arkadaşını tersleyecekken Her-Şey'i gördü, uzandı, pürüzsüz aygıtı eline aldı ve düğmeye bastı. Ekran hemen kapkara ışıkla parıldadı.

"E, nihayet yani," dedi aygıt.

Ses aygıttan geliyordu elbette ama Dorothy konuşanın yukarıda bir yerde durduğu hissine kapıldı. Kafasını kaldırınca İris'i gördü. Hologram kadın bir hamağa uzanmış, yerden iki metre yukarıda sallanıyordu. Sapsarı güneş gözlüğü ve mini minnacık bikinisi haricinde çıplak sayılırdı.

"İris!" Jak koşarak geldi.

"Vay," diye mırıldandı Seemore.

Kadın sahici değildi ama Dorothy'nin içini—ne kapladı, pardon?

*Kıskançlık.*

*(Çok saçma. Bir hologramı kıskanacak değilim ben.)*

*Belki. Ama onun vücuduna nasıl baktıklarını görüyorsun.*

*(Kes.)*

"Bütün gün yatacak mısın öyle? Yoksa bize yardım mı edeceksin?" dedi Dorothy.

İris yavaşça gözlüğünü kaldırdı. Güneş batmak üzereydi ama tepedeymiş, parıl parılmış gibi gözlerini kıstı.

"Şarj oluyorum. Son birkaç saattir çalının altında kaldığım için pilim bitmek üzere ve dolmam için güneş ışınlarına ihtiyacım var," dedi İris. "Sen niye gerginsin ama şekerim? Haşhaş çiçekleri yüzünden, değil mi? Çağrılarını duyabiliyor musun?"

Dorothy yan gözle Seemore'a bakarak, "Hayır," dedi. Yalan söylüyordu. "İyiyim ben."

İris birdenbire elinde beliriveren minik şemsiyeli kadehten bir yudum aldı. "Madem öyle diyorsun, öyle olsun şekerim."

"Selam İris," dedi Jak. "Seni bulamayacağımızdan korkmaya başlamıştım."

"Bak, bak, kimler gelmiş," dedi İris. Gülümsedi. "Bacakların da yerinde! Saman kafanın planı işe yaramış demek. Kimin aklına gelirdi?"

Dorothy, Jak'e baktı. "Hiç susmaz mı bu?"

"Çok ayıp, Dorothy!" dedi İris. Bikinisi anında bir mürebbiye elbisesine dönüştü.

Dorothy elindeki aygıta bakarak, "Kapama düğmesi yok mu bunun?" diye mırıldandı. "Hah, işte. Sayanora, İris!"

"Dur bir da—"

"Hey!" dedi Jak. "Kötü biri değil o. Biraz huysuz, o kadar."

"*Biraz* mı?" dedi Dorothy. "Güneş biraz sıcak demekten farkı yok söylediğinin."

Dorothy yüzünün ısındığını hissetti. Bastırmamaya karar verdi, öfkesine odaklanıp çiçekleri unutacaktı. Saçma sapan bir bitkinin hâkimiyetine girecek değildi.

Jak ellerini kaldırdı. "Sakin ol Do—"

"Sakin ol deme bana! Sakinim ben! Kızgınım ve o aptal gözlüğü alıp her şey bitene kadar kızgın kalacağım!"

Öfkesinin ne kadar sahici olduğunu bilmiyor ve umursamıyordu Dorothy. Ne diyorsa oydu. Burasına kadar gelmişti artık. Konuşan

hayvanlar ve psikopat yiyeceklerden gına gelmişti. Çılgın renklerden ve acayip müziklerden bıkmıştı. Evine dönmek istiyordu. Yolunda duran tek şeyse cadıydı. Dorothy yolunda duranlara hoş gözle bakmazdı.

"Tamam, tamam," dedi Jak. Her-Şey'in düğmesine bastı. "Dur, İris'e bize cadı uyuduğunda haber vermesini söyleyeyim. O zaman odasına girer, gözlüğü alırsın ve gideriz."

"Sabahtan beri söylediğin en makul laf bu."

Dorothy bunları der demez pişman oldu. Daha beteriyse Jak'in yüzünü ekşitmesi oldu. Niye böyle hırçın davranıyordu.

*Hırçınlık etmezsem, kötü davranmazsam kendimi bırakıp koşarak çiçeklerin arasına dalarım da ondan! Tek bir koklamadan sonra... Bağımlı oldum çünkü!*

♠

Dorothy kanatana kadar ısırdı dudağını. Kanının tadı metalikti ve içine öğürme isteği dolduruyordu ama odaklanmak için, haşhaş çiçeklerinin etkisini bastırmak için mecburdu.

"Islaksın," dedi Seemore.

"Ne?" dedi Dorothy anlamadan.

"Alnın ıslak," dedi korkuluk, alnını işaret ederek. Çamur gözlerle bakıyordu. "İyi misin sen, Dorafi?"

Bezgin bir sesle, "İyiyim, Seemore," dedi Dorothy.

Seemore bakıyordu hâlâ.

Fena yalancı sayılmazdı Dorothy. Jak ve Liberace'yi kandırabilmişti. Ama Seemore'u kandıramıyordu. Bu kadar baskı altında kalmasa Seemore'un gittikçe akıllanışına şaşar, mutluluk duyardı. Oysa şimdi Seemore'un sorularına sinirleniyordu.

Terli alnını silerek, "Git işine, Seemore," diye çıkıştı.

*Yapma Dorothy.*

*Bağırma arkadaşlarına.*

*Sakin ol, tatlım.*

*Sonuna dek oyna oyunu.*

"Oynamak istemiyorum!" Kulaklarını elleriyle kapatarak haykırmıştı.

"Hepten kaçırıyor keçileri." İris, daracık bir hemşire üniforması içinde belirdi. Yüzünde yapmacık bir endişe ifadesi vardı. Elindeyse gülünç büyüklükte bir iğne. "Bir iğnecik yapsak sakinleşir."

"İğne falan—"

Dorothy lafını bitiremeden buz gibi suyu suratına yedi.

"Seemore, ne yapıyorsun?" diye bağırdı Jak. Tek eliyle Seemore'u tulum askılarından tuttuğu gibi bir uçurtmaymışçasına havaya kaldırdı. Boş kova Seemore'un elinden düştü.

"Jak, hayır!" diye bağırdı Dorothy. "İndir onu aşağı!"

Jak bırakınca Seemore yere yuvarlandı.

Dorothy kolları bacaklarına dolanan Seemore'a koştu. Özenle uzuvlarını çözdü, ayağa kaldırdı.

"Niye ondan yana çıkıyorsun?" dedi Jak.

"Çünkü kontrolü kaybettiğimi bir tek o anladı!" Derin bir nefes alıp az önce kontrolü ele geçiren öfkeyi bastırmaya çalıştı. "Bağırdığım için özür dilerim. Bu... Çiçekler yüzünden. Azıcık kaybettim kendimi."

"Tabii, tabii," dedi İris gülerek. "Azıcık."

Hepsi birden, "Sus, İris!" dediler.

"Ha, tabii, benim üstüme gelin."

Liberace, "Bir laf daha et, Her-Şey'i yutarım," diye homurdandı.

"Tamam, tamam," diyerek geriledi İris. "Ben otururum. Siz sarılın falan işte."

Altında kocaman bir minder belirdi ve İris kendini mindere bırakıp elinde beliriveren moda dergisini karıştırmaya başladı.

Seemore Dorothy'nin yanına geldi, çırpı parmağıyla usulca boynuna dokundu.

"Nabzın yükselmiş," dedi.

"Nabza bakmayı nereden öğrendin sen?" dedi Jak.

Seemore tulumundan bir kitap çıkardı. "Son mola verdiğimiz yerden bunu almıştım," dedi.

***İnsan Vücuduna Dair Her Şey***

*Akıllılar* ***TARAFINDAN***

*Aptallar* ***İÇİN*** *Yazılmıştır.*

*Siz Aptallaşmayın Diye Kitabı Aptallaştırdık!*

İris derginin üzerinden bakarak, "Vay, vay," dedi. "Hayatta görmediğim kalmadı artık." Elinde bir telefon belirdi. Konuştuğunda sesi sanki bir hoparlörden geliyordu: "Doktor Moron! Doktor Moron! Lütfen acile!"

Liberace Her-Şey'i kaptığı gibi ağaçların arasına, yirmi metre öteye savurdu. Aygıt İris'i sadece on metrelik bir alan içinde gösterebildiğinden, aslanın savurmasıyla İris de uçup gitti.

"He-e-e-e-ey!" diye bağırıyordu uzaklaşırken.

Liberace korkuluğa döndü. "E, ne diyordun?"

"Dorafi'nin yüzüne suyu atınca haşhaş çiçeklerine duyduğu arzuyu bastıran adrinilin devreye girdi. Ama adrinilinin etkisi geçince kontrolünü gene kaybedecek. Onun için elimizi çabuk tutmalıyız."

Yutkundu Dorothy. "Pekâlâ, o zaman." Bir damla ter sırtından süzüldü. "Seemore, gidip Her-Şey'i getir. Liberace'nin dersi İris'e çenesini tutmayı öğretmiştir umarım."

"Olur," dedi Seemore. Bu sefer aygıtı kolayca buldu çünkü İris tepesinde dikilmiş elini kolunu sallayarak söyleniyordu.

Dorothy, Jak'e baktı. "E, ne yapmam lazım şimdi?"

"Her gece aynı şeyi yaptığını varsayarsak," dedi Jak, "gözlük başucundaki komodinin üstünde olacaktır. Kapı, odanın tam ortasındaki bir dolaba açılıyor. Parmak uçlarında gidip gözlüğü alarak dönersin. Margarinden tüy çeker gibi."

Güldü Dorothy.

"Nesi komik şimdi bunun?"

"Benim geldiğim yerde 'tereyağından kıl çekmek gibi' denir."

Omuz silkti Jak. "Sen gözlüğü al, ben ikisiyle de yemek yaparım."

"Yemek yapabiliyor musun sen?"

"Pek çok şey yapabiliyorum."

"Ne yapıyormuş Jak?" dedi Seemore koşup gelerek. İris yanındaydı.

"Hiç," dedi Dorothy hafifçe kızararak. Yerde esneme hareketleri yapan İris'e baktı. Sarı bir eşofman ve sarı spor ayakkabılar giymişti. "Hoş kıyafet."

"Bu mu?" dedi İris, birdenbire maviye dönen saçını arkaya atarak. "Bu hiçbir şey değil. Neyse. Aslanın inine girmeye hazır mısın bakalım?" Liberace'ye baktı. "Alınmak yok."

"Alınmakla almak aynı şey değil," dedi Seemore. "Öğrendim artık."

"Aferin," dedi İris.

Dorothy hologramın nahoş alaycılığına aldırmadan, "Hazırım," dedi.

İris saatine baktı. "Cadı yakında uyanır. Şimdi gitmeyeceksen yarına kadar beklemen gerekecek. Bakalım mı bir?" Kollarını kavuşturdu, başıyla işaret edince yanında tahta bir kapı belirdi. İris, gene yarışmalardaki manken kızlar gibi elini uzattı: "Bakalım bir numaralı kapının ardında ne varmış?"

Dorothy nefesini tutarak kapının tutamağına uzandı. Buz gibiydi metal tutamak. Yutkunmaya çalıştı ama heyecandan boğazı kurumuştu bile.

*Bırak kapının*

*Ardındakini.*

*Gel aşağı*

*Oynayalım haydi.*

Haşhaş çiçeklerinin sesi kendine getirdi Dorothy'yi. Tüm cesaretini topladı, tutamağı çevirip kapıyı açtı.

♠

Dorothy karşısında taş duvarlı karanlık bir zindan, belki kocaman, demirden bir tahta ya da fokurdayan bir kazan bulacağını zannediyordu. Ama cadının yatak odası hiç de öyle değildi.

Aksine, bir dekorasyon dergisinden fırlamış gibiydi. Zemin, duvarlar ve mobilyalar... Hepsi tertemiz, bembeyazdı. Görünürde hiçbir dik açı da yoktu: Koltuk ayaklarından duvarlara kadar her şey yumuşacık, pürüzsüz ve kıvrımlıydı.

Dorothy cadıya baktığında afalladı. Kanca burunlu, yeşil tenli, saçları telleşmiş, iskeleti çıkmış çirkin bir ihtiyar göreceğini sanmıştı. Ama cadı öyle değildi hiç.

Aksine, çok ama çok güzeldi.

Yok, güzel lafı yetmiyordu. Afallatıcı. Evet, bu daha uygundu. Uygundu çünkü Dorothy kadını gördüğü anda afallamıştı. Vay canına! Dorothy nefesinin titrediğini ve kalbinin kıskançlıkla gümbürdediğini fark etti. Bu kadının onda biri kadar güzel olabilse...

Cadının her bir teli az evvel gökten inmişçesine yüzüne saçılmış ipeksi saçları masmaviydi. Dolgun dudakları, minik hokka burnu ve heykelsi elmacık kemikleriyle Hollywood aktrislerine benziyordu. Pürüzsüz, yumuşacık cildi, kız kardeşininki gibi oniks siyahıydı.

Gözleri ve dudakları kapalıydı ama Dorothy, gözleri ve dişlerinin de kusursuz olduğuna emindi.

*Seni daha iyi yemek için, şekerim.*

Dorothy kusursuz dişlerin kusursuz sivrilikte olabilecekleri düşüncesini kafasından kovmaya çalıştı. Bu muazzam yüzün ardında fena kötü bir şeyler dolaşıyordu.

Cadının çıplak kol ve omuzları dışındaki her yeri yorganın altındaydı.

Dorothy cadının güzelliğinden, çirkin bir yaratıktan korkacağından çok daha fazla korkarak yutkundu.

*Sakin ol. Uyurken sana bir şey yapamaz. Cadı olsa bile.*

Dorothy bakışlarını uyuyan güzelden kaçırmayı başardı ve gözlüğe bakındı. İşte. Tam Jak'in söylediği yerde, komodinin üzerinde, tirbuşonu andıran vazonun yanında duruyordu gözlük. Çağırırcasına parıldıyordu. İncecik metal zinciri kenardan sarkmış, *Gel, Dorothy, Gel Beni Al*, der gibi duran bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Dorothy kararını verdi ve eşikten geçerek cadının yatak odasına girdi.

♠

Buz gibi bir acı bedenini yalayıp geçti odaya girdiği anda.

Karşısında aklını kaçırmışa benzeyen bir kız duruyordu. Yüreği ağzına geldi. Tam çığlığı basacakken yerden tavana yükselen penceredeki yansımasıyla karşı karşıya geldiğini fark etti.

Kendisini görmeyeli haftalar olmuştu ve manzara hiç hoş değildi. Giysileri toz toprak içindeydi, atkuyruğu yaptığı saçı tel tel açılmış, dağılmıştı. Teni solmuştu ve gözleri... Gözleri sanki bambaşka, yabani ve ürkmüş birinin gözleriydi.

*Acilen tatile ihtiyacım var benim.*

Dorothy tam gülümseyecekken aniden aklında beliren soruyla tüm neşesi kaçıverdi.

*Kapı nerede?*

Hızla döndü. Kapı yok olmuştu. Çıkış yolu kalmamıştı. Korkunç maymun muhafızları aşmak hariç tabii. Dorothy henüz onları görmemişti ama Jak'in tarif ettiği, gözleri dikilmiş yaratıklar içini dehşetle doldurmaya yetmişti.

*Ne yapacağım ben şimdi? NE YAPACAĞIM?*

Derhal ter bastı her yanını. Soluğunu tutarak dolap kapağına elini uzattı ve parmakları kayboluverdi. Eline soğuk geldi.

*E, çünkü dışarıda elin. Açık bir pencereden uzatmışsın gibi. Tek farkı, bu pencere elini iki kilometre öteye ve birkaç yüz metre aşağı götürüyor.*

Birden eline sivri bir şey değdi. Dorothy hiç düşünmeden parmaklarını kapayarak eline değen şeyi tutup çekti. Dolaptan eliyle birlikte Seemore'un çırpı parmakları çıktı.

Derken kafası belirdi dolap kapağında.

"İyi misin?" diye fısıldadı Seemore.

Seemore'u görünce kendine gelmişti Dorothy.

"Evet, evet, iyiyim," dedi. "Çek kafanı da işimi yapayım şimdi."

Yüzünü gerisingeri itti korkuluğun. Seemore kaybolurken sıntıyordu. Korkusu uçup gitmişti işte. Yalnız değildi. Göremese bile arkadaşları dolap kapağının arkasındaydı. İlk bela işaretinde çekip alacaklardı Dorothy'yi.

Dorothy korku ve cesaretle dolup taşarak cadının yatağına doğru ilerledi.

*Yapabilirim.*

Usulca attı adımını.

Bir adım daha.

Bir adım daha.

Her adımda güzeller güzeli cadıya daha fazla yaklaşıyordu.

*Jak'in annesiyle babasını öldürdü o!*

*(Böylesine güzel biri nasıl canavar olabilir?)*

*Derisini yüzüp organlarını çıkardı.*

*(Ama o kadar güzel ki!)*

*Fırsat bulsa paramparça eder seni de.*

Dorothy artık cadının kokusunu alacak kadar yakındaydı. Muazzam kokuyordu cadı. Vanilya ve kır çiçekleri...

Bir adım daha.

Bakışları cadıyla zümrüt yeşili camlı gözlük arasında gidip geliyordu.

Bir adım daha.

Uzansa yanağına dokunabilecek kadar yaklaşmıştı artık. Elini uzattı, son anda çekti.

*Delirdin mi sen? Al şu gözlüğü ve KAÇ!*

Bir adım daha kalmıştı.

Son adımı attı.

Birden burnuna başka bir koku geldi.

Cadınınkinden çok ama çok daha güzel bir koku.

Vücuduna elektrik misali yayılan, tüylerini diken diken eden bir koku.

Dorothy'nin bakışları gözlükten turkuaz renkli vazoya kaydı. Açı yüzünden şu ana dek vazodakini görememişti. Vazoda, bembeyaz odada simsiyah parlayan tek bir çiçek vardı.

♠

Yüzlerce metre aşağıda ve iki kilometre uzakta Seemore, Jak, Liberace ve Toto, kapıdan Dorothy'yi seyrediyordu. Dorothy komodinin başında donakalınca Seemore'un yüreği ağzına geldi.

"Bir terslik var."

"İris, ne oluyor orada?" dedi Jak.

İris eşikten kafasını uzattı. "Eyvah."

♠

*Tanrım. Haşhaş çiçeği bu.*

*(Çok geç olmadan gözlüğü kap ve kaç!)*

Ama çok geçti.

Aklının mantıklı, korkan kısmı zihninin karanlık, tozlu bir köşesine iteklendi; kontrolünün fırtınada vızıldayan bir sivrisinekten farkı kalmadı.

Titreyen eli uzandı. Hayatında hiç böylesi gerilmemiş, böylesi mutlu olmamıştı. Her şey, her şey bu an içindi. Evrende başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o vardı. Bir de haşhaş çiçeği.

Derin bir nefes aldı. Koku içine, akciğerlerine doldu; kanında titreşti; beyninde şarkılar söyledi. Vücudu dünyanın en mutlu kedisiymişçesine mırladı. Dorothy'de kalan son mantıklı düşünceler de çözülüp gitti.

Sessiz kalmaya dikkat etme düşüncesi: Gitti.

Arkadaşlarıyla ilgili tüm endişeler: Gitti.

Kontrole dair ne varsa: Gitti.

Geriye sadece zonklayan arzu kalmıştı.

Ağzının kenarında tükürük birikmişti.

Dorothy hiçbir şeye aldırmadan atıldı ileri.

# 15

## ÖLÜM VE ÇİÇEKLER

Dorothy vazoya atıldığında arkadaşları hep bir ağızdan bağırdılar.

Ama çok geçti.

♠

Çiçeği kaptığı anda porselen vazo komodinden düşerek yerde parçalandı. Dorothy sesi duymadı neredeyse. Ama aynısı hemen yanda yatan uyuyan güzel için geçerli değildi.

♠

Cadı üzerinden yorganı savurarak fırladı yataktan. Ustura keskinliğindeki porselen kırıklarına basınca haykırdı.

Sonrası felaketti.

♠

Çiçek sarhoşu Dorothy yüzünü haşhaş çiçeğine gömerek yere çöktü. Çiçeğin taçyapraklarını yalıyor, akla hayale gelmez kokusunu içine çekiyordu ve beyni çalışmayı bırakıyordu.

Vazo kırıkları dizlerine batmıştı ama hissetmiyordu bile.

Cadı öfkeyle haykırıyor, Dorothy duymuyordu.

Gitmişti Dorothy.

O yüzden korkunç bir ucubî içeri daldığında kafasını kaldırıp bakmadı.

♠

Dev goril-yarasa cadının yatak odasına daldığında Jak soluğunun kesildiğini hissetti. Yaratığın ağzı köpük içindeydi, kasları derisini delip geçecekmişçesine gerilmişti. Canavarın yüzünde cinal bir öfke vardı, Jak Dorothy'nin öleceğini anladı.

Kapıya atıldı ama yetişemeden biri üzerine atlayıp onu yere devirdi. Kafasını kaldırdığında maymun muhafızın Dorothy'ye doğru uçtuğunu gördü.

♠

Koku tada dönüşmüştü ve müthiş lezzetliydi. Dorothy, dili uyuşmasına rağmen yalamaya devam ediyordu. Taçyapraklara her dokunuşunda elektrik akımına kapılıyordu sanki.

Yana devrildi.

Zemine dağılan porselen kırıkları her yanına battı ama tattığı acı, haşhaş çiçeğinin etkisini zerre azaltmadı.

Çiçeği ağzına tıkıştırdı Dorothy. Kafasının içinde sanki bir bomba patladı o an, alevler ve buz akla aykırı renklerle birlikte zihninde dansa başladı. Varlıklarını artık hissedemediği dişleriyle yaprakları çiğneyip yuttu ve ışıldayan hisleri vücuduna yaydı.

Vücudu çiçeğin yaşamını oburca somururken, Dorothy hayatında tatmadığı bir hazza kapıldı. Derken haz, geldiği gibi aniden yok oluverdi ve yerine kalbinde açılıveren kocaman bir deliği andıran özlem geldi. Dorothy gözlerini açtı, etrafına bakındı.

Kol ve bacakları kan içindeydi.

Vazo kırıkları her yanından kaktüs dikenleri misali çıkıyordu.

Zümrüt camlı gözlük kol mesafesinde duruyordu.

Güzel ve öfkeli cadı tepesine dikilmişti. Uyanıktı ve bağırıyordu.

İğrenç ucubî üzerine geliyordu.

Yalnızdı. Yapayalnız.

*Arkadaşlarımın benim için savaşacağını sanmıştım. Nasıl bu kadar yanılabildim?*

♠

Seemore'un üzerine atladığını anlayan Jak, "Ne yapıyorsun ya?" dedi. "Kalk üstümden!"

Seemore'u itmeye çalıştı ama saman oğlan tüm gücüyle sarılmıştı.

"Hayır, tutmalıyız kendimizi!" diye bağırdı Seemore. "Dorothy'nin tek şansı bu!"

"Liberace! Kurtar onu!" buyurdu Jak. "Atıl!"

Dev aslan titriyordu. Kapıya ilerledi, durakladı. "Ben... Yapamam. Çok korkuyorum."

"Hainler!" diye haykırdı Jak. "Ölmesini mi seyredeceksiniz?"

İkisi de cevaplamadı.

Seemore birden kalktı ve soyunmaya başladı. Ama Jak fark etmedi bile. Bakışları, tıpkı Liberace'ninkiler gibi, kapıya, olan bitene sabitlenmişti.

♠

İğrenç ucubî yaklaşıyordu. Vazo kırıkları ayaklarının altında çıtırdıyordu. Upuzun kolu uzandı, Dorothy'yi boğazından yakaladı.

*Hiç değilse çabuk bitecek.*

"Dur, iğrenç yaratık!" diye bağırdı cadı.

Ucubî durdu.

"Vay, vay," dedi cadı tepesinden bakarak. "Demek sürekli duyduğum meşhur *Dorothy* sensin, öyle mi?"

Dorothy'nin ağzı konuşamayacağı kadar kurumuştu. Her yeri, kamyon çarpmışçasına ağrıyordu. Midesi kaynıyor, ekşi sular ağzına geliyordu.

*Çiçek istiyorum. ÇİÇEK İSTİYORUM!*

Çektiği onca ıstırap ve içini kavuran arzuya rağmen Dorothy, ilkel bir dürtüyle toparlanıp kalktı, iki kötü yaratığın karşısına

dikildi. Cadı, Dorothy'yden en az bir baş uzundu. Ucubiyse [illegible] bir hatta bir buçuk metre uzundu.

Bakışlarını canavardan ayırıp cadının gözlerine çevirdi ve konuşabildi. Sesi boğuk ama güçlü çıktı.

"Evet," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Dorothy benim."

"Burada ne işin var bakalım, hı?" dedi cadı. "*Büyücü mü* yolladı?" Cadının sesine alaycılık yerleşivermişti. "Dur, tahmin edeyim... Hım. Kıymetli gözlüğünü geri almanı istedi, değil mi?"

Dorothy yalan söylemenin işe yaramayacağını sezerek başıyla evetledi.

"E, o zaman şunu söyle bakalım: Madem kendisi *pek güçlü bir büyücü*, ne demeye *pis işlerini* yaptırmak için *küçük bir kız* yolluyor?"

Dorothy cevap veremeden tokadı yedi cadıdan. Ama kımıldamadı yerinden. Dayak yemeyi biliyordu çünkü. Cadı şaşırdı. Epey zamandır diklenen biri çıkmamıştı karşısına anlaşılan.

Ama Dorothy Gale herhangi biri değildi. Gülümsedi cadıya.

Cadı da gülümseyip Dorothy'nin ağzının ortasına yumruğu indirdi. Dorothy geri tökezledi. Ağzı kan doldu, bir dişi kırılmıştı.

O anda içinde bir şey koptu, bir tetik çekildi.

Çünkü Dorothy fiziksel dayak yemeyi öğrenmişti ama duygusalını hiç görmemişti. O son darbeyi ister Oz'un Hain Cadısı, ister Em Teyze indirsin, fark etmeyecekti. Çünkü bizzat Tanrı gökten inip yumruğu çaksa Dorothy Gale'le ilgili yeni bir şey keşfederdi.

Dorothy Gale, karşılık vermeden dayak yeme günlerini geride bırakıyordu.

♠

Dorothy genellikle düşünmeden, dürtüleriyle hareket ederdi ama bu sefer farklıydı. Tamam, son derece hızla olup bitti hepsi ama Dorothy nasırlı küçük parmaklarını sıkıp yumruk yaparken,

kolunu geri çekip yumruğu cadının suratına patlatırken ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Dorothy serçe parmağının çatırdadığını duydu ama eline yayılan acı, yumruğunun cadının burnuyla buluştuğu andaki çatırtının ardından yaşadığı tatmin hissini bastıramadı. Cadı, burnundan yemyeşil kan fışkırtarak geriledi.

Maymun muhafız derhal harekete geçti ama cadı, "Dur!" dedi.

Gözlerini Dorothy'ninkilerden ayırmadan dudaklarına dökülen kanı sildi.

"Umarım vurduğuna değmiştir, ufaklık," dedi cadı fısıldayarak. "Şimdi öleceksin."

(Sonrasında yaşananlar Dorothy'nin ömrü boyunca aklından çıkmadı. Zamanı geri alabilse cadıya hiç vurmazdı. Vurmamış olmayı yüzlerce, binlerce kez diledi sonraları. Ama daha sonraları zamanda geri gidebileceğini öğrenmesine ve ayrıca gitmesine rağmen, o sabah yitirdiği şeye bir daha asla geri dönemedi.)

♠

Cadının eli şimşek hızıyla, bir yılan misali atıldı ve güçlü parmakları Dorothy'nin boğazına dolandı. Çelik tırnaklar etine battı. Cadı boğazını sıktığı Dorothy'yi doğaya aykırı bir güçle havaya kaldırdı. Dorothy'nin ayakları yerden bir metre yüksekte, boşlukta sallanıyordu. Cadıya yine vurmak istedi ama gücü, akciğerlerindeki hava gibi, vücudunu terk edip gitmişti bile.

Gözlerinin önünde bembeyaz noktalar belirmeye başlayınca öleceğini anladı.

*HAYIR. ŞİMDİ OLMAZ. BUGÜN OLMAZ.*

Dorothy dişlerini sıkarak kalan son gücünü topladı, dizini büktü ve cadının iman tahtasına indirdi. Soluğu kesilen cadı Dorothy'yi bıraktı. Dorothy yere düştü, vazo kırıkları bir kez daha ellerine ve dizlerine battı.

Cadı, Dorothy daha soluklanamadan tepesine çöktü. Güreşçiler gibi yakaladı küçük kızı, saçından tutup yüzünü sert zemine çarptı. Dorothy kanı tükürerek debelendi ama anca sırtüstü dönmeyi başarabildi.

Cadı, Dorothy'nin kafasını tutup bir daha yere vurdu, küçük kız kafasının arkasından gelen çatırtıyı duydu ve altına yayılan sıcacık kanı hissetti. Cadının gözlerini tırmalamaya çalıştı ama yavaş kaldı: Cadı parmaklarını havada yakaladı, sıkarak çatırdattı ve iki bileğini birden yere bastırdı.

Dorothy hırıltıyı o an duydu. Ama en azından onun için korkutucu değildi; tanıdığı, korkudan çok rahatlatıcı bulduğu bir hırıltıydı bu. Sesin geldiği yana baktı ve anca *düşlerim gerçekleşti* diyebileceği bir manzara gördü.

Dolap kapağındaki kapıdan içeri dalan, en iyi arkadaşıydı.

♠

Odaya dalan hayvan güzeller güzeli, güçlü bir savaşçıydı.

Diş gösteriyordu.

Gözlerinden alev saçıyordu.

Ağzı açık sıçramadan önce ayakları yere bir anlığına değdi sadece.

"Toto!" dedi Dorothy mutlulukla.

Koca Alaska kurdu dişlerini cadının pürüzsüz omuzuna geçirdi. Cadı gerisingeri devrilirken Dorothy heyecanla Toto'nun kadının boğazını parçalayışını izlemeye hazırlandı.

Cadı aynı anda haykırdı: "Zilat! Öldür şu iğrenç şeyi!"

♠

Toto Dünya'dayken aynı öfkeyle saldırsa gorili çarçabuk öldürürdü. Ama burada cadının en kuvvetli muhafızlarından birine karşı fazla şansı yoktu.

Zilat cadının buyruğu üzerine uçarak atıldı ve Toto'yu dev elleriyle yakaladı. Toto'yu cadının omuzundan ayırırken iğrenç sesler çıktı. Cadının etinden kocaman bir parça Toto'nun dişleri arasındaydı ve Dorothy bir anlığına zafer hissiyle doldu. Ama coşkusu neler olacağını fark ettiği anda söndü.

"Hayır!"

Dorothy ayağa fırladı ama ne yazık ki yeterince hızlı değildi. Zilat, Toto'yu havaya kaldırdı. Toto dönüp uzanarak maymunun kocaman kulağını ısırdı ama beriki umursamadı bile.

Toto'yu yerden tavana uzanan pencereye savurdu. Dorothy cama doğru uçan sevgili köpeğine bakakaldı. Bir anlığına camın çok kalın olduğunu düşündü ama köpeğin kafasının çarpmasıyla pencere çatırdadı ve bir saniye sonra müthiş bir patlamayla her yana cam kırıkları saçtı.

Yüzüncü kattaki pencerenin kırılmasıyla içeri dolan şiddetli rüzgâr, Dorothy'yi savurdu. Bir anlığına patlayan camın ivmesini kestiği Toto'yu havada gördü. Göz göze geldiler ve Dorothy, kafasının içinde bir ses duydu.

*Seni seviyorum, Dorothy.*

Ardından yerçekimi devreye girdi. Dorothy'nin Dünya'da sevdiği tek canlı artık yoktu. Nefes alamıyordu Dorothy. Kanlı ayaklarıyla vazo kırıklarını çatırdatarak kırık pencereye ilerledi. Cayırdayan bir öfke doldu içine.

Hiç kimse Dorothy'yi Toto gibi sevmemişti. Dorothy de kimseyi Toto'yu sevdiği gibi sevmemişti. Arkasında duran iki canavar almışlardı Toto'yu elinden. Ödeyeceklerdi bedelini.

Dizleri üzerine çöktü, başını öne eğdi ve bakışlarıyla zemini taramaya, istediği cam kırığını aramaya başladı. Upuzun, incecik kırığı derhal gördü. Çok hoştu, şimşek şeklinde bir buz parçasını andırıyordu. Derken üzerinde kan gördü. Toto'nun kanı. İçi bulandı.

Bulantısını yutkunarak bastırıp cam kırığını aldı. Ardından, sahip olduğunu hiç bilmediği bir hızla dönerek cadıya fırlattı.

Yıllarca çiftlikte yaptığı bıçak atma talimleri sayesinde nişancılığı kusursuza yakındı.

Cam kırığının uçuşunu, Toto'yu ölüme mahkûm eden kadının canını alacağını bilmenin getirdiği tatmin duygusuyla seyretti. Ama sipsivri cam kırığı hedefine ulaşamadan araya kocaman, gri, deri bir avuç girdi.

Cam kırığı cadı yerine maymunun nasır kaplı eline saplandı. Yaratık içeri girdiğinden beri ilk defa ses çıkararak acıyla inledi. İnleyişi korkunçtu: Nefret ve ıstırap yüklüydü.

Ucubî elini kaldırdığında Dorothy cam kırığının avucu delerek elin sırtından çıktığını gördü. Yaratık iri dişleriyle camı yakalayıp elinden çıkardı. Elindeki iki delikten birden kan fışkırmaya başlayınca yumruğunu sıktı ucubî. Avucundaki deliği kapamıştı ama diğerinden kan fışkırmaya devam ediyordu.

Ucubî dişlerinin arasında tuhaf bir sigara gibi duran cam kırığıyla sırıttı ve öyle bir güçle tükürdü ki kırık uçup Dorothy'yi geçerek duvara saplandı. Ardından hiç beklenmedik bir şey yaptı maymun-yarasa.

Konuştu.

"Seni paramparça edeceğim, küçük kız." Sakindi sesi. Sözleri korkutucuydu belki ama kan damlayan dudaklarına yayılan bol dişli sırıtışı kadar korkunç değildi. Attığı adımla oda sarsıldı.

Dorothy bir silah bakındı ama etrafında cam kırıklarından başka bir şey yoktu. Bir avuç almayı düşündü ama maymunun göz açıp kapayıncaya kadar uçuşa geçtiğini görünce ne yapsa yavaş kalacağını kavradı.

Dorothy bir adım gerileyip arkasına baktı. Pencereyle arasında sadece bir metre vardı ve ötesi bomboş, turuncu gökyüzüydü. Tek şansıydı. Dişlerini sıktı, dizleri gerildi. Dolap kapağına özlemle bakarak sessiz bir veda yolladı.

Aynı anda birden yer sarsıldı. Dorothy daha ne olduğunu anlayamadan Liberace'nin muazzam burnu ve ardından başı dolap kapağında belirdi. Aslan yüklendi ve kapı çatırdayarak yarıldı.

Liberace korkuyorsa bile belli etmiyordu. Yüzüne âdeta bir azim maskesi takmıştı. Liberace hayatında gördüğü en güzel şey değilse bile sırtındaki metal oğlan öyleydi. Bir eliyle aslanın yelesine yapışmıştı. Diğer elindeyse Lucy vardı.

♠

Jak derhal goril-maymuna nişan aldı.

*Taptaze, leziz ucubî kanı?*

*(Evet! Lütfen!)*

Jak, Lucy'nin heyecanını zonklayan devrelerinde hissediyordu. Kolunu kaldırdı: Tam baltayı atarken—

♠

Liberace korkusunu gemleyemiyordu artık. Dorothy'ye yardım etmek istiyordu evet ama bu cadı... Cadı... Ucubî... Çok fazlaydı. Nefes almak istedi, alamıyordu. Oda dönmeye başladı. Bacakları, dizleri birden boşalıverdi.

♠

Jak baltasını ucubîye fırlattığı anda aslan olduğu yere yığıldı. Yarım saniye önce fırlatsa Lucy yarasa-maymunun boynuna saplanacak, olaylar bambaşka gelişecekti. Ama Lucy canavarın şahdamarını bulmak yerine başının üzerinden uçtu.

Ucubî şimşek hızıyla uzanıp Lucy'yi havada yakaladığı gibi gerisingeri Jak'e fırlattı. Yığılan bir aslanın sırtında değil, ayakları yerde ve sapasağlam durduğundan isabet şansı biraz daha fazlaydı.

♠

Balta Jak'in suratına öyle sert çarpı ki teneke oğlan aslanın sırtından fırlayıp duvara çarptı.

Jak'in duvara çarptığı anda kopan tangırtı aslanı donakalışından kurtardı. Liberace gözlerini açtı, iğrenç sırıtan ucubîyi gördü ve çığlığı bastı.

"Jak!" diye haykırdı Dorothy.

Ama oğlanın yanına koşamadan Liberace atıldı, Dorothy'yi ensesinden yakaladığı gibi havaya savurdu. Havada takla atarak dönen Dorothy aslanın sırtına oturuverdi.

"Jak!" diye bir daha haykırdı ama Liberace'nin durmaya niyeti yoktu.

"Kurtar onu!" diye haykırdığını duydu Jak'in. "Sıkı tutun, Dorothy!"

Dorothy mavi yelelere tutunduğu anda Liberace, Jak'i geride bırakarak pencereden dışarı fırladı.

♠

Liberace inanılmaz bir hızla yere doğru inerken Dorothy'nin aklında Toto'nun pencereden savruluşu canlandı. Dehşetle, daha sıkı tutundu aslanın yelesine. Tamam, Liberace çok kuvvetliydi ama yüz kat yükseklikten düşerek sağ kalması mümkün değildi... Mümkün müydü yoksa? Ayrıca aslan yere sağ salim inebilse bile Dorothy nasıl tutunabilecek, nasıl sağ kalabilecekti?

Peki ya Jak? Onu kim kurtaracaktı?

*Ben kurtaracağım. Dönüp Her-Şey'i alacak, hepsini baştan ama bu sefer silahlı yapacak ve—*

Dorothy'nin düşünceleri Liberace'nin irkilmesi ve çığlığıyla kesildi.

"Aman! Eyvah! Eyvah!"

Aslanın çığlıkları uğuldayan rüzgârı bastırıp Dorothy'nin kulakzarlarını zorladı. Dorothy aslanın geç kalmış bir panik yaşadığını sandı. Derken esas neden korktuğunu gördü.

Bir ucubî uçarak geliyordu üzerlerine. Hızla yaklaştı ve dev yumruklarıyla saldırdı. Yumruklardan biri Liberace'nin çenesine isabet etti. Aslanın kafası geri savruldu, Dorothy zorbela tutunmayı başardı. Aslan gözlerini yumarak (Dorothy aslanın gözlerini yumduğunu bilemezdi tabii ama biliyordu) keskin mi keskin, yaldızlı pençesini savurdu.

İlk darbesi boşa gitti. Ama dördüncüsü yarasa-maymunun deri kanatlarını, Dorothy'nin bir kâğıt parçasını yırtacağı kolaylıkta parçaladı. Maymun muhafızın uluması çığlığa dönüştü. Liberace'nin koluna tutunmaya çalıştı ama aslan ürkerek kolunu silkeleyince taş misali boşluğa yuvarlandı.

İkinci canavar saldırdığında Dorothy daha soluklanamamıştı bile. Bu seferki doğrudan ona saldırdı. Dorothy'nin ayağını kaldırıp tabanını canavarın suratına indirdi. Yaratık tekrar hamle yaptı ve Dorothy'nin spor ayakkabısından bir parçayı ısırıp kopardı. Liberace'nin gözü kapalı savurduğu pençesi karnını parçaladı ve ikinci maymun-yarasa da bağırsakları dökülürken boşluğa yuvarlandı.

Aniden üçüncüsü çullandı üzerlerine. Bu seferki doğrudan aşağıdan gelip aslanın boğazına sarıldı. Korkunç elleri yelenin arasından Dorothy'ye uzanmaya çalışıyordu. Dorothy çaresizce baktı, yeleyi bırakamazdı.

Maymunun pençesi beline dolanıverdi.

Dorothy çığlık atarken dolanan dev parmaklar belini iyice sıktı. Dorothy kemiklerinin kırılacağını zannederken beline dolanan parmaklar birden kaskatı kesildi ve ardından gevşeyip belinden ayrılarak yelenin içinde kayboldular. Dorothy yandan bakınca kopuk boynundan kan fışkırtarak düşen gövdeyi gördü.

Liberace kopuk başı tükürüp kan ve salya püskürterek öksürdü ve haykırdı: "Diş fırçası bulmalıyım! Diş fırçası!"

Yer hızla kendilerine doğru yaklaşırken Dorothy kendini tutamayarak güldü. Derken Libby, sanki kanatları varmışçasına konum değiştirdi. Artık baş aşağı değil, karın üstü iniyorlardı yere doğru.

"Sıkı dur!" dedi aslan.

Der deniz patileri yere değdi ve aynı anda sıçramasına rağmen çarpma şiddetiyle Dorothy'nin dişleri birbirine vurdu, bir diş daha kırılmıştı.

Yine havalanmışlardı. Dorothy bir futbol sahası kadar uzakta ormanı gördü. Çok geçmeden kamp yerlerine dönecek ve Jak'ı kurtarmak için tekrar harekete geçebileceklerdi. Ama umutları, maymun muhafızların ormanın etrafını sardıklarını gördüğü anda sönüverdi.

Yüzlercesi vardı.

Hiç şansları yoktu artık.

# 16

## KAN TARLASI

Liberace arazinin ortasına indi ve donakaldı.

"Dorothy... Ne yapmalıyım şimdi?"

Dorothy soruyu duydu ama cevap vermedi.

Üzerlerine gelen üç yüz maymun muhafızın kanını dondurması gerekirdi. Biliyordu. Ama korkmuyordu. Korku yerine muazzam bir özlemle karışık bir rahatlık hissediyordu.

"Dorothy?" dedi Liberace. Paniğe kapılmıştı. "Dorothy?"

Dorothy yeleyi bırakarak aslanın sırtından aşağı kaydı. Cennete inmişti sanki, haşhaş çiçeklerinin arasındaydı. Gözlerinden yaşlar boşandı ama silmedi yanaklarını. Önemi yoktu gözyaşlarının. Liberace'nin de önemi yoktu. Ucubîlerin de...

Sadece indiği yer önemliydi. Güzeller güzeli bir haz tarlası. Dizüstü çöktü, aralarında yuvarlandı. Gözlerini kapadı, çiçeklerin tatlı mı tatlı kokusunu içine çekti. Coşku dalgası vücudunu sardığında titredi.

Derken gözlerini kocaman, gözleri kafasından fırlayıp gideceklermiş gibi kocaman açtı. Üzerine kapkara bir gölge çökmüştü. Korkması gerektiğini biliyor ama korkmuyordu. Rüyadan uyanamıyormuş gibi baktı. Cadıydı tepesinde süzülen. Upuzun, bembeyaz bir cüppe giymişti. Toto'nun—

*(Toto öldü. Öldü. Öldü...)*

—ısırdığı ucubînin sırtındaydı. Yaratığın kopuk kulağından kan sızıyordu.

Cadının dizleri uçan maymunun böğründeydi: Bir ejderin sırtındaydı âdeta kadın. Ama bu ejderin parmakları ve kürkü vardı, bir de indiğinde iki ayağı üzerinde duruyordu. Cadı, maymunun sırtından yere, bir jimnastikçi zarafetiyle indi. Tiksintiyle baktı Dorothy'ye.

"Zavallı," dedi. "Tarlada beş saniye kaldı ve çoktan bağımlı oldu. Kız kardeşimin katilinden çok daha fazlasını beklerdim." Maymuna döndü. "Burnunu tut şunun. Ayık olmasını istiyorum."

Goril uzanıp Dorothy'yi ayağa kaldırdı. Kocaman eliyle ağzını ve burnunu kapayarak haşhaş çiçeklerinin etkisini ortadan kaldırana kadar umursamadı Dorothy. Birdenbire bütün coşkular, hazlar gitti ve gerçeklikle yüz yüze kaldı.

Aklı başına geldikçe yüreği gümbürdedi. Suratındaki dev el, kolunu arkaya büken diğer el, dimdik bakan cadı, çevrelerini saran yüzlerce goril-yarasa ve ortalarında, hangi dehşete kapılacağını bilemeden dikilen zavallı Liberace...

Dorothy çığlık atmak istedi ama gorilin eli daha sıkı kapadı ağzını. Canavarın avucuyla yüzü arasında kalan azıcık havayı içine çekmekten ötesini yapamadı.

"Hah, uyandın mı artık?" dedi cadı. Kanatlı maymunlara döndü. "Kedi sizin. Öldürmeyin ama. Ha, bir de, şu güzelim yeleden bir tutamı ilk getirene bir hevenk muz benden."

Maymunlardan otuz kadarı Liberace'nin üzerine çullandı. Zavallıcık, tırmalayan, parçalayan, deşen pençeler altında bağıramadı bile. Maymunlar saldırmaya devam etti ve aslan kısa sürede kocaman canavar yığının altında kayboldu.

Birden yığının arasından üç maymun çığlıklar atarak fırladılar. İlki tam cadının önüne, yeri sarsarak indi. Tek dizi üzerine çöktü ve elini uzattı. Ama daha cadı uzatılana bakamadan ikinci maymun,

birincisi yana iterek yerini aldı. Birinciyle ikinci kapıştılar. Aynı anda üçüncüsü cadının karşısına konarak elini uzattı.

Cadı, canavarın avucundaki kanlı tüylere baktı.

"İğrenç," dedi. Dorothy'ye döndü. "Hiç şakadan anlamıyorlar, şekerim. Espri olsun diye bir tutam demiştim halbuki. Ama bu kıllı aptallar muza bayılıyorlar. Muzlu süt sözü versem sana ne yaparlardı, hayal edebiliyor musun?"

Goril-yarasanın yüzü aydınlandı. Kafasını Dorothy'ye çevirdi.

"Dur bakalım, akılsız," dedi cadı. Yine Dorothy'ye baktı. "Sana acı çektireceği için mi yoksa muzlu süt yüzünden mi bu kadar heyecanlanıyor, hiç bilmiyorum, şekerim. Neyse, sonra anlarız."

Liberace'yi ısırıp çekiştiren yığına döndü. "Yeter! Yarışmayı—" Önünde sırıtan ucubîye baktı. "Neydi adın?"

"Dexter."

"Eugene tipi var sende aslında. Neyse. Yarışmayı Dexter kazandı! Şimdi açılın, esirimize bir bakayım."

Goril-yarasalar aslanın üzerinden parendeler, taklalar atarak ve daha nice inanılmaz akrobatik hareketler yaparak birer ikişer ayrılıp havalandı. Saniyeler içinde yarısı kulenin, yarısı tarla sınırının etrafında konumlarını aldı.

Geriye on bir goril-yarasa kaldı. Sekizi aslanın bacaklarını, üçüyse kafasını tutup yere bastırıyordu. Arkadaşını bu halde gören Dorothy içinde ne varsa çıkardı. Sıcak kusmuğu ağzıyla burnunu kapatan canavarın eline bulaştı. Yaratık elini çekti, kusmukları Dorothy'nin gömleğine aktı.

Ucubî, elini Dorothy'nin kotunda temizleyip tekrar ağzıyla burnunu kapadı. Dorothy içinden *keşke gözlerimi de kapasa*, diye geçirdi ama öylesi çok kolay olurdu. Maymun-yarasa Dorothy'yi, başparmağıyla gözkapaklarını tutarak eskiden güzeller güzeli olan arkadaşına bakmaya, onu seyretmeye zorluyordu.

Feci durumdaydı aslan.

Her yeri kan ve terden parıldıyordu. Kürkü pençe izleriyle delik deşikti; tırnakları kırılmış, patileri parçalanmıştı. Ama en fena yüzüne yapılanlardı.

Kabarık, gök mavisi yelesi neredeyse tamamen yolunmuş, kalan tellerse salya ve kanla keçeleşmişti. Sol gözü rengini yitirmiş, davul gibi şişmişti. Ağzı açık, dili sarkıktı. En az beş dişi kırıktı ve yüzüne kanla âdeta palyaço makyajı yapılmıştı.

Ama kanın tümü, hatta çoğu diye düşündü Dorothy, Liberace'ye ait değildi. Etrafında kopuk maymun uzuvları (çoğunlukla kol ve eller) ve en az bir düzine ölü ucubî vardı.

Gözleri yanıyordu Dorothy'nin. Hayatında elinde bir bıçağı olmasını hiç bu kadar çok istememişti. Önce yanındaki ucubînin, ardından diğerlerinin boğazını kesip cadıya saldırdığını hayal etti.

Ama bıçağı yoktu. Olsa bile ucubînin boğazını, ucubî onun belini kırmadan kesebilecek kadar hızlı hareket edebileceğinden kuşkuluydu.

*Zaten burnunu açtığı anda savaşacak halin kalmaz. O, arkadaşlarını parçalarken sen aldırmadan kendini çiçeklere verirsin.*

Böyle düşünmesine kızıyordu ama doğru olduğunu biliyordu Dorothy. Cadı, Liberace'nin yanına ilerlerken bu düşünceleri kovaladı aklından.

"Şu haline bak. Rezalet. Halbuki çok güzel olduğunu söylemişlerdi bana."

Liberace yüzünü buruşturdu. Cadı, Dorothy'ye dönerek sırıttı.

"Artık o kadar da güzel değil, değil mi, şekerim?"

Cadı eğildi, aslanın yüzüne yakından baktı.

*Isır onu! Kopar kafasını! Haydi!*

Liberace, Dorothy'nin düşüncelerini duymuşçasına ağzını açıp atıldı. Ama yaralı haliyle yeterince hızlı değildi. Cadı kolayca geri çekildi ve aslanın suratına tekme attı. Yataktan kalktıktan sonra,

bu anın geleceğini biliyormuşçasına sivri uçlu ve topuklu beyaz çizmeler giymişti.

*Biliyordu belki. Geleceği görüyordur belki.*

*(Ya da belki milletin yüzüne, kafasına sıkça tekme atıyor ve atarken çizme giymeyi seviyordur.)*

Bir tekme daha indirdi cadı. Ama bu sefer aslanın kulağına değil, kafasına vurdu. Aslan pek fark etmiş görünmedi ama cadı cıvakladı. Sertti kafatası Liberace'nin. Dorothy, ağzını kapatan ele rağmen kıkırdadı.

"Komik mi geldi?" dedi cadı öfkeyle. "Bak bakalım, buna da gülecek misin?"

Cadı döndü ve bu sefer Liberace'nin gözüne vurdu tekmeyi. Koca kedi acıyla inledi.

"Komik değil, değil mi?"

*Değil. Ama seni öldürdüğümde olacak.*

Cadı etrafına bakındı ve iki maymun muhafızda karar kıldı.

"Salakla avanak! Evet, size diyorum! Gidip Dorothy'nin erkek arkadaşını getirin. Bakalım onun canı da oynamak istiyor mu?"

Dorothy bir anlığına cadının kimi kastettiğini anlayamadı. Kafası hâlâ çiçekler yüzünden bulanıktı. Sonra jeton düştü.

Jak.

♠

İki goril-yarasa derhal başlarıyla selam verip havalandılar. Dorothy yüzüncü kata ulaşıp pencerede kaybolmalarını izledi. Birkaç saniye sonra gümüş parıltılı bir şekille tekrar belirdiler pencerede.

Kendilerini pencereden boşluğa bırakan iki maymun-yarasa, yere çok az kala kanatlarını açarak yavaşladılar ve Jak'i cadının ayakları dibine fırlattılar.

Jak yüzüstü, tangırdayarak düştü yere. Dorothy yüzünü ekşitti. Jak'in hiçbir acı hissetmediğini bilmemesi fazla rahatlatıcı sayılmazdı. Jak yan döndü, gözlerini açtı ve yüzü aydınlandı.

"Yaşıyorsun," dedi.

Dorothy cevap vermek istedi ama maymun-yarasanın eli engel oldu.

"Ha, ne dokunaklı! Genç âşıklar nihayet kavuştu! O hayatta, bu hayatta... Çok sıkıcı. Hım. Hangisini önce öldürsem acaba?"

"Kendini dene," dedi Jak.

"Maalesef menüde o yok," dedi cadı. "Ama bugünün spesiyallerinden biri, Dorothy. Dediklerine göre ızgarada nefis oluyormuş..."

"Elini sürme ona..." diye mırıldandı Jak.

Cadı, Jak'in fısıltısını eksiksiz taklit ederek, "*Elini sürme ona,*" diye alay etti. "A, merak etme, sürmeyeceğim elimi. Elimi süreceğim kişi *sensin.*"

Başıyla salakla avanağa işaret verdi. "Kaldırın şunu ayağa."

Eğilip kaldırdılar Jak'i. Teneke oğlan iki dev ucubînin arasında kurşun asker gibi kaldı. Cadı gülümseyerek yanlarına gitti. Dorothy gözlerini oymak istiyordu cadının. Ama kımıldayamıyordu bile. Bakmaktan, seyretmekten başka çaresi yoktu.

Cadı eğilip Jak'in göğsündeki paneli açtı. Jak, Dorothy'nin daha önce hiç görmediği gibi bakıyordu.

Korkuyordu.

"Küçük bir kuş bana dedi ki zavallı Jakkie, hani ben etini doğradığımdan beri bir şey hissetmiyormuş." Cadı neşeyle Jak'in içindeki mavi-sarı-kırmızı kablo karmaşasını inceledi. "A, işte burada," diye mırıldandı.

Doğrulup Dorothy'ye baktı.

"Şekerim, eminim hiçbir şey hissetmeyen bir erkek arkadaş hiç eğlenceli değildir. Ama merak etme. Tek düğmeye basarak tüm

dertlerinizi çözeceğim şimdi. Biraz da bağlantıları değiştirdim mi, tamamdır."

Döndü ve Jak'in içini kurcalamaya başladı. Bir dakika sonunda cadı çıkardığı tüm kabloları toparlayıp Jak'in içine geri yerleştirdi.

"İşte. Daha iyi oldu."

Jak gözlerini kırpıştırdı ve parmaklarını gerdi. "Ben... Hissedebiliyorum!" dedi heyecanla.

Cadı el çırparak, "Ne güzel!" dedi. "Kutlayalım o zaman! Avanak, kutlamama yardım et, lütfen. Bana bir tane..." Durakladı cadı, düşünüyormuş gibi bir poz takındı. Dorothy'ye baktı. "Bana sağ elinden bir parmak ver şunun."

"Emredersiniz, Kraliçem."

Maymun-yarasa hiç tereddüt göstermeden Jak'in serçe parmağını kıvırmaya başladı. Jak haykırdı. Dorothy hiç böyle bir çığlık duymamıştı. Metalik, uzayıp giden bir trafik kazası gürültüsü gibiydi.

Jak'in serçe parmağının eskiden bulunduğu tırtıklı metal deliğe bakarken içi çekildi. Ucubî diz çökerek metal parmağı kraliçesine uzattı. Parmak bir dolmakalem kapağını andırıyordu. En büyük farkıysa içinden sızan beyaz makine yağı-kandı.

Cadı kopuk parmağı bulaşıcı hastalık taşıyormuş gibi tiksinerek aldı muhafızın avucundan. Kaldırıp dikkatle baktıktan sonra maymun-yarasanın suratına fırlattı.

"Geri zekâlı! Sağ dedim sana, sol değil!" Jak'in diğer serçe parmağını işaret etti. "Çabuk ol!" Goril-yarasa derhal atıldı ama cadı bu sefer durdurdu. "Bırak, kendim yaparım!"

"Bırak onu!" Dorothy haykırmaya çalıştı ama ağzından çıkan "Mrağk oğğğ" gibi bir cümle oldu.

Cadı, Dorothy'nin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi dönüp baktı. "Bir şey mi dedin, şekerim? Zilat, aç şunun ağzını! Neler yumurtlayacak bakalım."

Ucubi elini çekti. Dorothy tam bir dizi küfür savuracaktı ki haşhaş çiçeklerinin muazzam kokusuna kapıldı. Ağzı açık kaldı ve bakışları donuklaştı.

"Ne oldu, şekerim?" dedi cadı. "Dilini kedi mi yedi? A, dur, aklıma gelmişken..." Cadı cüppesinden kendi Her-Şey'ini çıkardı ve "İris," dedi, "hatırlat, kedinin dilini keseceğim."

Cadının İris'i derhal belirdi. Ama Dorothy'nin İris'i gibi açık saçık giyimli ve ukala değildi. Üzerinde beyaz bir zırh vardı ve belirdiğinde tek dizi üzerinde, başı öne eğik duruyordu. "Ne zaman hatırlatayım, Kraliçem?"

"Sürpriz yap bana."

"Nasıl isterseniz." Kayboldu ortadan.

"Nerede kalmıştım?" dedi cadı. "Ha, evet, Dorothy'nin söyleyeceği çok önemli şeyleri bekliyordum." Kollarını kavuşturdu, bekliyormuş pozu aldı.

"Ben..." Dorothy konuşmaya çalıştı çalışmasına ama bütün düşünceleri uçup gitmişti. Art arda tekrarlanan biri hariç: çiçekler, çiçekler, çiçekler...

"Ben ne? Bilmece mi soracaksın yoksa? Aman, boş ver." Jak'in yanına gitti, tekrar Dorothy'ye döndü. "Ben burada arkadaşına işkence yapacağım, tamam mı? Bırakmamı istersen sihirli sözü söyle."

Cadı Jak'i süzdükten sonra şimşek hızıyla dönerek bir karate tekmesi indirdi. Parlak beyaz çizmenin sivri topuğu Dorothy'ye bir şey hatırlatan bir sesle (daha sonraları Minişistan'a indiğinde çıkan sese benzediğini fark edecekti) teneke oğlanın yüzüne isabet etti.

Ama o an için tutarlı tek düşünce vardı aklında: *çiçekler, çiçekler, çiçekler...*

♠

Cadı eğilerek Jak'in hasarlı suratındaki yağı sildi. Jak hiç ses çıkarmadı ama acı çektiğini Dorothy'nin bulanık aklı bile kavrayabiliyordu.

"Sıkı çocukmuş seninki," dedi cadı. "Yazık. Çözülmeden önce daha fazla dövmem gerekecek. Hoş, vaktim bol. Zilat, bırak kızı gelsin buraya. Dorothy durmamızı istiyorsa söylemesi yeterli."

Ucubî bıraktı Dorothy'yi. Dorothy dizleri üzerine çöktü ve yüzünü muhteşem, yumuşacık çiçeklere gömdü. Hiç böyle şiddetli bir haz yaşamamıştı.

Vücudundaki ağrılar yitip yerlerini her şeyi dolduruveren bir mutluluğa bıraktılar. Eski bir Bob Marley şarkısı (burada herhalde Eminem tarafından bir The Beatles melodisi üzerine söylenirdi) kafasında dönüp duruyordu.

*Her şey, her ufacık şey girecek yoluna.*

Jak'in, her biri metalik bir çatırtıyı izleyen ıstırap yüklü çığlıklarını defalarca duymasına rağmen yardıma koşmaya kalkışmadı. Jak'in canı bağırıp inlemek istiyorsa kendi bilirdi. Uzandı, kol ve bacaklarını iki yana açtı: Tüm benliğiyle çiçek tarlasına karışmaya çalışıyordu sanki.

Çiçekler tenini öyle hoş gıdıklıyorlardı ki... Gözlerini açtığında Jak'in de yerde yattığını gördü. Ne güzel! Goril-yarasalardan biri boynuna basmıştı. Bir diğeri göğsüne art arda yumruklar indiriyordu.

Gözleri göğe çevrilmişti, bakışları bomboştu. Yaratıklardan biri bacağının üzerine çıkıp öyle sert bastı ki silindir baldırı neredeyse yassılaştı. Gözleri kocaman açılan Jak hafif bir gacırtı çıkardıktan sonra kendinden geçti.

"A-a, oyun saati bitti," dedi cadı. "Kızı kaldırın."

Dev bir el boynuna yapışarak Dorothy'yi yerden kaldırdı. Aldırmadı Dorothy. Hâlâ çiçeklerin arasındaydı; büyülü güçleri saçlarında, yüzünde, kollarındaydı.

"Oz'a geri gelsin."

Goril-yarasanın dev eli bir kez daha Dorothy'nin ağzı ve burnunu, zorbela nefes almasına izin vererek kapadı. Dorothy debelendi ama zayıf darbeleri ucubîden çok kendi canını yaktı.

Dorothy yavaşça kendine geldi ve etrafını yeni doğmuş bakışlarla taradı. Gördükleri, duydukları, kokladıklarıyla birlikte tüm duyuları acı sinyalleri yollamaya başladı beynine.

Ucubîlerin hepsi dikilerek kapatılmış gözleriyle Dorothy'yi seyrediyordu sanki. İçlerinden biri kirli ve bereli eliyle alnını sildi.

*Kir değil o... Kan... Yağ-kan...*

Cadı, Dorothy'nin hatırlayacağı anı bekliyormuş gibi sırıtıyordu.

*JAK!*

Dorothy'nin bakışları derhal yere döndü, Jak'i buldu. Teneke oğlan, üzerinden bir kamyon geçmiş gibi yatıyordu yerde. Gövdesi çatlak ve ezik içindeydi. İncecik bir tel, kopan sol kolunu hâlâ omuzuna bağlı tutuyordu. Bacakları yassılmış, ayakları ters yönlere bükülmüştü. Yüzüyse... Tanınmaz hale gelmişti, kan-yağ kaplıydı.

*Ölmüş. Tanrım. Ölmüş. Burnumun dibinde öldürene dek dövmüşler ve tek kelime etmemişim. Öldürmelerine izin vermişim...*

"Ölmedi seninki. Elektrikli bir kalbi var. Öylelerini durdurmak için sırf dayak yetmez." Havadan bahseder gibi konuşuyordu. "Ama bahse girerim, uyandığında ölmüş olmayı *dileyecektir.* E, Dorothy? Sen? Keşke ölseydim diyor musun?"

Dorothy öfkenin içinde fokurdadığını hissetti.

"Savaşçısın, onu görüyorum," dedi cadı. "Yalan söyleyebilir, savaşçı ruhun hoşuma gidiyor diyebilirdim ama gitmiyor açıkçası. Dediklerimin yapılmasını tercih ederim."

Dorothy, goril-yarasanın avucuna rağmen duyulabilen bir sesle, "Öldüreceğim seni," dedi. "Kız kardeşini öldürdüğüm gibi."

Dorothy ağzından çıkanı kulağı duymadan konuşmuştu. Cümleler derinlerden bir yerlerden gelmiş, hakaret ve kışkırtma isteğiyle dolup taşmıştı. İşe yaradılar da. Cadının gözlerinde öfke kıvılcımları çaktı. Atılıp öyle bir tokat patlattı ki Dorothy'nin dişleri, yanağını ağzının içinden yaraladı.

Cadı, ucubînin elinden koparırcasına aldığı Dorothy'yi, boğazına iki eliyle birden sarılarak yere yatırdı. Ucubî, cadının öfkesinden nasibini alma korkusuyla geriledi.

Dorothy kurtulmak için cadının bileklerine sarıldı ama çabasının, iki demir çubuğu eğmeye çalışmaktan farkı yoktu.

"Seni hepsinden önce öldürmüş olmamı dileyeceksin! *Hepinizi birden öldürmüş olmamı dileyeceksin!* Sözüm söz!"

Cadı Dorothy'yi öfkeyle bıraktı. Dorothy'nin kafası yere öyle sert çarpıp öyle bir sekti ki kafatasının içinde beyni âdeta bir duvardan ötekine savruldu.

Ardından çiçekler doluştu zihnine. Gözlerini kapadı ve ıstırap yerini zarafete, zevke bıraktı. Cadının konuştuğunu çok uzaklardan, başka birisinin rüyasına kulak kabartırmışçasına uzaklardan duydu.

"Sabaha kadar kalsın burada."

"Ama Majesteleri—"

"Başlatma Majestelerinden!" diye gürledi cadı. "Bu zavallı ufaklığın kalkıp kaçabileceğini mi zannediyorsun? Bırakabilir mi çiçekleri? Bırakın yatsın, iyice bağımlı olsun. Eğlenceye ondan sonra başlarız."

"Ya oğlanla aslan?"

"Onları alacaksınız tabii, beyinsiz! Kediyi bodruma kapatıp zincirleyin. Ayaklı yağdanlığı odama götürün. Ona uygun planlarım var."

"Emredersiniz, Kraliçem!"

"Ha, kızın köpeğini de ormana atıverin. Akbaba-yılanlar ziyafet çeksin."

"Emredersiniz, Kraliçem!"

"Diğeri ne oldu? Casuslarım, İris'leri hariç beş kişi demişti."

"Bir tek bunu bulabildik."

Dorothy gözlerini zorbela aralayabildi. Gördüğü şey, kalan tek umut kırıntılarıydı. Gülmeye başladı. Komik değildi aslında ama çiçekler her şeyi eğlenceli kılabiliyorlardı.

"Susturun şunu!"

Goril-yarasının yumruğu şiddetle indi. Dorothy'nin beynini saran muazzam sancı yerini çarçabuk bembeyaz mutluluğa bıraktı. Kendinden geçmeden önce son gördüğü cadının elindeki kirli, turuncu kot tulumdu.

Seemore'un tulumu.

# 17

# BAĞIMLI

Korkuluk çırılçıplaktı ve yüzükoyun yatıyordu. Ucubîlerin ormanda ilerleyişlerini, eli andıran ayaklarıyla zemini taradıklarını duyuyordu. Homurdanıyor, etrafı kurcalıyor, ardından bir çığlık koparıp havalanıyorlardı.

Ucubîlerden biri gelip sırtına bastı ama Seemore o an için efsunlu bir saman ve çalı çırpı yığınından ibaret olduğundan yaratık, korkulukla orman zemini arasındaki farkı algılayamadı. Çekip gitti.

Seemore bekledi. Güneş battı, ay doğdu ve kımıldamadan yatmaya devam etti. Çünkü korkuluk hiçbir şey bilmese bile beklemeyi iyi biliyordu.

Cadı ormanı görebilen ya da koku alabilen yaratıklara aratsa yakayı ele verebilirdi. Ama cadı, işitme duyuları müthiş gelişkin bu canavarlara bel bağlamıştı ve ormanda yere yatmış, hiç kımıldamayan çırılçıplak bir korkuluğu bulabilmek ucubîlerin harcı değildi.

Bekledi Seemore. Beklerken düşündü, harika zihnine egzersiz yaptırdı. Direkte bağlıyken düşündüğü gibi değildi ama. O zamanlarda inşaatı yapacak tuğlalardan mahrumdu. Ama artık biraz dil, biraz bilgi sahibiydi ve konuşacak biri olmadığında daha da akıllandığını hissediyordu.

Bir buçuk gün sonra korkuluk, yamyassı yaptığı kafasını yavaşça kaldırdı. Öğle güneşi tepede, karanlık kötülüğüyle parlıyordu. Çalı çırpı çıtırtıları arasında gerindi. Her çıtırtıyla ayrı ürperdi. Ucubîler

onu bulacaksa şimdi bulurdu işte. Heyecanla etrafına ve ağaçların tepelerine baktı. Kimsecikler yoktu.

Rahatlayarak iç çekti. Dorothy, Jak ve Liberace'nin yakalandıklarını ama öldürülmediklerini biliyordu. Goril-yarasaların bellerine astıkları telsizlerden yükselen konuşmaları duymuştu. Rahatlaması kendisi kadar arkadaşlarıyla da ilgiliydi. Çünkü Seemore, tek umutlarıydı.

Seemore ve biri daha... Bakınmaya, aygıtı aramaya koyuldu.

"İris! İris!" diye fısıltıyla bağırdı. "İris! Benim, Seemore! Gittiler, çıkabilirsin."

Birden önünde bir ucubî beliriverdi.

Seemore'un yüreği ağzına geldi. Kaçmak için döndü ama bacakları birbirine dolanınca yere kapaklandı. Aynı anda anladı. Umut kalmamıştı.

♠

Dehşetle döndüğünde goril-yarasanın kahkahalara boğulduğunu görerek şaşırdı.

Yaratık birden değişerek normal haline döndü.

"İris!" Derin bir nefes aldı Seemore.

Hologram hâlâ karnını tutarak gülüyordu.

"Ay, yüzünü bir görseydin!" İris'in gülmesi yavaşladı, Seemore'un çıplak vücudunu süzdü.

"Vay, vay, korkuluk bey." İris'in üzerindeki mavi eşofman fırfırlı, mavi bir elbiseye dönüşürken, kafasında geniş kenarlıklı bir şapka belirdi. Bir elini göğsüne götürdü. Diğerinde kocaman bir yelpaze vardı şimdi. "Anatomik açıdan her şeyinizin yerinde olduğu aklıma gelmemişti hiç."

Seemore önüne baktı ve derhal utanca boğuldu. Yandaki bitkinin kocaman yaprağını telaşla çekip önünü kapadı.

İris kafasını yana eğdi. "Hangi manyak tutup penisli bir korkuluk yapar ki?" dedi.

"Benim çiftçi," dedi Seemore. Yalan bilmiyordu.

"Tuhaf adammış."

"Şşş!"

"A, merak etme; yakında değiller," dedi İris. "Telsiz konuşmalarını dinliyorum. Endişelenme. Bu yana gelirlerse hemen haber verirım, *bana bakmayın, ben sadece bir yığın çalı çırpıyım* numaranı gene yaparsın.

Seemore rahatlayarak, "Sağ ol," dedi.

"E, şimdi ne yapacağız, saman kafalı?" dedi İris. Alaycı lakabı duyunca Dorothy'yi daha fazla özledi Seemore. Biraz düşündü. Dorothy'nin çarpmasından bu yana zekâsı iki, bilgisi bin kat artmıştı ama sınırlarının farkındaydı. Kendinden emin konuşmaya çalıştı ama sesi tam aksi yönde çıktı.

"Şey..." Düşünmeye çalışıyordu. "Herkes uyuyana kadar bekleyip kapıdan—"

İris robotsu bir vızıltı eşliğinde, üzerinde yeşil çarpı işareti olan siyah bir kart çıkardı. Kıyafeti az önceki mavi eşofmana dönüştü.

"Kapı Progu olmaz," dedi İris. "En azından kulede olmaz."

"Ama önceden olmuştu. Nasıl—"

"Sinyal karıştırıcı," dedi İris. "İyi tarafı, iki taraflı çalışması... Yani kimse aniden bir köstebek-tavşan deliğinden çıkıp karşımıza dikilemeyecek."

İç çekti Seemore. Düşünmeliydi.

Bu da bir bilmece işte... Çözebilirsin.

*Peki, ya Dorothy'yi kurtarayım derken diğerlerine zarar verirsem? Ya onu kurtarabilir ama Jak ve Liberace'yi kurtaramazsam? Dorothy affeder miydi onu o zaman? Yalnız başıma yapamam. Yapamam. Yapamam...*

"Buldum!" dedi Seemore. "Büyücü'yü arar, durumu anlatır ve..."

İris kafa salladı.

"Niye?"

"Bir kere, sinyalimi bozuyorlar, unuttun mu? ZümKent'le irtibat kurmamız için ormanın diğer ucundan çıkmamız lazım. O da kedicik olmadan günler sürer. İkincisi, Büyücü sana hayatta yardım etmez. Sizi buraya ona yardım edin diye yolladı, unuttun mu? Seni esas size yardım edeyim diye beni verdiğine şükret."

"Şimdiye kadar iyi gitmedi ama."

"O Jak'in saçma sapan planı yüzünden. Benimle ilgisi yok," dedi İris ellerini kaldırarak. "Tuzağa düşeceğinizi söyleyebilirdim."

"Ama... Ama neden söylemedin?" Kafası karışmıştı gene.

"Bilmem. Bakalım ne olacak, dedim galiba," dedi İris. Mavi eşofmanı hakem formasına dönüştü. "Şimdilik skor şöyle: Dorothy Destroyerleri 0, Maymun Muhafızlar 4."

Anlamadı Seemore. Nesi komik geliyordu ki bunun İris'e? Dorothy'yi seviyordu ve—

İris sevmiyordu. Ne seviyordu İris? Belki bir şeyi sevse gerçekten yardım etmeye çalışırdı. Ama neyi... Tabii ya!

"Beni yakalarlarsa tek başına kalırsın burada."

Omuz silkti İris. "İdare ederim."

"Bir çalının altına atılmazsan. Ya da seni de yakalarlar ve hayatının kalanını muz sorularına cevap bularak geçirirsin."

İris'in gülümsemesi soldu, giysisi mavi eşofmana geri döndü.

Beklenmedik bir ciddiyetle, "Haklısın saman kafa," dedi. "E, nedir önerin peki?"

"Bilmiyorum," dedi Seemore. Yorulmuştu. "Askeri stratejileri bilir misin?"

"Aslına bakarsan," dedi İris, "askeri stratejilere dair ne varsa hepsini bilirim."

"Ciddi mi?"

"Şey, şahsen değil tabii. Tüpler biliyor."

"Hangi tüpler?" dedi Seemore.

"Ay, İnterTüp yok mu işte? Dünyadaki tüm bilgileri toplayıp dağıtan tüpler... Tam erişimim var benim. Yani askeri tarihe dair ne istersen bulabilirim."

Eşofmanı bir general üniformasına dönüştü ve iri göğüsleri madalyalarla ve yıldızlı nişanlarla bezendi.

"Şok saldırılar..."

Üniforması beyaza dönüşerek gözleri hariç her yerini kapladı. Elinde uzun, kıvrık bir kılıç belirdi.

"Çöl savaşları..."

Beyaz elbise lekesi bol kamuflaj kıyafetine dönüştü. Elinde bir tüfek vardı şimdi. Uzun saçları miğferin altında toplanmıştı.

"Hava indirme operasyonları..."

İris gözlüklerini takmış bir pilota dönüştü. Havaya yükseldi, arkasında holografik paraşüt belirdi.

İris yavaşça süzülüp yere indi. "E, nereden başlıyoruz?"

Seemore biraz düşündü.

"Bulabileceğin en eski askeri metin hangisi?"

İris kafasını yana eğdi. Birkaç saniye sonra, "Sun Tzu'nun kitabı: *Savaş Sanatı*," dedi.

Seemore, "Güzel," diyerek oturdu, bir ağaca yaslandı. "Oradan başlayalım."

İris'in pilot üniforması upuzun, ejder motifli, uçuşan bir elbiseye dönüştü. Kollarını kavuşturdu ve başladı: "*Sun Tzu der ki savaş sanatı Devlet için hayati önem taşır. Savaş sanatı bir ölüm*

*kalım meselesi, ya güvenliğe ya yıkıma giden bir yoldur.* Hey! Bunu dinlemek istediğine emin misin? 'Gübreden nasıl bomba yapılır' var mesela! Çok daha kıyak!"

"Yok," dedi Seemore. "Önce strateji, sonra bomba."

İris hayal kırıklığını saklamadan, "İyi, peki," dedi. "*Savaş sanatı, beş sabit etmenin hâkimiyetindedir...*"

İris okumaya, Seemore dinlemeye devam etti ve söylenen her şeyi ezberine aldı.

♠

Dorothy ter içinde, sersem sepelek uyandı. Bir anlığına tek gözünü açtı ve muazzam bir ıstırapla karşılaştı. Zonklamanın geçmesini bekleyip bir daha denedi. Acı bu sefer dayanılmaz değildi ama sadece tek gözünü açabildi, diğeri şişip kapanmıştı.

Yavaşça doğrulup otururken teninin yattığı yerden ayrılışına hafif bir yırtılma sesi eşlik etti. Kasları, günlerdir dünya boks şampiyonuyla antrenman yapmışçasına sancıyordu. Yüzü bile ağrıyordu. Çekinerek yanağına dokundu, parmakları alnındaki yapışkan, kurumuş kan çizgisinde gezindi.

Aşağı bakınca yastığındaki yarı kurumuş kan gölünü gördü. Çok kan kaybetmişti anlaşılan. Şimdi... Bir hatırla—

Birden hatırladı.

Ölgün, boğuk bir sesle, "Jak..." diye mırıldandı. "Libby..."

Kalkmaya çalıştı, bulunduğu oda bir yelkenlideymişçesine yalpaladı. Buraya nasıl geldiğini kestirebilmek için etrafa bakındı, son hatırladığı çiçek tarlasıydı.

*Çiçekler. Ah, o çiçekler...*

Dudaklarını dişleyerek odaklanmaya çalıştı. Cadının yatak odasının aynısı ama daha küçük, bembeyaz, harika bir odadaydı. Yerden tavana yükselen pencereden karanlık ışık giriyordu. Topallayarak ilerledi, yüzünü cama dayadı.

Orman manzarası müthişti (kulenin tepesine yakın bir yerdeydi demek) ama zihninin odaklanabildiği tek yer muazzam haşhaş çiçeği tarlasıydı. Bu yükseklikten rüzgârda hafifçe dalgalanan kapkara bir denizi andırıyordu.

Camı kırıp atladığını hayal etti. Yere çarptığında kesin ölürdü... Ama omurgasının un ufak parçalanmasından önceki kısacık anda haşhaş çiçeklerinin harika kokusunu içine çekebilirdi. Hiç düşünmeden yumrukladı pencereyi. Ama cam çok sağlamdı.

Bu yoldan ulaşamayacaktı çiçeklere.

Arkasında bir ses duyunca hızla döndü. Ani hareketle başı döndü, midesi bulandı. Cama yaslanarak toparlanırken odanın kapısı açıldı. Açılan kapıyı kirli, parçalanmış bir ayı postunu andıran görüntü doldurdu. Dorothy gözlerini kırpıştırırken ucubî geniş omuzları sığmadığından yan dönerek kapıdan girdi.

Yaratık içeri girdiğinde dışarıda durduğundan daha da büyük göründü, kafasıyla tavan arasında birkaç parmak mesafe vardı sadece. Dorothy yutkunmaya çalıştı ama anca kupkuru bir hırıltı çıkarabildi. İçgüdüleri etrafına bakınmaya, bir silah aramaya itti ama dev yaratığı, olabiliyorsa yastıkla öldürmek dışında seçeneği yoktu.

"Arkadaşlarım nerede?" Dorothy hiddetli ve savaşa hazır havası vermek istemişti ama çatlak sesi yüzünden en fazla zayıf ve küskün görünebildi.

"Sağlar," dedi yaratık. "Ama iyi sayılmazlar."

"Onları görmek istiyorum!"

"Önce karnını doyurmalısın."

Karnı guruldayan Dorothy, ucubînin elinde ufacık kalmış gümüş tepsiyi fark etti.

Tepside gümüş kapaklı iki tabak vardı. Goril-yarasa ilkini kaldırdığı anda Dorothy'nin ağzı sulandı. Tabak mor krep ve yeşil tavşan yumurtalarıyla doluydu.

(*Ve kızarmış, kıtır Yılam!* Zihninin bir köşesinden alkış sesleri yükseliyordu.)

Bundan daha güzel kokan bir şey olabilir miydi?

En son ne zaman bir şeyler yediğini hatırlamıyordu ama Minişistan'dan ayrıldığından beri böylesi iştah açıcı, böylesi özenle hazırlanmış bir tabak görmemişti. Hiç düşünmeden elini uzattı ama canavar tepsiyi havaya kaldırdı.

"Kraliçem, seçmen gerektiğini söyledi."

"Neyi?" dedi Dorothy. "İki tabaktan birini mi? Öbürüne bakmam gerekmiyor, avcı tabağını seçtim bile. Ver haydi."

Goril-yarasa hiç aldırmadan diğer tabağın kapağını kaldırdı. Tepsiyi yukarıda tuttuğundan Dorothy diğer tabaktakini göremiyordu ama yayılan koku, diğer tabaktaki yılanın kokusunu çürük etmiş gibi göstermeye yetmişti bile. Diğer tabaktakinin ne olduğuna dair kuşkusu yoktu Dorothy'nin.

Canavar tepsiyi indirdi.

"Seç," dedi.

Dorothy titreyen elleriyle kaptığı çiçeği telaşla ağzına tıkıştırdı. Etkisi öyle çabuk oldu ki gözleri kaydı ve sırtüstü yatağa devrildi. Maymunun söyledikleri aklına gelince çılgınca gülmeye başladı, yaratık çıkıp giderken Dorothy hevesle çiçeği çiğniyordu.

*Seç!*

Sanki seçebilirmiş gibi.

♠

Dorothy her gün, her seferinde çiçeği seçti.

Bir haftada göğüs kafesi içeri çöktü, saydamlaşan derisinden rahatça görülebilen kemikleri iyice fırladı. Karnı öyle ağrıyordu ki çiçek etkisiyle daldığı düşlerde bir parazitin içini yediğini görüyordu.

Ama tüm bunlara rağmen muhafızın elinde tepsi ve iki tabakla her gelişinde haşhaş çiçeğini seçmeyi tercih etti. Yaratığın her

gelişinde kendi kendine bu sefer yemeği seçeceğine dair yemin ediyordu. Ama ikinci kapak kaldırıldığı anda, çiçek isterse solmuş olsun, mutlaka onu seçiyordu.

Onuncu gün nihayet yemeği seçti (beyaz pirzola üzerine ıspanakla tatlı patates arası bir tada sahip, kremamsı, mavi bir sebze) ve yerken gözlerinden yaşlar süzüldü.

Kendi kendini seçimiyle gurur duyduğu, arkadaşlarını ve güçbela hatırlayabildiği evini özlediği için ağladığına inandırmaya çalıştı. Ama gerçeği biliyordu. Çiçekleri seçemeyecek denli acıktığı için ağlamıştı.

Aynı gece, yaptığı seçimin acısını çekti.

Harika çiçeklere duyduğu açlık, gün batımında öyle şiddetle geldi ki zangırdayarak titremeye başladı. Titremeler önce hafifti, parmakları sessizce sarsılıyordu. Ama gece yarısına gelindiğinde titremeler yıkıcı bir sarsıntıya dönüştü. Bacakları kontrolden çıkıp sağa sola savrulmaya, kafası öne arkaya devrilmeye başladı. Nihayet yataktan düşüp kafasını yere çarptı ve kendinden geçti.

Düşünde kudurmuş denizin havaya fırlatıp durduğu bir teknedeydi. Teknenin gerisingeri her suya inişinde kafasını, her niyeyse taştan yapılmış soğuk, sert mi sert küpeşteye çarpıyordu. Tekne art arda havalanıp suya çarpıyor, her yanını daha fazla ağrı kaplıyordu.

Daha fazla dayanamayacağı noktaya gelince kusmaya başladı. Mideyi mahveden, soluk kesen öğürtüler... Sıcak kusmuk ağzına doluyor, ağzından dışarı itfaiye hortumundan fışkırırcasına püskürüyordu. Çıkaracak bir şeyi kalmadığında safra ve kan tükürmeye başladı.

Acı ve bitkinlik öyle yoğunlaştı ki sonunda bembeyaz, duru bir denize geçti. Ne zamandır orada, bembeyazlığın ortasındaydı bilmiyordu ama uzun zamandan beri ilk defa huzura kavuşuyordu. Her anının tadını çıkardı.

Ayrılma anı gelene kadar.

Uyandığı anda gerçeklik bindi tepesine.

Yerde yatıyordu, kan kafasının etrafını hare misali çevrelemişti. Gömleği mor kusmuk ve yarı yarıya sindirilmiş et parçalarıyla kaplıydı. Doğrulup oturmak istedi ama midesine saplanan krampla gerisingeri düşüp başını bir daha zemine vurdu. Kafasındaki kabuk tutmuş yara açıldı, tekrar kanamaya başladı.

Derken tanıdık soruyu duydu. Yine düş gördüğünü sandı ama boğuk ses soruyu tekrarlayınca gözlerini açtı ve tepesinde dikilen dev canavarı gördü.

Goril-yarasa tepsiyi, Dorothy'nin tabaklardakileri görebileceği şekilde eğmişti. Soldaki tabak yeşil hamurlular ve kızarmış, koyu kızıl et dilimleriyle doluydu.

Sağdakindeyse tek bir çiçek vardı.

"Seç," dedi ucubî üçüncü kez. "Yoksa yerine ben seçerim."

Seçim hakkını kaybetme fikri içini öyle bir kavurdu ki çıkarabileceği bir şey olsaydı gene kusacaktı. Şiddetle öksürebildi sadece. Son kalan gücüyle istediği tabağı işaret etti. İskelete dönmüş kolu, fırtınada kalmış incecik bir dal gibi sarsılıyordu.

Derken çok tuhaf bir şey oldu. Ucubî hayal kırıklığına uğramışçasına yüzünü buruşturdu.

"Emin misin," diye fısıldadı maymun.

"Evet," diye fısıldadı Dorothy. Gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı bile. "Evet, ver şunu artık pis canavar..."

"Nasıl istersen," dedi goril-yarasa. Eğilip tabağı yere bıraktığı anda Dorothy çiçeği kapıp ağzına attı. Gözleri devrildi. Emdiği çiçekteki kimyasal maddeler kanına karışırken bütün vücudu rahatlayarak gevşedi.

Evine dönmüştü işte.

# 18

## OZYUM

"Evinden bahset."

"Ne?"

Başı dönüyordu. Nerede olduğunu, oraya nasıl gittiğini, ne zamandır ve kimle konuştuğunu hatırlamıyordu. Tek bildiği... Başının döndüğü, zihninin sisle kaplandığıydı.

"Evinden."

Dorothy hatırlamaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. Gözlerini kapayınca çiftliği gördü. Samanların üstünde yatıyordu. Jak eşikteydi. Ama Jak değildi. Başka biriydi. Kardeşi, belki. Ona benzeyen biriydi ama o değildi. Toto yanındaydı. Daha ölmemişti. Toto—

"Evinden! Büyüdüğün yerden! Geldiğin yerden bahset diyorum! Neyin var senin ya?"

Dorothy, hiç demek istedi ama demedi. Demedi çünkü doğru değildi. Vardı bir şeyi. Ters giden. Sahiden ters giden... Düşünemiyordu çünkü. Tek yapabildiği, istemekti. Ama işte, bu pofuduk koltukta oturuyordu ve ne istediğini bile hatırlayamıyordu.

Gözlerinin önünde milyonlarca kara çiçek, gelmesi, oynaması için el sallayan kapkara çiçekler belirip duruyordu.

"Dinliyor musun beni?"

Dorothy gözlerini açıp bakışlarını karşısındaki güzel kadına dikti. Bir gariplik vardı kadında. Teni zifiri siyah, saçları müthiş

bir elektrik mavisiydi. Gariplik bunlarda değildi. Gözleri... Karanlık gözleri ve turuncu gözbebekleri...

"K...Kim..."

"K...Kim..." diye tekrarladı güzel kadın. Dorothy'nin sesini öyle harika taklit etmişti ki Dorothy bir an kendinin konuştuğunu sandı. "Yahuda aşkına!"

Sert bir tokat patlattı kadın.

Dorothy'nin kafası savruldu ve aniden, bir şimşek çakmışçasına her şey keskin bir odaklanmaya kavuştu. Ama odaklanma geldiği hızla kayboldu.

Kadın öne eğilip Dorothy'nin kollarından sertçe tuttu. Tırnakları Dorothy'nin etine battı.

"Acıtıyor, değil mi?"

Başıyla evetledi Dorothy.

"Eh, uyanmana sevindim. Şimdi, cici kız ol ve bana nereden geldiğini söyle."

"K-k-Kansas..."

"K-k-Kansas... Anlat bakalım şu k-k-Kansas'ı."

"Kansas... K-k yok."

"Biliyorum, şapşal!" dedi kadın bağırarak. "Anlat işte!"

Dorothy kafasını zorladı. "Nesini anlatayım, bilmiyorum," dedi. "Çok çiftlik var... Arazinin çoğu düzlüktür..."

"Düzlük arazi. Vay. Ne acayip."

Cadının eli kalktı, Dorothy'nin suratına bir tokat daha indi. "İşe yarar bir şey anlat bana."

"Ne anlatmamı istediğini bilmiyorum ki! Çimenler yeşil, gökyüzü mavi—"

"Ne dedin, ne dedin?" dedi cadı fısıltıyla. Sesine farklı bir vurgu gelivermişti. Kızgın değildi... Şaşırmıştı.

Dorothy bir şey daha söyleyecekti, cadı elini kaldırıp ağzını kapayıverdi. Dorothy karaya vurmuş balık misali ağzını açıp kapamakla yetindi.

"Ay, evet," dedi cadı gülümseyerek. "Ne ayıp ettim yahu."

Elini çekti cadı. Dorothy derin bir nefes aldı, öksürüğe kapıldı.

"Şimdi, şekerim... Ne diyordun? *Mavi* gökyüzü mü?"

Dorothy şaşırmıştı. Nesi ilginçti bunun şimdi? Cadı ne demeye—

Dorothy'nin bakışları koyu turuncu öğlen göğünü fark etti ve uyuşturucuyla kaplı beyninde bir şeyler tıkırdadı.

*Cadı ne demeye göğün mavisiyle ilgilensin? Çünkü hayatında mavi gök görmedi! Çünkü hiç* Dünya'ya *gitmedi. Oz'dan hiç ayrılmadı! Oz'da ışık karanlık, karanlıksa ışık... Çimler kırmızı, gök turuncu. Hayvanlar konuşuyor ve büyü gerçek. Oz'da. Dünya'da değil. Ama ne demeye cadı—*

"Hava bedava değil, şekerim. Nefes alıp vermeye devam etmek istiyorsan Bana Kansas'ı, Mavi Gök Diyarı'nı anlat..."

"E, şey... Burası gibi ama farklı işte."

"Nasıl farklı?"

"Şey... Hayvanlar mesela... Konuşmazlar."

"*Sahi mi*?" Cadı çenesini ovuşturarak arkasına yaslandı. "Nasıl iletişim kuruyorlar peki?"

"Hayvanına bağlı... Kuşlar cıvıldar. Köpekler havlar. Kediler miyavlar... Tilkiyse—"

"Hepsinin ayrı dili mi var yani? İngilizceden başka mı?"

"Evet."

"Peki, siz onların... *Cıvıltılarını, havlamalarını* anlıyor musunuz?"

Toto geldi aklına. Hiç konuşmamışlardı ama birbirlerini anlarlardı. Yakınlıkları dilin çok ötesindeydi. Cadı öldürene kadar.

Cadı, Dorothy'nin aklından geçenleri okumuşçasına gülümsedi. "Demek ondan köpeğin sadece hırlıyordu! Aptalın teki sanmıştım, oysa sadece öyle yapabiliyormuş demek. O da mı Kansas'tan geldi yani? Müthişmiş... Bilseydim o kadar çabuk öldürtmezdim." Parmağını azarlarcasına suratına salladı Dorothy'nin. "Bana söylemen gerekirdi, şekerim."

Öfkesi kabarıverdi Dorothy'nin, aniden atılıp cadının işaret-parmağını ısırıverdi. Cadının neşeli yüzü aniden buruştu. Bakırsı sıcacık kanının tadını aldı Dorothy.

Cadı parmağını çekmeye çalıştı ama Dorothy daha kuvvetle, dişleri kemiğe varana dek ısırdı. Bunun üzerine cadı diğer eliyle kızın yanağına yumruk attı. Bırakmadı Dorothy. Cadının parmağı ağzında çıtırdıyordu şimdi.

"Durmasana öyle! Kurtarsana beni akılsız!"

Dorothy sadece bir anlık daha şansının kaldığını kavrayınca ağzını kocaman açıp var gücüyle son kez dişledi cadının parmağını. Çenelerine yönlendirdiği güç, parmağı ilk boğumundan koparmaya yetti.

Cadı kan fışkıran kesik parmağını tutup haykırarak sırtüstü devrildi.

"Parmağımı! Parmağımı al!"

Dorothy, ucubînin kalın parmakları ağzını açması için zorlayana kadar yuttu parmağı. Tırnak yemek borusunu çizdi çizmesine ama parmak anında midesine indi.

Goril-yarasa açtığı ağzı bırakıp cadıya döndü.

"Parmak gitti maalesef."

Cadı şirret bir haykırışla ayağa fırlayıp komodindeki gece lambasını kaptığı gibi Dorothy'nin kafasına indirdi. Her yan bembeyaz parladı ve Dorothy bayıldı. Ama bayılmadan önceki anda Toto'yu düşündü.

Görse gurur duyardı.

Dorothy yere devrildi. Cadıyı iyice öfkelendirense yüzündeki gülümsemeydi.

♠

*Dorothy uyurken (uyurken deyince kendinde olmayışının doğal sebeplere bağlanabileceği akla geliyor ki kafaya inen gece lambası yüzünden geçirilen hafif beyin sarsıntısının doğal yanı yoktu) ilginç bir şey oldu.*

*Aslında ilginçten de fazlasıydı. Çok önemli bir şeydi.*

*Dorothy bilse yaşadığı her şeyin buna değeceğini ona düşündürtecek ölçüde önemli bir şeydi hatta. Çünkü Toto ölmeseydi Dorothy cadının işaretparmağını ısırıp koparacak kadar öfkelenmezdi hiç. Dorothy cadının parmağını ısırıp koparmasa sonrasında olanlar asla olmazdı.*

*Herhalde e, yeter artık, ne olduysa söyle, diyorsunuzdur.*

*Affedin. Drama pek meraklıyım. Doruk noktasına kadar uzatmaya, heyecanı artırmaya bayılıyorum, ne yapayım? Ama sözlerim canınızı sıktı galiba, kısa keseyim o zaman.*

*Sonrasında şu oldu: Dorothy'nin midesi, cadının parmağını sindirmeye başladı. İğrenç, biliyorum ama bir şeyin iğrenç olması, önemli olmadığını göstermez. Kimilerine bebek doğurmak iğrenç gelir ki biraz öyledir aslında ama sonuçta önemlidir. Anlatabiliyor muyum? Neyse. Herhalde Dorothy'nin cadının parmağını sindirmeye başlamasının ne önem taşıdığını merak ediyorsunuzdur.*

*Nesi önemliydi, söyleyeyim o zaman: kan.*

*Kan çok önemli bir şeydir, biliyorsunuz. Bizi hayatta tutan, bedenimize ve beynimize oksijeni taşıyan, kandır. Ama Oz'da kan, Dünya'da bulunmayan bir de element taşır. Bu elementin adı ozyumdur ve Oz'u oluşturan her şeyin temelindeki parçacıktır. Oz'un bizzat tabiatıdır kısacası.*

*Dorothy elbette bilmiyordu ama malum gökkuşağıyla bu tarafa geçtiğinden beri ozyum tüketiyordu. Aldığı her nefesle, içtiği her*

*damlayla, yuttuğu her lokmayla birlikte ozyum vücuduna bulaşıyordu. "Bulaşıyordu" diyorum çünkü ozyum organizmalara virüs misali yayılır, kanı damladan damlaya değiştirir.*

*Bir de ozyum, yavaş işler. Dorothy'nin kanının yerlilerinden farkının kalmaması için Oz'da on sene yaşaması gerekiyordu. Hoş, Dorothy o kadar zaman sağ kalamazdı. O zamana dek cadı değilse haşhaş çiçekleri mutlaka alırdı canını.*

*Dorothy'nin cadının esareti altında ne kadar yaşayabileceğini sorsanız en fazla bir yıl derdim. Belki iki, o da sırf Dorothy, Dorothy olduğu için. Fazlası mümkün değildi.*

*Peki, kaçabilir miydi esaretten? O da mümkün değildi.*

*Ama Oz doğumlu bir cadının kanından bir miktar eklendiğinde denklem epey değişirdi. Tahmin edeceğiniz üzere, kan gibi canlı şeylerde bulunan ozyum, mesela ölmüş bir canlının eti yendiğinde alınan ozyumdan bin kat kuvvetliydi. Üstelik her ozyum da aynı değildi. Kimi diğerinden kuvvetliydi ve gerçek bir cadının ozyumu aşağı yukarı diğer hepsinden güçlüydü.*

*Haliyle Dorothy cadının parmağını koparıp yuttuğunda (öğğ) Toto'nun intikamını almaktan fazlasını yaptı. Çok daha önemli bir şey kazandı: mücadele şansı.*

*Cadının kanındaki ozyum Dorothy'nin bedenine saldırıp bağışıklık sistemini eşekten düşmüşe döndürdü. Yani Dorothy sekiz saat sonra kendine geldiğinde damarlarında dolaşan ozyum miktarı, gerçek bir Oz yerlisininkinden farklı değildi.*

*Buysa sevgili dostlar, her şeyi değiştirdi.*

♠

Seemore sırtüstü uzanmış, bembeyaz gökte kapkara parıldayan yıldızları seyrediyordu. Oturup saymamıştı ama arkadaşlarını on üç gündür görmediğini, takım yıldızlarının konumlarından biliyordu. Nasıllardı acaba? Hayattalar mıydı? Yan döndü, Her-Şey'i açtı.

İris beliriverdi ve yanına uzandı. Sırtında kısa bir gecelik vardı, gözlerine püsküllü bir maske takmıştı. Maskeyi alnına, saçlarına kaldırdı.

"Sen uykusuzluk çekiyorsun diye biz de çekecek değiliz," diye söylendi.

"Uykuya ihtiyacın yok ki senin. Gerçek bile değilsin."

Kızdı İris. "Gerçek değilsem kimle konuşuyorsun şimdi?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

"Ha, yani istediğinde beni açıp kapayabiliyorsun diye Dodo kılıklı Dorothy kadar saygıyı hak etmediğimi söylüyorsun."

"Öyle deme Dorothy için."

"Niye? Şimdiye ölmüştür herhalde."

"Ölmedi."

"İyi, peki," dedi İris. "Ölmedi. Oldu mu?"

Seemore kalktı, dolanmaya başladı. Milyonuncu defa Dorothy'yi nasıl kurtarabileceğini düşünmeye çalışıyordu. İris'in bulup çıkardığı tüm askeri tarih ve strateji metinlerini ezberlemişti ve hâlâ ne yapabileceğini kestiremiyordu.

Sayıca üstünlüğe sahip değildi.

Düşmana dair istihbaratı sınırlıydı.

Müttefikleriyle iletişim kuramıyordu.

Elinde iki silah vardı: sürpriz ve gittikçe gelişen zekâsı.

(Seemore zekâsını ölçmeyi kafaya koysaydı IQ değerlerinin, Dorothy'yle karşılaştığı andakinden beş kat fazla olduğunu, 200'lerde dolaştığını görecek ama şaşırmayacaktı. Şaşıracağı şey, zekâsının her gün katlanarak arttığını keşfetmesi olurdu. Kendisini hâlâ aynı kişi gibi görüyordu ki çoğumuz öyleyizdir zaten ama özellikle dıştan görünüşündeki değişim muazzamdı. Konuşması, düşünme şekli, hatta yürüyüşü bile değişmişti. Hayır, değişmemişti: Evrilmişti.)

Bir de ukala mı ukala, bilmiş mi bilmiş bir hologram vardı elinde.

"Başka bir kapı açamayacağına *emin* misin?" dedi İris'e.

"Hım. Dur, bir bakayım." İris doğruldu, gözlerini kapadı. Seemore hologramın gözbebeklerinin ve dudaklarının kıpırdayışını seyretti. Derken açıldı gözleri İris'in. "Hey! Yapabiliyormuşum!"

Seemore adımlamayı kesti. "*Sahi* mi?"

İris bezgince, "Hayır!" dedi. "*Yüzüncü* defa söylüyorum: Sinyalimi karıştırıyorlar! Ozyum molekülü boyunda değilsen ne giriş var ne çıkış! Sorma artık, yeter!"

Seemore tekrar dolanmaya başladı ve birden durdu. "Bir dakika... Bir ozyum molekülünün geçebileceği kadar küçük bir kapı açabilir misin sahiden?"

"Açarım da neye yarar? Kızı, moleküllerini teker teker ayırıp mı geçireceksin? Kan gölüne döner ortalık. Deneyeceksen iyi şanslar sana."

"Herhangi bir şeyi *dışarı* çıkarmamız gerekmiyor. *İçeri* sokmamız gerekiyor." Beyni hızla çalışıyordu. "İris, bir ozyum molekülünün büyüklüğü nedir?"

İç çekti hologram. "Bilmem. Çok küçük işte... Nedir derdin?"

"Cevap ver sen."

"İyi, aman." İris'in geceliği ütülü siyah bir gömlek, sarı bir ceket ve eteğe dönüştü. Uyku maskesinin yerini kemik çerçeveli bir gözlük aldı. Elini sallamasıyla holografik bir karatahta ortaya çıktı. İris karatahtaya yazmaya başladı.

"Bir ozyum molekülü yaklaşık 66 pikometredir. O da metrenin trilyonda biri demektir. Sormadan söyleyeyim: Cadının karıştırıcı sinyalini çökertmeden önce yaklaşık 200 pikometrelik bir kapı açabilirim."

"Ozyum molekülünden küçük tüm parçacıkları göstersene."

Tek kaşı kalktı İris'in. "Ne geçiyor aklından?"

"Göster işte."

İris döndü ve karatahta bir anda iyonlu, moleküllü ve bileşenli upuzun bir listeyle doldu.

"E, hoşuna giden bir şey görebildin mi bari?"

"Gördüm," dedi Seemore sırıtarak. "Gördüm."

♠

"Dorothy, uyan."

Yan döndü Dorothy. Yutkundu, cadının kanını hâlâ alabildiğini düşündü. Doğruldu, oda dönmeye başlayınca tekrar yastığa düştü ve başına ağrılar saplandı.

Yavaşça dokundu kafasına. Yapış yapıştı. Saçları kandan keçeleşmişti. Kan içinde uyanmak gündelik işe dönüşmüştü. Saate göz attı: 04.53.

*Yedi dakika daha.*

Beş öğününde hangi yiyeceği seçeceğine dair kendini kandırmaya bile çalışmadı. Çiçeklere muhtaçtı. Hele bu haldeyken.

"Dorothy," dedi ses bir kez daha. Yakarır gibiydi. "Dorothy."

Dorothy sesin geldiği tarafa baktı. Kimse yoktu.

"Hah," diye mırıldandı. "Gaipten ses de duymaya başladım."

"Gaipten ses duymuyorsun," dedi ses. "Bak."

Derken gördü Dorothy. En azından gördüğünü sandı. Gözünün hemen dibinde mini minnacık bir ışık noktası duruyordu. Öyle küçüktü ki bakmasa orada olduğunu bilmesi mümkün değildi. Ses, "Görüyor musun ışığı?" demese sert darbelerde gözlerinin önünde uçuşuveren beneklerden birini gördüğünü zannedecekti.

Ne olduğunu tam kavrayamadan, "Evet," dedi. Birden kavradı ama: "Seemore? Sen misin?"

"Benim," dedi Seemore neşeyle. "Benim. İyi misin sen?"

"Eh... Ölmüyorum ama. En azından bugün." Az daha *umarım*, diyecekti ama iyimser davranmaya çabalıyordu. "Neredesin sen?"

"Ormandayım."

"Bu ışık ne? Uçan bir verici falan mı?"

"Yok. Senin geçtiğin gibi bir kapı bu da."

Yüreği hopladı Dorothy'nin. "Çıkarabilir misin beni buradan yani?"

"Yok," dedi Seemore kederle. "Ancak bu kadar büyük açabiliyoruz. Birazcık foton ve ses titreşimi yollayacak kadar."

"Seemore... Sen çok..."

"Makul mü konuşuyorum?"

"Evet," dedi Dorothy azıcık utanarak. Birden ürperdi. "Ben... Ne kadar zamandır buradayım?"

"Neredeyse iki hafta."

"İki hafta..." Düşündü biraz. "Gittikçe akıllandığını biliyorum ama nasıl—"

"İris yardım etti."

"Hıh," dedi İris. "Yardımdan fazlasını yaptım bir kere."

"Neyse işte, artık konuşabiliriz. Epey başarı bu ve ayrıca İris kulenin herhangi bir yerinde uzay-zaman dokusunda delik açabildiğinden artık her yeri görebiliriz. Sen dayan yeter, seni nasıl kurtaracağımı bulacağım. Söz."

Dorothy ışığa uzandı ama eli içinden, delik orada yokmuşçasına geçti. Delik orada değildi zaten: Yüz kat aşağıda, iki kilometre ötede, ormandaydı.

"Ya Jak? Libby? İyi mi onlar?"

"Yaşıyorlar," dedi Seemore. "Ama başka bilgim yok."

Dorothy birden günlerdir ilk kez kuvvetinin geldiğini hissederek sertçe, "Onlar olmadan buradan gitmem," dedi. "Ya hepimizi kurtaracak bir yol bul ya da... Beni burada bırak."

"Ama Dorothy, bil—"

"Ciddiyim ben." Dorothy kararlılığına şaştı. "Ya hepimiz ya hiçbirimiz."

"Peki," dedi Seemore. "Hepiniz."

Dorothy saate baktı: 04.58.

İki dakika daha.

"Gitmelisin. Muhafız her an gelebilir."

Seemore, "Işığı keserim," dedi ve ışık kayboldu. "Ama seni görüp duyabilmek için kapıyı açık tutabilirim. Merak etme, Dorothy. Artık yalnız değilsin. Ben buradayım. Sen çıkana kadar bir yere gitmeyeceğim. Hepiniz çıkana kadar..."

"Sağ ol," dedi Dorothy. "Ama bir ricam var... Bir saatliğine beni yalnız bırak, lütfen."

"Niye?" dedi Seemore endişeyle. "İşkence mi ediyorlar?"

"Hayır," dedi Dorothy. "Sadece... Beni yalnız bırak, olmaz mı? Lütfen, Seemore. Lütfen."

Çok uzun gelen bir saniyenin ardından, "Peki," dedi korkuluk. "Hoşuma gitmedi ama."

"Sağ ol, saman kafa."

"Rica ederim, Dorothy. Kapatıyorum."

Dorothy, korkuluğun gülümseyişini hayal etti. Işıktan sonra ses de kaybolmuştu.

"Seemore?"

Yanıt gelmedi. Yine yalnız kaldı. Hem de tam zamanında çünkü aynı anda kapı açıldı ve gardiyanı içeri girdi. Her zamanki gibi gümüş tepsi elindeydi. Tepside üstü kapalı iki tabak vardı.

Dorothy bakışlarını yerden kaldırmadan, "Yemeği yemek istemiyorum," dedi. "Çiçeği ver."

"Nasıl istersen."

Dev ucubî tabaklardan birinin kapağını kaldırdı ve tabağı yavaşça Dorothy'nin ayakucuna bıraktı. Dorothy atlayıp çiçeği ağzına tıkmadan önce yaratığın çıkmasını beklemeye zorladı kendini.

Bu son.

Bu geceden sonra gerçeği söyleyecekti Seemore'a. Madem artık umut vardı, madem artık yalnız değildi, temizlenebilir, kurtulabilirdi.

Çiçek etkisini göstermeye başlayınca acı, kuruyup soyulan deri misali vücudunu terk etti. Dorothy kendinden geçmeden önce bunun son sefer olmadığını biliyordu.

♠

"Senin kız azıcık bağımlılık kazanmış anlaşılan," diyerek sırıttı İris.

"Sus," dedi Seemore. "Bırak da düşüneyim."

"Valla bence, işe *onu* katmadan diğerlerini kurtarmanın yolunu düşün sen. Kız artık gitmiş."

"Yanılıyorsun."

"Esas sen yanılıyorsun," dedi İris. "On kilo kaybetmiş, gözleri kan çanağına dönmüş ve gördün, çiçeği gofret gibi tıktı ağzına."

"Bıraktırırım."

"Hah, iyi şanslar sana," diyerek güldü İris. "Haşhaş çiçeğine bağlandın mı kurtuluş yoktur."

"Dorothy kurtulur."

"Öyle mi?" dedi İris. "Nesi özelmiş arkadaşın?"

"Kendisi," dedi Seemore. "Kendisi."

♠

İzleyen hafta Seemore, İris'i epey çalıştırdı. Hepsinin yerini belirleyene kadar kuledeki her odada, dolapta, asansörde, koridorda ve girintide uzay-zaman dokusunda delikler açtırdı.

İlkin Jak'i buldu.

Baştan aşağı paslanmıştı. Dorothy'yle Seemore'un ilk bulduk-ları halinden bile kötüydü hali. Kolları, bacakları ve gövdesi, önce paralanıp sonra çekiçle vurarak düzeltilmeye çalışılmışçasına ezik büzüktü. Cadının dairesinde, camdan bir mahfazada tek başına duruyordu.

Seemore hepsini birden nasıl kurtaracağını bilmiyordu ama bir şeyden emindi: Cadı, Jak'i vitrine elinde Lucy'yle yerleştirdiğine pişman olacaktı.

♠

Liberace'yi daha kolay buldu. Kulenin devasa lobisinde sergi-leniyordu (dev aslanın konduğu dev cam kafesi taşıyabilecek tek tavan lobidekiydi). Ama Jak'in aksine, aslan kıpırtısız değildi.

Aslan, etrafında nöbet bekleyen yüz ucubînin korkusuyla zan-gırdayarak titriyordu. Öyle feci korkmuştu ki, Seemore, zavallı aslanı hayalet olmadığına ancak beşinci denemesinde ikna edebildi.

"Sa-sa-sahiden sen misin?" dedi Liberace yalvarırcasına. "*Sa-hiden mi?*"

"Yeminle benim."

"Ama... Anlamıyorum. Nasıl girebildin buraya? Neden göre-miyorum seni? Ö-ö-ölü olmadığına emin misin?"

"Eminim, Liberace," dedi Seemore, onuncu defa. "İris, Kapı Progu'yla uzay-zaman dokusunda delik açabiliyor ama seni içinden geçirecek kadar büyütemiyor."

"Şi-şişko mu diyorsun bana?"

Liberace, tuhaftır ama şişmanlıktan, diğer her şeyden daha fazla korkuyordu sanki.

"Yok, yok, elbette değilsin," dedi hemen Seemore. "İris kapıyı fare geçirecek kadar bile büyütemiyor."

"Fare mi?" dedi Liberace ürkerek. "Fare mi var? Yanımda mı?"

"Hayır, hayır, yok. Sadece..." Seemore iç çekti ve daha bir hafta önce anca sivrisinek kadar akıllı olduğunu hatırladı.

*Kabalık etme.*

Seemore bir daha iç çekti. "Demek istediğim, bu kapıdan ancak bir gaz molekülü sığabiliyor."

"Ha, hım... E, beni nasıl çıkaracaksın buradan o zaman?"

"Bilmiyorum... Bu camı kırmayı denemişsindir herhalde."

"Denedim," diye mırıldandı Liberace. "Çok sağlam. Çizik bile atamadım üzerine."

Seemore bir daha iç çekti.

Dorothy'yle Jak'in kaçmalarını sağlayacak bir yol bulabilsem bile, sekiz tanesi işini bitirebiliyorken, Liberace'yi yüz muhafızdan nasıl kurtaracağım?

Aynı anda gök gürledi ve aniden sağanak yağmur başladı. Seemore derhal sırılsıklam oldu. Yüzünü elinin tersiyle silip ayaklarının etrafında oluşmaya başlayan birikintiye baktı. Damlalar birikintiye inerken birden aklında çaktı şimşek.

"Su..." diye mırıldandı Seemore. "Tabii ya!"

"Yağmurun sudan yapıldığını mı keşfettin?" diye alay etti İris. "*Aferin*!" Bir ağacın yanında oturuyordu İris. Yağmur, holografik şemsiyesinin içinden geçiyordu. "Bir annen olsaydı," dedi, "seninle gurur duyardı."

"İris, bu gece sen bile moralimi bozamazsın! Onları nasıl kurtaracağımı buldum çünkü!"

"Yok, canım?" İris alaya devam ediyordu ama merakı kabarmıştı bile. "E, söyle bakalım."

Seemore beş dakika boyunca anlattı aklına gelen fikri. Bitirince, "E," dedi, "ne diyorsun?"

İç çekti İris. "Kızdım sana."

"Niye?"

"Fikrin öyle akıllıca ki sana bir daha saman kafa diyemeyeceğim. Ona kızdım."

Gülümsedi Seemore. Her zamanki çatık kaşların arkasında bir yerlerde İris'in de gülümsediğine emindi.

# 19

# TUVALET YARATIKLARI

"Çiçek meselesini biliyorum, Dorothy."

Boğazı düğümlendi Dorothy'nin. Yatakta hızla doğrulup otururak minik ışık noktasına bakındı. Orada olmayan biriyle konuşmak acayipti ve hiç değilse bakacağı bir şey olmalıydı. Noktacık yüzünün hemen önünde parıldadı.

"Açıklayabilirim," dedi Dorothy.

Seemore anlayış dolu bir sesle, "İnsansın, Dorothy," dedi. "Açıklamana gerek yok... Ama bırakmalısın."

"Ben... Bırakabileceğimi sanmıyorum."

"O zaman buradan hiç kurtulamazsın. Jak ve Liberace de kurtulamaz. Cadı sonunda sıkılıp hepinizi öldürecektir." Seemore durakladı, iç çekti. "Toto'yu öldürdüğü gibi."

"Haksızlık bu!" diye terslendi Dorothy.

"Öyle ama durum bu işte... Dinle, herkesi kurtaracak bir planım var, Dorothy. Plan sana dayanıyor ve eğer... Kendinde olmazsan üstüne düşeni yapamazsın."

Dudaklarını dişledi Dorothy. Gözleri yanmaya başladı, yaşlar yanaklarından süzüldü. Seemore neyse ki bir şey demedi. Upuzun gelen bir sürenin ardından Dorothy yanaklarını silip daha dik oturdu. Libby'yi düşündü. Jak'i düşündü. Burada olmalarının kabahati ondaydı. Dolayısıyla kurtulmalarının sorumluluğu da onun sırtındaydı. Seçeneği yoktu.

"Gerekeni yapmak istiyorum," dedi, " ama nasıl yapabileceğimi bilmiyorum."

"Acele etme, yeter," dedi Seemore. "Muhafız birazdan gelir. Yiyeceği seç bu sefer."

"Tamam," dedi Dorothy. "Yemeği seçeceğim. Başarabilirim." Daha bunu der demez beyninde bir ses sordu: Sahiden mi?

Kapı açıldı ve muhafız her günkü işi için yan dönüp eğilerek içeri girdi. Gelip tabakları Dorothy'ye sundu.

Açtığı tabakta rengârenk meyvelerle birlikte masmavi yumurtalı ekmek dilimleri vardı. Harika kokuyordu ama midesinde ziller çaldıran, diğer kapağın altında yattığını bildiği haşhaş çiçeğiydi.

"Ben... Yemeği istiyorum," dedi.

Goril-yarasanın tek kaşı kalktı. "Dur, neyi kaçırdığını göstereyim."

"Yok, gerek yok, görmek istemi—"

Dev yaratık ikinci kapağı kaldırdı. Kapkara çiçek seslendi Dorothy'ye:

Kaldın tek başına

Arıyorum, telefonu açsana

Akıp gidiyor zaman

Bak, uçacaksın mutluluktan

Dorothy bakmamaya çalıştı ama çiçek, mıknatıs gibiydi. Yatakta emekleyerek goril-yarasaya yaklaştı. Yaratık da yatağa ilerledi. Koku iyice belirginleşmişti şimdi.

Seemore'un duymasını istemiyordu ve gerçeği yüksek sesle dile getirmeye utanıyordu. Sessizce yaptı seçimini. İkinci tabağı işaret etti. Muhafız, gene hayal kırıklığına uğramışçasına iç çekerek başıyla onayladı.

"Nasıl istersen."

Tabağı yatağa bıraktı ve çıkıp gitti. Dorothy öylece bakakaldı. Normalde çiçeği kapıp ağzına tıkıştırırdı ama bu sabah bir şey (hayır, biri) engelliyordu onu.

Kara ışık parıldadı. Gözüne öyle yakındı ki Dorothy irkildi.

"İhtiyacın yok ona," dedi Seemore. "Geç değil, Dorothy. Tuvalete atıp sifonu çek."

Dorothy kafa sallayıp, "Hayır," diye mırıldandı.

"Lütfen, Dorothy. Liberace korkudan çıldırmak üzere. Lobide cam bir kafese koymuşlar. Dün kedi-farelerle işkence etmeye başladılar. Muhafızlar etrafına toplanıp korkaklığıyla alay ediyorlar durmadan."

"Hayır," diye mırıldandı Dorothy.

"Cadı, Jak'i odasında tutuyor. Tamamen paslanmış... Eline... Alay edermiş gibi Lucy'yi eline tutuşturmuş. Öyle, kımıldamadan, elinde Lucy'yle durmak zorunda. Cadı her gün defalarca önünden geçiyor. Jak kımıldayamıyor..."

"Hayır." Bu seferki hıçkırıkla karışıktı.

"Evet," dedi Seemore. "Sebebi de *sensin*. Hayatlarını *senin* için tehlikeye attılar. *Seni* kurtarmaya çalışırken yakalandılar. Sorumlusun. Seçeneğin yok. *Duyuyor musun beni? Seçeneğin yok!*"

Dorothy sesi duymamak için yastığı alıp kulaklarına bastırdı. Sanki art arda tokatlar yemişti. Seemore şimdiye kadar sadece iyi ve kibar davranmıştı. Neye dönüşmüştü böyle? Dorothy'nin ne kadar zorlandığını anlamıyordu. Ne kadar—

"Kendine acımayı bırak!" Bağırmıştı Seemore. "Al o çiçeği ve tuvalete at! Sifonu da çek!"

"Yapamam!" diye haykırdı Dorothy. Yastığı duvara savurdu. Doğruldu, uzandı...

"Dorothy! Hayır!"

...çiçeği aldı...

"Yersen onu..."

...ağzına götürdü...

"...buradan asla çıkamazsın..."

...ağzını açtı...

"...cadı da Jak'le Liberace'yi öldürür!"

Dorothy çiçeğin sapını sımsıkı tutuyordu. Eli öyle titriyordu ki çiçek dans ediyormuş gibi görünüyordu. Zihni bulanmaya başlamıştı bile. Ama iyice çamura saplanmadan önce yataktan kalkmayı başardı ve çiçeği tuvalete atıp sifona asıldı.

Çiçek klozette dönerek kaybolurken haykırdı. Ardından kustu.

Düşüp bayılmadan önce *en azından doğruyu yaptım*, diye düşündü.

♠

"Yaşa!" diye bağırdı Seemore.

İris yüzünü ekşitti. "Kusmayı kutlayana da ilk defa rastlıyorum."

"Gördün ne yaptığını," dedi Seemore coşkuyla. "Müthişti!"

"Bir anlık başarı," diye söylendi İris. "Başarıya ulaşmak için sıraya binlerce daha dizmesi gerekecek. Ha, o zaman ben de alkışlarım."

"Alkışlayacaksın."

"Göreceğiz."

♠

"Nasılsın?"

"Ölmüş gibiyim," diyerek öksürdü Dorothy.

Yan döndü; yorganı sırılsıklam, yapış yapıştı. On iki saattir yataktaydı ama sanki hiç uyumamıştı. Gece boyunca bir yanmış, bir titremişti. Sonunda vücudu ikisini birden tatmaya karar vermişti ve bir buçuk saattir hem terliyor hem de dişleri takırdıyordu.

Kara güneş nihayet bulutlar arasında göründüğünde ateşi düşmüş, ve geriye bir kutu paslı çivi yutmuşçasına ağrıyan karnı dışında bir şey kalmamıştı.

"Üzgünüm," dedi Seemore.

"Benim kadar değilsindir," dedi Dorothy.

Gözlerini açtığı anda kara ışık başına ağrılar soktu. Yüzünü yastığa gömdü. Seemore'u zaten görüyor gibiydi, boş odaya bakmaktansa sadece dinlemek daha iyiydi.

"Durmak isteyip istemediğini bilmiyorum şimdi ama artık çalışmaya başlamalısın."

"Yarın," diye inledi Dorothy.

"Ben sadece—"

"Seemore," dedi Dorothy sertçe. "Endişelendiğini biliyorum. Ben de endişeliyim. Ama şu anda canım öyle yanıyor ki... Savaşacak forma kavuşmamı istiyorsun, biliyorum. Ama şu an için yapabileceğim en iyi idman, yatmak."

"Peki, peki," dedi Seemore. "Yarın."

"Sağ ol."

Korkuluk, "Rica ederim," dedi ama Dorothy duymadı.

Uyuyakalmıştı.

♠

"Uyan, Dorothy. Bugün senin günün."

*Bugün senin günün.*

*Müthiş yerlere gideceksin.*

Mısralar belirivermişti kafasında. Biri ona okumuştu bunları bir zamanlar. Sevdiği biri... Şimdiyse gerçeğe dönmüş, konuşan hayvanlar ve akla ziyan renklerle dolu bir Dr. Seuss dünyasındaydı.

*Yalnız bu Dr. Seuss dünyasında işkence var. Bir de ölüm.*

Pencereden savrulan Toto geldi aklına, dudaklarını dişledi.

Doğrulup oturdu.

"Pekâlâ, Seemore. İstediğin oldu. Hazırım."

Seemore rahatlamışçasına iç geçirdi. "Harika. Peki, tuvalete git şimdi."

Dorothy başını yana eğdi. "Pardon?"

"Ay, yok... Öyle demek isteme—"

Dorothy, arkadaşının utandığını hayal ederek gülümsedi.

"Tuvalete git derken," dedi Seemore, "tuvaletini *yapmaya* demek istemedim."

"Anladım."

Dorothy yataktan inip tuvalete gitti. Çok lükstü içerisi, simsiyah mermer kaplıydı. Küvet iki yetişkinin rahatça sığabileceği kadar büyüktü. Cam kabin içindeydi. İki lavabosu ve bir de sekizgen klozeti vardı.

Işık noktacığı Dorothy'yle geliyor, her adımında gözünün önünde bir kaybolup bir beliriyordu. Dorothy ormanda minik bir perinin peşinden gidiyordu âdeta. Oz'da peri var mıydı acaba? Sormamaya karar verdi Dorothy.

"Klozetin önünde diz çök."

Dorothy yüzünü ekşitip noktacığa pek ters baktı.

"Birazdan anlayacaksın," dedi Seemore.

Dorothy diz çökerken, "Anlasam iyi olur," dedi. "E, ne yapacağım şimdi?"

Anlattı Seemore. Dorothy başta çılgınca buldu ama korkuluk anlattıkça neyi amaçladığını kavradı. korkuluğun yapabileceğini düşündüklerinin yarısını yapabilirse Oz'da hiçbir hapishane onu kapalı tutamazdı. Kimse de durduramazdı ayrıca.

"Öldürebilirim onu," dedi Dorothy.

"Kimi?"

"Cadıyı."

Seemore birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Evet," dedi. "Yeterince iyiysen evet, bence de öldürebilirsin."

Dorothy yeni bir heyecanla, "Peki," dedi ve çok uzun zamandan beri ilk defa gülümsedi.

♠

Seemore planını, Dorothy'nin daha altı hafta önce çarptığı korkuluktan değil, mesela bir tırlangıçtan duysa daha az şaşıracağı ölçüde ayrıntısıyla anlatmayı bitirdiğinde, Dorothy planın işe yarayacağına ikna olmuştu.

Ama neredeyse bütün gün deneme yaptıktan sonra, artık o kadar emin değildi.

Sonunda baştan ayağa sırılsıklam kaldı ya, ne kadarı su, ne kadarı terdi, bilemiyordu. Her yanı ağrıyor, kafasıysa bir mengeneye sıkıştırılmışçasına zonkluyordu.

(Kanındaki ozyum olmasa kafası zonklamakla kalmaz, büyük ihtimalle patlardı. Seemore'un planını bitirmek bir yana, çoktan haşhaş çiçekleriyle uyuşmuş olurdu hatta. Tabii Dorothy'nin bu durumdan haberi yoktu. Ama sizin var. Önemli kısmı o zaten.)

Beklediğinden çok daha zordu. Başkalarının kendisinin peşinden gelmesini sağlamak, iyi becerdiği işlerden değildi. Bildi bileli hep tek başına halletmişti işlerini. Oz'a gelene kadar tabii. Komikti aslında: Nihayet arkadaşları vardı ama daha binlerce edinmesi gerekiyordu.

Dolayısıyla yeni bir şey denedi.

Çok ama çok nazik davranmayı denedi.

Az daha canından oluyordu.

♠

Dorothy denemeler yaparken, Seemore diğerlerini kontrole gitti.

Liberace'yi ziyaretleri hep nahoştu. Bir defasında, bir sabah Liberace'nin yüzü karşısında belirdiğinde, en beter ihtimalin gerçekleştiğini sanmıştı mesela. Dev aslan, cam kafesinin bir köşesine cenin gibi büzülmüştü. Yelesini cama öyle fena yaslamıştı ki kafasının arkası dümdüz görünüyordu. Hiç mi hiç kımıldamıyordu.

Arkadaşının öldüğünü zanneden Seemore'un yüreği ağzına gelmişti ama derken aslanın kuyruğunun titrediğini görmüştü. Derken bir sürü ucubînin kafesi çevrelediğini, cama vurup ödlek aslanla alay ettiklerini fark etmişti.

Sonra Liberace'nin neden korkup köşeye büzüldüğünü anlamıştı. Minnacık, kürksüz bir kedi-fare (uzun bacaklı, sivri kulaklı ve iğneyi andıran iki düzine dişli bir fare hayal edin) aslanın önünde dolanıyor, cıyaklayıp tıslıyordu. Derken durmuş, bıyıkları kıvrılmış ve Liberace'nin ön patisine saldırmıştı. Çirkin ve minik yaratık şimşek hızıyla aslanın patisini ısırmış, dişlerinden kan damlatarak kaçmıştı. Kedi-fare, zemini tüy ve kurumuş sümükle kaplı cam kafeste, ardında minik kan damlaları bırakarak zafer turu atarken çılgınca alkışlamıştı ucubîler.

İki kilometre ötedeki Seemore ekrana uzanıp görüntüyü büyüterek Liberace'nin sağ bileğine odaklamıştı. Onlarca minik delik vardı, kiminden hâlâ kan sızıyordu. Diğerleri kabuk bağlamıştı.

İris, her zamanki neşesinden yoksun bir tonla, "Çok gaddar, değil mi?" demişti.

Seemore'un öfkeyle sıktığı çırpı yumrukları çıtırdamıştı. "Evet," demişti.

"Planın işleyeceğine inanıyor musun sahiden?"

"İşlemek zorunda."

♠

Jak'e yaptığı ziyaretler daha az sinir bozucuydu ama onlar da başka türlü üzücüydü. Teneke oğlanın kulağına fısıldıyordu her ziyaretinde ama Jak duyuyor muydu, bilmiyordu Seemore. Beyni de paslandıysa ne yaparlardı? Ya Dorothy serbest bıraktığında

(bırakabilirse tabii) Jak hiç düşünemezse ne olurdu? Ya... Ya çoktan öldüyse? Ya sadece pas yüzünden tek parça kalabiliyorsa?

Gözünde canlandı sahne.

Dorothy gelip Jak'i cam mahfazadan çıkarıyor ve teneke oğlan tangır tungur yere yığılırken gürültüyü duyan ucubîler Dorothy'nin üzerine üşüşüyorlar...

*Hayır. Böyle olmayacak. Jak daha önce de paslanmıştı.*

*(Ama böyle değil. Böyle baştan aşağı yemyeşil paslanmamıştı.)*

*Toparlanmış, düzelmişti sonra.*

Seemore, İris'in havaya yansıttığı holografik görüntüye baktı. Jak hareketsiz halinde bile kuvvetli, özgüvenli görünüyordu. Keşke plan üzerinde Jak'le birlikte çalışabilselerdi. Hepsi arasında en çok Jak'in öğütlerini arıyordu Seemore. Ama elinden, teneke oğlanın kulağına fısıldamak ve duyup anladığını ummaktan ötesi gelmiyordu.

Anlıyorsa uyandığında öldürme havasına gireceğinden emindi Jak'in. Ki tam da ona ihtiyaçları olacaktı.

♠

Gün boyu yaşadıkları, Dorothy'nin zihninde tırtıl misali yavaşça dolanıyordu.

Uyuyamıyordu. Saatler boyunca artık "Tuvalet Yaratıkları" demeye başladığı şeyleri ikna etmeye çalışmaktan başı ağrıyordu. Başlangıçta pek ters, pek düşmanca davranmışlardı ama yaşadıkları hayatı göz önüne alınca anlayışla karşılamıştı Dorothy. Ardından yavaşça, birer ikişer kendi saflarına çekmeye başlamıştı hepsini. Her sabah âdeta sıfırdan başlıyordu. Ama çok geçmeden söyledikleri yayılmıştı.

Dorothy'den hoşlandıklarından değildi yalnız; esas olay, hepsinin birden cadıdan nefret etmesiydi. Dorothy ne istediğini anlattığında kıkırdamış, neşelenmiş, sevinçle bağrışmışlardı. Yardım edeceklerinden emin değildi ama cadıyla kapışacaksa ve taraf tutmak zorunda kalacaklarsa Dorothy'nin tarafını seçeceklerdi.

En azından öyle umuyordu Dorothy.

O yüzden devam etti. Her gün, delirircesine çabaladı.

Genelde cadı çağırana kadar sabahın tümü ona kalıyordu. Tuhafı, cadıyla geçirdiği süre, Dorothy'nin gününün en hoş zamanı oluyordu hep. Cadı, Kansas Gezegeni'ne dair (her niyeyse Dünya'nın adını Kansas zannediyordu ve Dorothy düzeltme gereği duymuyordu) sorularında hep kibar, hep şefkatliydi.

Hiçbir ayrıntıyı önemsiz görmüyordu bir de.

Televizyon dizileri, pop şarkıları, yiyecekler, doğa, tarih, bilim, siyaset... Dorothy son üç konuya dair fazla bilgi sahibi değildi ama cehaletini uydurduklarıyla örtmeyi beceriyordu. Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyorlardı. Arkadaşlarına işkence yapmasa, Jak'in ebeveynini öldürmüş olmasa cadıdan epey hoşlanırdı Dorothy.

Bir kere cadı, Dorothy'nin gıpta ettiği, olmak istediği her şeydi. Güzeldi, güçlüydü ve kendinden emindi. Hepsinin üzerine bir de şeytanca espriliydi ki Dorothy bu özelliğini, cadının Salak ve Avanak dediği iki maymun nöbetçiye rağmen (ya da belki onlar yüzünden) çok eğlenceli buluyordu.

Kısacası Dorothy cadından hoşlanırmış rolü yaparken, cadı da Dorothy'nin parmağını koparmasına aldırmıyormuş rolü yapıyordu. Ama her ikisi de aslında diğerinin derdini biliyordu ve ikisi de öldürücü darbeye hazırdı. Tek sorun, ilk darbeyi kimin indireceğiydi.

Dorothy cadıyla görüşmeleri sırasında koltuğuna zincirlendiğinden cadıya saldıramıyordu. Ama öte yandan Kansas Gezegeni'ne dair bir sürü bilgi (ya da bakış açınıza göre palavra) verdiğinden, cadının şimdilik Dorothy'nin canını yakmaya niyeti yoktu. Hem cadının nazarında Dorothy hâlâ çiçek bağımlısıydı.

Dorothy cadıyı her sabah yiyecek yerine çiçeği seçerek kandırıyordu. İşin komik tarafı Dorothy'nin dayanmasını sağlayan (bilmeden tabii) her sohbetlerinden sonra yemek yemesine izin veren cadıydı.

Böylece dayandı Dorothy.

Her sabah çiçeği seçti.

Her sabah çiçeği tuvalete attı. (Tuvalet yaratıkları pek memnunlardı.)

Çabaladı, denedi.

Cadının sorularına cevap verdi.

Odasına döndü.

Seemore'a arkadaşlarının durumunu sordu. (Feci durumda ama hayattaydılar.)

Daha çok denedi, daha çok çalıştı.

Kalkıp tekrar hepsini yapabilmek için yattı.

Bu gidişat tam elli üç gün sürdü.

Elli dördüncü gün geldiğinde Tuvalet Yaratıkları, Dorothy'nin her emrini, biçimlerine mal olsa bile yerine getirmeye hazırlardı. Dorothy durumu Seemore'a söylediğinde korkuluk öyle sevindi ki o geceyi dinlenerek geçirmesine izin verdi.

"Dinlen sen," dedi. Öyle neşeliydi ki Dorothy arkadaşının kocaman gülüşünü görür gibi oldu.

"Sağ ol," dedi Dorothy. "Dinleneceğim."

Işık noktacığı söndü ve birden tekrar yandı. "Dorothy, bir şey daha..."

Bir talep daha gelirse dayanamayacağı korkusuyla, "Ne oldu?" dedi Dorothy.

"Şey demek istedim sadece... Seninle gurur duyuyorum."

Dorothy dudağını ısırdı. Seemore göz ucunda beliren yaşları görebiliyor muydu acaba? Çarçabuk sildi gözlerini. "Neyse... Çekil artık başımdan saman kafa!"

Seemore'un kıkırdadığını duydu. Işık kayboldu.

"Seemore? Orada mısın?"

Cevap gelmedi. İç çekti Dorothy. Yüze kadar sayıp şiltenin altına soktu elini. Kalbi gümbürdüyordu. Eliyle şiltenin altını aradı.

*Yok! Gitmiş! Ucubîler almış!*

Derken işaretparmağı yumuşak bir şeye değdi. Yavaşça sakladığını çıkardı. Elindeki güzelliğe baktı. Midesindeki burulma arttı.

*Elli üç gün...*

*Elli üç gündür çiçek yemedin ve şimdi elli üç günlük çabayı çöpe atacaksın. Oysa tüm yapman gereken, bu geceyi atlatmak... Sonra—*

*(Sonra ne peki? Kaçış mı? Ödül mü bu yani? Nesi adil bunun? Kaçabilirsem bir daha hiç çiçek tadamayacağım. Bir daha asla...)*

*Yapma. Gerçek değil bu. O duygular gerçek değil...*

*(Hayır, gerçek. Hatta her şeyden daha gerçek... Duygular böyledir, hissettiğin şeylerdir onlar ve hayatımda başka hiçbir şey bana bu duyguları tattırmadı.)*

Dorothy kendini zorlayarak kalktı, tuvalete gitti. Çiçek elinde, klozetin başında durdu. Bırakıverse seçeneği de kayıp gidecekti. Elini açması ve çiçeğin yavaşça suya düşmesini seyretmesi yeterliydi.

Tuvalet Yaratıklarının sevineceği kesindi.

Dorothy parmaklarını açıp çiçeği klozete atmak için var gücünü kullandı. Ama çiçek tam klozete düşecekken, görünmez bir el tarafından—

*(kendi eli)*

—engellendi. Hafif darbeyle yönü değişen haşhaş çiçeği banyonun tertemiz zeminine kondu. Dorothy eğildi ve daha nedir diyemeden—

*(bu anın geleceğini baştan beri biliyordu)*

—çiçeği ağzına tıkıverdi.

İpeksi, kapkara bir dalga sardı bedenini. Parmaklarına ulaşıp gerisingeri beynine uzanmadan önce gerinen tembel bir kedi misali uzuvlarına yayıldı. Bunca zamandır uzak kaldığından, uyuşması

çok daha şiddetli oldu. Kendinden geçmeden önce tek düşünce belirdi aklında.

*Evdeyim.*

♠

Dorothy o geceyi, terli yanağı soğuk zeminde, yerde uyuyarak geçirdi. Rüyasında derin mi derin, kapkara bir deniz gördü. Çalkantılıydı deniz. Ağzına, gözlerine, beynine doldu.

Rüya hiç bitmeyecek gibiydi; Dorothy hayatında, nefis renklerle ve harika bir çalkantıyla dolu bu muhteşem denizden başka bir yerde bulunduğunu hatırlamıyordu artık.

Derken deniz kabarmaya, dönmeye, Dorothy'yi ta derinlerine çekmeye başladı. Şimdi çırılçıplaktı ve boşlukta düşüyordu. Soğuk rüzgâr tenini ısırıyordu. Birden banyo zeminine çarptı.

Gözleri açıldı ve dünya ıstırapla belirdi. Derhal kendinden nefret etti Dorothy. Seemore görse kesin öldürürdü Dorothy'yi.

*Hayır, öldürmezdi. Daha beterini yapardı. Yıkılırdı.*

Dorothy gözyaşlarını bastırarak ayağa kalktı. Yaptığı feciydi, evet ama bitmişti işte. Önemli olan şu andı. Şimdi... Şimdi yapması gerekeni yapacaktı. Arkadaşlarını kurtaracaktı. Bir de Batı'nın Hain Cadısı'nı öldürecekti.

Ya da öldürmeye çalışırken kendi ölecekti.

♠

Berbat bir gece geçiren bir tek Dorothy değildi. İki kilometre ötede ve yüz kat aşağıda Seemore huzursuzca dönüp duruyordu yattığı yerde. Aklı dönüp dolaşıp helikopter pistine ve Kumandan Cook'a gidiyordu.

Cook ve askerlerde aklını kurcalayan, rahatsız eden bir şey vardı ama neydi, bir türlü bulamıyordu Seemore. Göründükleri gibi olmadıkları hissini atamıyordu üzerinden. Söyledikleri gibilerse o zaman belki de İris göründüğü gibi değildi. Döndü, uyku konumundaki holograma baktı ve hangi sırları sakladığını merak etti.

Bulmanın bir yolu olsa... Keşke...

Tabii ya!

Fikir aklında dönüp dururken doğruldu, oturdu Seemore. Riskliydi. Aradığı bilgiyi elde etmesini sağlayacağından emin sayılırdı ama bedeli olacaktı. İris bilecekti ki bilmesi tehlikeli olabilirdi. İris'in öfkelenmesi, özellikle planı uygulamaya beş saat kalmışken hiç iyi olmazdı. Şimdilik sahneyi hazırlamaya karar verdi. Kurtulduklarında tetiği çekecekti.

Usulca Her-Şey'i aldı, parmağını ekrana sürerek kontrol paneline ulaştı. Güç ayarlarını buldu ve ayarı REM Uykusu konumuna getirdi. İris'in gözkapakları titreşti ve hologram birden yok oldu.

Seemore derin bir nefes aldı.

"Haydi, iş başına."

# 20

## SEEMORE'UN KUSURSUZ PLANI

"Dorothy? Hazır mısın?"

Dorothy derin bir nefes aldı, yumruklarını sıkarak odaklanmaya çalıştı.

Beyninin bir kenarında kara çiçekler dans ediyordu.

"Ne kadar olabiliyorsam o kadar," dedi. Yalan söylemiyordu.

"İyi, iyi," dedi Seemore. Gergindi. "Plana göre davran, yeter. İris beni hep bir adım önde tutacak. Sana sadece sihrini yapmak kalıyor."

Dorothy, öylesine yapması gerekenin sihir oluşunun gülünçlüğünü düşünerek, "Hı-hı," dedi.

*Tenekeden bir oğlanla bir aslanı kötü bir cadı ve uçabilen bir maymun ordusundan kurtarmak için bir ışık noktacığından konuşan bir korkuluktan talimat almaktan daha mı gülünç?*

*(Değildir herhalde.)*

Dorothy, gecenin tümünü zemininde yatarak geçirmemiş pozlarında tuvaleti işaret ederek, "Malzemeleri getireyim," dedi.

Lavabonun altından çıkardığı yarı saydam turuncu kovayı küvete koyup musluğu açtı. İlkin alışkanlıkla sıcağı çevirmişti, hemen kapayıp soğuk suyu açtı.

Seemore lazım olursa diyerek sıcak suyla da denemeler yaptırmıştı Dorothy'ye. Dorothy, bir binada su bulunduğu sürece soğuk

su sıkıntısının çekilmeyeceğini belirtmişti. Ama Seemore endişeli nineler gibi, "Belli mi olur?" deyince uzatmamıştı Dorothy.

Şimdiyse parmaklarını buz gibi soğuk suda gezdirirken sıcak suyla yaptığı denemelere şükrediyordu. Onlar sayesinde kolaylaşacaktı işi.

Seemore her zamanki gibi haklıydı.

Kova dolarken Dorothy, kısmen iyice ayılmak, kısmen de şakaklarında biriken teri gizlemek için yüzünü yıkadı.

*Bir güncük işini bozdun ve anında çiçek terlemeleri başladı.*

Dorothy kafasındaki sese aldırmadan musluğu kapadı ve kovayı dikkatle küvetten aldı. Beklediğinden daha ağırdı. Odaya taşımak bile omuzlarını ağrıtmaya yetti.

Bir kova su taşımak kolay görünen işlerdendi ama öyle olmadığı ortaya çıkmıştı. Dorothy planın başka hangi öğelerinin beklediğinden zor çıkacağını merak ediyordu artık. Önemi yoktu gerçi. Seemore'un kafasının baskı altındayken de vakit bulduğundaki kadar iyi çalışmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Yutkunarak pencereye gitti ve gardiyanı beklemeye koyuldu. Duvardaki saate baktı: 06.17. On üç dakika vardı. Aklı on üç dakika boyunca serbest kalacaktı. Pencereden defalarca aşağıdaki kapkara çiçek denizine baktı.

Öyle güzeldi ki...

"Dorothy! Dorothy! Geliyor!"

Dorothy gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını pencereden zorbela ayırdı. On üç dakika nasıl böyle çabucak geçivermişti?

*Çiçek bağımlılarına böyle olur işte. Zaman kavramını yitirirler. Unuttun mu şimdiden?*

Dorothy düşüncelerine kulak asmamaya, odaklanmaya çalıştı. Vakit gelmişti.

*Odaklan. Odaklan.*

Ya odaklanacaktı ya da...

*Ölecekti.*

Kafasındaki ses haklıydı. Son iki haftadır cadı Kansas Gezegeni'yle ilgili soracak fazla sorusu kalmamış gibi davranıyordu ve Dorothy, vaktinin dolduğunu sezmeye başlamıştı. Ucubîler de kuşkusuz farkındaydı durumun. Cadı kısa süre sonra sıkılıp Dorothy'yi pencereden aşağı attıracaktı. Bu kaçış girişimini başarıya ulaştıramazsa bir yenisine zaman bulamayacaktı.

Ama bugün şansı vardı. Önündeki ilk engel, kapıyı açmak üzereydi.

"Do—"

Dorothy, niyetlendiğinden daha sertçe, "Kes artık, saman kafa!" dedi. Yavaşça suyu yere dökmeye başladı. "Halledeceğim."

En azından halledeceğini umuyordu.

♠

Dev yaratık kafasını eğdi, yan döndü ve kapıdan girdi. Dorothy geçen haftalar boyunca yaratığın büyüklüğüne alışmıştı ama şimdi, tam savaşacakken birden gözüne çok ama çok büyük görünmeye başladı.

Planın bir başka öğesi daha gün ışığında farklı görünmeye başlamıştı işte. Ama kabahat Seemore'da değildi, zorluğu uyduran o değildi. Aşmanın bir yolunu bulmuştu sadece.

Dorothy sırf gözleri dikişlerle kapalı diye canavarı hafife almaması gerektiğini bir kez daha hatırlattı kendine. Keskin duyma yetisi, görme eksikliğini fazlasıyla kapatıyordu. Ucubî, Dorothy'nin düşüncelerini haklı çıkarmak istercesine birden kafasını çevirdi.

"Neden kalbin o kadar hızlı atıyor senin?"

*Sürpriz avantajına elveda...*

Dorothy, sesini titreterek, "Çiçek istiyorum," dedi.

Yanıttan tatmin olmuş görünen goril-yarasa (yarı yarıya bulmuştu aslında) doğrudan yanına geldi.

Dorothy gözlerini gümüş tepsiden kaçırdı, metal sandalyeyi yavaşça kaldırıp vurmaya hazırlandı. Yere, odada yaratığın duyamayacağı yegâne canlı yaratıklara baktı. Zemine yayılan suda dans ediyorlardı.

*Hazır mısınız, çocuklar?*

*(Neye hazır mıyız?)*

*A? Hepiniz birer dâhisiniz! Biliyorsunuz ne yapacağınızı.*

*(Soğuk mu dalıyoruz, sıcak mı?)*

*Buz gibi, yavrum, buz!*

*(Tamamdır, şeker şey!)*

*İşaretimi bekleyin.*

*(Tamam, tamam, biliyoruz.)*

*Sağ olun, canlarım.*

Su birikintisi takdirle kıpırdandı. Su moleküllerine övgüyle her şeyi yaptırabileceğini öğrenmişti artık. Son birkaç haftada övmenin, yağlamanın kitabını yazacak hale gelmişti Dorothy.

Damlacıkların seslerini kafasında nasıl duyabileceğini ve daha önemlisi, onca lakırdı arasında esas lideri nasıl bulabileceğini öğrenmişti. Çünkü her su birikintisinde, gölcükte yahut kovada daima bir alfa köpek, diğerlerinin peşinden gittiği buyurgan, kendini beğenmiş bir molekül mutlaka vardı. Onu bulup parmağında oynatmayı becerdiğin anda suya ne istersen yaptırabilirdin.

Her ordudaki her asker gibi, sudaki her molekülün de kendi iradesi vardı ama emir-komuta zincirine itaat ediyorlardı.

*Hazır olun!*

*(Hazırız D!)*

*Üç...*

Gardiyan ayağını kaldırdı.

*İki...*

Gardiyanın ayağı kıpırtısız suyun üzerindeydi şimdi.

*Bir...*

Gardiyanın ayağı iniyordu.

*Şimdi!*

*(Duydunuz! Donun!)*

Su molekülleri aynı anda hareketi kestiklerinde Dorothy alt dudağını ısırdı. Hareket, ısıya eşitti. Yani bir parçacık durağan konuma geçtiğinde donuyordu.

Su birikintisi buza dönüşürken hafifçe çıtırdadı. Ucubî kafasını yana eğerek aşağısından gelen sesi kestirmeye çalıştı ama çıplak ayağı buza değmek üzereydi. Çok geçti artık.

Dorothy hazırlandı. Goril-yarasının dengesini kaybedeceği anı bekliyordu.

Maymunun topuğu buza değdi.

Yaratığın yüzüne şaşkınlık yerleşiverdi, Dorothy o kadar korkmasa kahkahayı basardı. Canavarın topuğu kayarken zaman âdeta yavaşladı. (Aslında Dorothy, damarlarında dolaşan ozyum sayesinde zamanı, istediği darbeyi indirmesine yetecek kadar yavaşlatabiliyordu.) Dorothy var gücüyle savurdu metal sandalyeyi.

Çelik sandalyenin ayağı maymunun tamı tamına apış arasına isabet etti. Yaratık içgüdüsel bir hareketle diğer ayağını da buza bastı. Dorothy sandalyeyle ittirince de sırtüstü devrildi.

Yere düşen tepsiden kocaman bir kızarmış tavşan yumurtası ve koyu pembe bir sıvı saçıldı yere. Ama yere saçılan bir tek bunlar değildi: Güzeller güzeli siyah çiçek de yerdeydi şimdi.

*Gör beni, kokla beni,*

*Al beni, ye beni...*

Dorothy dişlerini sıktı. Çiçeğin etkisi altına girmeden kaçmalıydı buradan.

"Dorothy, çabuk ol! Kap çiçeği!"

Seemore'un planı buydu: Dorothy çiçeği kapıp goril-yarasının ağzına tıkacaktı. Böylece ucubî ne Dorothy'nin peşine düşebilecek ne de alarm verebilecekti. Ama dün gece yaşadıklarından sonra Dorothy çiçeğe, sonrasında kendi ağzına atmadan dokunamazdı. Seemore'un talimatını boş verdi ve hâlâ su dolu kovayı kaparak yaratığın üzerinden atlayıp odadan çıktı.

Kapıyı kapadı ve bir avuç su alıp kilide attı. Hiç düşünmeden mikroskobik dostlarına seslendi.

*Çekin numaranızı, güzellerim!*

*(Donun, millet!)*

Dorothy tanıdık buz çıtırtısını duyunca koridora atılıp var gücüyle koşmaya başladı. Bir yandan da kovadaki suyu dökmemeye çalışıyordu. Arkasından kapının kilidinin donduğunu kavrayan ucubînin öfkeli çığlığı yükseldi.

Işıklı noktacık belirdi önünde.

"Dorothy! Plan!" diye bağırdı Seemore. "Niye plana uymadın?"

Bir çatırtı duyuldu ve koridorun ışıkları kırpıştı.

"Boş ver şimdi! Ne oluyor orada?"

"Dur, bakayım." Işıklı noktacık kayboldu ve bir saniye sonra yine belirdi. "Duvarı yıkmaya çalışıyor!"

Soluk soluğaydı Dorothy. "Ne durumda?"

"Duvar dayanmayacak. Asansöre yetişecek vaktin yok. Solda merdivenler var... Koş!"

Dorothy acil yangın kapısından geniş, her iki yöne de sonsuz uzanır görünen burgu merdivene çıktı.

"Kaç kat?"

"Sekiz."

Kusacağını düşündü Dorothy.

"Acele et, çıkmak üzere!"

"Bir saniye..." Kovaya baktı Dorothy.

*Çocuklar, soğuyun ama çok değil, olur mu?*

*(Sulu kar gibi mi?)*

*Ay, aklımı okudun, yakışıklı!*

Su titreşip kova dolusu sulu, cıvık kara dönüştü.

*İşte budur!*

En azından kovadaki suyu dökme derdinden kurtulmuştu. Kovayı kucakladı ve basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. İçini bulantı kapladığında çok hızlanmıştı.

Derken kusmaya başladı.

♠

İki kilometre uzakta, ormanda Seemore, ekrana bakıyordu. Dorothy iki büklümdü. Kova elinden kaydı, sulu kar yavaşça merdivene yayıldı.

"Başka bir açıdan görelim!" dedi Seemore.

İris'in minnacık kapıyı çevirmesiyle görüntü değişti. Seemore basamaklara yayılanı görünce az daha kendi de kusuyordu.

Dorothy'nin kusmuğu kapkaraydı.

♠

"Dorothy!" diye bağırdı Seemore. "Dorothy! Kalk!"

"Bir saniye..." Öğürtüsünün geçmesini bekliyordu.

"Bir saniye kalmadı! Ya kalkarsın ya da Jak'le Liberace ölür! Sırf çiçekten uzak kalamadığın için!"

"Git başımdan," diye böğürdü Dorothy. "Bilmiyorsun... Ne zor olduğunu bilmiyorsun!"

"Söz vermiştin!"

"Denedim!"

*(Basamaklardan mı ineceğiz, D?)*

Suyun sorusu Dorothy'yi kendine getirdi. Telaşla bakındı ve merdivenliğe yığılmış sulu karı gördü. İlk basamağa damlamak üzereydi.

*Çocuklar, kabahat sizde değil... Harika iş çıkarıyorsunuz. Haydi, şu kovaya alayım sizi yine. Olur mu?*

*(No problem, şekerim!)*

Dorothy avuçlayabildiği kadarını avuçladı ama hepsini alamadı. Donan ellerini pantolonuna sildi ve yerde kalan sulu kara baktı.

*Bahse girerim şimşek hızıyla ısınıp soğuyamazsınız siz!*

*(Yok ya! Bak bakalım!)*

Sulu kar aynı an içinde, önce fokurdayan bir su birikintisine, sonra neredeyse görülemeyecek kadar ince bir buz tabakasına dönüştü.

Dorothy buz tabakasına, *aferin çocuklar*, diyerek düşüncelerini kovaya çevirdi: *Vakti geldiğinde onlardan iyisini yapabilecek misiniz?*

*(Sen ne diyorsun ya?)*

*Güzel. Haydi, gidiyoruz.*

Dorothy, gecikmesinin Jak'in hayatına mal olmaması için dua ederek tekrar hızla çıkmaya başladı basamakları.

♠

Dorothy yüzüncü kata açılan kapıyı nefes nefese açtı.

"Tamam, şimdi—"

"Biliyorum," dedi Dorothy. "Koridorun sonundaki büyük kapı."

"Ama nasıl..."

"Attım, tuttu."

Devasa kapıya baktı. En az on metre yüksekliğindeydi ve tavan, kapıya uyabilmek için yukarı doğru eğim yapıyordu. Böylesi bir ego anca cadıya yakışırdı.

"Daire boş ama ucubîler peşimizde," dedi Seemore.

"Kaç tane?"

"Merdivenlerde üç, asansörde on altı ucubî var."

"Öf," dedi Dorothy. "Nasıl çıkacağız buradan?"

"Sen Jak'in yanına git," dedi Seemore. "Bir şeyler düşünürüm."

Dorothy kovayı kucaklayıp koşmaya başladı.

♠

"E, neymiş bakalım planın, saman kafa?" dedi İris.

"Hiçbir şey gelmiyor aklıma," dedi Seemore.

"Tüh. Sizin takımı tutmaya başlamıştım oysa."

♠

Dorothy kovadan bir avuç sulu kar alıp kapının tutamağına sürdü.

*Donun bakalım.*

*(Çek bir porsiyon dondurma!)*

Sulu kar çatırdayarak dondu.

*Siz de beyler!*

*(Emrin olur abla!)*

Kovadaki sulu kar donunca kova birden ağırlaştı. Dorothy kovayı kaldırdığı gibi donmuş tutamağa indirdi. Tutamak kımıldamadı bile ama darbenin geri tepişinden doğan acı, Dorothy'nin omuzlarına kadar yayıldı.

"Acele et, gelmek üzereler!" diye bağırdı Seemore.

"Ediyorum!"

Dorothy tutamağa bir daha vurdu. Bu sefer kova sekti ve Dorothy'yi sırtüstü devirdi. Kafasını yere vurdu Dorothy. Her yan

bir anlığına dönüverdi ama ardından gelen zonklaması bol ağrıyla tekrar kendine geldi.

"İçeriden parçala!" diye bağırdı Seemore. "Sıcak-soğuk-sıcak-soğuk!"

"İyi fikir, saman kafa!"

*Beyler, duydunuz. Bakalım ne kadar çabuk bitireceksiniz işi... Üç, iki, bir, haydi!*

*(Çek bir porsiyon kırık kilit!)*

Dorothy suyun hayalet bir yılanmış gibi görünecek hızla kıvrıla büküle, bir sıvıya bir gaza dönüşüp durmasını seyretti. Tutamak çatırdadı, yerinden çıkıp düştü.

*Seviyorum sizi!*

*(Biz de seniii!)*

Kapıyı iterek açtı. Karşısına çıkan manzara içine hem ağlama hem gülme isteği doldurdu.

♠

"Batıdan fırtına bulutları geliyor." Yüz kat aşağıda ve iki kilometre ötede aniden rüzgâr çıktı.

Seemore holograma ters bir bakış atarak, "Hava durumunu sordum mu sana?" dedi. Dorothy'nin gardiyanı alarm vermişti. Halbuki plana uyup haşhaş çiçeğini ucubînin ağzına tıksaydı kimsenin ruhu bile duymadan kaçabileceklerdi.

Planı kusursuzdu ama Seemore, kusursuzluğun esas kusur olduğunu görüyordu artık. Kusursuz planlar insani hataya yer bırakmıyordu.

"Geliyorlar."

Görüntü ikiye bölündü. Seemore'un yüreği ağzına geldi. Ellinci kattaki goril-yarasalar yarı zıplayıp yarı uçarak basamakları aşıyorlardı. Diğer on altısıysa dört asansöre doluşmuşlardı. Şişkin kasları asansör kabinlerini zorluyordu.

Neden kullanmadı çiçeği? Neden?

Feci gerçeği fark eden Seemore, "Paramparça edecekler Dorothy'yi," diye mırıldandı.

"Öyle," dedi İris ciddiyetle. "Öyle."

♠

"Jak!"

Koşmak, sarılmak, Jak'i öpücüklere boğmak ve tüm yaptıkları için ondan özür dilemek istiyordu. Ama kalakalmıştı öylece. Sadece bakıyor ve adını söylüyordu.

"Jak!"

"Dorothy, vakit kalmadı," dedi Seemore. Işık noktacığı Jak'in camdan hücresine atıldı. "Nevresimi yere ser ve ucubîler gelmeden Jak'i çıkar yoksa..."

Seemore'un cümlesini bitirmesine gerek kalmadı.

Dorothy plana göre hareket etti. Cadının yatağından nevresimi çekti ve Jak'in cam hücresiyle kapı arasına serdi. Ardından kovayı sapından yakaladı ve disk atacakmış gibi kendi etrafında dönmeye başladı.

"Şimdi!" diye bağırdı Seemore.

Dorothy kovayı fırlattı.

Donmuş suyla dolu kova cam hücreye âdeta bir füze gibi uçtu ve camı parçalayıp her yana cam kırığı yağdırarak Jak'in gövdesine ezik bırakacak şiddetle çarptı.

Dorothy, çıplak ayaklarını kesen kırıklara aldırmadan, büyük bir tangırtıyla devrilip dünyanın en büyük kurşun askeriymiş gibi yan yatıveren, pas içindeki Jak'e koştu.

"Doksan saniye!" dedi Seemore.

"Sus! Dikkatimi dağıtma!"

Dorothy, Seemore'a bağırırken Jak'in gözlerindeki pırıltıyı gördü. Teneke oğlanın soğuk yanağını şefkatle okşadı.

"Çıkmaya hazır mısın oradan?"

Jak tüm iradesini zorlayarak, gıcırtı eşliğinde kafasını kımıldattı. Dorothy boğazından yükselen hıçkırığı bastırdı ve cam kırığı kaplı zeminde emekleyerek kovayı almaya gitti. Aceleyle, her adımın tabanları daha fazla kesilip kanayarak geri geldi. Jak'in yanına diz çöktü, dizlerine batan kırıkların acısıyla yüzünü buruşturdu.

Tertemiz odasında en ufak pas kırıntısı bile bulunmadığından, denemesini yapamadığı tek şey buydu. Seemore işe yarayacağını seziyordu ama emin değildi.

Ama Dorothy, Seemore'un sezgilerinin çoğu kişinin kesinkes bildiğinden daha güvenilir olduklarını öğrenmişti artık. Dişlerini sıkıp dikkatini işine verdi.

*Pekâlâ, beyler, çalıştığımız gibi... Seslenin onlara! Hemen!*

*(Hey! Millet! Hop!)*

♠

Dorothy zihninde kopan akla ziyan çığlıkla şaşaladı. Her bir donmuş su molekülü, Jak'in eklemlerine kaynamış soydaşlarına bir stadyum dolusu fanatik taraftar misali sesleniyordu.

Jak'in donuk dudaklarından sessiz ama pek fena bir inilti yükseldi. Dorothy ne yapacağını bilemedi, oğlanın elini sıkmakla yetindi. Jak'in alnında hafif bir ıslaklık belirdi. Dorothy silmeye kalkışınca eline sıcak ve yapışkan bir şey geldi. Bir şeyler oluyordu.

Jak'in teni, kıpırtısız bir süs havuzuna ilk yağmur damlaları düştüğünde olduğu gibi hafifçe dalgalanmaya başladı. Dalgalanma arttı ve Jak'in teni kazan misali fokurdamaya başladı. Jak'in gözeneklerinden parlak mavi bir sızıntı başladı.

*Pas bu. İşe yarıyor. Dışarı çıkıyor...*

Dorothy gömleğini çıkarıp Jak'in teninden hızla sızan koyu mavi, yapışkan bulamacı silmeye koyuldu. Pasın tenden çıkışı öyle hızlanmıştı ki Dorothy'nin sildiği yer, saniye geçmeden tekrar eriyen pasla kaplanıyordu. Birden Jak'in gözleri açıldı.

"Jak! Jak!"

Feci bir metalik çığlık kopardı Jak. Öyle yüksek, öyle keskindi ki Dorothy kulaklarını kapamak zorunda kaldı. Mavi bulamacın sonu teninden sızarken kaskatı kesildi Jak.

Haykırışı başladığı gibi aniden bitti. Eliyle gözlerindeki bulamacı sildi. Dorothy hemen gömleğini tersyüz edip Jak'in yüzünü temizledi. Jak gövdesine baktı, yavaşça kol ve bacaklarını oynattı.

"Nasılsın?" dedi Dorothy.

Jak aniden ayaklarını havaya kaldırdı ve tek sıçrayışta ayağa kalktı. Ardından bir ters takla atıp amuda kalktı. Öne bir takla daha atıp gene ayakta dikildi.

"Müthiş!" dedi. "Hiç bu kadar formda olmamıştım! Pas tümden gitmiş!"

"Çok iyi çünkü otuz saniye içinde kapıdan içeri üç ucubî girecek. Altı tane daha var hemen arkalarında."

Jak hızla kafasını çevirdi. "Kim o konuşan?"

Dorothy havada uçuşan ışıklı noktacığı işaret etti. "Seemore."

"Ne? Ama nasıl?"

"Açıklayacak vakit yok. Seemore artık akıllı ama ben kaçış planını batırdığım için işler iyi gitmiyor."

"Seçeneklerimiz?"

"Savaşmak," dedi Seemore, "ya da kaçmak."

Jak baltasını aldı. "Hazırım ben."

"Eh," dedi Seemore, "umarım Lucy de hazırdır. On saniye..."

"Savaşmayı seçtik, öyle mi?" dedi Dorothy.

"Öyle görünüyor," dedi Jak. "Yapmadığın numara kaldı mı?"

"Bir tane kaldı," dedi Dorothy. "İyi numaradır ama."

Dorothy bunu der demez kovadan bir avuç sulu kar alıp eşiğe serpti. Moleküller Dorothy'nin emriyle eriyip hızla dondular.

Jak kaşlarını kaldırdı ama daha bir şey diyemeden kapı şiddetle açıldı. İlk ucubî içeri daldı ve buz tabakasına bastığı anda dengesini kaybederek yüzüstü kapaklandı.

Jak ile Lucy işe giriştiler.

Oğlan ve balta öyle hızlı hareket ettiler ki Dorothy sadece gümüşi bir gölge görebildi. Yaratık acıyla haykırdı; ardından şapırtılı bir ses geldi ve gövdesi bir yana, kafası başka yana düştü.

Dorothy etrafa saçılan kanla irkildi.

*(Yİİİ-HUUUU!)*

Alkışları, sevinç çığlıklarını duydu. Birden anladı.

*Kanın büyük bölümü sudur.*

Dorothy düşünürken içeri iki ucubî daha daldı. İlki buza basmadı ama ikincisi bastı ve ilkine arkadan çarpınca ikisi birden yüzüstü, kafası kesik ucubîden saçılan kanlardan oluşan koca birikintinin içine devrildiler.

Dorothy kolunu uzatarak Jak'i engelledi. "Çekil," dedi ve kana seslendi.

*Kaynayın beyler!*

Goril-yarasaların acı dolu çığlıkları Dorothy'nin o güne dek duymadığı türdendi (Oz'a geldiğinden beri epey de çığlık duymuştu). Hürriyetine kavuşan kan, yaratıkları haşlıyordu. Kalkmaya çalıştılar ama ellerini kanla kaplı zemine koydukları anda parmakları cızırdamaya başladı. Yuvarlanarak kaçmaya çalıştılar ama kan tüylerine yapışmıştı bile.

İlk ucubî sonunda ayağa kalkmayı başardı ve koşarak kendini pencereden dışarı, yağmura attı. Diğeri peşinden gitmedi, kalkmayı başarır başarmaz zıplayarak tavandaki avizeye tutundu ve el gibi kullandığı ayaklarını uzatarak Jak'le Dorothy'yi boğazlarından yakaladı.

# 21

## DONDURMA OPERASYONU

Dorothy nefes almaya çalıştı ama alamadı. Yaratığın parmaklarını boğazından ayırmaya çalıştı ama çabasının bir otobüsü ikiye ayırmaya kalkışmaktan farkı yoktu. Gözlerinin önünde beyaz benekler uçuşmaya başladı. Yine nefes almaya çalıştı ama imkânsızdı.

Gücünü kaybediyordu. Yaratığın şişkin kaslı baldırına, bileğine vurdu. Birden Jak'in eli gelip Dorothy'nin elini yaratığın baldırından itti. Ardından gümüşi bir pırıltı geldi ve Dorothy kendini yerde buldu.

Bilekten kopan ayak hâlâ boynundaydı. Gevşeyen parmakları açıp kocaman ayağı bir kenara fırlattı.

Jak elinden tutup ayağa kaldırdı. "Bakınıp durma! Koş!"

Dorothy'ye uygun bir tavsiyeydi bu. Jak elinden tutup kapıdan dışarı çekmeden önce uzanıp kovasını almayı başardı.

Jak telaşla bakınarak, "Seemore!" dedi. "Neredesin?"

Birden müthiş bir gümbürtüyle bütün kat sarsıldı.

"Bu da neydi?"

"Dert etmeyin!" diye bağırdı Seemore. Gürültü devam ediyordu. "Asansöre koşun!"

"Ne tarafa?"

"Gürültüye doğru gelin! Sonra açıklarım! Çabuk!"

Dorothy'yle Jak el ele koridorda koştular. On beş saniye içinde asansörlere ulaştılar. Asansörlerden birinin kapısı açıktı. Diğerininse kapalıydı ve yamru yumruydu.

Kapalı asansörden öfkeli bir haykırış ve deminki gibi katı sarsan bir gümbürtü geldi. Çelik kapı biraz daha yamuldu.

"İçeriden kapıyı kırmaya mı çalışıyorlar?" dedi Jak.

"Çalışmıyorlar, kırmak üzereler!" dedi Seemore. "Asansörün kapısını elektronik yoldan kilitledim ama şu anda yaptıklarını hiçbir bilgisayar engelleyemez! Haydi, çabuk! Onlar çıkmadan öteki asansöre girin!"

Jak'le Dorothy çarçabuk atıldılar ve asansöre girdikleri anda kapı kapandı. Dorothy parıldayan kat numarasına baktı. Aşağı doğru azalmasını bekliyordu sayının ama hiçbir şey olmadı.

"Neden hareket etmiyoruz?" dedi.

"Saklanıyoruz," dedi Seemore. "Lobide yüz yirmi yedi ucubî bekliyor sizi. Güvenlik kameralarının tümünü kapattım..."

"Kim neyi yaptı kısmına bakacaksak kameraları *ben* kapadım," diye lafa girdi İris. "Asansör kapılarını da halleden *benim*. Hayatlarınızı *tekrar* kurtardığım için teşekkür edecekseniz, çekinmeyin."

"Fikir benimdi yalnız," dedi Seemore. "Şimdi eğer sizi aşağı yollarsam... İris yollarsa kapı açıldığı anda paramparça olursunuz."

"E, ne olacak şimdi?" dedi Dorothy. "Asansörde saklanıp bizi unutmalarını mı umacağız?"

"Düşünmem lazım," dedi Seemore.

Sustular ve epey süre konuşmadılar. Dorothy çözüm bulmaya çalıştı ama yandaki asansör kabininden gelen feci gürültüler arasında düşünmek zordu.

Sakinleşmeye çalıştı ama az önce olanları düşünmeden edemiyordu. Ucubînin kellesiz boynundan fışkıran kan, yanan et ve tüylerin kokusu, ucubînin haykırarak kendini pencereden atışı...

*Kapalı yerde yağmur yağdırabilseydim görürlerdi. Keşke—*

*(Vay canına!)*

"Seemore, lobide pencere var mı hiç?"

"Var. Niye?"

"Pencereleri kırabilirsem yağmur içeri girer. O zaman savaşabilirim!"

"İşe yaramaz," dedi Seemore. "Pencereler küçük ve rüzgâr yok. İçeri yeterince yağmur girmez."

Asansör birden sarsıldı ve ışıklar kırpıştı.

"Bir dakika! Tabii ya!" diye bağırdı Seemore. "İçeride yağmur yağdırmamız yeterli!"

Dorothy, "Bilmediğim bir şey biliyorsan," diye başladı ama Seemore lafını kesti.

"Yukarı bak."

"Ne?"

"Yukarı bak, Dorothy."

Dorothy iç çekip kabinin tavanına baktı. Minnacık bir çıkıntı haricinde dümdüzdü tavan. Dikkatle baktı Dorothy.

"Seemore," dedi çıkıntıyı işaret ederek, "düşündüğüm şey mi bu?"

"Fıskiye olduğunu düşünüyorsan," dedi Seemore neşeyle, "evet."

"Hepsinin birden çalışmasını sağlayabilir misin?"

"E, asansör sistemine girdiğime ve güvenlik kameralarını devre dışı bıraktığıma göre—"

İris birden belirerek, "İris yaptı demek istiyorsun herhalde!" dedi. Kütüphaneci gibi giyinmişti, saçı sımsıkı topuz yapılmıştı. Kemik çerçeveli gözlük takmıştı. "Bu saman kafa aramızdaki ayrımı hatırlamakta zorlanıyor. Tarafsız bir YZ olarak söyleyeyim: Aramızda ciddi fark var. Mesela şu zekâsından başla—"

"Hiç başlamayıp sadede gelelim," dedi Jak. "Yangın fıskiyelerini çalıştırabilir misin, İris?"

"Elbette!" dedi İris. "Çocuk oyuncağı."

"Güzel," dedi Jak. Dorothy'ye döndü. "Hazır mısın?"

"Hazırım," dedi Dorothy. "Aç bütün fıskiyeleri. Bizimkini bile."

İris kütüphaneciden bir cine dönüştü.

"Arzunuz benim için emirdir, sahip," dedi. Kollarını kavuşturdu, bir baş işareti yaptı ve fıskiyeden su püskürmeye başladı. Jak'le Dorothy derhal sırılsıklam ıslanırken, İris holografik şemsiyesini açtı.

Dorothy, Jak'e baktı: "Yine paslanmana ne kadar var?"

Jak suya anlaşılır bir kuşkuyla bakarak, "En az bir saat," dedi.

"Güzel." Dorothy, İris'e döndü. "Tüm fıskiyeleri çalıştırdın mı?"

"Evet."

"İyi. Lobinin göle dönmesi ne kadar sürer?"

"On dakikada altmış santimi bulur herhalde. Yeterli mi?"

"Yeterli," dedi Dorothy ve dikkatini kabinin tabanında birikmeye başlayan suya çevirdi.

*Selam yakışıklı. Ben, Dorothy. Senin adın ne?*

♠

*Hey millet: Benim adım, Dorothy ama arkadaşlarım bana D der. Lobide partiye var mısınız?*

*(Fena kız değil bu! Yürüyün oğlum, alt kata!)*

*(Yiii-huuu!)*

*(Maymunları maymun edelim!)*

Kabine dolan su artık Dorothy'nin beline geliyordu ama azıcık tatlı söz sayesinde ılıktı.

Lobinin suyla dolmasını beklerken Liberace'yi düşündü Dorothy. Seemore aslanın hassas ve kırılgan zihninden bahsetmişti ama

Dorothy korkuluğun olayları biraz yumuşatarak anlattığından ve aslanın çok daha fena durumda olduğundan şüpheleniyordu.

"Liberace'ye söyle, geliyoruz."

"Dinlemiyor beni," dedi Seemore. "Haftalardır hiçbir tepki vermeden, kımıldamadan yatıyor. Aşağıdaki manyaklıklar yüzünden gittikçe kötüleşiyor."

"Sen söyle gene de."

"Dorothy—"

"Seemore, tartışma benimle," diye buyurdu Dorothy. "Yap dediğimi."

"Peki." Işıklı noktacık kayboldu ve bir dakika sonra geri geldi.

"Ne dedi?" diye sordu Dorothy.

"Hiç," dedi Seemore. "Gerçek olduğuma inanmıyor, kafasındaki seslerden biri zannediyor beni."

"Sorun değil." Dorothy herkesten çok kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Vakit geldiğinde, şey yapamazsa..." Durakladı Seemore. "Liberace'yi bırakmak zorunda kalabiliriz, biliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum öyle bir şey."

"Fazla vaktimiz olmayacak, Dorothy. Sürpriz öğesi ve azıcık silahımız var, hepsi o kadar. Sayıca bizden çok üstünler. Liberace bizi dinlemeyi reddederse hiçbirimiz kurtulamayız."

"Dinletiriz öyleyse."

"Ama Dorothy—"

"Kararını verdi, Seemore," dedi Jak. "Uğraşma artık."

"Endişeleniyorum ama."

"Fazla endişeleniyorsun," dedi Jak. Eğilip Dorothy'nin kulağına fısıldadı: "Liberace'yi alıp çıkacağız buradan. Hepimiz."

"Söz mü?" diye fısıldadı Dorothy.

"Söz," dedi Jak ciddiyetle.

Jak'in geleceği en az kendisi kadar göremediğini bilmesine rağmen söz vermesi Dorothy'yi rahatlattı.

"Kaldır beni, Jak."

Teneke oğlan hiç zorlanmadan Dorothy'yi kaldırıp suyun dışına çıkardı. Dorothy kabinin arka duvarındaki korkuluğa basıp avucuyla tavana tutunarak dengesini buldu. Jak ürkütücü bir hızla sıçrayıp yanına yerleşti.

Dorothy altlarındaki suya baktı.

*Hazır mıyız, beyler?*

*(Yak de, yakalım!)*

"Aşağı indir bizi, İris."

İris başında beliriveren pembe asansörcü kepini ve üniformasını düzelterek, "Gidiyoruz," dedi. Asansör alt katlara doğru inmeye başladı. Hızla indiğinden Dorothy'nin kulakları tıkanıverdi. Hızla azalan kat numaralarını izledi. Onuncu katta hızı azalan asansör lobiye vardığında yavaşça durdu.

"Lobiye hoş geldiniz," dedi İris. "Bu harika kapının ardında maymun neslinin en kıymetli üyelerinden yüz yirmi yedi tanesi var. Selamlaşmaya hazır mısınız?"

Dorothy dişlerini sıkarak, "Hazırız," dedi.

"İyi şanslar," dedi Seemore.

İris beklenmedik bir heyecanla, "Ölmemeye gayret edin," dedi. "Bu kadar zahmetten sonra başarısızlığı çekemem."

"Sağ ol, İris," dedi Dorothy. "Başarılarla dolu siciline leke sürmemeye çalışacağız."

"Çok sevinirim."

"Pekâlâ... Üç deyince," dedi Seemore. "Bir..."

*Bir.*

"İki..."

*İki.*

"Üç!"

*Üç!*

Kapı kayarak açıldı.

♠

Asansördeki su, futbol sahası büyüklüğünde ve göle dönmüş lobinin suyuyla birleşti. Lobinin üç yüz fıskiyesi birden çalışıyordu. Üstteki doksan dokuz kattan gelen sular lobiye şelale misali dökülüyordu.

Sadık su molekülleri ortama yeni katılanlara planı aktarırken Dorothy'nin zihni psişik neşe çığlıkları ve kahkahalarla doldu. Dorothy milyonlarca yeni arkadaşının seslerini kafasında kısarak lobide göz gezdirdi ve anında baktığına pişman oldu.

Lobi ucubî doluydu. Çoğu bellerine kadar yükselmiş suyun içindeydi ama birkaçı havalanmış, devasa bir cam küpün etrafını sarmıştı. Neredeyse on beş metre yüksekliğindeki küp yüzünden köşeye sinmiş devasa aslan ufacık görünüyordu.

Dorothy buğulanmış cam yüzünden Liberace'nin yüzünü göremedi ama kesik soluklarından yaşadığını anlamak mümkündü ve o kadarı yeterliydi. Karşılarında on bin ucubî dahi olsa geri dönmeyecekti Dorothy.

*Ya hepimiz ya hiçbirimiz.*

Bir el omuzunu sıkınca daldığı düşüncelerden öyle irkilerek çıktı ki az daha suya düşecekti. Ama el, Jak'in eli, engel oldu. Göz göze geldiler.

"Şimdi," dedi Jak.

Dorothy başıyla onaylayıp bakışlarını lobiye çevirdi.

*Dondurma Operasyonu! Haydi!*

*(Donduruyoruz kaptan!)*

Kapkara bir buz kütlesi lobiyi kaplayan suyun yüzeyine muazzam bir çatırtıyla yayıldı ve üç saniye içinde tüm lobiyi kapladı. Ucubîlerin olanları anlaması bir saniye sürdü ve anladıklarında hem acı hem öfkeyle bağırmaya başladılar.

O kadar ürkütücü olmasa sahne için komik bile denebilirdi: Doksan üç ucubî bellerine gelen ve aniden donuveren suyun yüzeyine yumruklar indiriyordu. Bazıları buzdan çıkmaya çalıştı. Birkaçı inanılmaz güçlü kolları sayesinde başardı ama başardıkları anda hatalarını fark ettiler: Buzdan sadece gövdelerini kurtarabiliyorlardı; belden aşağıları gövdelerinden kopuyor, buzda kalıyordu. Fışkıran kanla birlikte organlar saçılıyor, acı çığlıkları bin beter artıyordu.

"Dorothy!" diye bağırdı Seemore çığlıklar arasında. "Uçanlar!"

Dorothy kafasını kaldırdı ve fark edildiklerini gördü. Yirmiden fazla ucubî çılgınca kanat çırparak üzerlerine geliyordu.

*Gökte dondurma operasyonu! Haydi!*

*(Uçana, kaçana!)*

Uçan ucubîlerin kanatları donuverdi, aşağıdakilerin üzerine düştüler. Yukarıdan saldırı geldiğini zanneden bellerine kadar buza hapis diğerleri, düşen kardeşlerini çılgınca pençeleyip ısırmaya başladılar.

Dorothy planın en berbat kısmının bittiğini düşünerek rahat bir nefes alıyordu ki düşen ucubîlerden iki tanesinin kargaşadan sıyrılıp buz üzerinde kaya sendeleye koşturmaya başladıklarını gördü. Asansör kabini birden ölüm tuzağına dönüşmüştü.

Jak derhal atlayarak kabinin önüne çıktı. Ayakları anında donarak buza yapıştı. Lucy elindeydi, savurmak üzere kaldırdı.

Dorothy tam Jak'in ayaklarını buzdan kurtarmak için emir verecekken arkadaşının buza sağlam basmasının, sabit kalabilmesinin tek avantajı olduğunu fark etti. Jak dizlerini kırarak ne kadar hareket edebildiğine baktı. Tam kabin girişini kapatıyordu. Ucubîler onu öldürmek istiyorlarsa ki öyle görünüyordu, sıraya girmek zorunda kalacaklardı.

Birinci goril-yarasa, korkunç pençeleri önde, diğerlerinin çığlıklarını bastıran feci bir savaş narasıyla saldırdı. Gümüşi parıltıyı bileklerden kopup buza düşen iki pençenin iç kaldıran şapırtısı izledi.

Jak, ucubînin kesik bileklerinden fışkıran yemyeşil kana karşı içgüdüyle elini yüzüne kaldırdığı anda yaratık, kollarını sopa gibi kullanıp bir daha saldırarak teneke oğlanın üzerine çullandı ve dev çenesi Jak'in boynuna yapıştı.

Haykıran Jak, Lucy'yi kaldırıp canavarın sırtına indirdi. Gözleri kocaman açılan yaratık sırtüstü devrildi. Dorothy'nin rahatlayışı Jak'in baltasına hâkimiyetini kaybettiğini görmesiyle dehşete dönüştü. Lucy, ölen ucubînin altında kalmıştı.

İkinci ucubî vahşice sırıttı ve yere sabit kalmış silahsız Jak'e saldırdı.

Dorothy Jak'in beş saniye içinde can vereceğini anladı.

♠

Jak, ucubîyi kendisiyle birlikte hiçliğe götürebilmeyi umuyordu, başaramazsa yaratık kendisinden sonra Dorothy'yi de öldürürdü. Lucy'yi elinde tuttuğunu hayal ederek parmaklarını kıvırdı. Yumrukları hazırdı şimdi, ölecekse savaşarak ölecekti.

Salya kaplı kapkara dişlerini gösterip hırıldayarak üzerine gelen rakibine baktı. Gözleri öfkeyle yanıyordu yaratığın, uzun kollarıyla yerden destek alıp sıçrayarak ilerliyordu.

Aralarında on metreden fazla mesafe kalmıştı ki bu da iki saniye içinde Jak'in üzerine çullanacağı anlamına geliyordu. Yaratığın hızını kesecekse zamanlamayı kusursuz yapmalıydı. Omuzlarını gerdi, yumruklarını sıktı ve hazırlandı Jak. Tek şansı vardı; hesabı yanlış yaparsa yaratık kafasını göz açıp kapayana dek koparır, Dorothy'yi parçalamaya giderdi.

Canavar kurşun gibi atıldı. İki yüz kiloyu aşkın kas, tüy, pençe ve diş havada Jak'e doğru süzüldü. Zaman âdeta yavaşladı. Jak bedensel varlığını buza yapışık ayaklarından adrenalinle zonklayan parmak uçlarına kadar her noktasıyla hissediyordu.

Saniyenin onda ikisi kadar bekledi Jak. Goril-yarasanın pençeleriyle yüzü arasında milimler kaldığı anda dizlerini kırıp kendini sırtüstü bıraktı. Ayakları buzda sabit kaldığından gövdesi yere paralel uzanırken ucubî üzerinde, havada kalıverdi.

Ardından Jak var gücüyle bedenini bir mancınık misali ileri fırlatırken yumruklarını yaratığın açık ağzına nişanladı. Parmak eklemlerindeki cıvatalar goril-yarasanın dişlerine çarptığı anda parmakları şiddetli acıyla büküldü. Jak dişlerin parçalanışını ve çenenin kırılışını duydu.

Yaratık geri savrularak sırtüstü düştü. Gözlerindeki çılgın öfke, Jak'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Doğrulmadan, hızla pençeli ayaklarını uzatarak Jak'i omuzlarından yakaladı ve havaya çekti.

Jak'in ayakları buzdan metalik bir çatırtıyla ayrıldı. Ucubî Jak'i bir anlığına havada tuttu. Birbirlerine paraleldiler şimdi. Göz göze geldiler. Jak sonunun geldiğini anladı.

Çabucak olmasını ummaktan başka bir şey yapamazdı.

♠

Jak'in ölümle burun buruna geldiğini gören Dorothy hiç beklenmedik bir şey yaptı: Yardım istedi.

Daha beklenmediğini mi soruyorsunuz?

Yardım geldi.

♠

Ucubî pençelerini Jak'in boğazına doladığı anda altındaki buz çatırdayarak fokurdayan suya dönüşüverdi. Debelenen yaratık taş gibi battı suya. Kollarını çılgınca sallıyordu ama pençeli ayakları Jak'in omuzlarını bırakmamıştı.

Jak'i kendisiyle birlikte götürmeye kararlı görünüyordu. Kafası fokurdayan suya battığı anda buz geri geldi. Donan yüzeyin üzerinde sadece iki pençeli ayağı kaldı. Ayaklar son bir defa kasıldıktan sonra pençeler gevşedi. Buza düşen Jak, yüzeyin altında

donup kalmış yaratıkla yüz yüze geldi. Yaratığın yüzü şaşkınlıkla kasılıp kalmıştı.

"Jak!"

Jak sırtüstü yuvarlanıp ayağa fırladı. Yeni saldırıya hazırdı ama bu sefer üzerine atlayan kişinin onu öldürmeye niyeti yoktu.

"Öleceğini zannettim!" diyerek sarılmıştı Dorothy.

"Ben de," diyerek soluklandı Jak. "Hayatımı kurtardın, sağ ol..."

"Ben değildim," diyerek Jak'ten ayrıldı Dorothy. "Galiba su hepimizi sevdi." Kafasını yana eğdi ve güldü.

"Ne oldu?" dedi Jak.

"Bizi o kadar sevmiyorlarmış ama maymunlardan nefret ediyorlarmış."

"O da yeter bana."

Işıklı noktacık belirdi önlerinde. "Henüz kurtulmadık, arkadaşlar."

Dorothy başıyla onayladı. Liberace'nin cam hücresine baktılar. Aslanla aralarında bellerinden aşağısı buza mahkûm yirmi kadar ucubî vardı hâlâ. Hep birden onlara baktıklarını görünce Jak'in mekanik kalbi hopladı. Birden hepsi geniş göğüslerini yumruklamaya başladı.

Jak döndü ve o gün öldürdüğü üçüncü ucubîye yöneldi. Tüm gücüyle cesedi yuvarladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Dorothy.

Jak, baltasını cesedin sırtından sökerken, "Lucy'yi alıyorum," dedi. Kanlı baltayı bacağına sildi. Balta yerine bacağının kanlanmasını tercih etmesi tuhaf gelmedi Jak'e. Lucy'yi göz hizasına kaldırdı.

*İşe hazır mısın, kızım?*

*(Kan olacak mı?)*

*Bolca.*

*(Lütfen!)*

Jak ilerledi, sevgili kovasını kalkan misali kucaklamış Dorothy'ye döndü.

"Birkaç adım arkamda kal," dedi. "Biraz pislenecek etraf."

♠

"Biraz" kısmı hafif kaldı.

Dorothy, buradan sağ çıkarlarsa kovalar dolusu kanın, kesik uzuvların (eller, kollar, ayaklar ve kelleler) ve dökülen iç organların arasında yürüdüğü kâbusları yıllarca göreceğinden emindi.

Paralamaya çabalayan pençelerle, ısırmaya çalışan dişlerle kapı, maymun ormanını kese biçe ilerledikleri için Dorothy dehşete mi kapılsın yoksa rahatlasın mı bilemiyordu ama Jak hiçbirine aldırmıyor görünüyordu. Ötesi, Jak ve Lucy işlerini Dorothy'nin kanını donduran bir nefret ve öfkeyle yapıyor, parçalanan, kesilen uzuvlardan besleniyorlardı âdeta.

Jak on-on beş kadarının kellesini aldıktan ya da ölümcül yaralar açtıktan sonra diğerleri durumu kavradılar ve onlar yaklaşırken geri çekilmeye, sinmeye başladılar. Ama Jak'in kimsenin canını bağışlamaya niyeti yoktu. Lucy'nin ulaşabileceği mesafeye gelenin işi bitiyordu. Dorothy feci çığlıkları, haykırışları duymamaya çalışıyordu ama Lucy'nin psişik konuşmaları aklına doluyordu.

*(Ebeveynini öldürdüğümde bu da oradaydı galiba!)*

*(Ha, yok, şuydu galiba!)*

*(Belki de bu!)*

*(Oh... Kan... Kan!)*

*(Hepsi gebermeyi hak ediyor, Jak! Ne kötülükler yaptıklarını biliyorsun, değil mi?)*

*(Öldürelim! Öldürelim!)*

Ürperdi Dorothy. Kafasında yankılanan ses, Dorothy'nin odaklanmaya çalıştığı kovadakilerden bin beterdi. Her şey bittiğinde

Lucy'yi Jak'ten koparması gerekecekti... Ama şimdilik ona ihtiyaçları vardı.

Jak, Lucy'yi özellikle hain görünen bir goril-yarasanın bağrına şiddetle sapladı ve ancak cesedin omuzuna basıp güç alarak çıkarabildi. Sonuncu ucubîydi bu ve artık cam küple aralarında kimse kalmamıştı.

"Peki, nasıl—"

Dorothy "kıracağız" diyemeden Jak, Lucy'yi küpün köşesine savurdu. Balta küpten sekti, Jak'in elinden kurtulamadan savrulup Dorothy'nin kolunu yalayarak cesetlerden birine saplandı.

*Ya, ya, kesecektin beni de, değil mi?* Baltaya sesleniyordu Dorothy.

*(E ama çok lezzetli görünüyorsun!)*

Dorothy, sevgili baltasının kanına susamışlığını düşünmemeye çalışarak Jak'i kolundan tuttu.

"Yeter, Jak! Sakin ol... Dur artık!"

Jak kulak asmadan Dorothy'yi yana ittirdi, baltayı goril-yarasa cesedinden çekip çıkardı. Cesetten kan fışkırırken cam küpe döndü ve bir daha vurmak için baltayı kaldırdı.

"Jak!"

Dorothy'nin bağırışı işe yaradı bu sefer. Jak döndü. Bakışları bulanıktı.

"Jak, geri dön bana..."

Jak gözlerini kırpıştırdı ve bakışları aydınlandı. Kan damlayan ve et parçalarıyla kaplanmış baltasına, kollarına, gövdesine ve bacaklarına baktı.

Dorothy herhangi bir tehlike kalmadığını belirtmek istercesine ellerini kaldırıp yavaşça yaklaştı.

"Tamam, sakin," dedi. "Biraz kaptırdın kendini... Anlıyorum... Ama barbarlık düğmesini kapatman lazım, olur mu?"

Jak maraton koşmuş gibi soluk soluğa, ki ona benzer bir şey yapmış sayılırdı, "Evet," dedi. "Tamam."

"Güzel," diyerek rahat bir nefes aldı Dorothy. Lucy'nin Jak'i, çiçeklerin kendisine yaptığı gibi kontrol ettiğinden korkmuştu. Çiçekler aklına gelir gelmez içi bulandı. Diş gıcırdattı.

Cam küpe baktı, Lucy'nin çarptığı noktayı inceledi. Çizik dahi yoktu. Elini pürüzsüz cam yüzeyde gezdirdi. Mücadele sırasında -artık ne zamansa- kapanan fıskiyeler yüzünden hâlâ ıslaktı küp.

Dorothy dönüp bakma zahmetine girmeden Jak'e, "Geri çekil," dedi.

Liberace'ye kafasını, yüzünü ört demesini Seemore'a söyleyecekti ama aslan zaten küpün köşesine, çevresindeki kargaşadan, ucubîlerden mümkün en uzak yere kaçmak istermişçesine büzülmüştü. Patileriyle yüzünü örtmüştü.

"Merak etme, Liberace," diye mırıldandı Dorothy. "Seni kurtarmaya geliyorum."

# 22

## İKİ DOROTHY

Dorothy tüm dikkatini cam küpün yüzeyini kaplayan ince su tabakasına verdi.

*Hazır mısınız, beyler?*

*(Bugün yeterince çalışmadık mı ya?)*

*Haklısınız aslında. Zaten bana yardım edecek kadar güçlü değilsiniz. Neyse.*

*(O ne o ya? Güçlüyüz biz!)*

*Valla bilemiyorum...*

*(Söyle işte ne istiyorsan!)*

*Peki. Ama yapamayacaksanız terlemeyin fazla.*

*(Suyuz biz! Terlemeyiz! Terin ta kendisiyiz!)*

*İyi, peki. Camı görüyor musunuz?*

*(Görmek için göz lazım, güzelim! Görmeyiz biz ama biliriz. Kıralım mı yani camı? O mudur istediğin?)*

*Mümkünse un ufak edin.*

*(Cam çek ablama, un ufak olsun!)*

Dorothy cama baktı ve milyonlarca dostunun dansa başlayıp durduklarını hayal etti. Dans, dur. Tepin, dur. Küpü kaplayan su tabakası bir dondu, bir kaynadı. Bir dondu, bir kaynadı.

Başta hiçbir şey olmadı. Hatta küp, yüzeylerini kaplayan su/buz/buhar/su/buz/buhar/su/buz/buhar altında daha bile sağlam görünüyordu. Derken kenarında minnacık bir çatlak belirdi. Ardından ikincisi geldi. Çatlaklar dört oldu. Sonra on. Küpün yüzeyini yıldırım karikatürleri gibi kaplamaya başladı çatlaklar.

Birden küpün tamamı, kimi kum tanesi kadar küçük, kimi Dorothy'yi Oz'a getiren kulübe kadar büyük, binlerce parçaya ayrılıverdi. Dorothy, cam şıngırtıları kesilene kadar gözlerini yumup başını korudu; ucubîlerin çığlıkları, ulumaları kulaklarına doldu.

Liberace yığının ortasındaydı. Üstü cam kırıklarıyla kaplanmıştı ve usulca ağlıyordu. Dorothy tam yanına koşacakken Jak kolundan yakaladı ve çıplak ayaklarını işaret etti.

"Taşıyayım seni."

Jak hiç zorlanmadan Dorothy'yi kucakladı ve Liberace'ye doğru yürüdü. Yanına vardıklarında, Dorothy'yi yere bırakmadan önce ayağıyla görebildiği cam kırıklarını temizledi. Buna rağmen yere değdiği anda binlerce minik kırık battı Dorothy'nin ayaklarına. Aldırmadı Dorothy. Liberace'ye ulaştıktan sonra önemi yoktu.

"Libby, benim, Dorothy. Aç gözlerini."

Aslan araba farından büyük gözlerinden tekini açıp Dorothy'ye baktı.

"S-sen misin sahiden?"

Dorothy aslanın yumuşacık yelesini usulca okşayarak, "Sahiden benim, koca oğlan," dedi.

"G-güvende miyiz? Ç-çıkabilir miyiz buradan artık?"

Dorothy sırıttı. "Hiç sormayacaksın sanıyordum."

Liberace iç çekti ve gözyaşları dev burnundan süzüldü. Dorothy yavaşça aslanın sırtındaki cam kırıklarını ve buzları temizliyordu ki Liberace bağırdı: "Dikkat!" Ardından öyle bir sıçradı ki Dorothy dengesini kaybedip kıçüstü oturuverdi.

Saldıran bir ucubî göreceğini zannederek hızla döndü ve küçük bir köpek boyundaki iğrenç kedi-fareyi gördü. Yaratık Liberace'ye tıslayıp arka ayakları üzerinde dikildi.

Dorothy homurdandı. "Defol buradan seni küçük—"

Ama lafını bitiremeden, artık alıştığı gümüşi parıltıyı gördü. Kedi-farenin başı bir yana, incecik bir çizgi halinde kan püskürten gövdesi diğer yana savruldu.

Dorothy, öldürecek kimse kalmadığında Lucy'nin Jak'e ne yaptıracağını düşünerek ürperdi.

*(Öldürecek bir şey her zaman bulunur!)*

Lucy'nin neşeli cevabı Dorothy'nin aklında yankılandı ama karşılık veremeden Liberace, Jak'in üstüne atladı ve teneke oğlanı dev diliyle yalamaya başladı.

"Sağ ol! Sağ ol!" diyordu Liberace. "O iğrenç şeyden nasıl nefret ettiğimi bilemezsin!"

"Rica ederim," dedi Jak. "E, hazır mısın sıçramaya?"

"Atlayın sırtıma, göz açıp kapayana kadar dışarıdayız."

Dorothy'yle Jak neşeyle tırmandılar aslanın sırtına. Dorothy ışıklı noktacığa bakındı. Görünmüyordu.

"Seemore, açık mı yolumuz?"

İris belirdi önlerinde. Düz beyaz bir akrobat giysisi vardı üzerinde. Dorothy tam duruma uygun giyinmeye dair bir şey diyecekti, İris'in elinde bir karatahta belirdi. Şöyle yazıyordu üzerinde:

SEEMORE ZOR DURUMDA

TEPKİ VERMEYİN.

CADI DİNLİYOR.

♠

"Yol açık," dedi İris hayır anlamında kafa sallayarak. "Beni izleyin, kampa götüreyim sizi."

"Dış onumuze," dedi Jak.

"Peşimden gelin," dedi İris.

Karatahtadaki harfler hareketlendi, yeni bir mesaj belirdi.

CADI, SEEMORE'U REHİN ALDI. YENİ PLAN YAPMANIZ GEREKİYOR.

Dorothy eğildi, kovasını aldı.

"Merak etme," dedi.

İris kaybolup yarım futbol sahası uzakta, lobinin kapısında belirdi. Liberace tek sıçrayışta yanına vardı.

"İyi zıpladın," diyerek sırıttı İris. "Kedimpiyatlara katılsana sen."

Ters baktı Dorothy.

E, NE? FAZLA KİBAR DAVRANIRSAM CADI ŞÜPHELENİR.

"Haydi, bizi Seemore'a götür," dedi Jak.

İris aniden bir korsana dönüşerek, "Emredersin, kaptan!" dedi. "Tarlanın diğer ucunda görüşürüz." Selam çakıp kayboldu.

Liberace tam kapıdan fırlayacakken Jak omuzuna dokundu.

"Bir saniye dur, Libby." Dorothy'ye döndü. "Tarlayı aşana kadar dayanabilecek misin?"

"Ben de onu düşünüyordum," dedi Dorothy. "Ne yaparsam yapayım, ormana varana kadar tut beni."

"Olur," dedi Jak. "Ama o zaman Lucy'yi sen tutmak zorunda kalacaksın."

Korkunç silahı uzattı, Dorothy baltayı alırken içine bulantı doldu. Sapını sımsıkı tuttuğu anda balta neşeyle konuştu.

*(Haydi, öldürelim birilerini!)*

*Cadı olur mu?*

*(Olmaz mı? Bayılırım!)*

"Hazır mısın?" dedi Jak.

"Hazırım."

Jak'in kocaman metal eli Dorothy'nin yüzünü örttü. "Haydi, Liberace. Hızlı gidelim."

Dorothy dev kedinin sıçradığını hissetti. Dışarıda, yağmur altındaydılar şimdi. Lucy'yi sımsıkı tuttu ve ikisi birden cadının boğazını kestiklerini hayal etmeye başladılar. Jak burnunu sımsıkı kapadığından zorbela soluk alabiliyordu ama ona rağmen çiçeklerin harika kokusu burnuna erişiyordu. İçi arzuyla, çılgınca istekle dolmaya başlamıştı bile.

Jak'ten tutmasını istemeseydi daha kapıdan çıktıkları anda kendini aşağı, çiçeklerin arasına atmıştı.

*Cadıyı öldürmeye odaklanmalıyım.*

*(Evet! Cadıyı öldürelim! Eminim kanının tadı harikadır!)*

*((Bu baltanın kan merakı ne ya?))* Sulu kar girdi lafa.

*(Benim işim öldürmek! İşler tıkırında bu ara! Öldüreceğim, öldüreceğim, öldüreceğim!)*

*((Cadıyı öldürmeye varız ama bu kan muhabbeti açmıyor bizi valla.))*

*(Ama kan çok lezzetli!)*

*((Kuzenimiz o bizim.))*

*(Ay, o zaman siz de lezzetlisinizdir!)*

*((Manyaksın kızım sen.))*

Dorothy baltayla su arasında hakemlik etmeye çalışıyordu. İyi de ediyordu, bu sayede dikkatini çiçeklerden kurtarabiliyordu. Zamanı geldiğinde hayallerini gerçekleştirmek üzere baltayla suyun birlikte işe girişebilmelerini umuyordu.

♠

"Çiçek tarlasını geçtik," dedi Jak. Elini Dorothy'nin yüzünden çekip omuzunu sımsıkı tuttu. "İyi misin? Yani..."

Dorothy kuru bir sesle, "İyiyim," dedi.

"Güzel."

Jak'in parmakları gevşedi ama Dorothy'nin omuzunu bırakmadı. Dorothy öfkesini başka yere çevirmeye çalıştıysa da hakarete uğradığı hissini, Jak'in haklılığını bilmesine rağmen üzerinden atamadı.

İris belirdi önlerinde. Sivri şapkası, ok ve yayı ve parlak pembe çizmeleriyle Robin Hood temalı bir kıyafet balosuna gidiyormuş gibi giyinmişti.

"Şu ağaçların arasından—" dedi ve durdu. "Hey, sakın—"

İris'in yüzü beyaza döndü ve ardından kayboldu.

"Nereye gitti?" dedi Liberace. "Acaba—"

"Hain Cadı'ya mı yakalandı diyecektin?" Tanıdık ses yukarılarından bir yerden geliyordu. "Öyle oldu."

Kafalarını kaldırdıklarında cadının yerden on beş metre yüksekteki bir dalda oturduğunu gördüler. Her-Şey'in pilini söküp attı. Pil, Jak'in omuzuna çarpıp sekti.

"Şimdi, beyler, siz azıcık uyuyun. Biz kız kıza konuşacağız."

Jak birden yana kaykılıp aslanın sırtından yere devrildi. Ardından Liberace, bacaklarında hiç derman kalmamış gibi olduğu yere çöküverdi. Kafası yere öyle bir çarptı ki Dorothy'nin dişleri sızladı.

Damarlarına adrenalin sökün eden Dorothy bir elde Lucy, diğerinde kovayla yere atladı. Yukarı, cadıya baktığında yüreği ağzına geldi. Cadının altından Seemore sarkıyordu. Boynundan iple asılmıştı dala.

Cadı dümdüz bir sesle, "Ölmedi daha, merak etme," dedi. "Nefes almayan birini boğmak mümkün değilmiş meğer. Can sıkıcı açıkçası... Ama önemi yok. İşi bitirmenin başka yolları da var."

*(Ama bir cadının işini bitirmenin tek yolu var!)*

*Şşş... Daha değil.*

Dorothy yutkunarak gümbürdeyen kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Cadı alay ediyor, onunla oynuyordu ama avantaj hâlâ Dorothy'deydi.

Cadı, Dorothy'nin elindeki güçten habersizdi. Dorothy'nin tek yapması gereken yeterince yaklaşana kadar cadıyı oyalamaktı.

"Ne yaptın arkadaşlarıma?"

"Salak, Avanak ve Dangalak'a mı? Yoksa şu sanal kancığa mı?"

Dorothy daha sıkı tuttu Lucy'yi.

"İç bayıcı üçlüyü kataleptik duruma soktum. Duyabiliyorlar bizi ama kımıldayamazlar. Şöyle yapsan bizi görebilirler de..."

Cadı daldan yere atladı, Liberace'nin oval gözkapaklarından birini çekip açtı.

"Ama ne gerek var?" Bıraktı gözkapağını. "Çığlıklarını duyduklarında her ne hayal edeceklerse bizzat göreceklerinden daha fazla akıllarında kalacaktır nasılsa."

"E, bu mu yani?" dedi Dorothy. "Bunca şeyden sonra öylece öldürecek misin beni?"

"E, *sen beni* öldürmek istemiyor musun? Planın o değil mi? Erkek arkadaşının geri zekâlı, efsunlu baltasıyla kesmeyecek misin kafamı?"

Dorothy isteksiz gülümseyerek omuz silkti.

"Yapabileceğini mi sanıyorsun?" Kapkara tenli cadı, Dorothy'nin etrafında dolanıyordu. "Batı'nın Hain Cadısı'nı öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Dorothy. "Öyle sanıyorum."

"E, buyur o zaman," diye alay etti cadı. "Bak, gözlerimi bile kapıyorum." Güzeller güzeli cadı kollarını iki yana açtı; uzun, mor kirpikleri heykeltıraş elinden çıkmış gibi düzgün elmacık kemiklerine indi.

Ne yapacağını bilemedi Dorothy.

♠

Tuzak olduğu açıktı ama gene de... Daha az evvel bir ucubî ordusundan kurtulmamış mıydı? Cadının büyüsü güçlüydü, tamam

ama Dorothy de güçlüydü. Cadı, Dorothy'nin yaptıklarını görmemişti. Neyle karşı karşıya olduğunun farkında değildi belki...

Dorothy duyularına odaklandı. Çekirgelerin soluk alıp verişlerini duyuyor, çimlerde akan hayatı hissedebiliyor, her bir yaşlı ağacın düşüncelerine dokunabiliyordu.

Cadının düşüncelerini bile hissedebiliyordu. Kaynıyordu kafası kadının. Dorothy birden sesinin yankılanışını duydu.

*İtaat edin yoksa yanarsınız! İtaat edin yoksa hepinizi yakarım!*

Cadının sakin tavırları rol icabıydı. Öfkesi her şeye, Dorothy'ye, dünyaya, hatta kendisine dahi yönelmiş bir dipsiz kuyu gibiydi. Buysa... Buysa Dorothy'nin kullanabileceği bir şeydi.

Lucy'yi daha da sıkı kavradı parmakları.

*(Besle beni. İstiyorum onu! Kanını içmek, tadını almak istiyorum! İstiyorum!)*

Cadı kafasını geri atarak kapkara, pürüzsüz boğazını açığa çıkardı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Balta Dorothy'nin elinde heyecanla, arzuyla titredi.

*(Bırak, öldüreyim şunu! Haydi!)*

Dorothy baltayı kaldırdı. Tam savuracakken...

*Aman Tanrım! Ben onu duyabiliyorsam... O zaman o da Lucy'yi ve beni duyabiliyordur! Tamı tamına kelimeleri, mesela geri zekâlı—*

*(Geri zekâlı değilim ben!)*

*—ama bahse girerim duygularımı okuyor... Gözlerini o yüzden kapadı. Zihnime dalabilecekken neden görüntülerle dikkatini dağıtsın, değil mi? İyi ama ne yapacağını bir saniye önce bilebilen biriyle nasıl savaşılır?*

*(Savur beni! Savur! Ne olur, savur!)*

Balta öyle bağırıyordu ki Dorothy neredeyse kendi düşüncelerini duyama—

*İşte bu!*

*(İşte ne?)*

*Ne? Duyamıyorum seni.*

*(İŞTE NE DEDİM! İŞTE NE!)*

Balta Dorothy'nin zihninde gümbürdedi. Düşünceleri öyle yüksek sesliydi ki başı acıyordu ve Dorothy de zaten onu istiyordu Cadının alnında bir damar şişti. Baltanın bağırışı onun da canını yakıyordu demek.

*Valla Lucy, seni duymamı istiyorsan bağırmalısın. Çok daha fazla bağırmalısın.*

*(BU KADARI İYİ Mİ? ÖLDÜRMEK İSTİYORUM BEN! KANINI TATMAK İSTİYORUM ONUN! SAVUR BENİ! SAVUR! BAK, SÖZ ALACAĞIM KELLESİNİ! SÖZ DİYORUM SANA!)*

*Ha?*

*(KAN İSTİYORUM! KAAAN!)*

Dorothy daha da sıkı kavradı baltanın sapını. Tek vuruş şansı vardı.

*Beşten geriye say! Savuracağım seni ama çok bağır ki duyabileyim.*

*(BEŞŞŞ! DÖÖÖRT! ÜÜÜ—)*

Dorothy baltayı savurdu.

En azından savurmak istedi. Ama tam savuracakken bileği kalın bir dala çarptı. Lucy havalandı ve tam cadının ayaklarının dibine düştü. Dorothy almak için atıldı ama bu sefer de ayağı bir ağaç köküne takıldı. Yüzüstü kapaklandı. Baltaya bir daha uzandı ama cadı son anda eğilip Lucy'yi kaptı.

Dorothy'nin parmakları az evvel Lucy'nin durduğu boşluğu yakalarken cadının deri çizmesi çenesinde patladı. Tekme Dorothy'yi sırtüstü fırlatacak denli şiddetliydi. Gözlerini açtığında beyaz beneklerin uçuştuğunu gördü. Yanağından kan sızıyordu.

*(Of! Of ne lezzetli! Ne olur, ne olur tadayım!)*

"Çok lezzetli görünüyor, değil mi?"

*(Evet! Evet! Tadına baktır, ne olur!)*

Dorothy yutkunmak istedi ama boğazı kupkuruydu.

Cadı tepesine dikilerek, "Ne oldu, şekerim?" dedi. "Menüye adın yazılınca hoşlanmamaya mı başladın keskin arkadaşından?"

Dorothy ani bir hareket yapmaya korkarak yavaşça kafa salladı.

"Dizlerinin üzerinde doğrul bakalım."

Dorothy doğrulmaya çalıştı ama bütün gücü tükenmiş gibiydi.

"YA DİZLERİNİN ÜSTÜNDE KALKARSIN YA DA OZ ŞAHİDİMDİR, KELLENİ ALIRIM!"

İkiletmedi Dorothy. Zorbela doğruldu. Boğazından yükselen yakıcı safrayı bastırıp gerisingeri yuttu. Kafasını kaldırıp cadıya baktı. Cadının ardında kalınca bir dal, kedi kuyruğu misali ileri geri sallanıyordu. Bir acayiplik vardı sanki—

*Rüzgâr yok. Dalı sallayan rüzgâr değilse ne peki?*

Cadı sinsice sırıtarak Dorothy'nin aklına düşen soruyu yanıtladı: "Ben. Aptal ağaçlar bile hanımefendileri emredince itaat etmeyi biliyor."

Dorothy o zaman kavradı. Bileğine çarpan dal, ayağının takıldığı kök... Kendi sakarlığı değildi mesele: Ağaçlar saldırısını engellemişti.

İki ince sarmaşık yılan misali yere inip bileklerine dolanırlarken Dorothy'nin zihninde tok, yumuşacık bir ses duyuldu: (*Özür dilerim.*) Sarmaşıklar bileklerini, kan dolaşımını kesercesine sıktılar ve Dorothy'yi çekerek ayağa kaldırdılar.

*(Bizi... Yakacağını... S-söyledi.)*

*Anlıyorum. Üzülmeyin.*

"Ay, ne şeker! Doğa Ana'yla anlaştığını görmek pek hoş! E, iyi ediyorsun çünkü birlikte epey vakit geçireceksiniz. Cesedinden harika gübre olacağına eminim. Aslında birlikte çalışabiliriz diyordum, biliyor musun? Sen Kansas'ı biliyorsun, ben Kansas'ı ele

geçirmek istiyorum, falan filan. Kaderde yokmuş demek." Hüsrana uğramış gibi omuz silkti.

*(Tadabilir miyim artık? Kan istiyorum ya!)*

"İyi, tamam," diyerek iç çekti cadı.

Cadı baltayı havaya kaldırdığı anda feci bir çığlık duyuldu. Hem cadı hem Dorothy çığlığın geldiği tarafa baktılar. Dorothy koşarak geleni gördüğünde az daha bayılacaktı.

Kendisiydi koşarak gelen.

♠

Dorothy ellerinde birer bıçakla cadıya saldıran kendisine şaşkınlıkla baktı.

"Öldüreceğim seni!" diye haykırdı diğer Dorothy.

Cadı vakit kaybetmedi, hızla dönerek baltayı ikinci Dorothy'ye savurdu. Balta ikizinin kellesini almak üzere uçarken Dorothy nefesini tuttu ama diğer Dorothy'nin kafası kayboluverdi. Balta geçip gidince tekrar belirdi ve ikinci Dorothy, bıçakları sallayarak cadıya koşmaya devam etti.

*NESİN SEN?* Haykırıyordu cadının zihni.

Dorothy birden cevabı buldu.

Cadının duyabileceği korkusuyla düşünceyi bastırıp bileklerini sıkan sarmaşıklara odaklandı.

*Bırakın beni. Bana güvenebilirsiniz. Bir keresinde bir maktüsü kurtarmıştım... Kardeşlerinize sorun... Yemin ederim, lütfen...*

*(Doğru mu bu dediği?)*

*(Bizden birine mi yardım etmiş?)*

*(Köklere soralım... Kökler bilir.)*

*(Evet, evet... Ta ne zaman bizden birini kurtarmıştı. Karşılığını vermemiz lazım.)*

Gevşedi sarmaşıklar.

Dorothy bilekleri kurtulur kurtulmaz geriye kalan tek silahına atıldı. Cadı fark edip döndüğü anda diğer Dorothy bıçaklarını savurup müthiş tiz bir çığlık atarak üzerine atladı. Cadı görünürde daha tehlikeli olan rakibine dönerek gerçek Dorothy'ye kovayı alacak vakit bıraktı.

Dorothy dehşetine aldırmadan kovayı kaptı ve sulu karı cadının üzerine boca etti.

♠

Tepesinden iniveren buz gibi sulu karın şok etkisiyle kocaman açtı gözlerini cadı ama dikkati hâlâ boğazını hedefleyen bıçaklardaydı. Saldırganı bileklerinden yakalamaya kalktı ama parmakları boşluğu tuttu. Aynı anda bıçaklar gözlerine saplandı.

Cadı haykırmak üzere ağzını açtığında hiçbir şey olmadığını fark etti. Saldırgan Dorothy birden biçim değiştirerek bir kadına dönüştü. Sırıtıyordu. Cadının durumu kavraması bir saniye sürdü.

*İRİS!*

Cadı gerçek Dorothy'ye döndü ve zihni gerçek Dorothy'nin öfkeli düşünceleriyle doldu.

*Bahse varım ben üç demeden haşlayamazsınız cadıyı! Bir, iki—*

*(ÜÜÜÜÜÜÜÜÇ!)*

Cadının bu sefer haykırmak için ağzını açmasına gerek yoktu çünkü ağzı açıktı.

Haykırdı da.

♠

Dorothy bakışlarını kaçırmak istiyordu ama suyu kızdırmaya devam etmek zorundaydı. Cadının yüzü eriyip lav misali akmaya, geride kanlı köpükler bırakmaya başladı.

Su cadının kanıyla birleştiğindeyse bu sefer içten fokurdamaya başladı.

Dorothy yumruklarını iyice sıktı, tüm gücüyle suya bağırıyordu.

*Kayna! Kayna! Haşla!*

Birkaç saniye sonra cadının alt çenesi açılıp göğsüne düştü. Dorothy inci misali dizili kapkara dişlere bakarken, cadının gözleri yuvalarından çıktı ve yüzündeki kanlı bulamaca sarktı.

*(Kayna yavrum kayna! Oyna gülüm oyna!)*

Suyun neşeli bağırtısı yankılandı Dorothy'nin kafasının içinde. Kavrulan etin kokusu burnuna dolunca gözleri yaşardı.

Cadıdan kalanlar yere devrildi. Bembeyaz cüppesi (yemyeşil kanla kaplıydı artık) fokurdayan kan ve organ bulamacı üzerinde hafifçe titreşti.

Dorothy sonunda tutamadı ve son yemeğinden kalanları kadından kalanların üzerine kustu.

Kulağının dibinde bir ses, "Ay çok iğrençsin valla," dedi. "Cinayetin üstüne bir de hakaret..."

Dorothy döndü. Yanında dikilen İris'ti. Parlak mavi bir radyasyon giysisi giymişti. Dorothy gülümsemeden edemedi.

"Tiyatroyu bırak artık, İris," dedi. "Sanal yaratıkların içi kalkmaz."

"Doğru ama doğruluğu seni daha az iğrenç yapmıyor," dedi İris bozuntuya vermeden.

"Öyle olsun," dedi Dorothy.

Cadıdan artakalanlara bakarak iki adım geriledi ve elini içgüdüsel bir hareketle İris'in omuzuna koymak istedi. Eli elbette boşa gitti.

İris'e döndü. "Sana sarılamayacağıma göre—"

"Çok şükür."

"—teşekkür etmekle yetineceğim, sevgili ve komik hologram arkadaşım."

İris kaşlarını kaldırdı, radyasyon giysisi her zamanki mavi eşofmana dönüştü.

İris ukalaca, "Kuru teşekkür anca," dedi ama gözleri parıldıyordu.

"E, bana dönüşme fikri nereden geldi aklına?"

"Baktım durum kötü..." Cadıdan kalanlara bakıp yüzünü ekşitti. "Neyse. Ölseydin bana bir sürü baş ağrısı çıkacaktı. Ne yapalım, bari yardım edeyim dedim. Sonra ekselanslarını şaşırtmak için aklıma gelen en çirkin şeye dönüştüm. Aklıma sen geldin tabii."

"Tabii," dedi Dorothy gülerek.

"Kurtardım paçanı ama değil mi?"

"Doğru, kurtardın."

"Hah, tekrar söyler misin? Gelecek nesiller için kaydedeyim."

"Teşekkürler, İris. Sen olmasan başaramazdım," dedi Dorothy. "Oldu mu?"

"Eh," dedi İris omuz silkerek.

Dorothy tam o anda bir homurtu duydu, yüreği ağzında dönüp baktı.

# 23

## KANSAS GÖKLERİ

Homurtu pek acıklı bir iniltiye dönüştü.

"Başım! Biri bana soğuk havlu getirsin!"

"Libby!" Dorothy sevinçle marazi aslana koştu. "İyi misin?"

"Hiç iyi değilim," diye yakındı aslan. "Başım çok hızla dondurma yemişim gibi ağrıyor, pedikürüm mahvolmuş ve... Oz adına! Bu pis koku da ne?"

"Cadı."

Liberace hızla doğrularak üzerindeki birkaç dalı kırdı.

"Oz adına! Nerede? Dorothy hemen sırtıma—"

"Dur, dur," dedi Dorothy. "Sakin ol. Cadı artık kimseye zarar veremez."

"Sōz mū?" dedi yumuşacık bir ses.

Dorothy dönüp baktığında yerde oturan Seemore'u gördü. İlmek hâlâ boynundaydı.

"Seemore!"

Dorothy koşup korkuluğun boynuna sarıldı.

"Yavaş! Boynum acıyor!"

"Bana ne?" diyerek daha sıkı sarıldı Dorothy. "Sevgi acıtır derler."

"Çok seviyorum o zaman."

Dorothy kahkahayla gülerken Jak kafasını ovuşturarak doğrulup oturdu. Dorothy korkuluğu elinden tuttuğu gibi teneke oğlanın yanına sürükledi. Aceleden ayakları takıldı ama Jak bir eliyle Dorothy'yi, diğeriyle Seemore'u düşmeden yakaladı.

"Galiba sana teşekkür borçluyum, saman kafa."

Seemore'un çuval yüzü kızardı. "Herkesin kurtulmasına sevindim... Siz de—"

Şiddetli bir düdük sesiyle yarım kaldı cümlesi. İris karşılarında belirdi. Askeri kamuflaj giysisi içindeydi. Kollarını kavuşturdu.

"Kavuşma saadetinizi bölmek istemiyorum ama Maymunlar Cehennemi analarını öldürdüğünüzü anlamadan yola düşsek diyorum."

Dorothy dönüp baktığında kule etrafında uçuşan şekilleri gördü.

"Haklı," dedi doğrularak. "Gitmemiz lazım. İris, karıştırıcı sinyalden hepimizin geçebileceği büyüklükte bir kapı açabileceğin kadar uzakta mıyız?"

"Birincisi, hayır. Karıştırıcının etki alanından çıkmak için en az iki kilometre daha gitmemiz lazım. İkincisiyse... E, aramızda buraya niye geldiğimiz hatırlayan bir ben mi varım?"

"Ne?" dedi Dorothy şaşkınca.

"Gözlük? Alo?"

Dorothy'nin yüreği ağzına geliverdi yine. Cadının kalıntılarına, kanla kaplı cüppesine koştu. Koku sahiden iç kaldırıcıydı. Bakındı ve uzunca bir dal gördü. Aldı ve ucuyla cadının bulamaç kalıntısını karıştırmaya başladı.

Derken dalın ucu sert bir şeye değdi.

*Lütfen...*

Dorothy eğilince gözlüğün zümrüt camlarından birinin kenarını gördü. Kocaman bir yaprak alıp gözlüğü yapışkan bulamaçtan çıkardı. Gözlüğü yaprağa sararak yavaşça geriledi.

Tüm bunlar bir gözlük içindi... Dorothy gözlüğü taksa ne göreceğini merak etti. Ardından bilmek dahi istemediğine karar verdi.

"Libby, son bir yolculuğa hazır mısın?"

"Sormayacaksın sanıyordum," dedi Liberace gururla. "Herkes atlasın bakalım!"

♠

"Hey, akıllılar! Biriniz Her-Şey'i şu yığından almazsa Simba'nızın götürebileceğinden uzağa gidemeyeceksiniz."

İris'in alaycı-hakaretli lafları ilk defa canını sıkmadı Dorothy'nin. Her-Şey'in gerçekte kimden yana olduğunu biliyordu. Çarçabuk aygıtı ve cadının söküp attığı pili aldı. Pili yerine taktı ve Her-Şey'i dikkatle gömleğinin cebine yerleştirdi.

"Ne diyecektim... Pilsiz nasıl onca işi çevirebildin?"

"Yaratıcım," dedi İris gülümseyerek, "ne olur ne olmaz diye yedek enerji deposu da tasarlamış."

"Şansa bak."

"Şansla ilgisi yok," dedi İris ciddiyetle. "Çok akıllıdır kendisi."

"E, benim adıma teşekkür edersin o zaman."

"Kendin edersin. Haydi, artık gidelim."

Jak, Lucy'yi yerden alıp temizledi. Dorothy ürperdi ama tehlikeden tamamen uzaklaşana kadar Jak'e baltasından kurtulmasının gerektiğini söylemek istemiyordu. Liberace'nin sırtına tırmandı, Seemore'a elini uzattı ama korkuluk tereddüt etti.

"Ne oluyor?" dedi Dorothy.

Saman oğlan cadıdan artakalan yığına gergin bakışlar attı. "Onu böylece burada bırakmamız gerektiğinden emin değilim."

"Neden?" dedi İris. "Biri üstüne basar da ayakkabısı kirlenir diye mi korkuyorsun?"

"Hayır, ben... Bilmiyorum. Sadece bir his..."

"Tören falan mı yapalım istiyorsun?"

Seemore cevap vermedi. Dorothy bir ona, bir yerdeki bulamaç yığınına baktı.

"Cadı öldü, Seemore. Kimseye zararı dokunamaz artık."

"Emin misin?"

Dorothy sahte bir güvenle, "Evet," dedi. "Geri geleceğinden falan korksam bunu yapar mıydım?" Dorothy genzini temizleyip kallavi bir tükürük savurdu. Tükürük cadıdan kalan yığının ortasına indi.

Seemore hafifçe gülümsedi. "Yapmazdın herhalde."

"Koca Britanya iğrenç bir hareketle ikna oldu," diyerek gözlerini devirdi İris. "Ne dokunaklı."

Dorothy, "Hayatımızı kurtardın diye seni kapatmayacağımı zannetme," dedi.

"Vay, vay. Daha beş dakika geçmeden tehditler başladı. Nankörlüğün bu kadarı..."

"E, Seemore," diyerek elini uzattı Dorothy. "Haydi. Gitme vakti."

"Haklısın galiba."

Seemore yeşil yığına son bir bakış atıp Dorothy'nin uzattığı eli tuttu. Dorothy hiç güç harcamadan korkuluğu aslanın sırtına çekti. Ne hafif olduğunu unutmuştu. İrikıyım, kuvvetli Jak heykel misali çaresiz kalırken böylesi kırılgan, hafif bir yaratığın hayatlarını kurtarması ne tuhaftı...

Dorothy korkuluğun yanağına bir öpücük kondurup beline sarıldı. Hayatta kalmıştı... Hepsi birden... Cadı ölüydü... Gene de...

Dorothy dönüp cadının artıklarına baktığında Jak bakışını yakaladı.

"Seemore'un seni ürkütmesine izin verme, D," dedi gülümseyerek. "Cadının yüzünü erittin yahu!"

"Erittim, değil mi?"

"Erittin." Jak öne eğildi, serin alnını Dorothy'ninkine yasladı. Dorothy bacaklarının ürperdiğini hissetti. "Teşekkürler," diye fısıldadı Jak.

"Rica ederim."

"Kendinize bir oda bulun derdim ama en yakın odalar maymunlu kulede kaldığından bir an önce gitsek diyorum," dedi İris.

Dorothy iç çekti ya, rahatladığından mı yoksa bozulduğundan mı iç çektiğinden emin değildi. Önemi yoktu, romantik hava dağılmıştı.

"Haydi, gidelim, Libby."

"Vaktiydi artık," dedi aslan.

Arka ayakları üzerinde yaylanıp elli metreye sıçradı aslan. Öyle hızlı gidiyorlardı ki rüzgâr Dorothy'nin kulaklarında âdeta ıslık çalıyordu. Derken bir anlığına zihninde bir sesin yankılandığını duydu Dorothy. Ürperirken, "Rüzgârdandır," diye mırıldandı.

Ama ne duyduğunu ve duyduğunun ne anlama geldiğini biliyordu. İzleyen yıllar boyunca o anı düşündüğünde ki kafayı her buluşunda ve bulmadığı zamanlarda düşünecekti, geçmişe haykıracak, Liberace'ye geri dönmesini söyleyecekti. Jak'e iğrenç kalıntıları gömmek için üç tane mezar kazmasını, Seemore'a sözlerine kulak asmamasını...

Ama o anda inanmayı reddetti Dorothy. Yüzünü Seemore'un sırtına yasladı ve kendi kendine, kafasında çan sesleri misali yankılanmalarına rağmen duyduğu kelimelerin gerçek olmadığını söyledi.

*Günün birinde Kansas Gezegeni'nde görüşeceğiz, Dorothy Gale.*

*O zaman öldüreceğim seni.*

*Öptüm, şekerim.*

♠

"Geldik."

Dorothy gözlerini kırpıştırarak bakındı.

Kara güneş batmış, parlak gece ışıldıyordu. Son hatırladığı, Liberace'nin sırtında havalandıkları, ağır çekimdeymiş gibi inip çıktıkları, her sıçrayışta kilometreleri aştıklarıydı. Arada bir yerde, iki oğlanın arasında güvendeyken uyuyakalmıştı Dorothy.

Derin bir nefes aldığında her şey aklına doluştu: işkenceler, kaçış, cadıyı öldürmesi—

*(Öptüm, şekerim.)*

—ve nihayet geri dönüş...

Eli göğsüne gitti, boynunda sallanan zümrüt camlı gözlüğe dokundu. Tuttu gözlüğü. Çok şeye patlamıştı gözlük... Karşılığını Büyücü ödeyecekti.

*Ödemezse?*

*(Ödeyecek.)*

Dorothy, Liberace'nin sırtından kayarak indi; etrafa bakındı. Gene sık bir ormandaydılar ama öncekinde olan tehlike hissi bunda yoktu.

"Ne yapıyoruz şimdi?"

"Şimdi Büyücü'yle görüşeceğiz, tatlım," dedi İris. Gözleri parıldadı. "Şu ağacın gövdesini üç defa tıklat bakalım."

İris, duvarmışçasına geniş gövdeli bir ağacı işaret etti.

Dorothy, *şaka mı yapıyorsun,* der gibi baktı ama hologram başıyla evetleyince söyleneni yaptı. Gövdeye kıvırdığı işaretparmağıyla yaptığı her vuruş beklediğinden fazla yankılandı. Birkaç gergin saniyenin ardından gövdede garaj kapısı büyüklüğünde bir kapak aralandı. Kapının dışı ağaç kabuğu, iç tarafıysa yekpare çelikti.

Dorothy içeri baktı ve kapkara ışıkla gözleri kamaştı.

"Büyücü aslında ağaç içinde yaşayan bir elf demeye kalkarsan," diye mırıldandı, "canını yakarım, haberin olsun."

"Eğlenceli olurdu," diyerek sırıttı hologram. "Ama değil."

İris parmaklarını şaklattı ve boş ağaç gövdesi sonsuza dek uzanır gibi görünen çiçek dürbünü renkleriyle doldu.

"Önden buyur, sevgili Alfonse."*

"Alfonse da kim?" dedi Dorothy.

"Boş ver, gir içeri."

Jak elini Dorothy'nin omuzuna koydu. "Önce ben," dedi.

"Hem subay hem centilmen," dedi İris. "Kaçırma bunu derim."

Jak'le Dorothy holograma aldırmadılar.

Jak eşiğe ilerledi ama içeri girmeden Dorothy uzanıp elini tuttu. Sonra dönüp Seemore'un da elini tuttu. Korkuluğun hafif hüzünlü bakışları birden parıldadı. Seemore, Dorothy'yi seviyordu (arkadaşça) ve Dorothy bunu biliyordu. O da onu seviyordu ama... Jak'i sevdiği gibi değil.

Ama şu anda birlikteydiler. Eşitçe.

Seemore bunu vurgulamak istercesine elini Liberace'ye uzattı. Aslan, ciddi pediküre ihtiyaç duyan patisini korkuluğun avucuna bıraktı.

"Hazır mıyız?" dedi Jak.

"Pekâlâ," dedi Jak. "Haydi, görüşelim müdürle."

El ele dört arkadaş ve bir hologram, eşikten geçtiler.

♠

Dorothy'nin beklediği şey değildi. Ötesi herhangi bir şey değildi. Hiçbir şeydi.

Sirk renkleri kaybolup yerlerini zeminin nerede bitip duvarın nerede başladığını kavranamaz kılacak ölçüde parlak bir beyazlık aldı. Parlak beyaz Dorothy'nin başına ağrılar soktu. Gözlerini

---

* Frederick Burr Opper'ın yazıp çizdiği, 1901'de yayımına başlanan, Alfonse ve Gaston adlı aşırı kibar ve bu kibarlıkları yüzünden hiçbir şey yapamayan iki Fransız'ın öykülerini işleyen bant-karikatürün günümüze kadar gelmiş ünlü cümlesi. (ç.n.)

kırpıştırıp arkadaşlarına baktı. Onlar da etraflarına bakınıyor, mekânı kavramaya, sindirmeye çalışıyorlardı.

Dorothy zonklayan şakaklarını ovuşturdu. Kötü bir üç boyutlu film misali, iki boyutlu bir arka planda tuhafça öne çıkıyordu hepsi.

Liberace burnunu kırıştırarak, "Ne kokuyor böyle?" dedi.

"Neredeyiz?" dedi Dorothy. Sesi, beyazlık sadece görüntüleri değil, sesleri de etkiliyormuşçasına boğuk çıkmıştı.

"Gitmek istediğiniz yerdeyiz işte," dedi İris. "Büyücü'nün odası."

"Biraz çekidüzen istiyor," dedi Liberace. "Büyücüsün yahu! Azıcık renk katmak o kadar mı zor?"

Tok, öfkeli bir ses gürledi birden: "Böyle mi?"

Beyazlık titreşerek Dorothy'nin bildiği (ve bilmediği) tüm renklere dönüşüp kıvrıla büküle geçişler yapmaya başladı.

Dorothy, baş döndüren renk değişiklikleri karşısında sendeleyerek Seemore'un koluna tutundu.

Ses, Dorothy'ye İris'in erkek halini anımsatan bir neşeyle, "Kusura bakma," dedi. "Daha rahatlatıcı bir şey deneyelim. Mesela senin dünyandan bir şey..."

Renkler denge bozan danslarını bırakıp birleşmeye, her birinin belli bir yeri varmışçasına sağa sola uçuşmaya başladılar. Birden durdular ve eriyip birleşerek—

"Tanrım," diye mırıldandı Dorothy.

"Tanrı *gibiyim*, değil mi?"

Cevap vermedi Dorothy. Etrafına dönüp bakınabildi sadece. Üzerlerini güzeller güzeli, masmavi, güneşi bembeyaz parıldayan bir Dünya göğü kaplamıştı. Kansas'a has mısır tarlaları dört bir yana, göz alabildiğine uzanıyordu. Dorothy, çimen, toz ve başak kokularını umarak derin bir nefes aldı. Ama hiçbir koku yoktu.

Bomboş hava... Tıpkı bir... Kulede koklayabileceği gibi.

Bir anda yüreği ağzına geldi. Hepsi, her şey numara mıydı?

Derken hiçliğin altına gömülü bir şeyin hafif kokusunu aldı. Tam adını koyamıyordu... Çiftlikte hayvanlardan biri hastalandığındaki gibi bir şeydi... Kokudan çok bir his, azıcık somutlaşmış bir his gibiydi. Birinin ölmekte olduğuna dair bir his...

"Dünya değil burası," dedi Dorothy.

"Nereden anladın?" dedi ses.

Cevap vermedi Dorothy. Kokudan bahsetmek istemiyordu.

Jak, Seemore'a, "Gökyüzü neden mavi?" diye fısıldadı.

Korkuluk yüzünü kırıştırarak, "Bilmiyorum," dedi. "Büyüleyici."

"Büyüleyici mi?" Titriyordu Liberace. "Ç-ç-çok korkunç!"

"Benim için değil," diyerek iç çekti Dorothy.

"Küçük hanımla aynı fikirdeyim, beyler," dedi ses. "Maviyi çok... Canlandırıcı buluyorum."

Dorothy dikkatini sahte gökten esas meseleye çevirdi. Elindeki gözlüğe.

Ses, aklından geçeni okumuşçasına, "Miss Gale," dedi, "yanılmıyorsam sizde bana ait bir şey var."

Dorothy'nin gözlüğü daha sıkı tutması içgüdüseldi.

Pek hissetmediği bir güvenle, "Şimdilik *bana* ait," dedi. "En azından anlaşmamızda üstüne düşeni yapıp yapmayacağını görene kadar."

Gökler birden karardı. Karanlık, Dorothy'nin kendini normalliğine alıştırdığı türden değil, zifiri karanlık bir gecenin karanlığıydı. Arkadaşlarını göremiyordu ama koruma amacıyla etrafını sardıklarını hissedebiliyordu.

Büyücü, Dorothy'yi ürkütmeye çalışıyordu ama çabası, Dorothy'nin inadını güçlendirdi.

"Karanlıktan korkmam ben," dedi. Elini uzattı, birazdan gözyaşlarına boğulacakmışçasına şiddetle titreyen Liberace'yi okşadı.

"E-evet," dedi Liberace titrek bir sesle. "K-k-korkmuyoruz."

Ses gümbürtülü, yankılı bir kahkahaya dönüştü.

"Tüylü arkadaşın sıkı blöf yapıyor."

Muazzam bir şimşek çaktı, Dorothy'nin yüreği pırpırladı.

Liberace cıyakladı ve ışık geri geldi. Ama artık açık arazide değillerdi. Tavanı muazzam yüksek, simsiyah zemini ayna misali cilalı, yuvarlak bir odadaydılar.

Zümrüt yeşili bir perde duvarları çepeçevre örtmüştü. Yutkundu Dorothy. Numara değildi, sahiden buradaydılar. Gerçekliği gördüğünü içgüdüleriyle anlamıştı.

Katlandığı her şey, bunun içindi.

Hafifçe öksürerek genzini temizledi. Bir anlığına bir haşhaş çiçeği isteği geçti içinden. İstek aslında baştan beri içindeydi ama kaçış ve savaşma heyecanı karşısında sinmişti. Ama aslanın sırtında uyandığından beri intikam ateşi misali içini buruyordu.

"Gözlük, tatlım," buyurdu ses.

Dorothy'nin arzusu öfkeye dönüştü.

"Dışarı çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

♠

Dorothy'nin karşısındaki perde aralandı ve uzun boylu bir adam göründü.

Neredeyse hasta denecek ölçüde zayıftı adam. Saçları epey seyrelmişti ama güzelce kesilip düzeltilmiş yemyeşil bir sakalı vardı. Yüzü köşeliydi. Çerçevesiz, yuvarlak gözlükleriyse ne delici bakışlı kara gözlerini ne de gözlerindeki zekâ pırıltılarını saklayabiliyordu.

Adam kollarını açıp öne uzattı. Dorothy bir anlığına adamın kucaklaşmak istediğini sandı ama açılan kollar onun için değildi. İris grubun arasından geçerek ilerledi ve adama öyle bir sarıldı ki adamın boğazlı kazağı bir anlığına buruştu. Ayrıldıklarında adam

İris'in yanağına bir öpücük kondurdu. İris'in yanağında hafif bir dalgalanma oldu.

İris utanmış gibi göründü ama hemen toparlandı, Dorothy ve arkadaşlarına dönüp adama yaslandı. Adam kolunu İris'in beline doladı, parıltılı zümrüt yeşili elbisesini hafifçe buruşturdu.

"Meşhur paralı askerlerimiz bunlar demek," dedi adam.

"Ta kendileri," dedi İris.

Gülümsedi adam.

"Büyücü sen misin?" dedi Dorothy.

"Kimileri öyle der," dedi adam. "Arkadaşlarımsa Jobos, der."

Büyücü'nün bakışları Dorothy'nin boynunda asılı duran gözlüğe kaydı. Hafifçe başını öne eğdi ve Dorothy mekanik bir çark sesi eşliğinde zeminin titrediğini hissetti.

Dorothy, Seemore ve Liberace irkilerek geri çekildiler. Jak öne çıktı, koluyla Dorothy'nin önünü kaparken diğer elindeki Lucy'yi kaldırdı.

"Pek asabiler," dedi Jobos.

Omuz silkti İris. "Zor bir gün geçirdiler."

Birden tepsi büyüklüğünde beşgen bir platform yükseldi zeminden. Büyücü işaret etti. "Gözlük, lütfen."

Kımıldamadı Dorothy.

"Anlaşmamızı yerine getirmem için önce malı incelemem gerekir," dedi Jobos. "Tepsiye koy ki analizi yapılabilsin. Sana söz, orada duracak gözlük. Ben de burada."

Dorothy dudaklarını dişledi. Gözlüğü vermek istemiyordu. Jak dönüp kulağına fısıldadı: "Seni eve yollamadan gözlüğü alırsa kafasını uçururum."

Dorothy gözlerine baktı Jak'in. Sevgiyle karışık kan arzusunu gördü. Büyücü'ye baktığındaysa kararlılık... Başıyla evetleyip tepsiye ilerledi.

Gözlüğü boynundan çıkarıp parlak yüzeye usulca bıraktı. Tavandan bir ışık huzmesi indi, gözlüğü kapladı.

Jobos başıyla ışık huzmesini işaret ederek, "Dikkatli ol," dedi. "Lazer sondası değdiği her türlü canlı dokuyu yakar."

"Aman ne güzel," diye mırıldandı Seemore.

Büyücü'nün önünde akan denklemlerle, dönüp duran şekillerle ve anlaşılmaz yazılarla dolu holografik bir ekran belirdi. Dorothy şeffaf ekranın diğer tarafındaki Büyücü'ye baktı. Gözleri hızla hareket ediyor, bilgileri insanüstü bir hızla âdeta emiyordu.

Sonunda iç çekti Jobos. "Onca yıldan sonra, nihayet..."

Ürperdi Dorothy. Bir terslik vardı. Hayır, bir değil, her şey... Tümden bir terslik vardı... Birden kavradı. Cadının Kansas Gezegeni takıntısı ve gözlük... Aynı şeyi istiyorlardı. "Gözlük," dedi, "gözlük sayesinde dünyamı görüyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ama niye gözlüğe ihtiyacın var? Madem kendin gidebiliyorsun..."

Jobos gözlerini holografik ekranda akıp duran bilgilerden ayırmadan, "Kim dedi gidebildiğimi?" diye sordu.

"Gidemiyorsan," dedi Dorothy kızarak, "beni nasıl yollayabileceksin?"

Büyücü bakışlarını Dorothy'ye çevirdi. Dorothy adamın daha önceki konuşmalarını hatırlamaya çalıştığını anladı. Nihayet konuştu: "Orası karmaşık biraz."

"Eminim öyledir." Dorothy hızla gözlüğe uzandı ama daha parmakları ışık huzmesine erişemeden gözlük yok oldu.

"Kusura bakma, canım. Almana izin veremem."

Dorothy Büyücü'ye baktı. Ekran yok olmuştu. Adamın gözlerindeki neşeli pırıltılar da. Ama Dorothy'nin boğazına yumruk gibi oturan bunlar değildi, Jobos'un aniden elinde beliren kocaman, parlak beyaz tabancaydı.

♠

Jak derhal aralarına girdi. Dorothy bir kez daha aynı şeyi yapmasına izin vermeyecekti. Jak'i tuttu, geri çekmeye çalıştı.

"Hayır," dedi Jak.

"Esas sana hayır," dedi Dorothy. "Ben halledeceğim."

Seemore, sesinde tuhaf bir özgüvenle, "İkinize de hayır," dedi ve hızla Büyücü'nün üzerine yürüdü.

Jobos geriledi.

"Yaklaşma," dedi Büyücü. "Seni vurmak istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum," dedi Seemore. "Sen pasifistsin. İris'ten öğrenmiştim."

"Aynı zamanda pragmatistim," dedi Jobos. "Gözlüğü alıp gitmenize izin veremem."

Seemore sırıttı. Döndü, tepsiye gitti ve elini, gözlüğün yok olmasına rağmen hâlâ yerinde duran ışık huzmesine uzattı. Dorothy korkuluğun elinin derhal çıtırdayarak yanmaya başlayışı karşısında dehşete kapıldı. Tam haykıracakken Seemore'un gülümsediğini gördü.

Korkuluk yanan kolunu yavaşça ışık huzmesinden çıkardı. Eli ve bileği anında tekrar belirdi. Gözlük elindeydi. Dorothy'nin yanına geldi, zümrüt zinciri kafasına doğru uzattı. "Bu sana aitti yanılmıyorsam."

Mutluluktan az daha ağlayacaktı Dorothy.

Jobos tabancanın horozunu çekerek, "Bunu kullanmak istemiyorum," dedi. "Mecbur kalırsam kullanırım ama."

Seemore yine Jobos'a ama bu sefer ağır adımlarla yaklaştı.

"*Bu* diye bir şey yok," dedi. "Dahası, Jobos da yok."

Birden yukarıdan bir sürü tıkırtı sesi geldi. Dorothy yukarı baktığında tavandan inen makineli tüfekleri gördü. Seemore'un üzeri lazerli nişan noktacıklarıyla doluvermişti.

"Seemore, sakın kımıldama!" Dorothy'nin boğazı kupkuruydu.

Seemore, Dorothy'ye neşeyle baktı. "Hiçbiri sahici değil, Dorothy," dedi. Sesindeki güvene rağmen Dorothy korkuluğun göğsünde hışırdayan samanları duyabiliyordu. Cesareti sahteydi... Hayır, cesareti gerçekti ama korkusu da gerçekti. Seemore korkuyorsa kendinden emin değil demekti.

"Bak şimdi, Dorothy."

Seemore yavaşça bir adım ilerledi.

"Yaklaşma!" dedi Jobos. Onca silahla korunan biri için sesi fazlasıyla endişeliydi.

Seemore bir adım daha attı.

Jobos perdeye gerileyerek, "Ciddiyim!" dedi. "Bir adım daha atarsan makineliler ateşe başlar!"

Seemore bir adım daha attı. Titremesine rağmen adımında, bir öncekinden daha fazla özgüven vardı.

Sırıttı Jobos.

"İnatçı oğlan! Canınızı yakmak istememem, sizi hapsetmeyeceğim anlamına gelmiyor!"

Jobos döndü, perde aralandı. Arkada bir kapı göründü. Ama Jobos kapıdan geçemeden Seemore göğsünden bir çırpı koparıp adamın kafasına fırlattı.

İşte o zaman her şey iyice garipleşti.

# 24

## SAMAN KAFA KODLARI

Çırpı, Jobos'un kafasını deldi.

En azından Dorothy ilkin öyle sandı. Ama öyle değildi. Çırpı adamın kafasını delmedi, *delip geçti*. Dorothy çırpının yere çarpışını duydu ama ses, Jobos'un ardından kapanan kapının sesiyle boğuldu. Dorothy çırpının yere düştüğünü duyduğuna emindi. Ama buna rağmen çırpı, düştüğü yerde değildi.

"Oz adına, sahiden kızdırdınız adamı," dedi İris. Mavi eşofmanlıydı gene, elleri belindeydi.

"Seni kızdırdık yani," diye mırıldandı Seemore.

"Ha?" dedi İris alışılmadık bir merakla. "E, tamam, bana feci sinir bozucu geliyorsunuz ama her zamankinden fazla geldiğinizi de söyleyemem. Jobos size alışık değil tabii. Durun, sakinleştirebilecek miyim, bir bakayım."

"Hayır," dedi Seemore.

"Pardon?" dedi İris. Kızdığı belliydi ama Dorothy kızgınlığının altında başka bir şey gördü sanki. Bilmese İris'in korktuğunu düşünürdü.

"Var olmayan birini nasıl sakinleştireceksin?" dedi Seemore.

"Gözlerin çamurdan, biliyorum ama gene de gördüklerini sanıyordum, saman kafa."

"Gayet iyi görüyorlar," dedi Seemore ilerleyerek. "Jobos'un buraya hiç gelmediğini o sayede biliyorum zaten."

"E, görmedin mi kocaman adamı yani?"

"Bir imge görüp o olduğunu varsaydım, evet," dedi Seemore bir adım daha ilerleyerek. "Ama o olmadığını ikimiz de biliyoruz. Makineli tüfeklerin sahici olmadıklarını, perdenin orada olmadığını, tüm bunların..." Güldü Seemore, "...göz boyamadan ibaret olduğunu bildiğimiz gibi."

İris, Seemore'un gülmesine karşılık vermedi.

Seemore arkasını döndü. "Liberace, az evvel bir koku aldığını söylemiştin. Neydi?"

"Ölüm," dedi aslan.

Başıyla evetledi Seemore. "Peki, nereden geliyor koku?"

Liberace kafasını eğdi, kocaman burnu kırıştı. Yavaşça döndü, bakındı ve durdu. Bir daha kokladı ve kocaman patisiyle işaret etti. "Şuradan."

İris hemen Liberace'nin önünde belirdi.

"Aferin sana kedicik. Perdenin arkasındaki atık dönüştürme dairesini buldun. E?"

"Şimdi cevapları bulacağız," dedi Seemore. "Bizimle gelecek misin yoksa kendi yolumuzu kendimiz mi bulalım?"

"Nereye geleceğim? Kapı yok ki o tarafta."

"*Görebileceğimiz* bir kapı yok," dedi Seemore. "Ama kapı olmadığını söyleyemeyiz."

İris kollarını kavuşturdu, küsmüş çocuklar gibi somurttu.

"Bir hologramdan duygularını daha iyi gizlemesini beklerdim."

"Ben de bir saman çuvalından—"

Seemore birden, "Saman Kafa Kodu: Sessizlik," dedi ve İris'in aynı anda ağzı kapanıp yok oldu. Holografik parmaklar derhal ağzı aradı ama geriye sadece dümdüz, holografik bir cilt kalmıştı.

"Ne yaptın ona?" dedi Jak usulca.

"Ormandayken yazdığım bir kısa yol programı," dedi Seemore buz gibi bir sesle. "Nedenini soruyorsan... Eh, pek güvenmiyorum ona."

"Ama hayatımızı kurtardı," dedi Dorothy.

"Kendi çıkarları doğrultusunda hareket etti," dedi Seemore. "Bizim hayrımıza değil".

İris şımarık çocuklar gibi ayağını yere vurdu. Ses çıkaramıyordu elbette.

"Diğer tüm hologramları kaldır yoksa ben kaldırırım," buyurdu Seemore.

İris, Seemore'a Medusa'yı bile ürkütecek bir bakış attı ama Seemore gözünü dahi kırpmadı (Liberace inledi yalnız). İris yumruklarını sıkıp boksör gibi havaya kaldırdı ve birden açtı.

Perdenin ardından bir dehşet seli fışkırdı: yılan kuyruklu, iki başlı ve kartal büyüklüğünde bir yarasa, kana bulanmış devasa bir göz, dönüp duran alevden bir piramit, sürüsüne bereket bıçak, uçlarından et parçaları sarkan bir yaba...

Hepsi birden üzerlerine saldırdı.

♠

"Numaraların kimseyi korkutmuyor artık, İris," dedi Seemore. "Oyun bitti."

Dorothy titreyerek soluk aldı.

*Gerçek değiller. Hepsi numara.*

Beyninin ilkel tarafı haykırarak kaçmasını söylüyordu. Kaçmadı. Bir eliyle Jak'in elini tuttu, diğeriyle Liberace'nin yelesini okşadı. Jak'in elini hafifçe sıktı.

Liberace'nin gözlerini yumduğunu görmedi ama dev kedi başını sırtına yaslayınca anladı. Dilini ısırdı ve üzerlerine gelen bembeyaz gözlü holografik zombi çocuklar karşısında çığlık atmamaya çalıştı.

Ama üzerlerine gelen her bir dehşet görüntüsü, yanlarına varır varmaz dağılıp gidiyordu. Kapamadı gözlerini Dorothy.

Sonunda İris iki parmağını birden şaklattı ve hem dehşetli canavarlar hem makineli tüfekler hem de odayı çepeçevre saran perde yok oldu.

"Aferin," dedi Seemore. "Şimdi kapıyı göster."

İris bezgince göz devirdi. Kafasını kaldırdı ve pürüzsüz duvarlarda beliren çatlaklar, yerden tavana uzanan üç oval kapıya dönüştü. Her kapıda bir numara vardı: 1, 2 ve 3.

"Teşekkürler, İris," dedi Seemore. "Saman Kafa Kodu: Çalçene! Pinokyosuz!"

İris ağzını kapatan bant çekilip çıkarılmışçasına öfkeyle, "Alçak!" diye bağırdı.

Seemore işaretparmağını sağladı.

"Ağzımızı bozmayalım, sessizliğe dönmeyelim."

"Nereden anladın?" Boyun eğiyordu İris.

"Jobos'la yaptıklarınızdan," dedi Seemore. "Dokunduğunda elbisen kırıştı. Öptüğünde yanağın basınca tepki verdi. Jobos gerçek olsaydı öpücüğü yanağını etkilemezdi. Ayrıca zaten seni öpmezdi. Ama esas ele veren, sen dokunduğunda boğazlı kazağının kırışmasıydı."

İris'in gözlerinden kıvılcımlar saçıldı. Holografik kıvılcımlar. Seemore'un yüzüne sıçradılar. Dorothy hepsinin hologram olduğunu bilmesine rağmen rahatsızlık duydu.

"Kes artık, İris," dedi Dorothy. "Seemore saman kafa kodu diyebilecek tek kişi değil." Seemore'a fısıldadı. "Değil mi?"

Seemore başıyla evetledi.

"Aman neyse." Kıvılcımlar kaybolurken suratı asıldı İris'in.

"Hangi kapıdan gireceğiz?" dedi Jak.

İris, Seemore'un sorgusundan beri ilk kez gülümseyerek, "Ne aradığınıza bağlı," dedi. Üzerinde ekose bir ceket, siyah bir gömlek ve puantiyeli bir kravat belirdi. "Bu kapılardan birinin ardından tüm ihtişamıyla Büyücü var. Onu seçerseniz arzuladığınız her şeye kavuşursunuz. Diğer kapılardan birinin ardındaysa herkesin gözde etoburu, bir kaplanayı var."

İlk kapı birden açıldı ve ağız dolusu kapkara, sipsivri diş öyle bir hızla üzerlerine atıldı ki hepsi birden donakaldı. Bir hologram daha...

Güldü İris.

"Jobos'un şiddet karşıtı felsefesine ne oldu?" dedi Seemore.

"Jobos incelikli adamdır. Sizi vursaydı şiddete başvurmuş olacaktı. Ama bir tuzak kurup size tuzak kurduğunu söyleterek seçme şansı tanıdığında... Eh, o zaman kötü seçim yapmış olursunuz sadece, değil mi?"

Liberace homurdandı.

"A, hiç bana bozulma, kedicik. Patron değil, çalışanım ben. Ama durun, dahası da var!" Yarışma programı sunucusu pozlarını takınmıştı gene. "Son kapının ardındaysa *sizi öldüreceğim* hastalığından mustarip bir ucubî var!"

Ortadaki kapı aniden çatırdayarak parçalandı ve bir goril-yarasa içeri feci bir haykırışla daldı. Liberace çığlık atarak odanın ucuna koştu, derhal büzüldü. Koca patileriyle kulaklarını kapadı.

Dorothy derhal yanına koştu. Yelesini okşamak istedi ama paniğe kapılmış aslanın ani bir harekete karşı ne tepki vereceğinden emin değildi. Eğilip fısıldamayı yeğledi: "Gerçek değil o, Libby. Hologram sadece."

İris birden aslanın diğer yanında belirdi ve kulağına eğilerek, "Gerçek, gerçek," dedi. "Bu tür durumlara karşı ikisine de çok ama çok acıkacakları kadar yiyecek veriyorduk. E, haliyle epey kızgınlar. Sizi paramparça—"

"Saman Kafa Kodu: Sessizlik!" diye bağırdı Dorothy. İris'in sesi kesildi. Hologram öfkeyle tepinirken, Dorothy dikkatini tekrar Liberace'ye verdi. "Libby, sarılacağım sana şimdi, tamam mı?"

Libby, kapakları dahi titreyen gözlerinden birini araladı ve alelacele kafa salladı. Dorothy kolunu aslanın devasa boynuna yettiğince doladı; yüzünü, yüzüne yasladı. Liberace'nin yumuşacık yanakları gözyaşlarından sırılsıklamdı. Öyle titriyordu ki Dorothy'nin dişleri takırdadı. Ama sımsıkı sarılmayı, aslanın solukları yavaşlayana, alnındaki damar zonklamayı kesene kadar bırakmadı.

Çok uzun gibi gelen sürenin sonunda yavaşça bıraktı aslanı. Liberace burnunu çekti, patisinin tersiyle akan sümüklerini sildi. Derin bir nefes aldı, verdiği nefesse titrekti. Dorothy'ye baktı, burnunu alnına sürttü ve doğruldu. Kafasını, çenesi Dorothy'nin en az bir buçuk metre yükseğine gelene dek kaldırdı.

Dorothy döndüğünde İris'in terbiyesiz el hareketleri yaptığını gördü.

"Konuşmana izin veririm ama bir kaba söz daha edersen Her-Şey'i kırar, atarım," dedi Dorothy. "Anlaştık mı?"

İris gözlerini devirip başıyla evetledi.

"Saman Kafa Kodu: Çalçene," dedi Dorothy.

İris derin bir nefes aldı. Omuzları düştü ve bezgin bir sesle, "E, hangi kapıyı seçiyorsunuz?" dedi.

"Haksızlık bu," dedi Dorothy. "Biz anlaşmamıza sadık kaldık, isteneni yaptık."

"Büyücü de anlaşmaya sadık kalıp üstüne düşeni yapacak," dedi İris. "Kendisini bulabilirseniz."

"Haksızlık," dedi Dorothy bir kez daha. Mızmız bir çocuk gibi göründüğünü düşündü ama elinden başka şey gelmiyordu.

"Hayat adil değildir. Bunu ben bile biliyorum ve üstüne üstlük, canlı değilim," diyerek sırıttı İris. "Yanlış kapıyı seçerseniz siz de fazla canlı kalamayacaksınız."

Jak, Her-Şey'i Seemore'un elinden kaptığı gibi yere çaldı. Aygıt sekti ve çizik dahi almadan zemine indi. Jak, Lucy'yi kaldırdı. "Ölmek ne demek şimdi göreceksin!"

"Jak, hayır!" Dorothy, balta inmeden aygıtın önüne atıldı.

"Bugün her şeye maydanozsunuz, değil mi Miss Gale?"

Dorothy aygıta döndü. "Saman Kafa Kodu—"

"Tamam, tamam, özür dilerim!" Ellerini kaldırdı İris. "Size bir şans daha vereceğim. Dört numaralı kapı..." Bir kapı daha belirdi, İris geri çekildi. "Bu kapı güvenli... %100 garantili. ZümKent'in göbeğinde, tüm arkadaşlarını barındırmaya yetecek bir eve açılıyor. Arka bahçesi ve kedicik için üç kat yüksekliğinde bir sırt kaşıma direği bile var. Bir de ömrünüzün sonuna kadar yetecek para..."

"Ama o kapıyı seçersek Büyücü'yü asla göremeyiz, değil mi?" dedi Seemore.

"Asla asla dememek lazım," diyerek sırıttı İris. "Ama büyük ihtimalle göremezsiniz. En azından ben sizi götürmem yanına."

Hep birden Dorothy'ye baktılar.

"Ne yapmak istiyorsun?" dedi Jak.

Dorothy yumruklarını sıktı. Bu kadar yaklaşmışken nasıl erişemezdi? Onca yaşadığından sonra istediklerinin tümü kapalı bir kapının ardındaydı. Tek soru vardı: Hangisindeydi?

Kapılardan birini açmayı nasıl düşünebilirdi? Yanlış kapıyı seçmesinin ölüme kadar yolu vardı. Şu ana dek her şeylerini onun için tehlikeye atmış arkadaşlarının hayatlarını bir kez daha tehlikeye atamazdı.

Gözyaşları süzüldü yanaklarından. Yavaşça kafa salladı. Uzun süre hiçbiri konuşmadı. İris bile beklenmedik ölçüde sessizdi. Sonunda mırıldandı Dorothy.

"Hayır."

♠

"Emin misin?" dedi Seemore. "Seçim yapmazsak evine hiç dönemeyebilirsin."

"Yaparsak," dedi Dorothy, "hepimiz burada ölebiliriz."

"Daha beterlerini atlattık," dedi Jak ciddiyetle. "Yine atlatırız."

"Atlatırız," dedi Seemore.

"D-doğru," diye kekeledi Liberace. "A-atlatırız."

Dorothy teklifi kabul etmek için yanıp tutuşuyordu. Her hücresiyle istiyordu ama bir yandan da bencilce olacağını biliyordu. Ne derdi hep Henry Enişte?

*Doğru seçim yaptığını, arzularına karşı çıktığında anlarsın.*

Doğruydu. Arkadaşlarına baktı. Hepsi birer savaşçıydı. Bıyıkları titreyen Liberace bile mücadeleye hazırdı. Ama şimdiden tüm ömrüne yetecek kadar savaşmıştı Dorothy. Üstelik şimdiden çok şey kaybetmişti. Daha fazlasına katlanamazdı.

"Hayır," dedi sertçe.

Holograma döndü. "Kazandın."

"Hayır, kazanmadı," dedi Jak ve kapılardan birine ilerledi. "Çok yol geldik. Bu kapıyı açıyor ve içeriden her ne çıkarsa çıksın oldürüyorum. Sonuna kadar. Hazır mıyız, çocuklar?"

Liberace başıyla evetleyip Jak'in yanına geldi.

"Pekâlâ," dedi Jak. Alnında ter pırıltıları vardı. "Üç deyince. Bir... İki..."

"Dur!" dedi Seemore. "Bekle... Bir fikrim var. Riskli... Ama zaten şimdiye dek hepsi öyleydi."

"P-pek h-hoşuma gitti diyemem."

"İşe yararsa savaşmamız gerekmeyecek."

"Y-yaramazsa?"

"Fena öleceğiz... Ama en azından çabuk olacak."

"Oz adına," diye inledi Liberace.

"Evet, dedin sayıyorum," dedi Seemore. Çarçabuk açıkladı planını. Bitirdiğinde Dorothy planın işe yarayacak kadar aptalca yahut aptalca sayılacak kadar aptalca olduğuna karar verdi.

Ama sonunda hepsi ilkinde karar kıldı.

Planda herkese bir şey vardı:

Liberace'nin savaşmak üzere patisini bile kaldırmama ihtimali vardı.

Seemore'un Büyücü'yü aklıyla alt etme ihtimali vardı.

Dorothy'nin eve gidebilme şansı vardı.

Jak ve Lucy'nin bolca kan dökme ihtimali vardı.

Konumlarını aldılar.

♠

Dorothy 2 numaralı kapının buz gibi soğuk tutamağını tuttu.

Arkadaşlarına baktı.

Jak 1 numaralı, Seemore 3 numaralı kapıdaydı; Liberace, Dorothy'yle Seemore'un arasında kalan duvara yaslanmış, kocaman, bomboş odada fil büyüklüğünde bir aslanın becerebileceği ölçüde ufak görünmeye çalışıyordu.

İris, Dorothy'nin kulağına, âdeta yalvarırcasına fısıldadı: "Mecbur değilsiniz. 4 numaralı kapıyı seçin. Güzel bir hayat yaşar, bize de yardım etmiş olursunuz. Belki biz de bir gün size yardım ederiz. Lütfen, Dorothy. Henüz geç değil. Güven bana."

"Sorun o zaten," dedi Dorothy. "Sana güvenmiyorum."

İris bu sefer karşılık vermedi. Ne diyecekti zaten? Bu sefer farklı olacak mı? Bu sefer onu ve arkadaşlarını ölümle tehdit etmeyeceğini mi?

Hayır. Oyunun sonu gelmişti. İyi veya kötü, burada bitecekti.

"İşaretimle," dedi Jak. Lucy'yi kafasının üzerine kaldırdı.

"Bir..."

Dorothy tutamağı sımsıkı kavradı.

"İki..."

Bacaklarını kırdı, kenara atlamaya hazırlandı.

"Üç!"

Dorothy tek hamlede tutamağı çevirdi, kapıyı çekerek açtı, sıçrayıp duvara yaslandı ve kapıdan çıkacak şeye karşı hazırlandı. Bir anlığına doğru kapıyı seçtiğini, kapının ardında Jobos'un bulunduğunu düşündü. Tam duvardan ayrılacakken korkunç bir kaplanayı, sekiz ayağının pençeleriyle zemini cayırdatarak içeri daldı. Yaratık Dorothy'nin beklediğinden iki kat daha, neredeyse Liberace kadar, büyüktü. Ama Liberace'nin kürkü yumuşacık, gevşek dokuyu kaplarken, kaplanayınınkinin altında damarlarla bezeli kaslar vardı.

Canavar dönüp ağzını açarak salya kaplı, sipsivri dişlerini gösterdiği anda Dorothy'nin yüreği ağzına fırladı. Kapıyı açmasının üzerinden anca bir saniye geçmişti ama Dorothy'ye yaratıkla milyonlarca yıldır karşı karşıyaymışlar gibi geliyordu.

Duvara vermişti arkasını ve savunmasızdı.

♠

Bir sonraki saniye çok hızlı geçti.

Haykırışlar, çığlıklar, uluma ve homurtular ve bolca kanla geçti.

Kaplanayının sürüsüne bereket dişi Dorothy'nin boğazına doğru atıldı. Yaratığın sıcak, leş kokulu nefesi yüzünü yaladığında Dorothy çarçabuk ölebilmek için duaya başlamıştı ama bir anda dişlerle boğazı arasında kalın, kürklü bir şey belirdi. Kaplanayının dişleri aslanın koluna gömüldü ve Liberace öyle bir haykırdı ki Dorothy kulak zarlarının patlayacağını zannetti.

Liberace kalın kolunu hızla kaldırıp kaplanayıyı odanın ortasına savururken fışkıran kan Dorothy'nin yüzüne isabet etti. Dorothy dönüp baktığında iki dev ucubînin, bir üçüncüsünün kesik başının önünde dikilen Jak'e doğru uçtuğunu gördü.

Kaplanayı, Dorothy'nin kâbuslarına yıllarca dadanacak bir yırtılma sesiyle Liberace'nin kolundan bir parça koparark saldıran iki ucubîye doğru uçtu.

Seemore diğer taraftan bağırdı.

Daha korkuluğun ne dediğini anlayamadan Liberace, Dorothy'yi yakasından yakaladı ve Seemore'un açtığı kapıya atıldı. Dorothy gözünü kırpamadan kapıdan geçtiler. Liberace, Dorothy'yi yere bırakıp döndüğünde Jak, peşinde böğüren canavarlarla içeri daldı. Eşiği geçtiği anda Seemore kapıyı kapadı.

Dört arkadaş, hafif ve ritmik bir sinyal sesi haricinde aniden çöküveren sessizlikte soluk soluğa birbirlerine baktılar.

Liberace'nin kolu kanıyordu, Jak'in her yanına ucubî parçaları yapışmıştı, Dorothy'nin sol kulağı durmadan çınlıyordu ama sonuçta yaralarının hiçbiri ölümcül değildi. Başarmışlardı.

Bir an daha bakıştıktan sonra hep birden ritmik sinyal sesine döndüler. Dorothy bir anlığına tuzağa düştüklerini, canavarlardan sağ kurtulup bomba dolu bir odaya daldıklarını düşündü.

Ama ses bir saatli bombadan gelmiyordu.

Karşılarındaki hastane yatağında uzun boylu, yorgan altındaki varlığı zorbela seçilebilecek denli zayıf bir ihtiyar yatıyordu. Teni kül rengine dönmüştü ve ağzında kocaman bir oksijen maskesi vardı. Solunum cihazının hafif uğultusu ve EKG aygıtının düzenli sinyali haricinde odada çıt çıkmıyordu.

Hemşire üniformalı İris adamın başucunda duruyordu. Saydam, holografik parmaklarıyla adamın alnını sildi İris.

"Karşınızda," diye mırıldandı hologram, "Stephen Jobos... Oz Büyücüsü, Mango Şirketi'nin kurucusu ve CEO'su..."

# 25

## AYAKKABI ZAMANI

Dorothy neyle karşılaşmayı beklediğinden emin değildi ama bunu beklemediği kesindi.

"Ne oldu ona?" dedi. "Yani... Daha birkaç dakika önce—"

"Hologramıydı," dedi Seemore.

"Ne... Ne kadardır böyle?"

"Neredeyse üç yıldır," dedi İris. "Teknoloji sayesinde hayatta ama zihni kısılıp kalmış durumda."

"Yani her şey... Görevimiz... Beni eve yollama sözü... Hepsi yalan mıydı?"

"Tam öyle değil."

Dorothy duvara yaslandı ve kayarak çömelip dizlerine sarıldı. Kusacak gibiydi. Soğuk ter basmıştı. Göz pınarları yanmaya başladı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırladı Liberace. "İlla buluruz bir şey."

Dorothy, sağlam kolunu omuzuna atan yumuşacık kürklü dostuna sarıldı. Gözlerini silip yüzüne baktı. Libby gülümsedi ve kocaman bir gözyaşı yanağından süzülüp Dorothy'nin yüzünde şapladı.

Dorothy burnunu çekerek güldü. Bakışları aslanın kanayan koluna yöneldi.

"Kolun," diyerek doğruldu. "Sarmamız lazım. Jak, şu örtüyü al."

Jak, hasta adamın üzerindeki örtüyü pek somurtkan bir ifadeyle çekip aldı. Adamın üzerinde, dizlerine kadar gelen, incecik bir hasta önlüğü vardı sadece. Kuşları andıran incecik bacaklarındaki deri, kemiklerine öyle yapışmıştı ki dizleri patlamak üzere olan iki balon gibi görünüyordu.

Dorothy Liberace'ye döndü. Aslan kocaman kafasını yaralı koluna bakmamak için çevirdi. Jak örtüyü yavaşça ama sımsıkı sardı koluna. Liberace inledi ama çığlık atmadı. Dorothy aslanın çığlık atmamasına sevindi; silahlı muhafızları, varsa tabii, alarma geçirecek bir şey yapmamaları gerekiyordu.

Jak, bakışlarında görünenden çok daha emin bir sesle, "İşte, oldu," dedi. "İyileşeceksin, Libby."

Burnunu çekti aslan. "Acıyor hâlâ."

"E, kaplanayı etini koparmış. Bir süre daha acıyacaktır," dedi Seemore. "Ama ana damarlarda yırtılma görmedim. Toparlanacaksın bence."

"Bir de doktor mu oldun şimdi?" dedi İris.

"Ormandayken birkaç tıp sitesi okuyup ezberlemiştim hatırlarsan."

"E, peki, bunun nesi varmış öyleyse Dr. Saman Kafa?" dedi Jak. Parmağıyla komadaki Büyücü'yü işaret ediyordu.

Seemore eğildi, Büyücü'nün gözkapaklarından birini kaldırdı. Beyaz gözbebeği tavana bomboş baktı.

"Üç yıldır mı böyle demiştin?"

İrisi önüne bakarak, "Aşağı yukarı," dedi.

"Kendinde değilse bana nasıl söz verebildi?"dedi Dorothy.

İris iyice büzüldü âdeta. "Şey... Sözü *o* verdi diyemem."

"Kim verdi peki?"

"Ben," diye mırıldandı İris.

"Sen mi?" diye bağırdı Dorothy kızgınlıkla. "Nasıl? Niye?"

İris, "Özür dilerim," dedi ama sesinde pişmanlık yoktu. "Ama tek cevap sendin. Jobos'un emrindeki biliminsanları kanserini tedavi edebilmek için başka dünyaya, seninkine bakabilen gözlüğü yapmıştı... Sizin tıbbınız bizimkinden daha güçlü... Gözlük sayesinde Stephen'ı kurtarabileceğimizi düşünmüştük." İris durakaldı, Büyücü'ye baktı. Adamcağızın teni diken dikendi.

"Biriniz örtü getirse ya!" diye bağırdı İris. "Donuyor adam!"

Dorothy'nin içine pişmanlık çöktü. Adam üç yıldır komadaysa yaşananların hiçbirinde kabahati yok demekti.

Jak, yatağın yanındaki raftan bir örtü çekti, Jobos'un zayıf vücudunu dikkatle örttü.

İris, beklenmedik bir içtenlikle, "Teşekkürler," dedi.

"Senin için yapmadım," dedi Jak. "Jobos bize bir şey yapmadı. Bazı hologramların aksine..."

"Ne yapsaydım peki?" diye patladı İris. "Gözlüğü yapmamızdan birkaç gün sonra cadının yaratıkları laboratuvara girdiler. En iyi biliminsanlarımızı katledip kaçtılar! Çaresizdik... Jobos'u kurtarmanın tek yolu gözlüktü!"

"Neden ordunun başına geçip cadının kulesine saldırmadın?" dedi Jak.

"Hangi ordunun?" dedi İris. "Jobos... Barışçıdır. Askeri falan yok ki."

"ZümKent'e gelirken yolumuzu kesenler neydi peki?"

"Bunları mı diyorsun?" diyerek elini havada salladı İris.

Birdenbire etraflarını ilk gördükleri gibi beyaz boğazlı kazak ve turuncu pantolon giymiş askerler sardı.

♠

İris birden bir erkeğe dönüştü. Tanıdık bir yüz...

"Kumandan Cook!" dedi Jak.

Seemore alnına şaplağı indirdi, "Hologramlar! Tabii ya! Daha önce fark etmeliydim ama o sırada hâlâ—"

"Aptaldın," dedi Cook.

"Gelişmekle meşguldüm," dedi Seemore. "Ama şimdi fark ediyorum... Ne biz onlara dokunduk ne de onlar bize... Her-Şey'i bile onlar vermedi... Paraşütle inmişti."

"Ama ışınlar... Tasmalar?"

"Sizi o yüzden helikopter alanına yönlendirdik. Alanda bir sürü anti-personel zımbırtısı var."

"Ama helikopter... Havanın hareketini hissettik. Onu nasıl yaptınız?"

"İnsansız hava araçlarını birleştirerek."

Cook parmaklarını şaklatarak İris'e dönüştü. Diğer askerler kayboldu.

"Baştan beri hepsi senin marifetindi demek," dedi Dorothy. "Tüm bunlar... Görevimiz, kurtuluşumuz... Ama niye? Yani... Sonuçta sen bir yapay zekâsın. Neden hasta Büyücü için bunca zahmete girdin?"

"Çünkü seviyorum onu!"

Dorothy ve arkadaşları şaşkınlıkla holografik kadınla hasta Büyücü'ye baktılar.

"İğrenç," diye mırıldandı Jak.

"Bence çok tatlı," dedi Liberace. "Organik-inorganik aşkı... Bunlar talihsiz âşıklar, göremiyor musun yoksa? Bir araya gelebilmeleri için bize ihtiyaçları var..."

İris aslana baktı.

"E, şimdi ne olacak peki?" dedi Dorothy.

İris, konuşmaya başlamadan derin bir nefes aldı ki nefes almaya gerek duymadığı düşünülürse duraksadığı açıktı.

"Şimdi... Şimdi bize yardım etmeni umuyorum," dedi sonunda. "Biliminsanlarımız gözlükle dünyana bakabiliyorlar ama genellikle ne gördüklerini tam anlayamıyorlar. Ama sen Dünya'dansın... Öğretebilirsin onlara."

"Geçen sene fenden D aldım ben. Kansere çare bulmanıza yardım etmemi mi bekliyorsun? Delirdin mi sen?"

"Delirmedim," dedi İris. Durakaldı gene. "Ben..."

"Çaresizsin," dedi Seemore. Cevabın İris'i kızdırdığı belliydi ama Seemore haklıydı.

"Eve gitme işi peki?" dedi Dorothy.

İris, ifadesinde hesaplılık taşımasına rağmen biraz hevesle, "Tedavisine yardım et, toparlandığında sana yardım edebileceğimize kesinlikle eminim."

İçi buruldu Dorothy'nin. "Yapabilsem bile ne kadar sürer? Bir yıl mı? İki mi? Beş mi? Ya toparlanamadan ölürse? O zaman ne olacak?"

"Ya yalan söylüyorsan?" dedi Jak. "Ya Büyücü toparlandığında Dorothy'ye yardım edemezse?"

Seemore, İris cevap veremeden araya daldı. Heyecanla, "Büyücü'nün Dorothy'ye yardım etmesi gerekmiyor," dedi. "İris yardım edebilir çünkü."

İris'in yüzündeki güven ifadesi tümden soldu.

"İris doğru söyleme konumunda," dedi Seemore. "Az evvel Dorothy'ye, 'Sana yardım edebileceğimize kesinlikle eminim' dedi! Bunu diyebilmesinin tek yolu, yapılabileceğini bilmesi! Kesinkes bilebilmesinin tek yoluysa—"

"Yolu zaten biliyor olması," dedi Liberace.

"Tastamam öyle," dedi Seemore sırıtarak. "Konuş, İris."

İris'in yüzü buruştu; ağzı, kelimeleri çıkarmamaya çabalıyordu. Sonunda pes etti, iç geçirdi.

"Yalan söylememi engelleyebilirsiniz ama zorla konuşturamazsınız."

"Haklı," dedi Seemore kaşlarını çatarak. "Bize sadece doğru söylemesini saplayacak program yazabilirim ama saklamak istediği gerçekleri zorla alamam."

İris kollarını kavuşturdu. "Jobos'a yardım edin, ben de size yardım edeyim. Kabul mü?"

"Benim başka bir teklifim var," dedi Jak. Baltasını kaldırıp Jobos'un bağlı olduğu makinelere döndü. "Ya Dorothy'ye hemen yardım edersin ya da bu makineleri paramparça ederim."

İris derhal makinelerle Jak'in arasında belirdi. "Yapamazsın!"

Jak, holograma baktı. "Nasıl engelleyeceksin beni?"

Öfkeyle baktı hologram. "Ona zarar verirsen seni... Seni..."

Tehdit savurmak için ağzı şekilden şekle giriyordu ama Seemore'un "Pinokyosuz" emri yüzünden konuşamıyordu.

Jak bir daha kaldırdı baltayı.

"Sayacağım. Üç dediğimde bu makineleri un ufak edeceğim. Bir... İki..."

♠

"Dur! Dur!" diye bağırdı İris. "Söyleyeceğim... İndir baltayı... Barbar teneke..."

Jak, Seemore'a baktı; korkuluk başıyla onaylayınca baltayı indirdi. "Dinliyoruz."

İris ağzını açtı ama hemen kapadı. Jobos'a baktı.

"O... Bilemiyorum... Nasıl... Ya Dünya'dan bir şey öğrenemezsek? Kim yardım eder bize o zaman?"

Dorothy önüne baktı. Bir süre hiç kimse konuşmadı. Derken Seemore, "Ben," dedi. "Burada kalırım. Araştırma yaparım... Ne kadar sürerse sürsün..." Durakladı, Dorothy'ye baktı. "Dorothy'yi bırak, yeter."

Çaresizce, "Söz mü?" dedi İris. "Yani... Aklın gelişmeye devam ederse belki..."

"Söz," dedi Seemore.

"Anlaştık," dedi İris. Yanağından süzülen holografik gözyaşını sildi, boğazını temizledi. Eşofmanı siyah laboratuvar önlüğüne dönüştü. "Peki. Bir düşüneyim..." Gözlerini kapadı ve şeffaflaşıveren yüzünde milyonlarca veri akmaya başladı. Birden gözleri açıldı. "Tamam... Dorothy, seni buraya iki evren arasındaki dokuyu yırtacak kuvvette bir enerji patlaması getirdi... Aynısını yaratmamız gerekecek. Ama ilkiyle aynı frekansta olmalı yoksa seni hangi zamana yerleştireceğimizi bilemeyiz."

"Doğru frekansı nasıl bileceksin peki?" dedi Seemore.

"E-emin değilim. Organik numune lazım... Olay anında Sıfır Noktası'na yakın duran biri. Öyle biri varsa frekans hücrelerine damgalanmıştır..."

"Dorothy olmaz mı?"

İris'in yüzünde yine veriler akmaya başladı. Kafa salladı hologram. "Farklı bir evrenden geldiği için frekansı uymayacak. Yerli biri... Bir şey lazım..."

Dorothy, İris'in kullanabileceği bir şey düşündü. Aklına geldi. "Doğu'nun Hain Cadısı'nın cesedi olur mu?"

"Belki," dedi İris. "Gömmüş müydü Minişler?"

Dorothy düşündü ama Çatlak Şirin'in cadının kafasını top niyetine tekmeleyişinden başka bir şey hatırlayamadı. "Emin değilim."

"Bakalım bir." İris'in yüzünde görüntüler akmaya başladı bu sefer. Sonunda, "Öf," dedi. Alnında *Miniş Postası* başlıklı bir gazetenin ilk sayfası belirmişti. Sayfadaki fotoğrafta kocaman bir kamp ateşi vardı. "Pişirmişler anlaşılan cadıyı. Yatacak yeri yok derler ya... Gömseler, hatta çöpe bile atsalardı olurdu. Kurumuş kanından birkaç damla bile işimizi görürdü. Ama güzelce kızarttıklarını düşünürsek pek umudumuz kalmıyor."

"Buldum!" dedi Seemore. İrkildi Dorothy. "Ayakkabılar! Miniş-Van'daki ayakkabılar kan kaplıydı!"

"Doğru! Doğru!" dedi Dorothy.

"Ne diyorsunuz siz ya?" dedi Liberace.

"Ölü cadının ayakkabılarını dikiz aynasına asmıştık!" Dorothy cümleyi söyler söylemez ne korkunç olduğunu fark etti. "Yani... Şey... Uğur getirsin diye... Gibi..."

"Oz adına, ne biçim yaratıklarsınız siz!" dedi İris yüzünü ekşiterek. "Ciddiyim. Bu yaptığınız öyle—"

"Boş ver şimdi," diyerek lafını kesti Jak. "Ayakkabıları bulabilir misin, bulamaz mısın?"

"Nerede olduklarına bağlı..."

"Aracın içinde, Sarı Otoyol'un Ak Orman'dan geçen kısmında..."

"Ha, kaplanayıların av alanında yani," dedi İris.

"Şey, evet," dedi Dorothy. "Geri dönüyoruz galiba..."

♠

İris'in kafasında kenarları geniş bir Indiana Jones şapkası belirdi. Kocaman bir holografik haritayı, holografik bir masaya serdi. Dorothy haritaya baktığında ZümKent'e gelirken geçtikleri ufak yerleşim yerlerinin adlarını hatırladı.

Harita dağları, ağaçları, otoyoldaki arabalarıyla üç boyutluya döndü. İris parmağıyla haritayı hareketlendirdi, görüntü Minişistan'a varana kadar kaydı. Transistorlu radyoyu andıran bir kutunun ayarlarıyla oynadı ve tarihi andıran birtakım sayılar gerisingeri azalmaya başladı. Derken İris görüntüyü yaklaştırdı ve Dorothy ufacık görüntüsünü Miniş-Van'a binerken gördü. İris bir daha ayarlarla oynadı ve zaman hızla akmaya başladı. MV sarı otoyolda hızla gidiyordu şimdi. Dorothy yolculuğunun minik üç boyutlu halini şaşkınlıkla izliyordu.

"Büyü mü bu?" dedi Dorothy.

"Uydu görüntülemeyi büyüden saymıyorsan değil," dedi İris, kafasını bile kaldırmadan.

Görüntüler Dorothy'nin MV ile Seemore'un bağlı durduğu direğe çarpışına gelmişti. Seemore ağır çekimde havada uçuyordu.

"Müthişmiş," dedi İris gülerek. "Keşke bizzat görebilseydim."

"Oyalanmayı kes, önemli yere gel," diye homurdandı Jak.

Gözlerini devirdi İris. "Nasıl istersen oyunbozan."

Görüntü tekrar hızlandı, geceler gündüzleri kovaladı.

"İşte!" Görüntüler durdu. Dorothy gözlerini kısarak haritada etraflarını saran kaplanayılara baktı. İris haritaya çift tıklayınca bulundukları yerde mavi bir yer belirleyici raptiye belirdi. İris görüntüleri tekrar hareketlendirdi ve şimdiye getirdi. Araçları yol kenarındaydı ve bir kısmı çalılarla örtülüydü. O ve birkaç yeni araba haricinde her şey son gördükleri gibiydi.

"Kapı açalım bakalım... Tamam, buyurun."

MV'nin yolcu tarafındaki kapı önlerinde, yerden birkaç karış yukarıda belirdi.

"Ne bekliyorsunuz? Davetiye mi?" dedi İris sabırsızca. "Ayakkabı alma vakti... Haydi, yürüyün."

Jak kuşuyla bakarak, "Sen niye almıyorsun?" dedi.

İris, dünyadaki en akılsız canlıya açıklarmışçasına heceleyerek, "Çünkü ben bir ho-lo-gra-mım," dedi. "Oz adına! Ne kadar salaksın acaba?"

Jak hiç düşünmeden baltasını kaldırdı ama Seemore kolunu tuttu.

"Yavaş, yavaş," dedi. "Jobos'u öldürürsen İris bize yardım etmez."

"Etmem tabii!" dedi İris. "Çekil geri."

Jak ters bakışlarla indirdi baltasını.

"Dert etmeyin," dedi Dorothy, "hallediyorum."

Uzandı, aracın epey ezikli kapısına dokundu. Libby patisini omuzuna koydu.

"Dur! Ya kaplanayılar yolumuzu gözlüyorlarsa?"

"Kaç ay geçti üzerinden korkak tavuk," dedi İris. "Beklememişlerdir o kadar. Hem çıkarlarımız doğrultusunda küçük hanımın canlı kalması gerekiyor. Haydi artık, kapıyı açık tutmak için çok enerji harcıyorum ve Jobos doğa dostu olmamızı ister hep."

Dorothy yutkundu, başını eğerek eşikten geçti.

♠

Birden kendini aracın içinde buldu Dorothy. Soğuk ve nemliydi; kalın bir sarmaşık zemindeki deliklerden birinden içeri dalmış, hafifçe sallanıyordu. Dorothy önce açık kapıdan gelen rüzgâr yüzünden sandı ama sonra sarmaşığın kendi kendine sallandığını fark etti.

Sinekkapanlar geldi aklına ama titreşen minik yapraklardaki sıra dişlere bakılırsa bitki daha büyük av peşindeydi. Bitki yemeye karar veremeden Dorothy atıldı, torpido gözündeki bıçağı kaptığı gibi dikiz aynasından sallanan ayakkabıları bağcıklarını kesip aldı.

Şu iğrenç ayakkabıları atmak için kaç defa düğümü çözmeye çalıştım? Niye kesivermek gelmedi aklıma hiç?

İyi olmuştu gerçi. Ayakkabıları atsa nasıl bulabilirlerdi? Nerede olurdu o zaman? Dorothy etrafına bakınıp kupkuru güldü.

Şimdi iyi bir yerdeyim sanki.

Döndü, kapının tutamağını yakaladı. Bir çıtırtı duyunca ön camdan dışarı baktı ve ürkütücü beyaz geceyi gördü. Aniden kocaman bir kol camı parçalayarak içeri daldı.

"Ben... Aç... Hâlâ... Aç!"

♠

Kaplanayının pençesi omuzunu paralayınca acıyla haykırdı Dorothy. Hiç düşünmeden bıçağını kaldırdığı gibi üzerine inen pençeye sapladı. Yaratık kolunu bıçakla birlikte geri çekti.

Dorothy döndü ama tam eşikten atlayacakken karşısına başka bir kaplanayı dikildi. Çatallı bir dil dudaklarını yaladı. Yaratık kapkara dişlerini göstererek güldü.

"Silah yok... Şans yok," diye hırladı.

*Ama silahın var senin.*

*(Ne? Tabii ya!)*

Omuzundaki acıya aldırmadan koltuğun altına uzandı ve Glinda'nın yola çıkarken verdiği kemik beyazı çifteyi çıkardı.

"Silah yok derken?"

Kaplanayı ağzını dahi açamadan Dorothy suratına ateş etti ve silahın geri tepmesiyle sırtüstü koltuğa düştü. Tepme sayesinde üzerine fışkıran kanlı parçaların bir kısmından kurtulmuştu. Yüzündeki kanı sildi, doğruldu ve eşiğe doğru atladı.

♠

Dorothy elinde çifteyle Jobos'un odasına düştü.

"Dorothy! Yaralanmışsın!" diye bağırdı Seemore.

"Kapı! Kapa kapıyı!" İris parmaklarını şaklattı ve kapıda beliren kapkara dişler ortadan kayboldu. Yerde tek bir sivri diş kalmıştı gerçi.

İris, "Arkadaşın mıydı?" dedi alaycı bir sesle.

"Yakın diyemem," dedi Dorothy. Seemore'a baktı: "Kaplanayılar selam söyledi."

Aynı anda her yer bembeyaz oldu ve Dorothy kendinden geçti.

# 26

## DİLEK MESELESİ

Dorothy kendine geldi. Omuzu ve kolu kapkara sargılarla sarılmıştı.

Libby heyecanla, "İyi misin, Dorothy?" dedi.

"İyiyim," dedi Dorothy. Sesi biraz çatallı gibiydi.

"Sesin iyi gelmedi ama."

"Yorucu bir gündü..." Dorothy birden yaşadıklarını hatırladı. Öyle hızla doğrulup oturdu ki başı döndü. "Ayakkabılar! Ayakkabılar nerede?"

"Sakin ol, çolak hanım," dedi İris. "Senin delikanlılar aldı onları."

Jak ile Seemore utanarak hafifçe yeşilleştiler. Her ikisinin de elinde birer ayakkabı teki vardı.

"E, şimdi?"

İris iç çekti. "Şimdi ayakkabıları giyiyorsun ve Kül Keçisi'ne dönüşüyor musun, ona bakıyoruz."

"O kadar mı?"

"Eh," dedi İris gene kaşlarını kaldırarak. "Oz'da rahat vakit geçirmediğini ben bile kabul etmek durumundayım. O yüzden yerinde olsam *o kadar mı* demem, *bu kadarı yetsin artık*, derim."

Dorothy gülsün mü, bağırsın mı, bilemedi.

"Yani demek istediğim, bunları giymem yetecek mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi İris. "Ayakkabılardaki organik malzemede kapı açmaya yetecek kadar kalıntı enerji vardır herhalde. Gerisi sana kalıyor."

"Bana mı?" dedi Dorothy. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum ki!"

"E, bilmiyorsan senin evreninden buraya nasıl geçtin peki ilkinde?"

"Glinda büyü falan yaptı işte."

"Öf. Glinda ve büyüleri..." Büyüleri lafını tırnak içine almıştı elleriyle. "O çatlak karı sadece Tanrıcılık oynamaya meraklı, kuvvetli bir telekinetik ya! Öf. Durun, bulayım şu deliyi..."

İris birden kayboldu ve yerinde oval bir kapı belirdi. Kapıdan gecelikli bir kadın koşarcasına girdi. Peşinde, sivri takkesiyle yedi cücelerden birini andıran, çizgili pijamalı bir Miniş vardı.

Hemen arkalarındansa sırıtan bir ucubî göründü. Jak baltasını kaptığı gibi Dorothy'nin önüne atladı.

Ucubî, kürk mantolu İris'e dönüştü.

"İris!" Glinda peşlerinden gelen holograma baktı. "Bir daha kapılarından birinden geçmemi istediğinde yüreğimi ağzıma getirirsen..."

"Ama böyle daha eğlenceli," dedi İris.

Glinda geceliğini düzeltti ve içine daldığı odadakilere ilk defa baktı.

"Dorothy! Seni gördüğüme sevindim! Yaşamana şaşırdım ayrıca! Sevinçle şaşırdım ama!"

"E... Sağ ol," dedi Dorothy. Glinda'nın onu intihar görevine yolladığını düşünmesine mi kızsın yoksa beklentileri aştığı için gurur mu duysun emin değildi.

Glinda diğerlerini süzerek, "Bakıyorum yolda arkadaş da edinmişsin," dedi. "İşe bak! Kehanet doğruymuş meğer!"

"Tam öyle değil," dedi Dorothy.

"Değil mi? Niye?"

"Hâlâ buradayım," dedi Dorothy bezgin bir sesle. "Büyücü'nün beni evime yollayabileceğini söylemiştin ya... Buyur sana Büyücü." Yatakta kımıldamadan yatan adamı gösterdi.

"Ay," dedi Glinda. "Kimseyi yollayacak halde değil anlaşılan."

"Ya."

"E, ne olacak şimdi?"

"Ciddi misin sen?" Patladı sonunda Dorothy. "Şimdi ben senin—"

"Sakin, sakin," diyerek iyi cadıyla Dorothy'nin arasına daldı İris. "Ağzını burnunu kırmanı seyretmek hoşuma gider tabii ama numarasını yapması için sağlam kalması lazım Glinda'nın."

"Ne numarasıymış o?" dedi Glinda diklenerek.

"Dorothy'yi evine yollama işte," dedi İris. "Onu buraya sen getirdiğine göre anca sen geri gönderebilirsin."

"Lafta güzel de, büyü öyle işlemez."

"Büyü değil o," dedi İris sabırsızca. "Yüzde doksan dokuzu fizik, yüzde biri de psişik enerji ki ben esasen yüzde doksan dokuza güveniyorum. Daha önce ne yaptıysan tersini yap işte. O zaman Miss Gale'i Dünya'sına geri yollayabiliriz."

Glinda kollarını havaya kaldırarak, "Keşke o kadar basit olsa," dedi. "Ama yaptığımı tekrarlayamam çünkü tek başıma yapmadım... Madalyonun bir yüzüydüm ben. Öbür yüzüyse Doğu'nun Hain Cadısı—"

"Doğu'nun Hain Telekinetik'i," dedi İris.

"Neyse işte... Diğer yarısını o halletti. Yani ikimizin büyüsü—"

"Psişik enerjisi."

İç çekti Glinda. "Ha o, ha öteki! Ne dediğimi biliyorsun işte. Doğu'nun Hain *Telekinetik'i* olmadan yapamam aynısını."

"Biliyoruz," dedi İris, "o yüzden sana özel bir parça getirdik."

"Neymiş?"

Dorothy kurumuş kanla kaplı ayakkabıları gösterdi.

Glinda'nın gözleri kocaman açıldı. "A... Bu..."

"Evet."

"Bunların bana ne yardımı olacak peki?"

"Ayakkabılardaki organik kalıntılar," dedi İris. Glinda anlamadan baktı. Hologram iç çekti. "Kan," dedi, "kanda boyutsal değişimi yapmaya yetecek kadar kalıntı enerji olmalı."

Dudak büktü Glinda. "Akıllıca."

"O yüzden senin değil, benim aklıma geldi."

Glinda dönüp Dorothy'ye fısıldadı. "Bu İris'lerden ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum."

"Hiç sorma," dedi Dorothy.

"Peki. Madem öyle," dedi Glinda yüksek sesle, "herkes bir yerlere tutunsun. Azıcık sarsıntı olabilir."

♠

Glinda tam kollarını kaldırmıştı, Dorothy, "Dur!" dedi.

"Ne oldu, tatlım?"

"Ben... Vedalaşmam lazım önce."

Glinda kol saatine bakarak, "Tamam ama elini çabuk tut," dedi. "Yarın önemli işlerim var ve cadıların bile arada güzellik uykusuna yatmaları gerekir."

Dorothy arkadaşlarına baktı. Eve dönmeye kendini öyle kaptırmıştı ki gidişinin bunca sevdiği üç kişiyi nasıl etkileyeceğini düşünmemişti. Onları bir daha göremeyeceğini fark etmesiyle gözleri doluverdi.

"Ama..." Sesi çatallandı. Boğazı yanıyordu sanki. "Kazanmaya, almaya geldikleri şeyleri alamadılar... Büyücü'nün hepsine yardım edeceğine söz vermiştiniz..."

Glinda omuz silkti. İris pek ters baktı.

"Kız haklı," dedi Glinda.

"Bana ne bakıyorsun? Söz veren sensin, ben değilim."

Glinda bir daha omuz silkti. "Büyücü'nün sağ kolusun, sözleri yerine getirmek sana düşüyor."

İris bir Dorothy'ye, bir Glinda'ya baktı. "İyi, aman! Bunu evine, saman kafayı da bir an önce işe yollayacaksa elimden geleni yaparım. Ne istiyormuş bunlar?"

İris'in kızmasını zevkle izleyen Dorothy, "E," dedi, "Seemore bir beyin istemişti."

"Dalga mı geçiyorsun? Hepinizden akıllı yahu!"

"Akıllı olduğunu itiraf ediyorsun yani?"

"Asla!" Gözleri öfkeyle parladı İris'in. Hemen toparlandı. "Siz üçünüzden akıllı, onu kabul ederim."

Sırıttı Seemore.

"Bana yaptırdığına bak!" diye söylendi İris. "Mutlu oldu dangalak! Ha, madem beyin istiyor, o kolay."

Elini salladı ve Seemore'un patates çuvalı kafasının etrafında bir beyin çizimi belirdi.

"Al, oldu mu?"

"Hologram bu," dedi Dorothy.

"İstersen kafasına işletirim," dedi İris. "Ha, Saman Kafa? Dikiş makinesinin altına bir iki saat yattın mı tamamdır."

"Hologram yeterli," dedi Seemore. "Bir o, bir de tüm veri tabanına erişim tabii."

Kaş çattı İris. "İşletim sistemime girdiğine göre o konuda seçeneğim yok zaten."

"O da doğru," dedi Seemore.

"Tamam mı?" dedi Dorothy saman oğlana.

"Tamamdır," dedi korkuluk. Dorothy'ye sarıldı, samanları çıtırdadı. "Teşekkür ederim, Dorothy. Her şey için."

Boğazı düğümlendi Dorothy'nin. "Rica ederim," diyebildi. Korkuluğu yanağından öptü. Geri çekildiğinde saman oğlanın yüzünün yeşillendiğini gördü.

İris sabırsızdı. "Peki. Bir numaralı gerzek tamam... Koca kedicik ne istiyormuş bakalım? Koca bir çanak dolusu süt falan mı?"

"C-c-cesaret," diye kekeledi Liberace.

İris alnına bir şaplak indirdi. "Ay, nasıl aklıma g-g-gelmedi?" diye alay etti. "Ama senin cesarete ihtiyacın yok ki."

"Yok mu?" dedi Liberace.

"Yok, halı irisi... Sana *ne lazım biliyor musun*? Diğer hayvanların senden korkup seni rahat bırakması... Yanılıyor muyum?"

"Hayır."

"O zaman şunu izle bakalım."

Bir anda her yanı parıltılar sardı ve havada kocaman bir sinema ekranı belirdi. İris holografik bir koltuğa kendini bıraktı, elinde beliren paketten patlamış mısır yemeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra Liberace'nin yüzü ekranı doldurdu.

Görkemli, asil ve sert görünüyordu. Öyle bir kükredi ki hepsi (Liberace dahil) ürperdi. Derken kahramanlıklarını gösteren parçalar girdi devreye: ucubîlerle savaşırken, pencereden atlarken, hiç çaba harcamadan uçarken ve 1 numaralı kapının önünde kolunu kaplanayıya ısırtırken...

Derken kamera paramparça yatan maymun-yarasaları gösterdi.

"Montajda bir iki yaratıcı müdahale yapmış olabilirim," dedi İris. "Ha, bir de bebek gibi ağladığın kısımları çıkardım."

"Teşekkürler," dedi Liberace.

"Biz burada konuşurken videoyu Oz-Tube'a yükledim, Oz-Book'taki yaklaşık bir milyon arkadaşımla paylaştım. Video

şimdiden 284.324 kere izlendi ve 150.747 beğeni aldı. Bugünden itibaren Oz'daki herkes seni cesur canavarın önde gideni bilecek. Sana sadece bu videodaki aslan gibi davranmak düşüyor. Rol yapabilirsin, değil mi?"

"Yaparım!" diye cırladı Liberace. Boğazını temizledi, daha tok bir sesle tekrarladı: "Yaparım!"

İris zekâ özürlü bir çocuğa dert anlatıyormuşçasına iç çekti. "Pekâlâ. İki sersem gitti, biri kaldı." Jak'e döndü. "E, sen ne istersin, yakışıklı? Şan? Şöhret? Para? İktidar? Haydi, buyur, söyle."

"Ben..." Duraksadı Jak. "Ben bir kalp istiyorum."

♠

İris mini etekli bir hemşireye dönüştü. "Peki, bakalım o zaman. Kaportayı aç lütfen."

Jak göğsündeki panelin mandalını çevirdi. İris eğilerek elinde beliren kalem-fenerle açılan panele baktı. Hemşire üniforması tamirci tulumuna dönüştü. Göğsünde adı yazıyordu. Kafasını yana eğdi, biraz düşünüyormuş gibi görünüp doğruldu. Cebinden pembe bir mendil çıkardı, pek yorulmuş pozlarda alnını sildi ve elinde beliriveren paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Şimdi, şöyle bir durum var," dedi, "e... Sen... Nasıl demeli, pek *insan* sayılmazsın."

Jak alaycı bir vurguyla, "Yok ya," dedi.

"Bana sorarsan iyi bir şey," dedi İris. "Paslanma sıkıntısı haricinde bu zayıf zavallılardan çok daha dayanıklısın. Kalp dediğin zaten yapışkan kanla dolu etten bir organ... Lazım değil ki sana."

Jak gözlerini kapadı. Dorothy bilmese ağlayacağını düşünürdü.

"Hem ne yapacaksın kalbi?"

"Ben... Ben..." diye kekeledi Jak.

Dorothy atıldı. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Sevmek istiyor işte!" dedi öfkeyle.

İris karşısındaki ikili delirmiş gibi baktı. "*Sevmek* mi?"

"Evet," dedi Dorothy.

"Dalga mı geçiyorsunuz benimle?"

İkisi birden kafa salladı.

İris'in tamirci tulumu şık bir tayyöre dönüştü. Gözlerinde tel çerçeveli bir gözlük belirdi. Kollarını açarak Jak ile Dorothy'ye yaklaşmalarını işaret etti. Hologram kadının karşısına gelip yan yana durdular. Öne eğilmelerini işaret etti İris. Hafifçe eğildiler, kafaları birbirine değmek üzereydi.

"Ufak bir sır vereyim sana," dedi İris. "Bu oğlan sana *âşık*."

Dorothy'nin yüreği hopladı, doğrulup Jak'e baktı ve o anda İris'in doğru söylediğini anladı. Seviyordu onu... Bunca zamandan beri... Hep sevmişti. Hiç düşünmeden Jak'in koluna yumruk attı ve "Ah," diyerek parmaklarını ovuşturmaya başladı.

"Niye vurdun ki?" dedi Jak.

"Niye söylemedin?"

"Ben... Şey..."

"Oz adına! Öpüşün artık!" diye bağırdı İris. "Bu ergen triplerine tahammül edemiyorum!"

Dorothy, Jak'e baktı. Oğlan kımıldamayınca koluna bir yumruk daha atmayı düşündü. Ama daha davranamadan Jak onu çekti, çenesini parmağıyla kaldırdı. Dudakları birleşti.

Uçup gitti Dorothy.

Bedenlerinin birbirine temas ettiği her noktayı ayrı hissediyordu: yanağını okşayan parmaklar, belini çelik misali kavrayan kol, yaslandığı sert mi sert gövde, dudakları ve ağzında yavaşça gezinen serin, lezzetli dil...

Dudakları birbirine değdiği anda zaman âdeta gerilemeye başladığından, ne kadar, saniyelerce mi, dakikalarca mı, saatlerce mi öpüştüklerinden emin değildi Dorothy. Tek bildiği, öpüşmeye

başlamalarından önceki mini minnacık sonsuz an ile sonrasında başlarını karşılıklı öne eğdikleri ama belindeki kolun *benimsin* dercesine yerinden ayrılmadığı saniyelerdeydi...

Kalbinin gümbürdeyişi azalmaya başladığında gördü Seemore'un bakışlarını. Bunca zamandan sonra korkuluğun çamurdan gözlerini okumayı öğrenmişti ve o gözlerde içini ağlama isteğiyle dolduran bir keder, bir özlem gördüğü anda gerçeği kavradı. Seemore onu sadece arkadaşça değil, aşkla seviyordu.

Seemore, *sorun değil, anlıyorum* dercesine kederle gülümsedi Dorothy'ye ve Dorothy aynı anda vuruldu korkuluğa. Yanına koşmak, boynuna sarılmak istedi ama belindeki kol, *Jak'in kolu -bana dokunan, beni isteyen kol-* gitmesine izin vermedi.

"E, dilek meselesi halloldu, değil mi?" dedi İris. "Şimdi yeni sevgiline veda öpücüğünü ver, sonra eve dönebilirsin."

Gözleri yanıyordu Dorothy'nin. Oz'a geldiğinden beri evine dönmekten başka bir şey istememişti ama şimdi dönmek istemiyordu.

"Önemli değil," diye mırıldandı Jak. "Buraya... Ait değilsin sen."

Sözleri Dorothy'nin içini dağladı. Ağlamamak için dudaklarını dişledi. Gözlerini kapayıp son kez Jak'e sarıldı ve hemen bıraktı çünkü bir saniye daha fazla sarılsa ayrılacak gücü bulamayacağını biliyordu.

Seemore'a koştu ve öyle bir sarıldı ki az daha yere devriliyorlardı. Sımsıkı sarıldığında korkuluğun içindeki samanlar çıtırdadı. Bırakmak istemedi Dorothy, derin bir nefes aldı. Çiftlikte güz günlerinin kokusu doldu içine.

Seemore usulca kollarından kurtulup omuzlarından tuttu Dorothy'yi.

"Dorothy, sandığın veda değil bu."

Dorothy gözlerinden akan yaşları silerek, "Nasıl yani?" dedi.

Seemore çok eskilerden kalma bir şey hatırlarmışçasına dalgın kafa sallayarak, "Bana çarptığın andan beri," dedi, "seni başka bir hayattan—"

"—tanıdığını hissediyorsun," dedi Dorothy.

"Ben de," dedi Jak. "Bunların hepsi daha önce yaşanmış gibi..."

Liberace'ye döndüler. Koca aslan başıyla evetledi. "Bulanık biraz ama bana da öyle geliyor. Vujà dé gibi..."

"Öyle," dedi Seemore kocaman gülümseyerek. "Bana sanki Oz, Dünya'dan farklı bir gezegen değil, farklı bir... *Düzlemmiş* gibi geliyor."

Alnı kırıştı Dorothy'nin. "Düzlem... Düzlük gibi mi yani?"

Güldü Seemore. "Hayır, öyle değil. Farklı bir varoluş düzlemi... Paralel evren gibi. Anlayacağın, bence biz başka bir hayatta değil, başka bir dünyada tanıştık... Senin dünyanda."

♠

Glinda, "O yüzden geldin," diyerek sonunda baklayı ağzından çıkardı. "Çünkü Doğu'nun Hain Cadısı geldiğinde ben, Dophia'yı güçlendirmeye uğraşıyordum. Ama Koca Bertha onu öldürünce kazara seni buraya çektim... Çok benzediğiniz için Minişler bozulmasın diye Dophia'ymışsın gibi davrandım... Sen... Dophia'nın döppelisin."

"Döppel de ne?" dedi Dorothy.

"İkiz... Eş..."

"Dophia ikiz kardeşim miydi?" İyice kafası karışmıştı Dorothy'nin.

"Biyolojik kardeş değil," dedi Seemore. Eli çenesine gitti. "Aynadaki yansıma... Sen onun Dünya versiyonusun. O da senin Oz versiyonundu."

Jak, Dorothy'yi omuzlarından tuttu, gözlerine ilk defa görüyormuş gibi bakarak, "Oz adına," dedi, "bu yüzden bana tanıdık

geliyordun! Çünkü Dophia benim..." Durakladı. "Dophia, Hain Cadı'nın yeğeniydi... Baltamla yaraladığım kız oydu."

Bir anı çakıp geçti Dorothy'nin zihninde.

*Jak ama Jak değil... Elinden kayıyor... Lucy ama Lucy değil... Havada uçuyor...*

İçi bulandı Dorothy'nin.

"Galiba... Galiba öyle bir şey benim de başıma geldi," diye mırıldandı. "Sen oradaydın... Sen de Seemore. Ama sen değildin... Bir anlamı var mı, bilemiyorum."

"Var," dedi Seemore. "Çünkü Dophia'nın Dünya'da ikizi varsa—"

"Hepimizin var demektir!" dedi Jak.

"Bu yüzden birbirimize tanıdık geliyorduk," dedi Seemore. "Dophia mısır tarlasında ziyaret ederdi beni... Adını bilmiyordum ama şimdi anlıyorum. Anladın mı? Daha önce karşılaştık biz ama burada değil."

İç çekti Dorothy. "Haklısın... Galiba."

Seemore gülümsedi. "Yani bu bir veda değil. Sahiden... Bizi bulabilirsin," diyerek bir kolunu Jak'in, diğerini Liberace'nin omuzuna attı. "Yine birlikte oluruz. Dünya'da."

Dorothy bir daha sarıldı korkuluğa.

"Sağ ol, Seemore."

"Bir şey yapmadım ki ben," dedi Seemore utangaçça. "Ama rica ederim."

Dorothy bir daha sımsıkı sarılıp bıraktı korkuluğu.

"Herkes kucaklanıyor, bana yok mu?" dedi Liberace.

"Olur mu hiç öyle? Gel bakayım koca kedicik!"

Liberace yanına gelip başını öne eğdi. Dorothy kocaman kafaya sarıldı.

"Özleyeceğim seni, Libby."

"Ben seni daha çok özleyeceğim," dedi aslan. "Dünya'da insanlarla aslanlar dost mudur?"

"Pek sayılmaz," dedi Dorothy. "Ama belki biz ilk oluruz."

"Kesinlikle," diye mırladı Liberace.

Aslan, Dorothy'nin kondurduğu öpücüğe kocaman diliyle yüzünü yalayarak karşılık verdi.

Dorothy, İris ve Glinda'ya döndü.

"Peki. Hazırım."

"Dur," dedi Jak. "Bir şey daha..."

Dorothy hem biraz daha kalabilme heyecanı hem de bir kez daha baştan sona vedalaşma üzüntüsüyle, "Ne var?" dedi.

Jak baltasını uzattı.

"Lucy'yi almanı istiyorum. Öteki... Bana ver. Seni korumak için kullanır."

"Benim *onu* korumak durumunda kalmayacağımı ne biliyorsun?"

"Ona eminim," dedi Jak. "Karşılık vermek isteyecektir ama."

"Eh, senin gibiyse eminim verecektir."

"Ona de ki..." Jak uzanıp Dorothy'nin elini son kez tuttu. "Çok şanslı..."

Dorothy başıyla evetleyip baltayı aldı.

*(Selam, Dorothy. Dünya'da kanın tadı nasıl? Oz kanı gibi yemyeşil lezzetler dolu mudur?)*

*Bizde kan kırmızıdır.*

*(Sahi mi? Vişne aromalı mı yani?)*

*Sakin ol, Lucy. Kansas'ta sadece odun keseceksin.*

*(Göreceğiz.)*

Birden gözüne yerde duran Miniş çiftesi ilişti. Eğilip aldı, Jak'e uzattı.

"Benden hatıra," dedi.

"Teşekkürler."

"Pekâlâ," diyerek iç çekti Dorothy. "Hazırım artık."

"Silah değiş tokuşundan daha iyi aşk ilanı yoktur zaten," dedi İris. "Daha verecek yayın falan yoksa işimize bakalım."

"Tamamdır."

"Güzel," dedi İris. "Şimdi şu cicileri giy ki Glinda işini görebilsin."

Çıplak ayaklarını iğrenç ayakkabılara sokma fikri bir anlığına Dorothy'nin duygusal yoğunluğunu bozdu. Ayakkabıları ters çevirip salladı; birkaç kuru, çürük et parçası düştü yere.

"İğrenç."

"Haydi, haydi," dedi İris. "Bütün gün beklemeyelim."

"Iyy... Peki." Dorothy ayakkabıları yere koydu ve kurumuş kan çıplak ayaklarında ufalanırken hoş şeyler düşünmeye çalıştı.

"Haydi, bakalım. Sen ne kadar çabuk gidersen saman kafa o kadar çabuk işine başlar."

"Ben de seni özleyeceğim, İris," dedi Dorothy.

Bir anlığına İris'in bakışlarında hüzün görür gibi oldu.

"Gözlerini kapa," dedi Glinda. "Odaklan ve şunu art arda tekrar et: Ev gibisi yok."

Dorothy üç arkadaşına son defa baktı. "Birbirinize iyi bakın. Son değil bu..."

Ardından, yine ağlamaya başlamadan gözlerini yumdu ve cümleyi art arda söylemeye başladı:

"Ev gibisi yok. Ev gibisi yok. Ev gibisi yok. Ev gibisi..."

# 27

## EV GİBİSİ YOK

Dorothy cümleyi tekrarlarken kurumuş, ufalanan kan ısınmaya başladı.

*Ev gibisi yok.*

Kan kırıntıları yumuşadı...

*Ev gibisi yok.*

...sıvılaştı...

*Ev gibisi yok.*

Dorothy kanın -artık yoğun, ılık, sıvı kandı- ayaklarında hareketlenip yavaşça teninden içeri sızmaya başladığını hissetti.

*Ev gibisi yok.*

Dorothy'nin gözenekleri açıldı, kanı emmeye başladı.

*Ev gibisi yok.*

Cadının kanının kendininkine karıştığını, içine dolduğunu hissetti. Ta ki—

*"EV GİBİSİ YOK!"*

—cümle boğazından bir Çingene belası—

*(ya da cadı laneti)*

—gibi patlayarak, içinde yükselene, içinde ceza kesene, onu çekip koparak boşalana kadar...

Gözleri hâlâ kapalıydı. Bir kuvvetin hunharca saçlarına asıldığını, kolunu, bacağını, gövdesini aynı anda dört bir yana çekiştirdiğini hissetti. Gözlerini açmadan gördü...

*Rüzgâr yeşil. Her şey yemyeşil...*

Rüzgâr birden üzerine kapandı ve şiddetle havaya savurdu. Dorothy içgüdüsel bir hareketle kafasını korudu ve yere çakılmaya hazırlandı. Ama çarpmadı.

Rüzgârın eli gövdesini ezmeye başladığında nefesini bırakmak üzereydi. Hayır, ezmek değildi bu. Yassıltmaktı... Ezilip yassılarak yokluğa çekildiğini hissetti. Derken her taraf daraldı. Dorothy zorlayarak açtı gözlerini. Yassı gözkapakları birer panjur misali açıldı ve gözleri, derinlik kavramının bulunmadığı acayip bir dünyaya baktı. Kör edici renkler, kör edici bir beyazlıkta uçuşup duruyorlardı.

Derken beyaz, siyaha dönüştü.

Dorothy rahat bir nefes aldı: Renkler aynı anda olmaları gereken hale dönmüşler ve beyninden feci bir ağırlık kalkmıştı. Bu arada ayaklarını saran sıcaklık arttıkça artmış, patlayacak noktaya gelmişti. Ayağının ayakkabıya değen yerleri zonkluyordu. Dorothy birden kendi kanının kaynamaya, damarlarının sıvı alevle dolmaya başladığını hissetti. Rüzgâra karşı haykırmak için ağzını açtığı anda kendini tekrar üç boyutlu buldu. Elleri bedeninde kontrole atıldı hemen.

Ama daha her şeyin yerli yerinde durduğuna karar veremeden bir şeye tosladı. Hem de sertçe. Altındaki kırıntılı yüzeyi araba camına yapışıveren böcek misali tırmalarken tosladığı, çarptığı şeyin yer olduğunu anladı.

Parmaklarını toprağa, kahverengi toprağa batırıp kaldırdı. Toprak kırıntıları parmaklarının arasından döküldü ve uluyan yeşil rüzgârda uçuştu. Gözlerini kısarak etrafa bakındı. Her şey bıraktığı gibiydi.

Yaklaşan hortum dahil.

♠

Zorbela doğrulduğu anda tüm anıları geri geldi.

*Trafik kazasında ölen annesiyle babası...*

*Hastanede ağlaması...*

*Polisin onları son kez görmesine izin vermeyişi karşısında haykırışı...*

*Em Teyze'nin kemikli parmaklarıyla kolunu tutarak dışarı sürükleyişi...*

*Korkması... İhtiyar kadından ölesiye korkması...*

*Yalnızlığı... Arkadaşsızlığı... Bir tek...*

*Seymour Crowe.*

*Seymour... Seemore!*

*Korkuluk oydu... En baştan beri komşuydular. Ve Jak—*

Tarlanın diğer ucunda koşturan kızı gördüğü anda heyecanlı düşünceleri kesildi.

*Tanrım. Bu... Bu benim. Ama o zaman...*

Ayrıldığı dakikaya geri dönmemişti. Bir dakika *öncesine* dönmüştü.

♠

Bulantı kapladı içini.

Birden hatırladı...

Sığınağa girmesini engelleyen deli kız... Saçı başı dağılmış, çılgın bakışlı, yarı aç-yarı deli ama tanıdık kız... Yanağında yara olan kız.

*Em Teyze'ye gitmemi engelleyen benmişim... Ama niye?*

Ama sığınağa doğru ağlayarak koşan kızı görüp oraya inme düşüncesi yüzünden içine dolan korkuyu hatırlayınca anladı Dorothy. Onu korumalıydı. Em Teyze'nin mahkûmu olarak yaşamasına izin veremezdi. Ne kadar güçlü olabileceğini bilmeden... Gerçek arkadaşlığı bilmeden... Gerçek sevgiyi bilmeden, izin veremezdi.

*Oz adına, çok mu geç kaldım?*

Harekete geçti. Lucy'yi kaptı, kalktı ve koşmaya başladı.

*Zaman yetmeyecek.*

Hızlandı. Yüreği ağzında, düşe kalka koştu.

Ama öteki Dorothy de hızlıydı.

İnceliğe, açıklamaya vakit yoktu. Dorothy son gücüyle kendisine tosladı. Yere düştüler. Rüzgârın uğultusu arasında öfkeli bir havlama duyuldu ve birden Toto belirdi. Yerdeki iki kıza birden hırladı.

*Bu yüzden korumaya çalışmadı beni... Ben olduğumu biliyordu...*

Eski dostunu görünce yüreği yandı Dorothy'nin. Hiç düşünmeden atılıp sarılmak istedi ama Toto geri çekildi.

Diğer Dorothy, "Dokunma ona!" diye bağırarak ayağa fırladı. Toto'nun önüne geçti. Elinde tahta oyma bir el vardı.

*Seemore'un eli.*

Silah gibi tutuyordu.

Dorothy arkadaşının elini görünce gülümsemeden edemedi. Birden hatırlayarak—

*—vujà dé!—*

—diğer kendisiyle evin arasına girdi. Ne denli delice göründüğünü bilerek Lucy'yi havaya kaldırdı. Hâlâ yeşil kanla kaplıydı balta.

Dorothy gösterişten çok daha sahici bir çığlık atarak saldırdı. Diğer Dorothy Toto'yu tasmasından yakalayıp kaçmaya başladı.

*(Dur, kaçma! Kanın eminim nefistir!)*

*Benim o, kana susamış manyak!*

*(Manyak değilim ben!)*

Dorothy baltaya kulak asmadan diğer kendisinin koşarak uzaklaşmasını seyretti. Birden kocaman bir meşe ağacı diğer kendisiyle Toto'nun az yanına devrildi.

*Ölebilirmişim.*

Diğer Dorothy durakladı, korkudan donakalmıştı ama Toto onu yirmi metre ötelerindeki McGuire'ın eski teneke kulübesine doğru çekiştirdi.

Sonunda kulübeye ulaştılar. Diğer Dorothy kapıyı açtı, kapı savrularak ince metal duvara çarptı. İçeri girdiler ve rüzgâr kapıyı kapadı.

Dorothy, bu sefer kulübede olmadığı için sevinsin mi yoksa üzülsün mü bilemeden, "İyi şanslar," diye mırıldandı.

Dönüp ahırın yanındaki sığınağın kapısına koştu. Bu sefer Em Teyze'yle yüzleşmeye hazırdı. Rüzgârın ittirmesiyle uçar gibi vardı sığınağın kapısına.

Eğilip kapının demir tutamağına asıldı. Kilitliydi kapı. İçeriden. Dönüp baktığında hortumun kulübeyi koparıp götürdüğünü gördü. Kulübenin dönerek yükselişini ve gözden yitişini seyretti. Derken hortum, yeni bir av kokusu almışçasına döndü ve üzerine gelmeye başladı.

Dorothy kapıyı yumrukladı.

"Açın! Henry Enişte! Em Teyze! Benim! Açın!"

Dorothy içeriden bağırışlar duydu ama rüzgârın uğultusu öyle artmıştı ki söylenenleri anlaması imkânsızdı.

*(Ben açarım! Kullan beni!)*

Dorothy duraksamadan kaldırdı Lucy'yi. Rüzgâr elinden almaya çalışırmışçasına sarsıyordu baltayı. Var gücüyle indirdi Dorothy. Balta hızla indi ve kilit dilini kesiverdi.

Kapı rüzgârın etkisiyle şiddetle açılınca karşısında teyzesiyle enişte sinin şaşkın yüzlerini buldu Dorothy. Hiç vakit kaybetmeden merdivene atılıp aşağı indi. Hemen döndü ve tam sığınağın kapısını kaparken kapkara bir şeklin hızla koşarak geldiğini gördü.

Daha gördüğü anda anladı.

Oz'dan bir şey peşinden gelmişti.

*Kaplanayı.*

Yaratıkların Ak Orman'da arabalara neler yaptığını hatırlayınca tutamağın, kilidi kırık metal kapının işe yaramayacağını anladı. Merdiveni çıkarken Jak'in baltasına seslendi.

*Pekâlâ, kızım. Gözlerinin beyazını görene dek kesmece yok.*

*(Tamamdır!)*

*Bir...*

Yaratık yaklaşıyordu. Ama bir terslik vardı sanki...

*İki...*

Daha ufaktı... Kaplanayılardan çok daha ufaktı... Bu...

*(Üç? Keseyim mi? Üç desene!)*

Yaratık atıldı ve bir anda Dorothy'nin üzerine çıktı. Birlikte dört basamak aşağı, toprak zemine yuvarlandılar. Dorothy elini kaldırdığında Lucy'yi düşerken yitirdiğini fark etti.

Yaratık ağzını açtı, sipsivri dişlerini gösterdi. Dorothy, dişler boğazına saplanmadan vurabilmek umuduyla yumruğunu kaldırdı ama indiremeden yaratık, beklenmedik bir şey yaptı.

Yüzünü yalamaya başladı.

Feci pis kokuyordu nefesi. Zaten köpeğe ne yedirsen...

Dorothy iki eliyle köpeğin burnunu yakaladı.

"Toto? Sen misin?"

Etrafında koşuşturmalar vardı; biri ağırdı, biri kapıyı hızla kapadı ve Lucy "*Nefis, nefis,*" diye bağırdı ama Dorothy hiçbirini net duymadı.

"Ama... Öldüğünü görmüştüm..."

*(Ben de senin öldüğünü görmüştüm, Dophia!)*

Köpek bir daha yaladı yüzünü.

"Ben... Dophia değilim. Dorothy'yim."

*(Ben de Toto değilim. Zozo'yum.)*

Dorothy bakınca sahiden farklı bir köpek olduğunu gördü. Kendi Toto'su değildi ama çok benziyordu. Hatta... Döppeliydi.

Sert bir tık sesinin ardından çıplak bir ampul yanarak sığınağı aydınlattı. Henry Enişte metal kapıyı tutmaya çalışıyordu ama kapı, yaşlı adamın zayıf kollarında yabani kısrak misali sarsılıyordu.

"Yetiştim!" dedi Dorothy ve koşup kaptığı eski bir süpürge sapını kapının iç tarafındaki kilit yerine sokup duvarla sabitledi. Yaşlı adam derin bir nefes alarak kapıyı bıraktı.

"Sağ ol, Dorothy," dedi. "Daha ne kadar tutabilirdim, bilmiyorum." Gözlerini kısarak baktı. "İyi misin sen, kızım? Felaket görünüyorsun."

"İyiyim," dedi Dorothy Toto'nun—

*(Zozo'nun)*

—başını okşayarak. "Artık iyiyim."

"Aman ne güzel!" diye cırladı Em Teyze. "Dırdırı kesin de kanamadan ölmeden yarama bakın!"

Dorothy dönüp baktığında teyzesinin boynunu tuttuğunu gördü. Henry Enişte yanına gitti.

"Dur, bir bakayım, hayatım."

Em Teyze kaş çatarak elini çekti. Boynunda kâğıt inceliğinde bir çizik vardı. Birkaç damla kan birikmişti yarada.

"Sadece çizilmiş," dedi ihtiyar adam. "Endişelenecek bir şey değil."

"Endişelenecek bir şey değil mi?" diye kükredi Em Teyze. "Bu aptal kız baltayı attı, fark etmeseydim az daha kafamı koparacaktı!"

*(Çok yaklaşmıştım! Bak, yemin ederim elimden geleni yaptım!)*

"Abartıyorsun, hayatım."

"Abartmıyorum! Ayrıca hortum dinsin dinmesin fena döveceğim bu kızı!"

Yaşlı kadın kocasını ittirip Dorothy'nin üzerine yürüdü.

"Duvara dön! Dersini verecek bir şey bulana dek bekle!"

"Hayır," dedi Dorothy.

"Ne dedin, ne dedin?"

"Bir daha dövemeyeceksin beni."

Gaddarca sırıttı Em Teyze. "Yanılıyorsun, güzelim."

Yılan hızıyla yumruğunu savurdu Em Teyze. Ama Dorothy daha hızlıydı. Hiç düşünmeden atılıp Lucy'yi düştüğü yerden kaptı ve havaya kaldırdı. Em Teyze'nin yumruğunun yanı, baltanın kör tarafına çarptı ve serçe parmağından nefis bir çıtırtı yükseldi.

Yaşlı kadın, yüzünde şaşkınlık ve öfkeyle geriledi.

Dorothy gülümsedi ve kadına yaklaştı. "Yerinde olsam artık dikkat ederdim, Emma," dedi. Balta elindeydi. "Lucy herhangi bir yerine vurulmasından hiç hoşlanmıyor."

"Baltaya isim mi koydun bir de?"

"Ben değil," dedi Dorothy, "bir arkadaşım koydu. Onu tekrar görene dek emaneti bende."

Yaşlı kadın homurdanıp küfürler mırıldanmaya başladı. Ama Dorothy artık korkmuyordu ondan. Şimdiye dek neden korktuğunu merak ediyordu sadece.

"Dorothy," diye fısıldadı Henry Enişte. "Toto'ya ne oldu böyle?"

Dorothy endişelenerek köpeğe baktı. Gayet iyi görünüyordu.

"Nasıl yani?"

"Kürkü... Ye... Yeşil sanki..."

# KAPANIŞ

Seymour kapının çaldığını duydu ama bakmaya gitmedi. Annesi açardı nasılsa. Hem zaten ona gelen olmazdı hiç. Kitabını yana bırakıp pencereden dışarı baktı. Odaklanamıyordu kitaba. Gece gördüğü çılgın düşü aklından atamıyordu.

Aslında tam hatırlayamadığından *aklından atamıyordu* demek doğru sayılmazdı. Tek bildiği düşünde çılgın hayvanlar ve akla ziyan renkler gördüğüydü. Ama uyandığında esas aklında kalan, kafasında dönüp duran şey, hissettiğiydi. Sanki... Sanki...

*Arkadaşlarım varmış gibiydi.*

Kapısı tıkladı ve annesi aralıktan kafasını uzattı. "Seymour, tatlım... Ziyaretçin var."

Seymour şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Komodinde duran not defterini kapıp tek kelime yazdı.

*KİM?*

"Sundurmaya gel, kendin gör," dedi annesi gülümseyerek.

Seymour not defterini cebine tıkıp masasından kalktı ve mutfaktan çıktı. Niyeyse içi pırpır ediyordu. Derken sinekliğin önünde duran kızı gördü. Yüzünde müthiş, kocaman bir gülümseme vardı ve yıllardır görüşmemiş arkadaşlarmış gibi bakıyordu. Çekinerek sinekliği açtı, sundurmaya çıktı.

Daha sundurmaya adımını attığı anda Dorothy kollarını açıp Seymour'a, hayatında kimsenin sarılmadığı bir sevgiyle sarıldı. Seymour bir anlığına irkilip çekilmeye çalıştı ama ardından rahatladı ve kızın sarılmasına karşılık verdi.

Bir süre öylece kaldıktan sonra ayrıldılar.

*Arkadaş olmak böyle bir şeydir belki.*

*(Rüyamdaki gibi.)*

Dorothy geri çekilince Seymour ikisini birden süzdü. Toto da gelmişti. Biraz tuhaf görünüyordu yalnız. Bulutların gün ışığını kırmasından mıdır, nedir, yeşilimsi gibiydi tüyleri.

"Ona benziyorsun," dedi Dorothy.

Seymour not defterini çıkardı, az evvel yazdığını gösterdi.

*KİM?*

"Bir arkadaşım. Tanısan severdin, eminim."

Seymour yazdı.

*Adı ne?*

"Onun adı da Seymour. Ama yazılışı farklı."

Seymour ne yazacağını bilemeden baktı Dorothy'ye.

"Yürüyelim mi biraz?"

Seymour omuz silkti. İzin istemek için annesine döndü ama kadın baştan beri kulak kabartmış olacak, daha ağzını açamadan cevap verdi: "Yemekten önce evde ol, yeter. Köfte var akşama. Bizimle yersen seviniriz, Dorothy."

"Teşekkürler," dedi Dorothy. "Gelirim elbette."

"Öyle mi?" dedi annesi. Sahiden şaşırmış gibiydi. "Güzel o zaman. Masayı üç kişilik hazırlarım. Köpeğine de kemiğim vardı galiba..."

"Eminim o da bayılır."

Seymour'un annesi gülümsedi ve Seymour'a bakarak ses çıkarmadan, *Hoşlandım ondan*, dedi.

Seymour başıyla evetledi. *Ben de.*

Seymour sundurmadan indiğinde şaşırdı. Dorothy elini tutuvermişti. Hoşuna gitti. Rüyasındaki gibiydi.

"Bir hikâye anlatacağım," dedi Dorothy. "Sana çok saçma gelebilir ama dinlemeni istiyorum çünkü birine anlatmam lazım. Bittiğinde anlayacaksın... İnanırsan bana."

Seymour eliyle *tamam* işareti yaptı.

"*Oz Büyücüsü* filmini bilir misin?"

Başıyla evetledi Seymour. Herkes bilirdi o filmi. Çok eskiydi.

"Şey... O filmdeki her şey oldu... Yani benim başıma geldi... Ben... Dorothy benim."

*Fenomen romanlar*
**OLASILIKSIZ** *ve* **EMPATİ'***nin*
*yazarı* **ADAM FAWER'***dan*
**OZ: KANSASLI DOROTHY.**

*Dorothy ilk defa öldüğünde on iki yaşındaydı. En azından bana söylediği buydu. Delirdiğini düşünmüştüm ama şimdi ona inandığım için esas deli ben miyim diye merak ediyorum. Öyleysem bunların hiçbirinin önemi yok demektir. Ama değilsem... Eh, o zaman dünya benim düşündüğüm gibi bir şey değil demektir. Üstelik tek bir dünya yok.*

*Kafanız karıştıysa canınız sıkılmasın. Benimki de karışmıştı. Okuyun, anlayacaksınız. Sonra karar verirsiniz: Ben mi delirdim yoksa siz mi?*

Hortum seni sürükledi. Şimdi hikâyeye baştan başlayacaksın.

Aklını, kalbini, duyularını karıştıracak bir dünyayla karşı karşıyasın.

Bu diyarda gündüzler karanlık turuncu, güneş siyah, geceler bembeyaz. Büyünün yerini bilim aldı. Hatırladığın herkes, her şey artık çok daha güzel, korkunç, acımasız.

**Yeniden keşfetmeye hazırlan: OZ'u ya da kendini!**

25 ₺

APRİ
roman